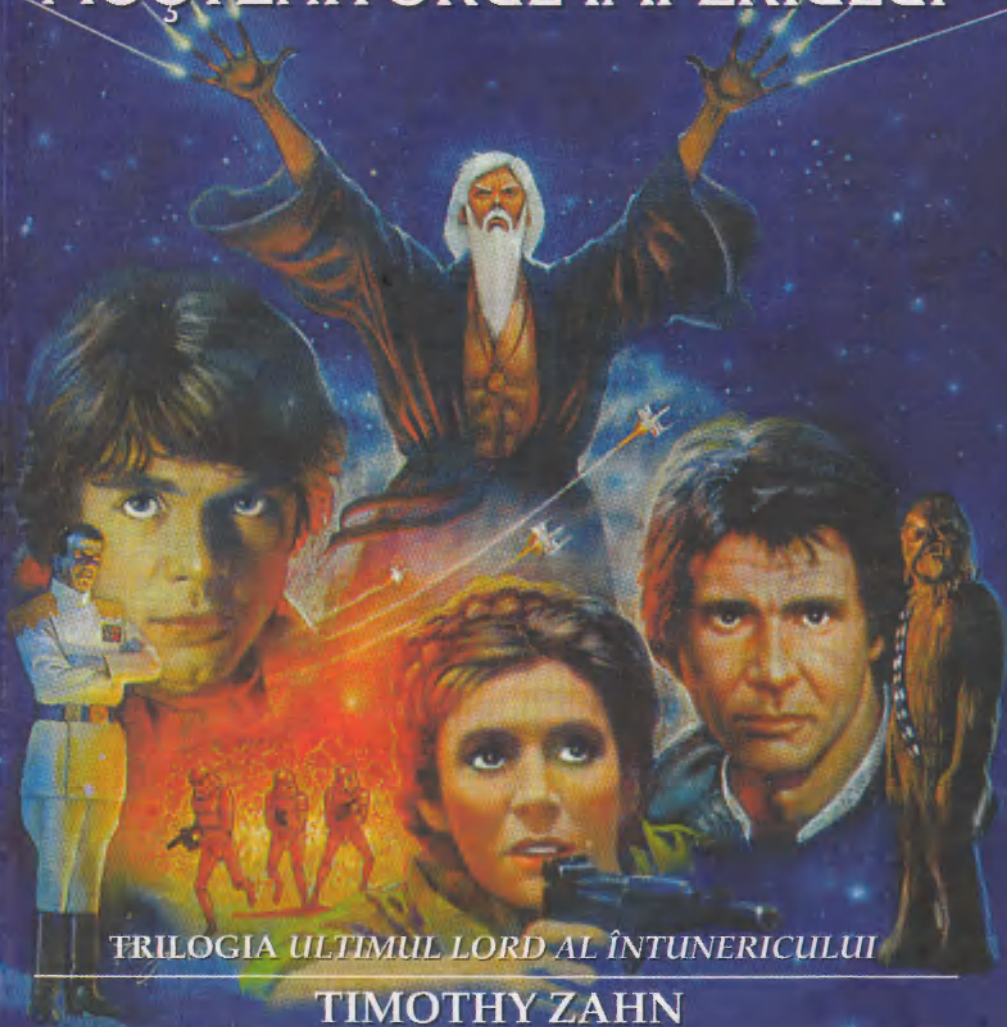

STAR WARS™

VOLUMUL I

MOȘTENITORUL IMPERIULUI

MOȘTENITORUL IMPERIULUI

MOȘTENITORUL
IMPERIULUI

TIMOTHY ZAHN

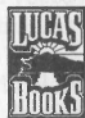

www.amaltea.ro/starwars

STAR WARSTM

MOȘTENITORUL IMPERIULUI

TIMOTHY ZAHN

EDITURA AMALTEA

Colectivul EDITURII AMALTEA care a contribuit la realizarea acestei lucrări:

Cristian Cârstoiu, Simona Derla, Antoaneta Dincă, Gabriela Fărcașanu, Tatiana Militaru,
Ana-Maria Murariu, Lidia Olaru, M.C. Popescu-Drânda, George Stanca, Mihaela Stanca

tehnoredactare computerizată: AMALTEA TehnoPlus

coperta: Simona Derla, Antoaneta Dincă

traducere: Mihai-Dan Pavelescu

redactor: Ana-Maria Murariu

editori: Dr. M.C. Popescu-Drânda

Dr. Cristian Cârstoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZAHN, TIMOTHY

Moștenitorul Imperiului / Timothy Zahn

trad.: Dan Mihai Pavelescu – București – Editura

AMALTEA, 2002

288 p.; 20.5 cm. – (*Star Wars*)

ISBN 973-9397-40-9

I. Pavelescu, Dan Mihai (trad.)

821.111(73)-311.9=135.1

HEIR TO THE EMPIRE / Timothy Zahn
Copyright © by LUCASFILM Ltd. and TM.

MOȘTENITORUL IMPERIULUI / Timothy Zahn

ISBN 973-9397-40-9

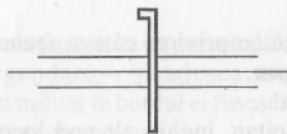
© 2002 – EDITURA AMALTEA

adresa: CP 9-8 București

internet: www.amaltea.ro / email: office@amaltea.ro

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate EDITURII AMALTEA.

Nici o parte a acestui volum nu poate fi reprodusă, în nici o formă, fără permisiunea scrisă a EDITURII AMALTEA.

– **D**omnul căpitan Pellaeon? răzbătu dinspre fosa babord de navigație un glas prin fundalul general al conversațiilor. Mesaj de la linia santinelelor: cercetașii tocmai au ieșit din hiperspațiu.

Aplecându-se peste umărul bărbatului din fața monitorului de inginerie al punții din *Himera*, Pellaeon ignoră apelul.

– Urmărește-mi linia asta, ordonă el atingând cu creionul laser diagrama de pe display.

Inginerul îl privi întrebător.

– Domnule căpitan...?

– L-am auzit, zise Pellaeon. Ai primit un ordin, locotenente!

– Da, domnule căpitan, încuviință precaut celălalt și introduse comanda de urmărire.

– Domnul căpitan Pellaeon? repetă glasul, mai aproape de data aceasta.

Păstrând privirea asupra displayului, Pellaeon așteptă, până auzi pașii ce se apropiau. După aceea, cu toată măreția regală conferită de cincizeci de ani petrecuți în Flota Imperială, își îndreptă spinarea și se întoarse.

Pașul energic al tânărului ofițer de serviciu șovăi, apoi se opri brusc.

– Ă-ă, domnule căpitan...

Privi în ochii lui Pellaeon și vocea i se stinse. Căpitanul rămase tăcut câteva secunde, îndeajuns pentru a fi remarcat de toți cei din imediata sa apropiere.

– Locotenente Tschel, vorbe el în cele din urmă cu voce calmă, dar înghețată, aici nu este târgul de vite din Shaum Hii, ci puntea unui distrugător spațial imperial. Informațiile de rutină nu sunt – repet, *nu sunt* – pur și simplu răcnite în direcția generală a destinatarului. Este limpede?

– Da, domnule căpitan, înghiți un nod Tschel.

Pellaeon îl mai fixă cu privirea câteva secunde, apoi plecă bărbia într-o ușoară încuviințare.

– Acum, raportează!

– Da, domnule căpitan, înghiți alt nod locotenentul. Tocmai am primit un mesaj de la navele-sentină – cercetașii s-au întors din raidul în sistemul Obroa-skai.

– Perfect, încuviință Pellaeon. Au avut probleme?

– Minore – se pare că bășinașii au fost iritați de transferul de date din sistemul central de bibliotecă. Comandantul brigăzii a precizat că au existat încercări de urmărire, dar că le-a dejucat.

– Sper c-a făcut-o, se încruntă Pellaeon.

Obroa-skai deținea o poziție strategică în regiunile de frontieră, iar rapoartele informatorilor indicau că Noua Republică era dispusă să-i cumpere sprijinul și calitatea de membru. Dacă, în momentul raidului, acolo existaseră nave emisar înarmate...

În tot cazul, avea să afle răspunsul destul de repede.

– Imediat după ce navele brigăzii sosesc la bord, îi spuse lui Tschel, comandantul să se prezinte la raport pe punte. De asemenea, linia santinelor să adopte alerta galbenă. Liber!

– Da, domnule căpitan.

Răsucindu-se cu imitația acceptabil de bună a unei adevărate întoarceri militarești, locotenentul reveni spre consola de transmisiuni.

Tânărul locotenent... gândi Pellaeon cu o urmă de amărăciune veche – aceea era de fapt adevărata problemă. În zilele de demult, la apogeul puterii Imperiului, ar fi fost inadmisibil ca un bărbat atât de tânăr ca Tschel să servească în calitate de ofițer de punte la bordul unei nave ca *Himera*. Acum însă...

Întoarse ochii spre bărbatul la fel de tânăr din fața monitorului de inginerie. Acum însă *Himera* avea la bord numai tineri, bărbați și femei deopotrivă.

Fără grabă, căpitanul își plimbă privirea prin sala punții, simțind ecourile vechii mâinii și dușmăniei răsucindu-se prin măruntaie. Știa că în Flotă existaseră mulți comandanți care consideraseră prima Stea a Morții a Împăratului ca fiind o tentativă deschisă de a aduce vastă putere militară a Imperiului sub controlul său direct, la fel cum procedase deja cu puterea politică. Faptul că ignorase vulnerabilitatea dovedită a stației de luptă și continuase cu a doua Stea a Morții nu făcuse decât să consolideze bănuielile respective. Puțini ofițeri din eșaloanele de conducere a Flotei i-ar fi jelit cu sinceritate pierderea... dacă în agonia ei finală, n-ar fi târât și superdistrugătorul spațial *Executor*.

Chiar după cinci ani, Pellaeon nu putea să nu se înfioare la amintirea acelor imagini: *Executor*, lipsit de control, ciocnindu-se de Steaua Morții neterminată și apoi dezintegrându-se complet în explozia gigantică a stației de luptă. Pierderea navei în sine fusese o lovitură grea, dar faptul că fusese vorba despre *Executor* înrăutățise și mai mult lucrurile.

Superdistrugătorul acela fusese nava personală a lui Darth Vader și, în ciuda capriciilor legendare – și adesea mortale – ale Lordului Întunericului, serviciul militar la bordul ei fusese multă vreme considerat calea cea mai rapidă spre promovare.

Ceea ce însemna că, o dată cu dispariția *Executorului*, pierise un număr însemnat dintre cei mai buni ofițeri și soldați tineri și de vârstă mijlocie.

Flota nu-și mai revenise niciodată după acel fiasco. Lipsită de conducerea *Executorului*, băătăia se transformase rapid într-o înfrângere confuză, cu alte câteva distrugătoare spațiale pierdute, înainte de ordinul final al retragerii. Pellaeon însuși, care preluase comanda după uciderea căpitanului *Himerei*, făcuse tot ce putuse ca să țină lucrurile în frâu; în ciuda eforturilor sale, nu mai recâștigaseră niciodată inițiativa împotriva rebelilor. Dimpotrivă, fuseseră permanent siliți să bată în retragere... până ce ajunseseră aici.

Aici, într-o fostă regiune imperială izolată, unde practic nici un sfert dintre sistemele planetare nu se mai aflau sub control imperial. Aici, la bordul unui distrugător spațial deservit aproape în totalitate de tineri bine instruiți, dar teribil de neexperimentați, dintre care mulți fuseseră recrutați cu forța sau cu amenințarea cu forța de pe planetele lor de baștină.

Aici, sub comanda celei mai de seamă minți militare pe care o avusese, probabil, vreodată Imperiul.

Pellaeon zâmbi – un rânjel de lup – și privi din nou în sala punții. Nu, nu se putea afirma că venise sfârșitul Imperiului. Așa cum avea să descopere în curând arogant auto-proclamata Nouă Republică.

Își cercetă ceasul. 2:15. Marele Amiral Thrawn medita probabil în cabina sa de comandă... iar dacă eticheta imperială dezavua strigătele în sala punții, era și mai categorică împotriva întreruperii meditației unui Mare Amiral prin intercom. Fie îi vorbeai în persoană, fie nu-i vorbeai deloc.

– Continuă să urmărești liniile acelea, ordonă Pellaeon locotenentului inginer și porni spre ușă. Mă întorc repede.

Noua cabină de comandă a Marelui Amiral se afla la două niveluri sub punte, într-un spațiu care, cândva, adăpostise luxosul apartament de protocol al comandantului anterior. Când Pellaeon îl găsisse pe Thrawn – sau, mai precis, când Marele Amiral îl găsisse pe el – una dintre primele sale mișcări fusese să ocupe apartamentul și să-l transforme în ceea ce era, practic, o punte secundară.

O punte secundară, odaie de meditație... și poate chiar mai mult. La bordul *Himerei* nu era un secret faptul că, după încheierea recentei remobilări, Marele Amiral își petrecea acolo majoritatea timpului. Cu adevărat *secret* rămânea ce făcea el acolo atâtea ore.

Apropiindu-se de ușă, Pellaeon își netezi vestonul și inspiră adânc. Poate că acum avea să afle.

– Căpitanul Pellaeon solicită să fie primit de Marele Amiral Thrawn, anunță el. Dețin infor...

Ușa glisă, deschizându-se, înainte să fi terminat de vorbit. Pregătindu-se mintal, Pellaeon păși în anticamera slab iluminată. Privi în jur, nu zări nimic interesant și se îndreptă către ușa încăperii principale, aflată la cinci pași mai în față.

Un curent slab de aer pe ceafă fu unicul avertisment.

– Căpitanul Pellaeon, îi miorlăi în ureche un glas profund și şuierat.

Pellaeon tresări și se răsuci, blestemându-se atât pe sine, cât și creatura scundă și vânoasă, care se găsea la nici jumătate de metru de el.

– La dracu', Rukh, mârâi el, ce crezi că faci?

Pentru o clipă, Rukh se mulțumi să-l fixeze cu privirea și Pellaeon simți un firicel de transpirație prelingându-i-se pe spinare. În penumbră, cu ochii mari și negri, falca prognată și dinții ca niște ace sclipitoare, Rukh era realmente un coșmar.

Mai ales pentru cineva ca Pellaeon, care știa la ce-i folosea Thrawn pe Rukh și pe semenii săi noghri.

– Îmi fac meseria, zise Rukh în cele din urmă.

Își întinse aproape nepăsător brațul subțire spre ușa interioară și căpitanul întrezări pentru o clipă cuțitul asasinului zvelt, înainte ca acesta să-i dispară cumva în mânecă. Palma i se închise, apoi se redeschise, cu mușchii ca niște sârme de oțel mișcându-se vizibil sub pielea cenușiu-întunecat.

– Poți intra.

– *Mulțumesc*, mârâi Pellaeon.

Netezindu-și din nou vestonul, reveni spre ușă. Aceasta se deschise la apropierea sa și bărbatul intră...

Într-un muzeu de artă, discret luminat.

Se opri, imediat ce trecu pragul, și privi în jur uluit. Pereții și plafonul boltit erau acoperite cu tablouri bidimensionale și planșe, câteva dintre ele părând vag umane, dar cele mai multe având o clară origine extraterestră. Peste tot se zăreau sculpturi, unele fiind așezate pe pedestale. În centrul încăperii se afla un inel dublu de displayuri repetoare, cercul exterior fiind amplasat mai sus decât cel interior. Toate displayurile, cel puțin din ce-și putea da seama Pellaeon, păreau de asemenea dedicate imaginilor artistice.

În centrul cercului dublu, așezat într-un duplicat al fotoliului de comandă de pe punte, se găsea Marele Amiral Thrawn.

Stătea nemișcat, cu părul negru-albăstrui scânteind în lumina blândă, cu pielea azurie arătând rece, moale și non-umană pe silueta umanoidă. Ochii erau aproape închiși în capul rezemat de spătarul fotoliului și numai o dungă roșie se întrezărea între pleoape.

Pellaeon își umezi buzele, brusc nesigur asupra înțelepciunii de a fi pătruns în felul acela în sanctuarul lui Thrawn. Dacă Marele Amiral se declara iritat...

– Intră, căpitane, rosti Thrawn cu vocea lui subtil modulată. Rămânând cu ochii mijiți, facu din mână un gest scurt și precis măsurat: Ce crezi?

– Este... foarte interesant, domnule amiral, izbuti Pellaeon să declare în vreme ce se apropia de cercul exterior de displayuri.

– Desigur, toate sunt holograme, urmă Thrawn și lui Pellaeon i se păru că-i distinge o notă de regret în glas. Atât sculpturile, cât și bidimensionalele. Unele dintre ele sunt pierdute, multe dintre celelalte se află pe planete ocupate acum de rebeli.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon. M-am gândit că doriți să știți că cercetașii au revenit din sistemul Obroa-skai. Peste câteva minute, comandantul brigăzii va fi gata pentru informare.

Marele Amiral aprobă din cap.

– Au putut să intre în sistemul central de bibliotecă?

– Au reușit cel puțin un transfer parțial. Încă nu știu dacă au putut să-l termine – se pare că au existat încercări de urmărire. Comandantul brigăzii crede însă că a reușit să scape de urmăritori.

Pentru o clipă, Thrawn rămase tăcut.

– Nu, rosti el. Nu cred că a reușit. Mai ales dacă urmăritorii erau rebeli.

Inspiră adânc, se îndreptă în fotoliu și, pentru prima dată după venirea lui Pellaeon, deschise ochii roșu-arzător.

Căpitanul îl privi fără să clipească, simțind un fior mărunț de mândrie. Mulți dintre comandanții și curtenii Împăratului nu izbutiseră niciodată să se simtă în largul lor sub căutătura acelor ochi. De fapt, nici chiar în prezența lui Thrawn. Poate că tocmai acela era motivul pentru care Marele Amiral petrecuse o parte atât de mare a carierei sale în Regiunile Necunoscute, străduindu-se să aducă sub controlul imperial secțiunile încă neștiute ale galaxiei. Succesele lui strălucitoare îi aduseseră titlul de Warlord și dreptul de a purta uniforma albă a Marelui Amiral – singurul non-umanoid căruia Împăratul îi acordase onoarea respectivă.

Ca o ironie a sorții, titlul îl făcuse cu atât mai indispensabil pentru campaniile de la frontiere. Adesea, Pellaeon se întrebase cum s-ar fi sfârșit Bătălia pentru Endor, dacă Thrawn, iar nu Vader, ar fi comandat *Executor*.

– Da, domnule amiral, spuse el. Am ordonat alertă galbenă la linia santinelor. Să trecem la roșie?

– Nu încă. Ar trebui să mai dispunem de câteva minute. Spune-mi, căpitane, știi ceva despre artă?

– A-ă... nu foarte multe, se bălbâi Pellaeon derutat de schimbarea neașteptată a subiectului. Nu am avut niciodată timp destul ca să mă dedic ei.

– Ar trebui să-ți faci timp, observă Thrawn și indică o serie de displayuri din cercul interior, în dreapta sa. Acestea sunt picturi saffa, din perioada 1550-2200, Calendarul pre-Imperiu. Observă cum se modifică stilul, chiar aici, după primul contact cu thennqora. Dincoace – arată spre stânga – sunt exemple ale artei extrassa paonidd. Remarcă

similitudinile cu operele saffa timpurii, dar și cu basoreliefurile vaathkree de la jumătatea secolului XVIII, C.pl.

– Le observ, încuviință Pellaeon fără să spună pe de-a întregul adevărul. Domnule amiral, n-ar trebui să...

Se întrerupse, când un fluierat ascuțit spintecă aerul.

– Puntea către Marele Amiral, se auzi prin intercom glasul agitat al locotenentului Tschel, suntem atacați!

Thrawn atinse comutatorul intercomului.

– Aici Thrawn, rosti el sec. Ordonă alertă roșie și raportează-mi situația. Cu calm, dacă-i posibil.

– Da, Mare Amiral.

Luminile de alertă începură să pâlpâie silențios și Pellaeon auzi sirenele țipând înăbușit în exteriorul cabinei.

– Senzorii au identificat patru fregate de asalt ale Noii Republici, continuă Tschel în continuare încordat, dar mult mai stăpân pe sine. Plus cel puțin trei brigăzi de X-interceptoare. Formație în nor-V simetric, pe vector de interceptie cu cercetașii noștri.

Pellaeon blestemă în șoaptă. Un singur distrugător spațial, cu un echipaj în general lipsit de experiență, împotriva a patru fregate de asalt și navele aferente de vânătoare...

– Motoarele la putere maximă, strigă el spre intercom. Pregătiți saltul în hiperspațiu.

Se îndreptă către ușă...

– Oprește ordinul de salt, locotenente, rosti Thrawn cu calm glacial. Echipajele vânătorilor TIE la posturi. Activați câmpurile deflectoare.

– Domnule amiral..., se răsuci Pellaeon.

Thrawn îl opri, ridicând brațul.

– Apropie-te, căpitane, ordonă el. Haide să aruncăm o privire.

Atinse un buton și, brusc, muzeul de artă dispăru. Încăperea deveni o punte de comandă miniaturală, completă cu monitoare murale pentru direcție, motoare și armament, plus cercul dublu de displayuri. Spațiul deschis devenise o masă tactică holografică; într-un colț, o sferă pulsatoare indica atacatorii. Cel mai apropiat display oferea un timp estimat de sosire de 12 minute.

– Din fericire, cercetașii au un avans suficient ca să nu fie ei înșiși în pericol, comentă Thrawn. Să vedem acum care este situația reală. Puntea – cele mai apropiate trei nave-santină să atace.

– Da, Mare Amiral.

De partea cealaltă a încăperii, trei puncte albastre ieșiră din linia santinelor pe vectori de interceptie. Cu colțul ochiului, Pellaeon îl zări pe Thrawn aplecându-se în față, când fregatele de asalt și X-interceptoarele răspunseră, reorientându-se. Un punct albastru dispăru...

– Excelent, făcu Thrawn lăsându-se pe spate în fotoliu. Ajunge, locotenente. Retrage celelalte două santinele și comandă liniei Sector 4 să iasă din vectorul inamic.

– Da, Mare Amiral, spuse Tschel părănd de-a dreptul derutat.

O derută pe care Pellaeon o înțelegea perfect.

– N-ar trebui, cel puțin, să anunțăm restul Flotei? sugeră el, simțindu-și încordarea din voce. *Capul Morții* ar putea fi aici în douăzeci de minute, iar majoritatea celorlalte în mai puțin de o oră.

– Ultimul lucru pe care l-am dori acum ar fi să aducem alte nave, căpitane, rosti Thrawn. Ridică ochii spre Pellaeon și un surâs ușor îi flutură pe buze. La urma urmelor, *pot* să existe supraviețuitori și n-am dori ca rebelii să afle despre noi. Nu-i așa?

Reveni spre displayurile sale.

– Puntea – rotire axială de douăzeci de grade spre babord. Orientare direct spre vectorul atacatorilor, cu suprastructura întoarsă către ei. Imediat ce trec de perimetrul nostru exterior, linia de santinele Sector 4 se va reface înapoia lor și va bruiă toate transmisiunile.

– D-da, Mare Amiral. Mare Amiral...?

– Nu trebuie să înțelegi, locotenente, rosti cu o răceală neașteptată Thrawn. Transmite ordinul.

– Da, Mare Amiral.

Pellaeon inspiră lent, în vreme ce displayurile prezentau *Himera* rotindu-se conform comenzii.

– Mă tem că nici eu nu înțeleg, domnule amiral, rosti el. Întoarcerea suprastructurii noastre spre ei...

Thrawn îl opri din nou, ridicând brațul.

– Privește și învață, căpitane. Puntea – perfect, opriți rotirea și mențineți poziția. Dezactivați câmpurile deflectoare ale calei de andocare și comutați energia spre celelalte. Escadrilele de vânători TIE – lansare când sunteți pregătite. Vă îndepărtați doi kilometri de *Himera*, apoi reveniți în formație fascicul deschis. Reamorsare, șablon de atac zonal.

După ce primi confirmarea, se uită spre Pellaeon.

– Acum înțelegi, căpitane?

– Mă tem că nu, recunoscă acesta umezindu-și buzele. Motivul pentru care ați rotit nava a fost de a proteja ieșirea vânătorilor, dar restul nu-i decât o manevră de închidere Marg Sabl clasică. Nu vor cădea într-o capcană atât de simplă.

– Dimpotrivă, îl corectă sec Thrawn. Nu numai că vor cădea în ea, ci vor fi complet distruși. Privește, căpitane, și învață.

Navetele de vânătoare TIE se lansară, accelerară și se îndepărtară de *Himera*, pentru ca apoi să vireze brusc, întorcându-se precum jerbele unei fântâni arteziene exotice. Atacatorii le zăriră și modificară vectorii...

Pellaeon clipi nedumerit.

– În numele Imperiului, *ce fac*?

– Încearcă unica apărare pe care o cunosc împotriva unei manevre Marg Sabl, răspunse Thrawn cu o notă evidentă de satisfacție în glas. Sau, ca să fiu mai precis, singura apărare pe care sunt capabili s-o încerce, psihologic vorbind. Arată cu bărbia spre sfera pâlpătoare: Vezi, căpitane,

forța aceasta este comandată de un elomin... iar elomini pur și simplu nu pot răspunde profilului de atac lipsit de structură al unei manevre Marg Sabl bine executată.

Pellaeon se holbă la atacatori, care continuau să adopte poziția defensivă complet inutilă... și brusc pricepu ce făcuse Thrawn.

– Atacul navei santinelă de acum câteva minute, șopti el. De pe urma *lui*, v-ați dat seama că erau nave elomine?

– Studiază arta, căpitane, rosti Marele Amiral cu glas aproape visător. Când vei înțelege arta unei specii, vei înțelege și specia respectivă.

Se îndreptă în fotoliu.

– Puntea – adu-ne la viteza flancului. Pregătire pentru participare la atac. Peste o oră, totul luase sfârșit.

Ușa cabinei de comandă glisă, închizându-se înapoia comandantului brigăzii, și Pellaeon reveni cu privirea la harta rămasă pe display.

– Se pare că Obroa-skai este o fundătură, rosti el cu regret. Nu există nici o modalitate prin care să putem dispune de forțele militare necesare unei asemenea pacificări.

– Deocamdată, preciză Thrawn. Numai deocamdată.

Pellaeon se încruntă la el peste masă. Thrawn se juca absent cu un datacard, frecându-l între degetul arătător și cel mare, și privea stelele de pe videcran. Un surâs ciudat îi flutura pe buze.

– Domnule amiral? întrebă precaut căpitanul.

Thrawn întoarse capul și ochii săi arzători poposiră asupra lui Pellaeon.

– Este a doua piesă din puzzle, vorbi el încet, ridicând datacardul. Piesa pe care o căutam de peste un an.

Se răsuci brusc spre intercom și-l activă cu o apăsare energetică.

– Puntea – aici Marele Amiral. Contactați *Capul Morții* și informați-l pe căpitanul Harbid că, temporar, vom părăsi Flota. El va continua cu raiduri tactice în sistemele locale și, de câte ori va fi posibil, va transfera date. După aceea, se va îndrepta spre planeta Myrkr – în calculatorul navei există locația respectivă.

Puntea confirmă ordinul și Thrawn reveni spre Pellaeon.

– Pari derutat, căpitane, constată el. Să înțeleg că n-ai auzit niciodată de Myrkr?

Pellaeon clătină din cap, încercând, fără succes, să descifreze expresia Marelui Amiral.

– Ar fi trebuit să aud?

– Probabil că nu. Planeta este mai cunoscută celor care au fost contrabandiști, răzvrățiți și alte drojdii inutile ale galaxiei.

Se opri și sorbi puțin din cana de lângă cotul său – după miros, părea bere tare Forvish –, iar Pellaeon se strădui să rămână tăcut. Indiferent ce intenționa să-i spună Marele Amiral, avea s-o facă atunci când și cum o dorea.

– Acum șapte ani, am dat întâmplător peste o referire la ea, continuă Thrawn, așezând cana pe masă. Mi-a atras atenția faptul că, deși planeta fusese colonizată de cel puțin trei sute de ani, atât Vechea Republică, cât și cavalerii Jedi de atunci au lăsat-o întotdeauna în pace. Încruntă ușor o sprânceană negru-albăstruie: Ce poți deduce de aici, căpitane?

Pellaeon ridică din umeri.

– Că este o planetă de frontieră prea îndepărtată, pentru ca să-i pese cuiva de ea.

– Foarte bine! Aceasta a fost și prima mea presupunere... atât doar că adevărul este altul. În realitate, Myrkr se află la numai o sută de ani-lumină de noi – aproape de granița cu rebelii, în interiorul Vechii Republici.

Marele Amiral coborî privirea spre datacardul pe care continua să-l țină în mână.

– Nu, explicația este mult mai interesantă. Și mult mai utilă.

Pellaeon se uită și el la datacard.

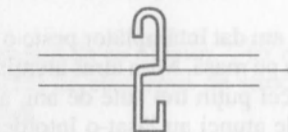
– Explicația aceea a devenit prima piesă din puzzle-ul dumneavoastră?

– Bravo, căpitane, surâse Thrawn, din nou, foarte bine! Da. Myrkr, sau, mai exact, unul dintre animalele indigene a fost prima piesă. A doua se găsește pe o planetă numită Wayland. Agită datacardul. O planetă căreia, mulțumită obroanilor, îi cunosc în sfârșit poziția.

– Vă felicit, spuse Pellaeon simțindu-se brusc depășit. Vă pot întreba, ce este puzzle-ul acesta?

Zâmbetul lui Thrawn trimise un fior prin el.

– Desigur, unicul puzzle care merită rezolvat, răspunse încetișor Marele Amiral. Distrugerea completă, totală și definitivă, a rebelilor.

– **L**uke?

Vocea se auzise încetișor, dar insistent. Oprindu-se în peisajul familiar al lui Tatooine – familiar, totuși distorsionat în mod straniu – Luke Skywalker se întoarse să se uite.

O siluetă la fel de familiară îl privea.

– Salut, Obi-Wan, rosti Luke cu glas care suna fără vlagă. Nu ne-am văzut de mult timp.

– Așa este, încuviință cu gravitate Obi-Wan Kenobi. Și mă tem că va trece și mai mult timp până la o viitoare revedere. Am venit să-ți spun la revedere.

Peisajul păru că tremură și, brusc, o părticică a minții lui Luke își aminti că dormea. Dormea în apartamentul său din Palatul Imperial și-l visa pe Obi-Wan.

– Nu, nu sunt un vis, îl asigură Obi-Wan, răspunzând la gândul nerostit al tânărului. Însă distanțele ce ne despart au devenit prea mari pentru mine, ca să-ți apar în altă formă. Acum până și această ultimă potecă îmi este închisă.

– Nu, se auzi Luke rostind. Nu ne poți părăsi, Obi-Wan. Avem nevoie de tine.

Sprâncenele bătrânului se ridicară ușor și o urmă a vechiului său surâs îi apăru pe buze.

– Tu nu ai nevoie de mine, Luke. Ești un Jedi, puternic în căile Forței.

Surâsul îi dispăru și, pentru o clipă, ochii părură că se focalizează pe ceva invizibil pentru Luke.

– Oricum, continuă încetișor, decizia nu-mi aparține. Am zăbovit deja prea mult și nu-mi mai pot amâna călătoria din această viață spre ceea ce se află dincolo de ea.

O amintire ieși la suprafață: Yoda pe patul de moarte și Luke implorându-l să nu moară. *Puternic în căile Forței sunt*, îi șoptise maestrul Jedi. *Dar nu atât de puternic.*

– Tiparul vieții este să meargă mai departe, îi reaminti Obi-Wan. Și tu vei face această călătorie într-o bună zi. (Din nou, atenția îi fu distrasă, pentru ca apoi să revină spre tânăr.) Ești puternic cu Forța, Luke, și, cu perseverență și disciplină, vei ajunge și mai puternic. Dar – și privirea i se înăspri – nu trebuie niciodată să-ți cobori garda. Împăratul a dispărut, însă partea întunecată continuă să fie puternică. Nu uita niciodată asta.

– Nu voi uita, promise Luke.

Chipul lui Obi-Wan se destinse și zâmbi din nou.

– Cu toate acestea, vei avea de înfruntat pericole mari, Luke. Vei găsi însă și aliați noi, în locurile și clipele când te vei aștepta cel mai puțin.

– „Aliați noi”? repetă tânărul. Despre cine-i vorba?

Imaginea bătrânului păru să tremure și deveni mai încetoșată.

– Acum, adio, zise Obi-Wan ca și cum n-ar fi auzit întrebarea. Te-am iubit ca pe un fiu, ca pe un elev, și ca pe un prieten. Până ne vom reîntâlni, Forța fie cu tine!

– Obi-Wan...!

Dar Obi-Wan se întoarse și imaginea se destrămă... iar în visul său, Luke știu că bătrânul dispăruse. *Așadar sunt singur*, își spuse. *Sunt ultimul Jedi.*

Păru să audă vocea lui Obi-Wan, neclară și slabă, venind parcă de la mare depărtare:

– Nu ești ultimul dintre vechii Jedi, Luke. Ești primul dintre cei noi.

Glăsu se topi în tăcere și pieri... iar Luke se deșteptă.

Pentru o clipă, rămase nemișcat, privind spre luminițele slabe ale Orașului Imperial, care se reflectau pe tavanul dormitorului său amplificându-i dezorientarea indusă de somn. Dezorientarea, care se adăuga greutatea unei tristeți uriașe ce părea să-i umple întreaga ființă. Mai întâi, unchiul Owen și mătușa Beru fuseseră uciși, apoi Darth Vader, adevăratul său tată, își sacrificase viața pentru Luke, iar acum până și spiritul lui Obi-Wan Kenobi fusesse luat de lângă el.

Rămăsese orfan pentru a treia oară.

Suspînând, se strecură de sub pături și-și îmbrăcă tunica. Apartamentul său avea o chichinetă și în câteva minute își prepară ceva de băut, un amestec de-a dreptul exotic învățat de la Lando în ultima sa vizită pe Coruscant. Apoi, prinzându-și sabia de lumină la centură, se îndreptă spre terasa de la ultimul nivel.

Se împotrivi vehement față de mutarea centrului Noii Republici aici, pe Coruscant; se împotrivi chiar și mai mult față de instalarea tânărului lor guvern în vechiul Palat Imperial. În primul rând, simbolul ales era complet greșit, mai ales pentru un grup care – în opinia lui – avea deja tendința de a acorda prea multă atenție simbolurilor.

În ciuda tuturor aspectelor nefavorabile, trebuia totuși să admită că panorama din vârful Palatului era spectaculoasă.

Rămase pentru câteva minute la marginea terasei, rezemându-se de parapetul din piatră și lăsând briza răcoroasă a nopții să-i răvășească părul. Orașul Imperial clocotea de activitate și în toiul nopții, cu luminile vehiculelor și străzilor întrepătrunzându-se și formând un soi de operă de artă cinetică. Pe firmament, iluminați atât de luminile orașului cât și de ocazionalele aerospeedere ce zigzagau printre ele, norii joși formau un plafon sculptat, nu foarte distinct, întinzându-se în toate direcțiile, aparent nesfârșit ca și metropola însăși. Hât spre sud, tânărul putea distinge Munții Manarai, ale căror piscuri înzăpezite sclipeau, aidoma norilor, în primul rând datorită luminilor orașului.

Luke privea munții când, la douăzeci de metri înapoia sa, ușa de legătură cu Palatul se deschide încetisor.

În mod reflex, mâna i se îndreaptă spre sabie, dar gestul se opri aproape instantaneu. Simțise intrând pe ușă...

– Sunt aici, C-3PO, rosti el.

Se întoarse și zări droidul apropiindu-se și radiind obișnuita sa combinație de ușurare și neliniște.

– Stăpâne Luke, vorbi C-3PO aplecând capul pe un umăr pentru a cerceta cupa din mâna tânărului, regret nespun că te deranjez.

– Nu mă deranjezi defel. Ieșisem la aer curat.

– Doar atât, stăpâne? Deși, bineînțeles, nu doresc să fiu indiscret.

În ciuda stării sale, Luke zâmbi fără să vrea. Tentativele lui C-3PO de a fi simultan util, iscoditor și politicos nu aveau succes aproape niciodată. Oricum, era imposibil să nu pară vag comice.

– Bănuiesc că sunt puțin deprimat, răspunse el revenind cu privirea asupra metropolei. Formarea unui guvern care să funcționeze realmente este mult mai dificilă decât mă așteptam. Mai dificilă decât se așteptase și majoritatea membrilor Consiliului. Șovăi, apoi continuă: Cel mai mult însă cred că în noaptea asta îi simt lipsa lui Obi-Wan.

Pentru o clipă, C-3PO rămase tăcut.

– A fost întotdeauna foarte amabil cu mine, zise droidul în cele din urmă. Și cu R2-D2, desigur.

Luke duse cupa la buze, ascunzându-și alt surâs înapoia ei.

– C-3PO, tu deții o perspectivă unică asupra Universului.

Cu coada ochiului, îl zări pe droid încremenind brusc.

– Sper că nu te-am ofensat, stăpâne, vorbi neliniștit C-3PO. În tot cazul, intenția mea n-a fost aceasta.

– Nu m-ai ofensat, îl liniști Luke. De fapt, este posibil ca tu să-mi fi predat chiar acum ultima lecție a lui Obi-Wan.

– Cu tot respectul, nu te înțeleg, stăpâne.

Luke sorbi iarăși din băutură.

– Guvernele și planetele sunt importante, C-3PO, dar, dacă reduci totul la esență, și ele sunt alcătuite tot din oameni.

– Ah, exclamă droidul după o scurtă tăcere.

– Cu alte cuvinte, își dezvoltă Luke ideea, un Jedi nu poate fi atât de prins în chestiuni de importanță galactică încât acestea să-l abată de la grija sa față de oamenii individuali. Se întoarse către C-3PO și zâmbi: Sau față de droizii individuali.

– Înțeleg, stăpâne, încuviință C-3PO apoi înclină capul spre cupa tânărului. Iartă-mă, stăpâne... pot să întreb ce anume bei?

– Asta? Își examinează Luke cupa. O băutură pe care Lando m-a învățat s-o prepar, cu ceva timp în urmă.

– *Lando?* repetă droidul și dezaprobarea din vocea sa nu putea fi confundată.

Chiar dacă politețea îi fusese programată, C-3PO nu-l plăcuse niciodată pe Lando. Ceea ce nu era foarte surprinzător, ținând seama de circumstanțele primei lor întâlniri.

– Da, totuși în ciuda unei origini atât de suspecte, este realmente bună. Se numește „ciocolată fierbinte”.

– Înțeleg. Droidul își îndreptă ținuta. Ei bine, stăpâne. Dacă totul este într-adevăr în regulă, cred că ar trebui să-mi văd de drum.

– Exact. Apropo, de fapt de ce ai urcat aici?

– Prințesa Leia m-a trimis, bineînțeles, răspunse C-3PO realmente surprins că Luke trebuia să-l întrebe. Spunea că ești tulburat.

Luke surâse și clătină din cap. Leia era neîntrecută în a găsi o cale să-l înveselească atunci când avea nevoie de așa ceva.

– Demonstrație..., murmură el.

– Nu te-am înțeles, stăpâne.

– Leia își demonstrează noile talente Jedi, asta-i tot, flutură din mână tânărul. Arată că-mi poate simți starea chiar și în toiul nopții.

C-3PO lăsa capul pe un umăr.

– Părea *cu adevărat* îngrijorată în privința ta, stăpâne.

– Știu. A fost doar o glumă.

– Aha. C-3PO păru că reflectează asupra celor aflate. Să-i spun atunci că totul e bine?

– Sigur că da. Și dacă tot cobori, spune-i să nu-și facă griji în privința mea și să se culce. Crizele ei matinale de greață sunt istovitoare și *fără* să fie obosită de nesomn.

– Îi voi transmite mesajul, stăpâne.

– Și, adăugă Luke încetitor, spune-i c-o iubesc.

– Da, stăpâne. Noapte bună, stăpâne Luke.

– Noapte bună, C-3PO.

Îl privi pe droid plecând și un alt val de deprimare amenință să-l copleșească. C-3PO n-ar fi înțeles, desigur; nimeni din Consiliul Provizoriu nu înțelesese. Însă ca Leia, care era însărcinată în trei luni, să-și petreacă majoritatea timpului *aici*...

Simți un fior care nu se datora aerului răcoros al nopții. *Locul ăsta este îmbibat de partea întunecată.* Yoda spusese același lucru despre

peștera de pe Dagobah – cea în care Luke intrase ca să se dueleze cu un Darth Vader ce se dovedise a fi Luke însuși. Săptămâni la rând după aceea, amintirea puterii și prezenței părții întunecate îi obsedase gândurile; doar mult mai târziu, tânărul înțelesese că motivul principal al exercițiului lui Yoda fusese să-i arate ce drum lung mai avea de străbătut.

Cu toate acestea, adesea se întrebese cum ajunsese peștera în felul acela. Se întrebese dacă nu cumva acolo locuise cineva sau ceva puternic în căile părții întunecate.

Așa cum Împăratul locuise cândva aici...

Se înfioră din nou. Îl înnebunea cu adevărat faptul că *nu putea* simți o asemenea concentrare a răului în Palat. Consiliul îl consultase în această privință, chiar de la început, când se analizase mutarea sediului în Orașul Imperial. Luke fusese nevoit să strângă din dinți și să le spună că nu, nu păreau să existe efecte reziduale ale șederii Împăratului.

Dar numai pentru că el nu le putea simți, nu însemna că nici nu existau.

Luke clătină din cap. *Termină*, își porunci cu fermitate. Teama de orice umbră nu avea să-i aducă nimic, cu excepția paranoiei. Recentele lui coșmaruri și somnul lipsit de odihnă reală nu erau cauzate probabil decât de stresul de a-i privi pe Leia și pe ceilalți străduindu-se să transforme o rebeliune militară într-un guvern bazat pe civili. Cu siguranță, Leia n-ar fi acceptat nici măcar să se apropie de Palat, dacă ea însăși ar fi avut vreun dubiu în privința lui.

Leia...

Cu un efort, Luke își sili mintea să se relaxeze și îngădui percepțiilor Jedi să se extindă. La jumătatea drumului prin secțiunea superioară a palatului, simți prezența somnoroasă a lui Leia. Prezența ei, dar și a gemenilor pe care-i purta în pântec.

Pentru o clipă, Luke menținu contactul parțial, menținându-l atât de subtil încât să nu-și trezească sora, minunându-se, din nou, înaintea senzației stranie determinate de pruncii nenăscuți din trupul său. Descendența Skywalker era evidentă în ei; simplul fapt că-i putea simți sugera că trebuiau să fie extrem de puternici în căile Forței.

Cel puțin așa presupunea Luke. Fusese unul dintre lucrurile pe care sperase că-l va putea întreba într-o bună zi pe Obi-Wan.

Acum ocazia aceea pierise.

Stăpânindu-și lacrimile izvorâte brusc, întrerupse contactul. Simți cana rece în mână și, înghițind restul ciocolatei, aruncă o ultimă privire în jur. Spre oraș, spre nori și... cu ochii minții, spre stelele aflate dincolo de ei. Stele în jurul cărora se roteau planete, pe care trăiau oameni. Miliarde de oameni. Mulți dintre ei continuând să aștepte libertatea și lumina promise de Noua Republică.

Închise ochii în fața luminilor puternice și a speranțelor la fel de puternice. Nu exista, se gândi obosit, o baghetă fermecată cu ajutorul căreia totul să fie mai bun.

Nici măcar un Jedi nu avea așa ceva.

C-3PO ieși din încăpere și, oftând epuizată, Leia Organa Solo se lăsă înapoi pe perne. *Jumătate de victorie este mai bună decât nimic*, îi trecu prin minte străvechea zicală.

Străvechea zicală în care nu crezuse nici măcar o clipă. În mintea ei, jumătate de victorie însemna jumătate de înfrângere.

Oftă din nou, simțind atingerea minții lui Luke. Discuția lui cu C-3PO îi mai alungase din gândurile negre, așa cum sperase de altfel Leia, dar după plecarea droidului, deprimarea amenința să-l copleșească iarăși.

Poate că ar fi trebuit să-i vorbească ea însăși. Să încerce să-l facă să discute despre ceea ce-l tulbura de câteva săptămâni.

Abdomenul i se contractă, abia sesizabil.

– Gata-gata, șopti ea, frecându-l ușor cu palma. N-a fost nimic. Mă simt doar îngrijorată pentru unchiul vostru.

Treptat, mișcările interioare încetară. Luând paharul pe jumătate plin de pe noptieră, Leia îl bău, încercând să nu se strâmbe. Laptele cald se afla cam pe la coada listei ei de băuturi preferate, dar se dovedise una dintre modalitățile cele mai rapide pentru alinarea crampelor periodice ale traiectului digestiv. Medicii îi spusese că problemele stomacale cele mai neplăcute urmau să dispară de acum și Leia spera din tot sufletul că aveau dreptate.

Din camera vecină se auzi vag un sunet de pași. Leia puse fulgerător paharul pe noptieră cu o mână, iar cu cealaltă își trase pătura sub bărbie. Veioza de lângă pat rămăsese aprinsă și femeia își proiectă Forța asupra ei, încercând s-o stingă.

Becul nici măcar nu pâlpâi. Strângând din dinți, Leia mai făcu o tentativă; nu avu succes nici de data aceasta. Era vădit că încă nu deținea controlul fin asupra Forței, pentru a manipula obiecte mici, așa cum era un comutator. Scoțând brațul de sub pătură, se întinse într-acolo.

În partea opusă a dormitorului, ușa se deschise și în cadrul ei apărură o femeie înaltă, în capot.

– Înălțimea Ta, rosti ea încetișor, îndepărtându-și din ochi părul alb-sclipitor, te simți bine?

Leia oftă și renunță.

– Intră, Winter. De cât timp ascuți la ușă?

– N-am ascultat, rosti Winter pătrunzând în odaie și părând aproape ofensată că prințesa ar fi putut s-o bănuiască de așa ceva. Am zărit lumină pe sub ușă și m-am gândit că poate ai nevoie de ceva.

– Mă simt perfect, o asigură Leia întrebându-se dacă femeia avea să înceteze vreodată s-o uimească.

Trezită în mijlocul nopții, purtând un capot vechi și cu părul răvășit, Winter arăta totuși mai maiestuoasă decât ar fi reușit-o Leia în zilele ei cele mai bune. Nici nu mai ținea minte de câte ori, în copilăria lor petrecută pe Alderaan, oaspeții invitați la curtea Viceregelui crezuseră instantaneu că Winter era de fapt prințesa Leia.

Desigur, Winter probabil că ținea minte. O persoană care-și putea reaminti conversații întregi, cuvânt cu cuvânt, putea fi, bineînțeles, capabilă să-și amintească ocaziile în care fusese confundată cu o prințesă de sânge regal.

Adesea Leia se întrebase ce ar fi crezut ceilalți membri ai Consiliului Provizoriu, dacă ar fi știut că secretara tăcută care o însoțea la întrunirile oficiale, dar și la conversațiile neoficiale purtate pe coridoare, înregistra practic toate cuvintele pe care le spuneau. Bănuia că unii dintre ei n-ar fi fost deloc încântați.

– Să-ți mai aduc niște lapte, Înălțimea Ta? întrebă Winter. Sau niște biscuiți?

– Nu, mulțumesc, clătină Leia din cap. De fapt, nu stomacul mă deranjează. Este vorba... în sfârșit, știi și tu. Este vorba despre Luke.

Winter încuviință încet.

– Același lucru care-l tulbură și pe el de nouă săptămâni?

– Așa mult a trecut? se încruntă prințesa.

– Ai fost ocupată, zise Winter cu obișnuita ei diplomație.

– Nu-mi mai aduce aminte... Nu știu, Winter, realmente, nu știu. I-a spus lui C-3PO că-i lipsește Obi-Wan Kenobi, dar eu îmi dau seama că asta nu-i totul.

– Poate că-i vorba despre sarcina ta. Nouă săptămâni în urmă ar fi o datare corectă.

– Da, știu, însă cam tot atunci Mon Mothma și amiralul Ackbar insistau pentru stabilirea sediului guvernului aici, pe Coruscant. Și cam tot atunci, am început să primim din regiunile de frontieră rapoarte despre misteriosul geniu tactic care a preluat comanda Flotei Imperiale... Care dintre evenimente să fie oare cauza?

– Bănuiesc, răspunse Winter, că va trebui să aștepti până va fi gata să-ți vorbească. Poate căpitanul Solo ar fi în stare să-l descoase, când se va întoarce.

Leia încheștă degetele în pumn, copleșită de un val de solitudine plină de furie. Han plecase în altă misiune stupidă de contact, lăsând-o complet singură...

Fulgerul de mânie dispăru, dizolvându-se în vinovăție. Era adevărat, Han plecase iarăși, totuși, și atunci când era în Palat, se părea că de abia se mai vedeau unul pe celălalt. Cu timpul tot mai consumat de misiunea enormă a instaurării unui guvern nou, existau zile în care Leia de abia avea vreme să mănânce, cu atât mai puțin să-și vadă soțul.

Asta-i sarcina mea, își reaminti cu fermitate și era o sarcină pe care, din păcate, numai ea putea s-o ducă la bun sfârșit. Spre deosebire de practic toate celelalte persoane din ierarhia Alianței, Leia primise o educație extinsă atât în teoria, cât și în aspectele mai practice ale politicii. Crescuse în Casa Regală de Alderaan și învățase despre sistemele de conducere de la tatăl ei vitreg; învățase chiar atât de bine încât, încă adolescentă fiind, îl reprezenta deja în Senatul Imperial. Fără cunoștințele

și experiența ei, totul s-ar fi putut lesne prăbuși, mai cu seamă în etapele de început, critice pentru dezvoltarea Noii Republici. Alte câteva luni, numai câteva, și avea să se mai poată relaxa puțin. Atunci avea să recupereze cu Han timpul pierdut.

Sentimentul de vinovăție dispăru, însă singurătatea rămase.

– Poate, îi răspunse lui Winter. Până atunci, ar fi bine să ne culcăm amândouă. Măine ne așteaptă o zi plină.

Winter își arcui puțin sprâncenele.

– Există și alt tip de zile? imită ea tonul sec al lui Leia.

– Haide-haide, o admonestă prințesa pe jumătate în glumă. Ești mult prea tânără ca să devii cinică. Vorbesc cât se poate de serios – la culcare cu tine!

– Ești sigură că n-ai nevoie de nimic?

– Sunt foarte sigură. Mișcă!

– Bine. Noapte bună, Înălțimea Ta.

Lunecă silențios din dormitor, închizând ușa în urmă. Întinzându-se în pat, Leia își aranjă păturile și-și potrivi pernele într-o poziție pe care o spera mai confortabilă.

– Noapte bună și vouă, șopti către gemeni frecându-și ușor abdomenul.

Nu numai o dată, Han sugerase că orice persoană care stă de vorbă cu propriul său abdomen trebuie să fie sărită de pe fix. Leia bănuia însă că Han, în secret, îi considera *pe toți* nițel săriți de pe fix.

Îi ducea dorul teribil.

Oftând, se întinse spre noptieră și stinse veioza. În cele din urmă, adormi.

La un sfert de galaxie depărtare, Han Solo sorbea dintr-o halbă și examina haosul semiorganizat care plutea în jurul său. *Nu plecasem de la petrecerea asta?* Își repetă el una dintre expresiile favorite.

Era totuși plăcut să știi că într-o galaxie în care totul se răsturna peste cap existau și unele lucruri ce rămâneau neschimbate. Formația care cânta într-un colț era diferită, iar tâpițeria separeului se tocise în mod clar, dar, fără să țină seama de astea, localul din Mos Eisley arăta ca întotdeauna. Exact așa cum arătase în ziua când îi întâlnise pentru prima dată pe Luke Skywalker și pe Obi-Wan Kenobi.

I se părea că de atunci trăise o duzină de vieți.

Alături, Chewbacca mârâi încetișor.

– Nu-ți face griji, va veni, îl liniști Han. Ăsta-i Dravis. Cred că-n toată viața lui n-a ajuns la timp pentru o întâlnire.

Fără grabă, porni să examineze mulțimea dinăuntru. Ba nu, se autocorectă el după câteva clipe, localul se mai schimbase într-o privință – practic, nu mai putea fi zărit nici unul dintre contrabandiștii care frecventaseră cândva locul. Probabil că individul care preluase ceea ce

mai rămăsese din organizația lui Jabba Huttul mutase operațiunile de pe Tatooine. Intorcându-se spre ușa din spate a localului, se gândi să-l întrebe pe Dravis despre cele întâmplate.

Era cu privirile pierdute în gol, când o umbră se întinse peste masă.

– Salut, Solo, chicoti un glas.

Han numără calm până la trei și abia apoi se întoarse, nepăsător.

– Salut, Dravis, încuviință el din cap. Nu te-am mai văzut de mult. Ia loc.

– Cum să nu, rânji celălalt. De îndată ce tu și Chewie vă puneți mâinile pe masă.

– Fii *serios*, replică Han privindu-l cu o expresie jignită și cuprinzând halba cu ambele palme. Crezi că te-aș fi invitat până aici, numai ca să te ciuruiesc? Suntem amici vechi, ai uitat?

– Sigur că suntem, făcu Dravis, examinându-l precaut pe Chewbacca în timp ce se așază. Sau cel puțin am fost. Am auzit însă că ai devenit o persoană respectabilă.

Han strânse din umeri cu un gest elocvent.

– „Respectabil” este un termen vag.

Dravis ridică o sprânceană.

– În cazul ăsta, spuse el sardonice, să fiu ceva mai precis. Am auzit că te-ai alăturat Alianței rebelilor, că ai fost numit general, că te-ai însurat cu o fostă prințesă alderaaneană și că aștepti gemeni.

– De fapt, flutură Han scârbit din mână, acum câteva luni am demisionat din funcția de general.

– Iartă-mă, pufni Dravis. Care-i treaba atunci? Ne dai un avertisment?

– La ce te referi? se încruntă Han.

– Nu mai face pe naivul! Noua Republică înlocuiește Imperiul – perfect, frumos și minunat, dar știi la fel de bine ca și mine că pentru contrabandiști asta nu-nseamnă nimic. Deci, dacă asta-i o invitație oficială de a ne înceta afacerile, dă-mi voie să-ți răd în față și să-ți zic la revedere.

Dădu să se ridice.

– Nici vorbă de așa ceva, îl opri Han. Ba chiar, speram să te angajez.

Dravis încremeni la mijlocul gestului.

– Poftim? întrebă el precaut.

– Am vorbit cât se poate de clar. Dorim să angajăm contrabandiști.

Încetișor, Dravis se lăsă înapoi pe scaun.

– Asta are vreo legătură cu războiul vostru cu Imperiul? Dacă da...

– N-are nici o legătură. Povestea este lungă, dar în esență se rezumă la faptul că Noua Republică n-are deocamdată suficiente cargouri, ca să nu mai amintesc de piloți experimentați. Dacă vreți să câștigați rapid niște bani cinstiți, ăsta-i un moment cât se poate de bun.

– M-da. Dravis se lăsă înapoi, își trecu un braț peste spătarul scaunului și-l privi suspicios pe Han. Care-i șpilul?

– Nu-i nici un șpil. Avem nevoie de nave și de piloți ca să repunem pe picioare comerțul interstelar. Voi le aveți pe ambele. Asta-i tot.

Dravis căzu pe gânduri.

– De ce am lucra pentru voi și pentru banii voștri amărâți? De nu ne-am putea vedea de contrabandă și-n felul ăsta să câștigăm mai mult?

– O puteți face, încuviință Han, dar numai dacă potențialii voștri clienți ar trebui să plătească prețuri pentru care ar fi preferabil să-i angajeze pe contrabandiști. În cazul ăsta – surăse el larg –, nu vor trebui.

– Termină cu chestiile *astea*! Un guvern aflat la început de drum, care n-are bani lichizi... și vrei să mă faci să cred că n-o să adauge o mulțime de taxe?

– Crezi ce vrei, rosti Han pe un ton brusc înghețat. Dă-i drumul, și fă o-ncercare. După ce te convingi, anunță-mă.

Contrabandistul își morfoli buza, fixându-l cu privirea.

– Știi ceva, Solo? rosti el gânditor. N-aș fi venit aici, dacă n-aș fi avut încredere în tine. De fapt, eram curios să văd și ce afaceri învâriți. Poate că așa fi gata să te cred în privința asta, cel puțin într-atât încât s-o verific eu direct. Îți spun însă deschis că mulți din grupul meu n-or să se bage.

– De ce?

– Fiindcă ai ajuns respectabil, de-aia. Haide, nu mă mai privi jignit – pur și simplu ai lipsit prea mult timp din afaceri ca să-ți mai amintești cum stau lucrurile. Profitul este ceea ce-l mână pe un contrabandist. Profitul și aventura.

– Și atunci ce intenționați – să operați în sectoarele imperiale? contraatacă Han, străduindu-se să-și reamintească lecțiile de diplomație primite de la Leia.

– Dacă ies bani, da.

– Deocamdată mai ies, dar teritoriul lor se reduce întruna de cinci ani și va ajunge și mai mic. În clipa de față, dotările noastre sunt aproximativ egale, însă oamenii noștri sunt mai motivați și mai bine instruiți.

– Poate că așa-i, sau poate că nu. Am auzit zvonuri c-ar avea un conducător nou. Unul care v-a dat multe bătaii de cap... de pildă, în sistemul Obroa-skai. Am auzit că nu de mult ați pierdut acolo un contingent elomin. Ziceai că sunteți mai bine instruiți...

Han strânse din dinți și replică:

– Nu uita că oricine ne face probleme *nouă* vă va face probleme și *vouă*. Și dacă ai crezut că Noua Republică este flămândă după lichidități, gândește-te cât de flămând trebuie să fie Imperiul acum.

– În cazul ăsta, aventura este cu atât mai interesantă, încuviință Dravis sculându-se în picioare. Mă bucur că te-am revăzut, Solo, dar acum trebuie să plec. Salut-o din partea mea pe prințesă.

Han oftă.

– Măcar spune-le alor tăi care-i propunerea mea.

– Fii sigur c-o s-o fac. Poate că pe unii chiar o să-i intereseze. Nu poți ști niciodată cum gândesc oamenii.

Han încuviință; de fapt, nu se putuse aștepta la mai mult de pe urma întâlnirii.

– Încă un lucru, Dravis. Cine-i cel mai tare acum, după dispariția lui Jabba?

– Păi..., îl scrută gânditor celălalt, bănuiesc că nu-i un secret. Să fiu sincer, nu-i nimic stabilit clar, dar eu unul înclin spre Talon Karrde.

Han se încruntă. Auzise desigur despre Karrde, dar niciodată nu bănuise că organizația acestuia s-ar fi aflat printre primele zece, cu atât mai puțin în vârful piramidei. Fie că Dravis se înșela, fie Karrde era genul de individ care prefera discreția.

– Unde l-aș putea găsi?

– Te interesează, nu-i așa? zâmbi viclean Dravis. Poate c-o să-ți zic, într-o bună zi.

– Dravis...

– Trebuie să plec. Salut, Chewie.

Se întoarse, apoi se opri pe neașteptate.

– Ah, apropo... Poți să-i spui amicului tău de-acolo că-i cel mai fraier bodyguard pe care l-am văzut vreodată. Nu-i rău s-o știi.

Râzind larg, se răsuci și dispăru în mulțime.

Han surâse, privind-l. Cel puțin Dravis le întorsese spatele când plecase. Alți contrabandiști pe care-i contactase nici măcar nu avuseseră atâta încredere. Putea să vorbească despre un oarecare progres.

Lângă el, Chewbacca mârâi ceva disprețuitor.

– La ce să te fi așteptat, dacă amiralul Ackbar face parte din Consiliu? strânse din umeri Han. Calamarienii îi urau de moarte pe contrabandiști chiar înainte de război, și toată lumea știa asta. Nu-ți face griji, se vor da pe brazdă. Măcar unii dintre ei. Dravis n-are decât să pălăvrăgească despre profit și aventură, dar, dacă le oferi facilități sigure de întreținere, absența oricăror taxe de protecție stil Jabba și rute protejate, vor fi interesați. Haide, să-i dăm drumul.

Ieși din separeu și porni spre bar și ieșirea de abia vizibilă dinapoia acestuia. La jumătatea drumului, se opri lângă alt separeu și se aplecă spre unicul său ocupant.

– Am un mesaj pentru tine, rosti el. Trebuie să-ți spun că ești cel mai fraier bodyguard pe care l-a văzut vreodată Dravis.

Wedge Antilles rânji și se ridică de la masă.

– Crezusem că tocmai asta a fost ideea, spuse el trecându-și degetele prin părul negru.

– Așa-i, dar Dravis n-o știa.

În sinea lui, Han ar fi fost primul care să admită că Dravis avea perfectă dreptate. Singurele ocazii în care Wedge nu ieșea în evidență ca un munte pe o câmpie era când stătea în carlinga unui X-interceptor, făcând praf vânătorii TIE.

– Page unde-i? întreabă Han, privind în jur.

– Aici, șefule, șopti un glas în spatele său.

Han se întoarse. Înapoia lor apăruse un bărbat de înălțime mijlocie, de greutate mijlocie, complet indescriptibil. Genul de individ pe care

într-adevăr nimeni nu l-ar fi remarcat; genul care putea dispărea aproape în orice ambient, contopindu-se cu mediul.

Iar tocmai aceea fusese ideea.

– Ai văzut ceva suspicios? îl întreabă Han.

Page clătină din cap.

– N-a avut oameni ascunși și nici alte arme decât blasterul. Probabil că avea într-adevăr încredere în tine.

– Mda. Fac progrese. Să-i dăm drumul. Și așa o s-ajungem destul de târziu pe Coruscant. În drum, vreau să trecem și prin sistemul Obroa-skai.

– E vorba de contingentul elomin care a dispărut? întreabă Wedge.

– Da, vreau să văd dacă între timp au aflat ce s-a întâmplat cu el. Și dacă avem noroc, poate găsim și o urmă a autorilor.

Masa pliantă din cabinetul său fusese instalată, mâncarea aștepta să fie servită și Talon Karrde tocmai turna vinul, când ciocănitura răsună la ușă. Ca întotdeauna, pregătirile lui fuseseră perfect sincronizate.

– Mara? întrebă el.

– Da, se auzi vocea tinerei. M-ai invitat la masă.

– Da. Intră, te rog.

Ușa glisă și Mara Jade pătrunse în odaie cu obișnuita ei grație felină.

– N-ai spus despre ce – ochii ei verzi înregistrară masa elegant pregătită – este vorba, încheie pe un ton cu totul diferit.

Ochii reveniră asupra bărbatului, măsurându-l rece.

– Nu-i câtuși de puțin ceea ce crezi, o asigură Karrde conducând-o la scaunul din fața sa. Este o cină de afaceri, nici mai mult, nici mai puțin.

Dinapoia biroului se auzi un sunet straniu, ca o combinație între un cotcodăcit și un tors de pisică.

– Exact, Drang, se întoarse Karrde în direcția respectivă, o cină de afaceri. Haide, ieși de acolo!

Vornskrul privi dinapoia biroului, strângând covorul între labele anterioare și ținând botul aproape de podea, parcă gata de vânatoare.

– Ți-am zis să ieși de-acolo, repetă ferm Karrde arătând spre ușa deschisă dinapoia femeii. Haide, ți-am pus mâncarea în bucătărie. S Sturm e deja acolo... mai mult ca sigur, a înfulecat jumătate din hrana ta.

Șovăielnic, Drang se furișă dinapoia biroului, cotcodăcind-torcând pe un ton plângăreț, în vreme ce se apropia de ușă.

– Nu te mai jeli atât, îl certă contrabandistul, apoi luă o bucatică de brualli prăjit din platoul central. Uite – nu mai fi amărât!

Aruncă bucatîca în direcția ușii. Letargia lui Drang dispăru instantaneu și, dintr-un salt ca pe arcuri, înhăță mâncarea din zbor.

– Bravo, îi strigă Karrde. Du-te acum, și poftă bună!

Vornskrul dispăru din încăpere.

– Așadar, reveni bărbatul spre Mara, unde rămăsese?

– Îmi spuneai că este vorba despre o cină de afaceri, răspunse ea cu glas încă distant în vreme ce se așează și cercetă masa cu privirea. În tot cazul, este cea mai plăcută cină de afaceri la care am fost invitată de mult timp.

– De fapt, spuse Karrde așezându-se și întinzându-se către platou, asta a și fost ideea. Cred că, ocazional, este bine să ne reamintim că a fi contrabandiști nu înseamnă neapărat a fi și barbari.

– Aha, încuviință Mara sorbind din vin. Sunt convinsă că majoritatea oamenilor tăi este foarte recunoscătoare pentru asemenea memento.

Karrde zâmbi și reflectă că decorul neobișnuit și scenariul care trebuiau s-o surprindă pe femeie se duseseră pe apa sâmbetei. Ar fi trebuit să-și dea seama că o cacealma de felul acela nu putea păcăli o persoană ca Mara.

– *Adesea* pot urma seri interesante, aprobă el. Mai ales – o privi cu atenție – când se discută despre o promovare.

Un licăr de surpriză, aproape insesizabil, îi traversase chipul.

– „Promovare”? repetă ea precaut.

– Da, spuse Karrde servind-o cu brualiki. Mai exact, promovarea ta. Uitătura bănuitoare revenise în ochii femeii.

– Nu sunt în grup decât de șase luni, îi reaminti.

– De cinci și jumătate, o corectă el. Totuși timpul n-a fost niciodată atât de important pentru Univers ca abilitatea și rezultatele... iar abilitatea și rezultatele tale au fost destul de impresionante.

Mara înălță din umeri și părul ei roșu-auriu undui o dată cu mișcarea.

– Am fost pur și simplu norocoasă.

– Este știut că norocul joacă un rol de seamă. Pe de altă parte, eu unul am constatat că ceea ce majoritatea oamenilor numește „noroc” este adesea talent nativ combinat cu știința de a profita de oportunități.

Reveni la platoul de brualiki și-și puse o porție în farfurie.

– Se adaugă apoi talentul tău în pilotarea navelor spațiale, capacitatea de a da și a primi ordine, și – surâse ușor și indică masa – abilitatea de a te adapta la situații neobișnuite și neașteptate. Toate acestea sunt talente foarte utile pentru un contrabandist.

Făcu o pauză, dar femeia rămase tăcută. Evident, cândva în trecutul ei învățase de asemenea când să nu pună întrebări. Un alt talent util.

– Ca să concluzionez, Mara, ești pur și simplu prea valoroasă pentru a te irosi ca rezervă de urgență sau chiar ca operator de linie. Aș dori să încep să te pregătesc pentru ca, în cele din urmă, să ajungi secundul meu.

De data aceasta, surprinderea ei nu mai putea fi interpretată greșit. Ochii verzi se măriră pentru o clipă, apoi se mijiră.

– Și în ce anume ar consta noile mele îndatoriri? întrebă Mara.

– În principal să călătorești împreună cu mine, răspunse Karrde și sorbi din vin. Să vezi cum pun la punct afacerile noi, să întâlnești unii

dintre clienții noștri pe termen lung, să fii cunoscută de ei... genul acesta de lucruri.

Mara continua să fie suspicioasă – își dădea seama după ochii ei. Bănuia că oferta nu era decât un paravan care să mascheze o solicitare mult mai personală sau o cerere din partea bărbatului.

– Nu trebuie să-mi dai acum un răspuns, urmă el. Gândește-te, sau stai de vorbă cu alții care fac parte de mai mult timp din organizație. O privi deschis: Îți vor spune că eu nu-mi mint oamenii.

Buza femeii zvâcni.

– Așa am auzit și eu, rosti revenind la tonul neîncrezător. Ține minte însă că dacă-mi oferi genul acesta de autoritate, îl voi utiliza. Întreaga structură organizațională va fi modificată...

Se întrerupse în clipa când intercomul de pe birou cîrpi.

– Da? i se adresa bărbatul.

– Aici Aves, rosti o voce. M-am gândit că ți-ar plăcea să știi că nu mai suntem singuri. Un distrugător spațial imperial tocmai a intrat pe orbită.

Karrde se ridică în picioare, privind spre Mara.

– Vreo indicație de identificare? întrebă, lăsându-și șervetul să cadă lângă farfurie și ocolind biroul, către videcran.

– În ziua de azi nimeni nu-și mai trâmbeiază identificatorii, clătină din cap Aves. Emblemele de pe flancuri sunt greu de distins de la depărtarea asta, totuși Torve apreciază că ar putea fi vorba despre *Himera*.

– Interesant, murmură Karrde. Însuși Marele Amiral Thrawn... Au efectuat vreo transmisie?

– N-am receptat nimic – o clipă! Se pare că... da, lansează o navetă. Ba nu, două navete. Punctul estimat de asolizare... Pentru un moment, Aves se încruntă spre ceva din afara razei videcranului. Punctul estimat de asolizare este undeva pe aici, în pădure.

Cu coada ochiului, Karrde o zări pe Mara încordându-se.

– Nu-i vorba cumva despre o așezare de la lizieră? întrebă el.

– Nu, este clar vorba despre pădure. Probabil la mai puțin de cincizeci de kilometri de noi.

Karrde se frecă încet cu arătătorul peste buza inferioară, analizând posibilitățile.

– Doar două navete?

– Deocamdată, replică Aves care începuse să pară oarecum agitat. Declanșez alarma?

– Dimpotrivă. Să vedem dacă au nevoie de vreun ajutor. Deschide-mi un canal de apelare.

Aves fu pe punctul de a protesta, apoi se răzgândi.

– Am înțeles, aprobă el inspirând adânc și apoi tastă ceva. Poți vorbi.

– Mulțumesc. Distrugătorul spațial imperial *Himera*, vă vorbește Talon Karrde. Vă pot ajuta cu ceva?

– Nici un răspuns, murmură Aves. Crezi că poate nu vor să fie remarcați?

– Dacă nu vrei să fii remarcat, nu folosești un distrugător spațial. Nu, probabil că sunt ocupați să-mi caute numele în baza de date a navei. Într-o bună zi, ar fi interesant de aflat ce știu despre mine. Dacă știu ceva... Își dresе vocea: Distrugătorul spațial imperial *Himera*, vă...

Brusc, chipul lui Aves fu înlocuit de cel al unui bărbat de vârstă mijlocie care purta însemne de căpitan.

– Sunt căpitanul Pellaeon al navei *Himera*, spuse el direct. Ce dorești?

– Un simplu gest de curtoazie, replică sec Karrde. Am remarcat coborârea navetelor voastre și ne-am întrebat dacă dumneata sau Marele Amiral Thrawn aveți nevoie de asistență.

În jurul ochilor lui Pellaeon, pielea se încreți aproape insesizabil.

– Cine?

– Ah, da, încuviință din cap Karrde cu un surâs ușor. Sigur că da. N-am auzit nici de Marele Amiral Thrawn. În tot cazul, nu asociat navei *Himera*. Și nici asociat unor bizare raiduri informaționale asupra câtorva sisteme din regiunea Paonnid-Obroa-skai.

Ochii căpitanului se mijiră și mai mult.

– Ești foarte bine informat, domnule Karrde, rosti Pellaeon cu glas mătăsoș în dosul căruia amenințarea își arăta colții. Unele persoane ar fi curioase să știe de unde deține asemenea informații un contrabandist mărunț.

– Oamenii mei aud tot soiul de zvonuri, strânse din umeri Karrde, iar eu le pun cap la cap și le potrivesc. Bănuiesc că în același mod în care operează unitățile voastre de contrainformații. Apropo, dacă navețele acelea intenționează să coboare în pădure, trebuie să avertizezi echipajele să fie precaute. Aici trăiesc câteva specii de prădători periculoși, iar conținutul metalifer ridicat al vegetației modifică mult determinările senzorilor.

– Mulțumesc pentru sfat, spuse Pellaeon cu aceeași voce înghețată, dar nu vor rămâne mult pe sol.

– Aha, încuviință Karrde examinând cu iuțeală posibilitățile care, din fericire, nu erau foarte multe. O mică vânătoare, nu-i așa?

Pellaeon îl trată cu un surâs indulgent.

– Informațiile despre activitățile imperiale sunt foarte scumpe. Crezusem că o persoană care activează în domeniul dumitale știe asta.

– Așa este, aprobă Karrde examinându-l cu atenție. Câteodată însă apar reduceri de preț. După ysalamiri ați venit, nu?

Zâmbetul celuiilalt îngheță.

– Aici nu există reduceri de prețuri, Karrde, vorbi el după o clipă cu glas încet. Iar *scumpe* poate de asemenea însemna *foarte scumpe*.

– Perfect adevărat. Desigur, cu excepția cazului în care se face un troc, pentru altă informație la fel de prețioasă. Bănuiesc că știți deja caracteristicile unice ale ysalamirilor – altfel, nu v-ați afla aici. Să bănuiesc oare că știți de asemenea și tehnica, oarecum ezoterică, a coborârii lor de pe ramurile arborilor?

Pellaeon îl studie, cu o expresie vădit suspicioasă.

– Aveam impresia că ysalamirii n-au mai mult de cincizeci de centimetri lungime și că nu sunt prădători.

– Nu m-am referit la securitatea *voastră*, căpitane Pellaeon, ci la a lor. Nu-i poți trage pur și simplu de pe ramuri fără să-i omori. În faza aceasta, un ysalamir este sesil – ghearele i s-au lungit într-atât încât cresc practic direct în miezul ramurii pe care locuiește.

– Să bănuiesc că dumneata cunoști modalitatea corectă de a-i coborî?

– Mai exact, unii dintre oamenii mei o cunosc. Dacă dorești, aș putea trimite pe cineva să contacteze echipajele navetelor. Tehnica implicată nu este foarte dificilă, dar *trebuie* demonstrată.

– Evident, rosti Pellaeon cu o ironie apăsată. Iar onorariul pentru această demonstrație „ezoterică”...?

– Nici un onorariu, căpitane. Așa cum am spus mai devreme, este un simplu gest de curtoazie.

Pellaeon înclină ușor capul pe un umăr.

– Generozitatea dumitale nu va fi uitată.

Pentru o clipă, îl fixă pe contrabandist cu privirea; înțelesul dublu al cuvintelor sale nu putea fi confundat. Dacă Karrde plănuia vreo trădare, nici aceea n-avea să fie uitată.

– Îmi voi anunța navele să-ți aștepte expertul.

– Nu va întârzia. La revedere, căpitane.

Pellaeon se întinse spre ceva din afara videcranului și fața lui Aves reapăru în locul său.

– Ai fost atent? îl întrebă Karrde.

Bărbatul încuviință.

– Dankin și Chin încălzesc deja un Skipray.

– Perfect. Să lase un canal de transmisiuni deschis și să-mi raporteze imediat ce se întorc.

Imaginea se stinse. Karrde se îndepărtă de birou, aruncă o privire spre Mara și reveni la masă.

– Scuză-mă pentru întrerupere, rosti pe un ton degajat și trase cu coada ochiului spre femeie în vreme ce-și reumplu paharul cu vin.

Treptat, ochii ei verzi reveniră din golul în care privise, iar când se uită spre Karrde, mușchii feței i se relaxară din rigiditatea catatonică.

– Chiar nu ai de gând să-i taxezi pentru ajutor? întrebă ea, întinzând o mână ușor nesigură către propriul pahar. Dacă ai fi dorit ceva, ei nu te-ar fi iertat. În ziua de azi, banii sunt singurul lucru care interesează Imperiul.

– Oamenii noștri îi vor urmări din clipa când asolizează și până la decolare, strânse el din umeri. Pentru mine, asta pare un onorariu suficient.

– Așadar nu crezi că au venit aici doar pentru a vâna ysalamiri?

– Nu tocmai, răspunse bărbatul mușcând din buallki. Cu excepția cazului în care animalele alea pot fi utilizate într-un scop despre care noi nu avem habar. Ca să bați atâta cale pentru a captura ysalamiri mi se pare un efort exagerat împotriva unui singur Jedi.

Privirea femeii se pierdu din nou în depărtare.

– Poate că nu-l urmăresc pe Skywalker, murmură ea. Poate că au găsit și alți Jedi.

– Mi se pare improbabil, comentă Karrde cercetând-o cu atenție. (Glasul îi tremurase când rostise numele lui Luke Skywalker...) Se presupune că Împăratul i-a lichidat pe toți în primele zile ale Noii Ordini. Decât dacă, adăugă el străfulgerat de altă idee, nu l-au găsit pe Darth Vader.

– Vader a murit în Steaua Morții, împreună cu Împăratul.

– Așa umblă vorba, sigur că da...

– A murit acolo, îl întrerupse ea cu glas brusc tăios.

– Bineînțeles, încuviință Karrde.

Avusese nevoie de cinci luni de observare atentă, dar finalmente identificase puținele subiecte ce garantau declanșarea unor replici puternice din partea femeii. Dintre acestea făceau parte fostul Împărat și Imperiul pre-Endor.

Iar la capătul opus al spectrului emoțional se găsea Luke Skywalker.

– Cu toate acestea, continuă el gânditor, dacă un Mare Amiral consideră că are motive întemeiate pentru prezența ysalamirilor în navele sale, poate că n-ar fi rău dacă i-am urma exemplul.

Pe neașteptate, ochii lui Mara se concentrară asupra sa.

– În ce scop? se răsti ea.

– Ca simplă precauție. Dar de ce ești atât de vehementă?

O privi, sfâșiată de un conflict intern trecător.

– Mi se pare o risipă de timp, spuse femeia. Probabil că Thrawn suflă și-n iaurt. Și apoi cum intenționezi să păstrezi ysalamirii vii la bordul navei, fără să transplantezi și niște arbori cu ei?

– Sunt convins că în privința asta Thrawn are niște idei, o asigură Karrde. Dankin și Chin vor ști cum să scotocească după amănunte.

– Da, murmură Mara pe un ton care accepta înfrângerea, însă ferindu-și în mod straniu căutătura. Sunt sigură că vor ști.

– Între timp, zise Karrde prefăcându-se că nu sesizase nimic, noi avem afaceri de discutat. Din câte îmi amintesc, doreai să enumeri niște îmbunătățiri pe care le intenționezi în organizație...

– Da. Mara inspiră adânc, închise ochii... iar când îi redeschise, revenise la ținuta ei obișnuită, detașată. Așa este. Ei bine...

Mai întâi lent, apoi cu tot mai multă încredere, se lansă într-o descriere detaliată și în general pătrunzătoare a lipsurilor grupului. Mâncând, Karrde ascultă cu atenție, minunându-se din nou de aptitudinile ascunse ale femeii. Într-o bună zi, își promise în gând, va găsi o cale prin care să extragă amănuntele trecutului ei de sub mantia tănuirii cu care se acoperea atât de atentă. Să afle de unde venise, cine și ce era.

Și să afle cu exactitate ce anume îi făcuse Luke Skywalker, pentru ca să-l urască în asemenea măsură.

Himera avu nevoie de aproape cinci zile cu viteza de 0,4 pentru a parcurge cei 350 de ani-lumină dintre Myrkr și Wayland. Durata voiajului nu fu însă un impediment, deoarece inginerilor le luă aproape tot atâta timp pentru a concepe un cadru portabil care să-i susțină și hrănească pe ysalamiri.

– Eu tot nu sunt convins că-i realmente necesar, mormăi Pellaeon privind cu dezgust segmentul de conductă curbă și groasă, și creatura asemănătoare unei salamandre acoperite cu blană și solzi atașată de el. (Conducta și cadrul de care era fixată erau al naibii de grele, iar creatura miroseă urât.) Dacă Păzitorul pe care-l așteptați a fost instalat pe Wayland de Împărat, nu văd de ce ar trebui să avem probleme cu el.

– Numeste-o simplă precauție, căpitane, răspunse Thrawn instalându-se în scaunul de copilot al navei și fixându-și centurile de siguranță. Probabil că am avea greutăți să-l convingem că suntem ceea ce afirmăm. Sau chiar că noi continuăm să slujim Imperiul.

Privi în treacăt peste displayuri și încuviință spre pilot:

– Dă-i drumul!

Se auzi un zăngănit înăbușit și, cu o vibrație scurtă, navea părăsi cala *Himerei* și începu coborârea spre suprafața planetei.

– Poate că ne-ar fi mai ușor să-l convingem cu un pluton de trupele de șoc, mormăi Pellaeon examinând displayul repetoare de lângă locul său.

– Sau poate că l-am irita, îi atrase atenția Thrawn. Căpitane, nu ignora mândria și sensibilitatea unui Jedi al Întinericului. În plus – se uită peste umăr –, asta-i treaba lui Rukh. Orice asociat intim al Împăratului ar trebui să fie familiarizat cu rolul glorios pe care noghrii l-au jucat în decursul anilor.

Pellaeon privi chipul tăcut de coșmar, aflat pe locul de vizavi.

– Păreți sigur, domnule amiral, că Păzitorul va fi un Jedi al Întunericului.
 – Pe cine altul să fi ales Împăratul ca să-i păzească tezaurul? Ai fi preferat poate o legiune de trupe de șoc, echipate cu AT-AT-uri și genul de armament și tehnologie avansate ce pot fi detectate de pe orbită cu ochii închiși?

Pellaeon facu o grimasă. În privința asta, cel puțin, nu trebuiau să-și facă griji. Scanerale *Himerei* nu detectaseră nicăieri pe suprafața lui Wayland ceva care să depășească nivelul arcului cu săgeți. Asta nu însemna totuși că se simțea foarte liniștit.

– Mă întrebam dacă Împăratul n-ar fi trebuit să-l ia de pe Wayland, pentru a-l ajuta împotriva rebelilor...

Thrawn ridică din umeri.

– Vom afla în curând.

Vuietul frecării atmosferei de fuzelajul navei crescuse în intensitate și pe displayul repetoare al lui Pellaeon apărură detalii ale suprafeței planetei. Majoritatea zonei aflată chiar sub ei părea să fie pădure, întreruptă pe alocuri de șesuri întinse, acoperite de iarbă. În față, vizibil ocazional prin fuioarele de nori, un munte izolat se înălța deasupra peisajului.

– Țasta-i muntele Tantiss? îl întreabă pe pilot.

– Da, căpitane. În curând ar trebui să se vadă și orașul.

– Perfect.

Discret, Pellaeon își aranjă mai bine tocul blasterului de pe coapsa dreaptă. Thrawn putea fi cât dorea de încrezător, atât în ysalamiri, cât și în propria sa logică; din partea sa, Pellaeon continua să regrete că nu erau însoțiți de mai multă putere de foc.

Așezarea cuibărită la poalele sud-vestice ale muntelui Tantiss era mai mare decât păruse de pe orbită, majoritatea caselor ei scunde întinzându-se mult sub adăpostul copacilor înconjurători. Thrawn îi ordonă pilotului să survoleze de două ori zona, apoi să coboare în ceea ce părea a fi piața principală, în fața unei clădiri mari și impresionante, cu aspect regal.

– Interesant, comentă Marele Amiral privind pe videocrane în timp ce-și fixa pe umeri cadrul ysalamirului. Aici există cel puțin trei stiluri arhitecturale – unul specific oamenilor și două aparținând unor specii diferite. Rareori poți vedea asemenea diversitate în aceeași regiune a unei planete, cu atât mai puțin alăturate în aceeași așezare. Palatul din fața noastră a incorporat practic elemente din toate trei stilurile.

– Mda, aprobă Pellaeon neatent, examinând el însuși videocranele. (În momentul acela, clădirile îl interesau mult mai puțin decât oamenii despre care biosenzorii îi anunțau că se ascundeau înapoia și în interiorul lor.) Aveți vreo idee dacă speciile acelea extraterestre sunt ostile față de străini?

– Probabil, răspunse Thrawn îndreptându-se spre rampa de ieșire din navetă unde îl aștepta deja Rukh. Caracteristica respectivă este specifică majorității speciilor non-umane. Îi dăm drumul?

Rampa se deplie, însoțită de șuieratul gazului eliberat. Strângând din dinți, Pellaeon îi urmă pe cei doi. Rukh coborî primul.

Nimeni nu trase în ei, când atinseră solul și se îndepărtară cu câțiva pași de navetă. În același timp, nimeni nu strigă, nu-i somă și nici măcar nu apărău în piață.

– Cam timizi, nu credeți? mormăi căpitanul, privind în jur cu mâna deasupra blasterului.

– Lesne de înțeles, zise Thrawn și scoase din centură un disc-megafon. Ia să vedem dacă-i putem convinge să fie mai ospitalieri.

Ridică discul în dreptul buzelor.

– Îl caut pe Păzitorul muntelui, bubuiră cuvintele sale prin piață, iar ultima silabă reverberă din clădirile înconjurătoare. Cine mă poate conduce la el?

Ultimul ecou se stinse în tăcere. Marele Amiral coborî discul și așteptă, dar secunde trecură fără nici un răspuns.

– Poate că nu înțeleg bazica, sugeră într-o doară Pellaeon.

– O înțeleg, replică rece Thrawn. Cel puțin oamenii o înțeleg. Poate că au nevoie de mai multă motivație.

Ridică din nou megafonul:

– Îl caut pe Păzitorul muntelui, repetă el. Dacă nimeni nu-mi va arăta drumul, întregul oraș va suferi.

De abia terminase de rostit ultimele cuvinte, când, fără nici un avertisment, o săgeată țâșni spre ei, venind din dreapta. Îl lovi pe Thrawn într-o parte, ratând cu puțin cadrul cu ysalamirul, care-i cuprindea umerii și spatele ca o raniță, și ricoșă inofensivă din vesta antiglonț ascunsă sub uniformă albă.

– Stai, ordonă Marele Amiral când Rukh sări lângă el cu blasterul pregătit. L-ai localizat?

– Da, scrâșni noghriul cu arma îndreptată spre o clădire cu două niveluri aflată la un sfert al distanței dintre ei și palat.

– Perfect. Thrawn ridică din nou megafonul: Unul dintre oamenii voștri tocmai a tras în noi. Priviți consecințele.

Coborî discul și încuviință spre Rukh:

– Acum.

Rânjind subțire din dinții aidoma unor ace, Rukh începu – iute, atent și științific – să demoleze clădirea.

Distruse mai întâi ferestrele și ușile, trăgând în ele o duzină de salve pentru a descuraja orice alt atac. După aceea trecu la pereții parterului. La a douăzecea salvă, construcția se cutremura vizibil pe fundație. Câteva salve în pereții etajului, altele în parter...

Cu un bubuit asurzitor, clădirea colapsă.

Thrawn așteptă până se stinseră trosnetele lemnăriei rupte, apoi înălță iarăși megafonul.

– Acestea sunt urmările sfidării mele, anunță el. Vă întreb din nou: Cine mă va conduce la Păzitorul muntelui?

– Eu, se auzi o voce din stânga lor.

Pellaeon se răsuci fulgerător. Bărbatul din fața palatului era înalt și slab, cu păr sur, răvășit, și o barbă care-i cobora până la mijlocul pieptului. Purta sandale legate cu șireturi pe gambă și o mantie veche, cafenie, peste care un medalion scânteia pe jumătate ascuns sub barbă. Chipul îi era oacheș și ridat, dar avea o expresie aristocratică aproape arogantă, în timp ce-i cerceta curios și disprețuitor.

– Sunteți străini, rosti el pe un ton ce exprima aceleași sentimente. Străini..., examinează naveta care se ridica înapoia lor, ...de planetă.

– Da, suntem străini, încuviință Thrawn. Dar tu?

Ochii bătrânului se întoarseră către ruinele fumegând.

– Mi-ați distrus una dintre clădiri, spuse el. Nu era nevoie de așa ceva.

– Am fost atacați, replică tăios Marele Amiral. Erai proprietarul ei?

Privirea necunoscutului păru că fulgeră, totuși Pellaeon nu putu să fie sigur din depărtare.

– Eu domnesc, anunță bătrânul încet însă cu un ton evident amenințator. Tot ce este aici îmi aparține.

Pe durata câtorva bătaii de inimă, el și Thrawn se duelară din priviri. Thrawn vorbi primul:

– Sunt Marele Amiral Thrawn, Warlord al Imperiului, slujitor al Împăratului. Îl caut pe Păzitorul muntelui.

Bătrânul plecă imperceptibil fruntea.

– Te voi duce la el.

Se întoarse și porni către palat.

– Nu vă depărtați, murmură Thrawn când porniră după el. Atenție la o capcană.

Nici o altă săgeată nu mai zbură spre ei când traversară piața și trecură pe sub arcada sculptată în piatră de deasupra ușilor duble ale palatului.

– Crezusem că Păzitorul locuiește pe munte, spuse Thrawn când călăuza lor deschise ușile.

O făcu fără efort și Pellaeon hotărî că era mai puternic decât părea.

– A locuit, cândva, li se adresă bătrânul peste umăr. Când am început să domnesc, cei de pe Wayland au construit palatul pentru el.

Înaintă până în mijlocul holului de la intrare, bogat împodobit, și se opri la jumătatea drumului spre altă pereche de uși.

– Lăsați-ne, rosti el.

Pentru o clipită, Pellaeon crezu că li se adresase lor. Tocmai deschidea gura, pentru a protesta, când două secțiuni laterale ale pereților glisară și doi bărbați slăbănogi își făcură apariția din nișele camuflate. Fulgerându-i din priviri pe imperiali, își puseră arbaletetele pe umeri și părăsiră clădirea. Bătrânul îi așteptă să iasă, apoi își reluă drumul spre a doua pereche de uși duble.

– Haideți, le indică el cu o sclipire stranie în ochi. Păzitorul Împăratului vă așteaptă.

Silențios, ușile se deschiseră în lături, dezvăluind luminile a sute de lumânări ce umpleau o încăpere uriașă. Pellaeon aruncă o privire scurtă spre bătrânul de lângă ușă și premoniția bruscă a pericolului îi trimise un fior pe spinare. Inspirând profund, îi urmă pe Thrawn și Rukh înăuntru.

Într-o criptă.

Nu încăpea nici o îndoială asupra locului acela. În afara lumânărilor pâlpâitoare, odaia era goală, cu excepția unui bloc paralelipipedic, mare, din piatră neagră, amplasat în centru.

– Înțeleg, șopti Thrawn. Așadar este mort.

– E mort, confirmă bătrânul dinapoia lor. Vezi toate lumânările astea, Mare Amiral?

– Da, încuviință Thrawn. Oamenii trebuie să-l fi onorat foarte mult.

– Să-l onoreze? pufni încetișor bătrânul. Nici vorbă! Lumânările astea marchează mormintele străinilor de planetă care au sosit aici după moartea lui.

Pellaeon se răsuci spre el, scoțând instinctiv blasterul. Thrawn așteptă alte câteva clipe, înainte să se întoarcă fără grabă.

– Cum au murit? întrebă el.

Bătrânul surâse scurt.

– Eu i-am ucis, bineînțeles. Așa cum l-am ucis și pe Păzitor. Ridică brațele cu palmele goale în sus. Așa cum vă ucid acum pe voi.

Fără nici un avertisment, fulgere albastre țâșniră din vârfurile degetelor sale...

Și dispăruă fără urmă, la un metru de imperiali.

Totul se petrecuse atât de rapid, încât Pellaeon nu avu timp nici să clipească, cu atât mai puțin să tragă. Acum, cu întârziere, ridică blasterul și valul de aer fierbinte provocat de fulgere i se revărsă peste mână...

– Stop, rosti calm Thrawn în tăcerea care se lăsase. După cum poți vedea, Păzitorule, nu suntem niște străini obișnuți.

– Păzitorul e mort! se răsti bătrânul și ultimul său cuvânt fu aproape acoperit de trosnetul altor fulgere.

Și acestea se stinseră, înainte de a se fi apropiat de cei trei.

– Da, încuviință Thrawn, strigând pentru a se face auzit prin detunăturile fulgerelor, vechiul Păzitor a murit. Tu ești Păzitorul acum. Tu aperi muntele Împăratului.

– Nu slujesc nici un Împărat! răcni bătrânul, trimițând a treia salvă inutilă. Puterea mea este numai pentru mine.

Brusc, așa cum începuse, atacul său încetă. Cu brațele încă ridicate, bătrânul se holbă la Thrawn cu o expresie de nedumerire și necăjire întipărită pe chip.

– Nu ești Jedi. Cum faci?

– Alătură-te nouă și vei învăța, sugerează Thrawn.

Celălalt își îndreptă ținuta, arătându-și adevărata înălțime.

– Sunt un maestru Jedi, croncăni el. Nu mă alătur nimănui.

– Înțeleg, aprobă din cap Thrawn. În cazul acesta, îngăduie-ne *nouă* să ne alăturăm *ție*. Ochii lui roșu-sclipitor sfredeleau fața bătrânului. Și îngăduie-ne să-ți arătăm cum poți avea mai multă putere decât ți-ai imaginat vreodată. Toată puterea pe care și-ar putea-o dori chiar și un maestru Jedi.

Pentru câteva secunde, bătrânul continuă să-l fixeze pe Thrawn și pe chipul său se perindară cu rapiditate o duzină de expresii stranii.

– Perfect, rosti în cele din urmă. Urmați-vă. Vom sta de vorbă.

– Mulțumesc, plecă ușor fruntea Thrawn. Pot să întreb cui avem cinstea de a ne adresa?

– Bineînțeles.

Trăsăturile bătrânului își recăpătară aerul regal, iar când vorbi, glasul său răsună maiestuos în liniștea criptei:

– Sunt Joruu C'baoth, maestru Jedi.

Pellaeon inspiră brusc și un fior înghețat îi străbătu spinarea.

– Joruu C'baoth? icni el. Dar...

Amuți. C'baoth îl privi, așa cum Thrawn ar fi privit un gradat inferior care ar fi vorbit fără să fi fost întrebant.

– Urmați-mă, repetă el întorcându-i spatele lui Thrawn. Vom sta de vorbă.

Îi conduse afară din criptă, la lumina soarelui. În absența lor, câteva grupuri mici de oameni se adunaseră în piață, păstrând distanța față de palat, dar și față de navetă, în vreme ce șușoteau agitat.

Cu o excepție. Drept în calea lor, la numai câțiva metri, se afla unul dintre cei doi paznici pe care C'baoth îi scosese din criptă. Pe chipul său se citea o expresie de furie abia stăpânită; în mâini ținea o arbaletă armată și pregătită.

– I-ați distrus casa, comentă C'baoth pe un ton degajat. Neîndoios, dorește să se răzbune.

De abia terminase cuvintele, când bărbatul ridică brusc arbaleta și trase. Instinctiv, Pellaeon se aplecă și întinse blasterul...

La trei metri de imperiali, săgeata se opri pe neașteptate în văzduh.

Căpitanul se holbă la bucata de lemn și metal care parcă încremenise, înțelegând abia treptat ce se întâmplase.

– Sunt oaspeții noștri, se adresă C'baoth paznicului cu un glas care se adresa de fapt tuturor celor din piață. Vor fi cinstiți ca atare.

Cu un trosnet de lemn rupt, săgeata arbaletei se fărâcă și bucațile căzură pe sol. Încet, șovăielnic, paznicul coborî arma, cu ochii continuând să ardă de mânie neputincioasă. Thrawn îl lăsă o secundă, apoi făcu un gest scurt spre Rukh. Noghriul ridică blasterul și trase...

Cu o mișcare aproape prea rapidă pentru a fi zărită, o piatră netedă se înălță de pe sol și se interpușe în fața salvei, sfărâmându-se spectaculos în mii de fragmente.

Thrawn se răsuci spre Păzitor și pe fața sa se citiră surpriza și furia.

– C'baoth...!

– Mare Amiral, îl întrerupse celălalt cu glas tăios și rece, aceștia sunt supușii *mei*. Nu ai dumitale, ci ai *mei*. Dacă trebuie pedepsiți, *eu* o voi face...

Pentru o secundă, cei doi se duelară din nou din priviri, după care, cu un efort vădit, Thrawn își regăsi controlul.

– Desigur, maestre C'baoth, spuse el. Îmi cer iertare.

– Așa-i mai bine, încuviință C'baoth. Mult mai bine. Privind pe lângă Thrawn, îi făcu semn din bărbie paznicului să se îndepărteze. Urmați-mă, se uită el iarăși spre Marele Amiral. Vom sta de vorbă.

– Spune-mi mai întâi, rosti C'baoth, indicându-le să se așeze pe perne, cum mi-ai respins atacul?

– Mai întâi, vreau să-ți explic oferta noastră, spuse Thrawn privind în jurul încăperii înaintea de a se așeza cu atenție pe o pernă. (Probabil, se gândi Pellaeon, că este interesat de obiectele de artă risipite prin odaie.) Cred că o vei găsi...

– Îmi vei spune cum mi-ai respins atacul, repetă C'baoth.

O strămbătură ușoară, iute controlată, flutură peste buzele lui Thrawn.

– Răspunsul este foarte simplu, începu el și privi spre ysalamirul care-i înconjură umerii, apoi îi mângâie cu degetul gâtul lung. Creaturile pe care le vezi pe spinările noastre se numesc ysalamiri. Sunt ființe sesile arboricole de pe o planetă îndepărtată și obscură, și dețin o abilitate interesantă și, posibil, unică – resping Forța.

– Cum adică... „o resping”? se încruntă C'baoth.

– Îi resping prezența, îndepărtând-o de ei. Oarecum similar felului în care o bulă este creată de aerul care se dilată spre exterior, împingând apa din jur. Ocazional, un singur ysalamir poate crea o bulă cu diametrul de zece metri. Un grup de ysalamiri care se susțin reciproc poate crea bule mult mai mari.

– N-am auzit niciodată de așa ceva, recunosc C'baoth privind ysalamirul lui Thrawn cu o fascinație aproape copilărească. Cum a putut apărea o asemenea creatură?

– Să fiu sincer, nu știu. Bănuiesc că această aptitudine a lor are o valoare pentru supraviețuire, dar nu-mi pot imagina care ar fi asta. De fapt, nici nu contează, ridică Thrawn o sprânceană. Pentru moment, aptitudinea în sine mi-a slujit scopul.

Păzitorul se întunecă la față.

– Adică de a-mi înfrânge puterea?

Thrawn strânse din umeri.

– Ne așteptam să-l găsim aici pe Păzitorul Împăratului. Trebuia să ne asigurăm că el ne va îngădui să ne identificăm și să ne explicăm misiunea. Ridică din nou mâna, pentru a mângâia gâtul ysalamirului. Deși se pare că protejarea noastră de Păzitor a fost de fapt doar un bonus suplimentar. Pentru aceste animale mici, mă gândesc la ceva mult mai interesant.

– Adică...?

– Totul la momentul potrivit, maestre C'baoth. Și numai după ce vom examina tezaurul Împăratului din muntele Tantiss.

– Așadar nu te interesează decât muntele, se strâmbă ușor C'baoth.

– Am nevoie de el, sigur că da. Sau, mai precis, am nevoie de ceea ce sper că voi găsi în el.

– Și anume...?

Marele Amiral îl studie o clipă.

– Înaintea Bătăliei pentru Endor, au circulat zvonuri potrivit cărora savanții Împăratului construiseră finalmente un ecran de invizibilitate realmente practic. Îl doresc. În plus, adăugă el de parcă ideea i-ar fi venit de abia atunci, o altă jucărioară minoră... aproape insignifiantă.

– Și crezi că vei găsi pe munte unul dintre aceste ecrane de invizibilitate?

– Mă aștept să găsesc fie un prototip, fie cel puțin proiectul complet. Unul dintre țelurile Împăratului, atunci când a adunat acest tezaur, a fost de a se asigura că nu se vor pierde tehnologii interesante și potențial utile.

– Asta, plus colectarea de nenumărate suveniruri ale glorioaselor sale cuceriri, pufni C'baoth. Există nu știu câte săli ticsite cu asemenea autogratulări penibile.

Pellaeon își îndreptă brusc ținuta.

– Ați fost în munte? Întrebă el.

Cumva, se așteptase ca tezaurul să fie asigurat cu zăvoare și bariere. C'baoth îi trimise o privire disprețuitor de răbdătoare.

– Bineînțeles c-am fost. L-am ucis pe Păzitor, ai uitat? Reveni spre Thrawn: Așadar, dorești jucăriile Împăratului, iar acum știi că poți să pătrunzi în munte, cu sau fără ajutorul meu. De ce mai stai aici?

– Fiindcă muntele nu-i decât o parte din ceea ce-mi trebuie. Îmi trebuie de asemenea și parteneriatul unui maestru Jedi ca tine.

C'baoth se lăsă pe spate, pe perna sa, și un surâs cinic i se întrevăzu prin barbă.

– Aha, ajungem în sfârșit la subiect. Să înțeleg că acesta este momentul în care-mi oferi toată puterea pe care și-ar putea-o dori chiar și un maestru Jedi?

Thrawn îi răspunse printr-un zâmbet similar.

– Așa este. Spune-mi, maestre C'baoth, ce știi despre înfrângerea dezastruoasă a Flotei Imperiale la Bătălia pentru Endor, acum cinci ani?

– Am auzit doar zvonuri. S-a referit la ea unul dintre străinii de planetă care au venit aici. (Privirea bătrânului se îndreptă spre fereastră, către palatul-criptă vizibil dincolo de piață.) Deși numai în treacăt.

Pellaeon înghiți un nod. Thrawn nu păru să sesizeze implicațiile.

– Atunci poate că te-ai întrebat cum a fost posibil ca numai câteva zeci de nave rebele să înfrângă o forță imperială de cel puțin zece ori mai numeroasă?

– Nu mi-am petrecut prea mult timp cu astfel de întrebări, replică sec C'baoth. Am presupus că rebelii erau pur și simplu războinici mai buni.

– Dintr-un punct de vedere, este adevărat. Rebelii au luptat într-adevăr mai bine, dar nu din cauza unor abilități speciale, sau a instruirii. Au luptat mai bine decât Flota, pentru că Împăratul era mort.

Marele Amiral se răsuca spre Pellaeon.

– Tu ai fost acolo, căpitane – trebuie s-o fi observat. Pierderea bruscă a coordonării între membrii echipajelor și nave... pierderea eficienței și disciplinei... Pierderea, pe scurt, a acelei calități subtile pe care o numim spirit de luptă.

– Da, a existat o oarecare confuzie, recunosc rigid Pellaeon, care începuse să înțeleagă încotro bătea Thrawn și nu era deloc încântat. Totuși nimic care să nu poată fi explicat prin stresul normal al bătăliei.

O sprânceană negru-albăstruie se ridică o fracțiune de centimetru.

– Cu adevărat? Pierderea lui *Executor*... incompetența bruscă și de ultim moment a vânătorilor TIE, care a dus la distrugerea Stelei Morții însăși... pierderea altor șase distrugătoare spațiale în confruntări în care nici unul dintre ele n-ar fi trebuit să aibă necazuri? *Toate acestea nu au fost decât „stresul normal al bătăliei”?*

– Nu Împăratul conducea bătălia, izbucni Pellaeon cu o pomire care-l surprinse și pe el. În nici un fel. Am fost acolo, domnule amiral... și știu.

– Da, căpitane, ai fost acolo, rosti Thrawn cu un glas devenit brusc aspru, și este momentul să-ți smulgi legătura de pe ochi și să înfrunți adevărul, indiferent cât de amar l-ai găsi. Nu mai aveți un adevărat spirit de luptă personal – nu-l mai avea nimeni din Flota Imperială. Voința Împăratului era cea care vă împingea de la spate, mintea Împăratului vă asigura tăria, fermitatea și eficiența. Erați la fel de dependenți de prezența lui, ca și cum ați fi fost implanturi borg într-un calculator de luptă.

– Nu-i adevărat! strigă Pellaeon, simțindu-și măruntaiele răscolite în mod dureros. Nu poate fi adevărat! Am continuat lupta și după moartea lui.

– Așa-i, spuse Thrawn încet și zeflemitor. Ați continuat lupta. Aidoma unor cadeți.

C'baoth pufni sonor.

– Deci pentru *asta* mă dorești, Mare Amiral? Întrebă el cu dispreț. Ca să-ți preschimb navele în marionete?

– Căuși de puțin, maestre C'baoth. Analogia mea cu implanturile borg de luptă a fost atent gândită. Eroarea fatală a Împăratului a fost de a încerca să controleze personal întreaga Flotă Imperială, cât mai complet și mai constant cu putință. Pe termen lung, aceasta a dus la dezastru. Dorința mea este doar de a spori coordonarea între nave și forțele militare – și numai în momentele critice și în situații de luptă atent selectate.

C'baoth privi spre Pellaeon.

– În ce scop? mormăi el.

– În scopul pe care l-am discutat deja – putere!

– Ce fel de putere?

Pentru prima dată după asolizare, Thrawn păru descumpănit.

– Cucerirea planetelor, bineînțeles. Înfrângerea finală a rebelilor. Restabilirea gloriei care a fost odată Noua Ordine a Imperiului.

– Nu înțelegi puterea, Mare Amiral, clătină bătrânul din cap. Cucerirea planetelor pe care nici măcar nu le vei mai vizita vreodată nu înseamnă putere. Puterea nu înseamnă nici distrugerea navelor, uciderea oamenilor sau înăbușirea rebeliunilor pe care nu le-ai văzut niciodată în mod direct.

Roti brațele și ochii îi sclipiră cu un foc straniu.

– *Asta*, Mare Amiral, înseamnă putere. Orașul acesta... planeta aceasta... supușii aceștia. Toți oamenii, psadanii și myneryshii care trăiesc aici sunt ai mei. *Ai mei*. (Privirea i se îndreaptă iarăși spre fereastră.) Eu îi învăț, eu le poruncesc, eu îi pedepsesc. Viața și moartea lor sunt în mâna mea.

– Exact asta îți și ofer, interveni prompt Thrawn. Milioane de vieți, miliarde dacă vrei. Cu toate viețile acelea poți face orice dorești.

– Nu-i același lucru, observă C'baoth pe un ton de răbdare părintească. Eu nu doresc să dețin putere de la depărtare asupra unor vieți pe care nu le cunosc.

– Ai putea atunci să conduci un singur oraș. Oricât de mare sau de mic dorești.

– Și acum conduc un oraș.

– Am nevoie de ajutorul tău, maestre C'baoth, miji ochii Thrawn. Spune prețul.

– Prețul meu? zâmbi bătrânul. Prețul pentru serviciile mele? Brusc, zâmbetul dispăru și tonul vocii deveni amenințător: Mare Amiral, eu sunt un maestru Jedi. Nu un mercenar, care poate fi angajat ca noghriul tău.

Îl privi disprețuitor pe Rukh, care stătea tăcut în lateral.

– Da, noghriule, știu ce ești tu și rasa ta. Comandourile Morții ale Împăratului, ucigând și murind după toanele unor indivizi ambițioși ca Darth Vader și Marele Amiral, aici de față.

– Lord Vader l-a slujit pe Împărat și Imperiul, scrâșni Rukh privind-l cu ochii negri care nu clipeau. Așa cum facem și noi.

– Poate că da. C'baoth reveni spre Thrawn. Am tot ce doresc sau îmi trebuie, Mare Amiral. Acum vei părăsi Wayland.

Thrawn nu se clinti.

– Am nevoie de ajutorul tău, maestre C'baoth, repetă el încet, și-l voi căpăta.

– Iar dacă nu-l vei căpăta, ce vei face? rânji bătrânul. Îl vei pune pe noghri să-ncerce să mă ucidă? Ar fi aproape amuzant s-o văd. Se întoarce către Pellaeon: Sau poate că-i vei ordona bravului căpitan al distrugătorului să-mi radă orașul de pe orbită? Atât doar că nu poți risca să faci vreun rău muntelui, așa-i?

– Artileriștii mei ar putea distruge orașul, fără măcar să pârlască iarba de pe muntele Tantiss, replică Pellaeon. Dacă aveți nevoie de o demonstrație...

– Pace, căpitane, îl întrerupse Thrawn calm. Prin urmare, maestre C'baoth, preferi genul de putere personală, directă? Da, cu siguranță pot înțelege asta. Nu cred însă că așa ceva constituie o mare provocare. Desigur, adăugă el gânditor privind pe fereastră, acesta poate fi, de fapt, chiar scopul. Mă aștept ca până și maestrul Jedi să îmbătrânească în cele din urmă într-atât încât să nu-i mai intereseze nimic altceva decât să stea la soare.

Fruntea lui C'baoth se înnegură.

– Ai grijă, Mare Amiral, îl avertiză el, să nu cauți provocarea în chiar distrugerea ta.

– Așa ceva nu s-ar putea numi provocare pentru un individ cu aptitudinile și puterea ta, contraatacă Thrawn ridicând din umeri. Poate însă că ai deja alt Jedi aici, care-ți ascultă comenzile.

C'baoth se încruntă, evident derutat de schimbarea bruscă a subiectului.

– Alți Jedi? repetă el.

– Desigur. Mi se pare firesc ca un maestru Jedi să aibă un Jedi de rang inferior care să-l slujească. Un Jedi pe care-l poate învăța, căruia îi poate porunci și pe care-l poate pedepsi după voie.

Un nor trecu peste chipul bătrânului.

– Nu mai există Jedi în viață, murmură el. Împăratul și Vader i-au urmărit și i-au ucis.

– Nu pe toți, rosti încet Thrawn. În ultimii cinci ani, au apărut doi Jedi noi: Luke Skywalker și sora lui, Leia Organa Solo.

– Ce însemnătate poate avea asta pentru mine?

– Ți-i pot aduce.

C'baoth îl privi un minut întreg, cu neîncrederea și dorința luptându-se vizibil pe fața lui. Dorința învinse.

– Pe amândoi?

– Da, încuviință Marele Amiral. Gândește-te ce ar putea face un individ cu talentul tău dacă ar avea niște Jedi nedezvotați! I-ar putea modela, modifica, recrea în orice fel ar dori. Arcui o sprânceană. Plus că există un bonus cu adevărat special... deoarece Leia Organa Solo este însărcinată. Cu gemeni.

C'baoth inspiră adânc.

– Gemeni Jedi? șuieră el.

– Se pare că au potențialul, sau cel puțin așa m-au asigurat sursele mele, zâmbi Thrawn. Bineînțeles, ce anume vor ajunge în cele din urmă va depinde în totalitate de tine.

Ochii lui C'baoth se repeziră spre Pellaeon, apoi reveniră asupra lui Thrawn. Mișcându-se în mod deliberat fără grabă, se ridică în picioare.

– Perfect, Mare Amiral, vorbi el. În schimbul cavalerilor Jedi, îți voi ajuta forțele militare. Du-mă la nava ta.

– Totul la momentul potrivit, se sculă și Thrawn. Mai întâi, trebuie să pătrundem în muntele Împăratului. Înțelegerea aceasta depinde de faptul dacă voi găsi ceea ce caut.

– Desigur. Amândoi sperăm, accentuă el amenințător, că vei găsi.

Avură nevoie de șapte ore de căutare printr-o fortăreață montană mult mai mare decât se așteptase Pellaeon. În cele din urmă, găsiră însă comorile la care sperase Thrawn. Ecranul de invizibilitate... și cealaltă jucărie minoră, aproape insignifiantă.

Ușa spre cabina de comandă a Marelui Amiral glisă, deschizându-se; inspirând adânc, Pellaeon păși înăuntru.

– Putem sta de vorbă, domnule amiral?

– Sigur că da, căpitane, încuviință Thrawn din centrul cercului dublu de displayuri. Intră! Ceva noutăți de la Palatul Imperial?

– Nimic de ieri, răspunse Pellaeon apropiindu-se de marginea cercului exterior și repetându-și pentru ultima dată în gând felul în care avea s-o spună. Dacă doriți, le pot solicita.

– Probabil că nu este necesar, scutură Thrawn din cap. Se pare că detaliile călătoriei Bimmisaari au fost stabilite. Nu trebuie decât să alertăm unul dintre grupurile de comando – așa zice, Echipa 8 – și îi vom avea pe Jedi.

– Da, domnule amiral. Pellaeon se încordă, apoi rosti: Vă mărturisesc că nu sunt convins că înțelegerea cu C'baoth este o idee bună. Ca să fiu cinstit, nu-l cred întreg la minte.

Thrawn arcui o sprânceană.

– Evident că nu-i întreg la minte. Pe de altă parte, nici nu este Jorus C'baoth.

Pellaeon simți că rămâne cu gura căscată.

– Ce ați spus?

– Jorus C'baoth a murit. El a fost unul dintre cei șase maestri Jedi aflați la bordul proiectului *Extinderea* a Vechii Republici. Nu știu dacă pe atunci aveai o poziție îndeajuns de avansată ca să știi de existența lui.

– Am auzit zvonuri, se încruntă Pellaeon căzând pe gânduri. Din câte îmi amintesc, a fost un efort de mari dimensiuni pentru a extinde autoritatea Vechii Republici în afara galaxiei. O misiune lansată imediat înainte de izbucnirea Războiului Clonelor. De atunci, n-am mai auzit absolut nimic despre ea.

– Asta fiindcă nu mai era nimic de auzit, zise sec Thrawn. A fost interceptată de o unitate de șoc în exteriorul Vechii Republici și a fost distrusă.

Pellaeon îl privi și simți un fior.

– De unde știți?

– Pentru că eu am fost comandantul unității de șoc. Chiar de atunci, Împăratul și-a dat seama că Jedi trebuie exterminați. Șase maestri Jedi la bordul aceleiași nave reprezenta o ocazie prea bună pentru a fi irosită.

Căpitanul își umezi buzele.

– Dar atunci...?

– Pe cine am adus la bordul *Himerei*? sfârși Thrawn întrebarea. Aș fi zis că este evident. Joruu C'baoth – te rog să remarci pronunția deliberat eronată a numelui *Jorus* – este o clonă.

– O clonă? se holbă Pellaeon.

– Bineînțeles. Creată dintr-o mostră de țesut, probabil cu puțin înainte de moartea adevăratului C'baoth.

– Cu alte cuvinte, de la începutul războiului, înghiți Pellaeon un nod.

Primele clone, cel puțin cele cu care se confruntase Flota, fuseseră extrem de instabile, atât mental, cât și emoțional. Uneori, de-a dreptul spectaculos...

– Și ai adus-o în mod premeditat la bord?

– Ai fi preferat să aduc un Jedi al Întunericului cu puteri depline? Întrebă tăios Thrawn. Poate un al doilea Darth Vader, cu genul de ambiții și putere care l-ar putea determina cu ușurință să-ți preia controlul navei? Zi mersi, căpitane!

– Cel puțin un Jedi al Întunericului ar fi fost previzibil.

– C'baoth este îndeajuns de previzibil, îl asigură Marele Amiral. Iar atunci când nu este... Descrie un semicerc cu brațul, spre cele șase cadre care-i înconjurau centrul de comandă. Pentru asta îi avem pe ysalamiri.

– Mie tot nu-mi place, se strâmbă Pellaeon. Va fi greu să protejăm nava de el și în același timp să ne coordoneze atacurile flotei.

– Implică un grad de risc, dar riscul a fost dintotdeauna o parte inevitabilă a războiului. În cazul acesta, beneficiile potențiale întrec cu mult pericolele potențiale.

Pellaeon încuviință fără chef. Situația nu-i plăcea – era aproape sigur că nu-i va plăcea niciodată –, dar era limpede că Thrawn decisesese.

– Da, domnule amiral, mormăi el. Ai amintit de un mesaj pentru Echipa 8. Vreți să-l transmit?

– Nu, mă voi ocupa personal, rânji Thrawn. Gloriosul lor lider și toată gargara aceea – știi cum sunt noghrii. Mai este ceva?

În mod limpede, discuția luase sfârșit.

– Nu, domnule amiral. Dacă aveți nevoie de mine, voi fi pe punte.

Se întoarce ca să plece.

– Ne va aduce victoria, căpitane, vorbe încet Marele Amiral în urma lui. Potolește-ți temerile și concentrează-te asupra misiunii.

Dacă nu ne va uide pe toți.

– Da, domnule amiral, rosti el cu voce tare și părăsi încăperea.

Han își încheie raportul, se așează și așteaptă valul de critici. Așteptarea a fost foarte scurtă.

– Așadar, amicii tăi contrabandiști refuză din nou să ni se alăture, rosti pe un ton mai mult decât dezgustat amiralul Ackbar. Capul său cu frunte înaltă și bombată se legănă de două ori într-un gest calamarian indescifrabil, iar ochii uriași clipiră la unison cu mișcările respective. Poate îți amintești că eu am dezavuat ideea aceasta din capul locului, adăugă el fluturând mâna palmată spre dosarul care conținea raportul.

Han privi spre Leia, așezată pe latura opusă a mesei.

– Amirale, spuse el, nu este vorba despre „alăturare”. Pur și simplu, cei mai mulți dintre ei nu văd nici un câștig real din a-și abandona activitățile curente în schimbul unui comerț legal.

– O altă explicație ar fi lipsa de încredere, interveni un glas melodios. Asta să fie oare?

Fără să vrea, Han se strâmbă.

– Este posibil, încuviință el silindu-se să-l privească pe Borsk Fey'lya.

– *Posibil?* (Ochii violeți ai lui Fey'lya se dilatără și blana fină de culoare crem care-i acoperea corpul undui ușor în gestul bothan de surpriză politicoasă pe care Fey'lya părea să-l utilizeze frecvent.) Ai zis *posibil*, căpitane Solo?

Han oftă încetșor și renunță. Dacă n-o spunea acum, Fey'lya l-ar fi manipulat până ce ar fi recunoscut-o sub altă formă.

– Unele dintre grupurile cu care am discutat nu au încredere în noi, recunosc el. Ele cred că oferta poate să fie un fel de cursă, pentru a le scoate la lumină.

– Din cauza mea, bineînțeles, mormăi Ackbar și culoarea sa obișnuită, roz-gălbuie, se întunecă. Nu te plictisește să ocupi din nou aceleași teritorii, consilier Fey'lya?

Ochii lui Fey'lya se dilatară din nou și, pentru o clipă, îl privi fără un cuvânt pe amiral, în vreme ce tensiunea din jurul mesei crescuse rapid la nivel palpabil. Han știa că cei doi nu se plăcuseră niciodată, din ziua în care Fey'lya adusese facțiunea sa respectabilă de bothani în Alianță, după Bătălia pentru Yavin. Din capul locului, Fey'lya ținuse către conducere și putere, încheind înțelegeri oriunde și oricând putea, și făcând cât se putea de limpede că se aștepta să i se ofere o poziție de vârf în noul sistem politic pe care îl asambla Mon Mothma. Ackbar considerase că asemenea ambiții constituiau o irosire periculoasă de timp și efort, ținând seama mai ales de situația dezolantă cu care se confrunta Alianța pe atunci și, cu tipicul său stil direct, nu făcuse nici un efort în a-și camufla opinia.

Ținând seama de reputația amiralului și de succesele ce urmaseră, Han nu se îndoia că Fey'lya ar fi fost expedit în cele din urmă într-un post guvernamental relativ lipsit de importanță în Noua Republică... dacă spionii care descoperiseră existența și poziția noii Stele a Morții a Împăratului n-ar fi fost bothani.

Preocupat pe atunci cu probleme mai urgente, Han nu aflase niciodată detaliile felului în care Fey'lya izbutise să se folosească de norocul acela întâmplător pentru a se propulsa în actuala poziție din Consiliu. Și, ca să fie cu adevărat onest, nici măcar nu era sigur că voia să afle.

– Caut doar să-mi clarific situația în minte, amirale, rupse în cele din urmă Fey'lya tăcerea apăsătoare. Nu cred că are rost să continuăm să trimitem o persoană de valoare, așa cum este căpitanul Solo, în aceste misiuni de contactare, dacă toate sunt predestinate eșecului.

– Nu sunt predestinate eșecului, interveni Han. (Cu coada ochiului, o zări pe Leia încruntându-se în semn de avertizare, dar o ignoră.) Genul de contrabandiști pe care-i căutăm sunt indivizi conservatori în afaceri, care nu acceptă cu ochii închiși o noutate, fără s-o analizeze mai întâi. Ni se vor alătura.

Fey'lya strânse din umeri, unduindu-și din nou blana.

– Până atunci, cheltuim o mulțime de timp și eforturi, fără nici un rezultat.

– Uite care-i treaba, nu poți clădi o...

O lovitură de ciocănel slabă, aproape timidă, dinspre capul mesei puse capăt discuției contradictorii.

– Contrabandiștii, vorbi încet Mon Mothma privindu-i sobru pe ocupanții mesei, așteaptă același lucru pe care-l așteaptă restul galaxiei – restabilirea oficială a principiilor și legii Vechii Republici. Aceasta este prima și principala noastră sarcină, domnilor consilieri. Să devenim Noua Republică în fapt, nu doar în nume.

Han se uită spre Leia și, de data aceasta, el trimise privirea de avertizare. Ea se strâmbă, dar încuviință discret din cap și rămase tăcută.

Mon Mothma prelungi tăcerea câteva clipe, rotindu-și din nou ochii în jurul mesei. Han se trezi examinând-o, observându-i cutele ce se

adânciseră pe chip, șuvițele sure din părul negru, subțirimea nefirească a gâtului. Femeia îmbătrânise mult de la prima lor întâlnire, pe timpul când Alianța încerca să găsească o cale de a ieși de sub umbra celei de a doua Stele a Morții. De atunci, Mon Mothma fusese nucleul sarcinii aceleia teribile de stabilire a unui guvern viabil și stresul o marcase evident.

Totuși, în ciuda urmelor lăsate de ani pe fața ei, ochii îi conțineau același foc discret pe care-l avuseseră pe atunci – același foc, cel puțin așa umbla vorba, care existase din clipa istorice ei rupturi cu Noua Ordine a Împăratului și întemeierea Alianței Rebele. Era dură, inteligentă și complet stăpână pe situație. Toți cei prezenți știau asta.

Ochii ei terminară inspecția consilierilor și se opriră asupra lui Han.

– Căpitane Solo, îți mulțumim pentru raport și pentru eforturi. O dată cu raportul căpitanului, ședința aceasta ia sfârșit.

Lovi din nou cu ciocănelul și se sculă. Han închise dosarul raportului și-și croi drum printre ceilalți, până în partea opusă a mesei.

– Ia zi, rosti el încetșor oprindu-se înapoia lui Leia care-și strângea lucrurile, plecăm de aici?

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, răspunse ea tot în șoaptă. Trebuie doar să-i dau astea lui Winter.

Han privi în jur și-și coborî mai mult vocea.

– Să înțeleg că lucrurile erau cam încordate încă dinainte de a mă chema pe mine?

– Nu mai mult ca de obicei. Fey'lya și Ackbar au avut una dintre disputele lor politicoase, de data asta în legătură cu eșecul din Obroa-skai – forța elomină care a fost distrusă. Fey'lya a sugerat în mod voalat că funcția de comandant suprem ar fi o pălărie prea mare pentru Ackbar. Bineînțeles că după aceea Mon Mothma...

– Putem discuta puțin, Leia? se auzi glasul lui Mon Mothma dinapoia lui Han.

Bărbatul se răsuci spre ea și o simți pe Leia încordându-se, așa cum făcuse mai devreme.

– Da?

– Mai înainte, am uitat să te întreb – ai vorbit cu Luke dacă-i de acord să te însoțească la Bimmisaari?

– A fost de acord, încuviință Leia și-i aruncă o privire de scuze lui Han. Iartă-mă, dar n-am avut ocazia să-ți spun. Ieri, bimmii au trimis un mesaj, cerând ca Luke și eu să participăm la negocieri.

– Da?

Cu un an în urmă, se gândi Han, probabil că ar fi fost furios dacă un program alcătuit cu atâta trudă ar fi fost anulat în ultimul moment, în felul acela. Probabil că răbdarea diplomatică a lui Leia începuse să i se transmită și lui.

Fie asta, fie pur și simplu îmbătrânise.

– Au menționat vreun motiv?

– Bimmii adulează eroii, răspunse Mon Mothma înainte ca Leia să poată spune un cuvânt și ochii ei cercetară chipul bărbatului, încercând probabil să-și dea seama cât de mult îl iritase modificarea programului. Iar rolul lui Luke în Bătălia pentru Endor *este* destul de cunoscut.

– Da, am auzit câte ceva, replică Han căutând să nu fie prea sarcastic.

Nu-l deranja câtuși de puțin poziția lui Luke în panteonul de eroi al Noii Republici, deoarece puștiul o câștigase pe merit. Dacă pentru Mon Mothma era atât de important să aibă în jur Jedi cu care să se laude, atunci ar fi trebuit s-o lase pe Leia să-și vadă de studii în loc s-o împovăreze cu atâtea misiuni diplomatice suplimentare. În ritmul acela, era convins că un melc ambițios ar fi ajuns cavaler Jedi înaintea ei.

Leia îi prinse mâna și o strânse ușor, iar el îi răspunse în același fel pentru a-i arăta că nu era supărat. Deși probabil că femeia o știa deja.

– Ar fi bine să-i dăm drumul, vorbi ea către Mon Mothma și în același timp îl trase pe Han, îndepărtându-l de masă. Înainte de plecare, trebuie să ne luăm droizii.

– Drum bun, rosti cu gravitate Mon Mothma, și mult noroc.

– Droizii sunt deja în *Șoim*, zise Han pe când se strecurau printre diversele grupulețe de discuții care se formaseră ad-hoc între consilieri, funcționari și membri ai comisiilor. Chewie i-a îmbarcat, în timp ce veneam încoace.

– Știu, murmură Leia.

– Exact, zise bărbatul fără să mai insiste.

Ea îl strânse din nou de mână.

– Totul va fi bine, Han. Tu, eu și Luke, din nou împreună – va fi ca înainte.

– Sigur că da, aprobă el.

Înconjurați de extraterestri semiîmblăniți care le ajungeau până la jumătatea corpului, ascultând toată ziua vocea exactă a lui C-3PO, traducând între unii și ceilalți, încercând să pătrundă subtilitățile psihologiei altei specii pentru a deduce ce anume i-ar fi putut convinge să se alăture Noii Republici...

– Sigur că da, repetă oftând. Exact ca înainte.

Arborii unduitori se retraseră aidoma unor tentacule gigantice de pe zona de asolizare și, aproape fără nici o zdruncinătură, Han coborî *Șoimul Mileniului* pe solul neregulat.

– Ei bine, am ajuns, spuse el fără să se adreseze cuiva anume. Bimmisaari. Specialitatea – blănuri și vegetație mișcătoare.

– Gata cu glumele, îl avertiză Leia de pe scaunul din spate, desfăcându-și centurile de protecție și începând tehnicile de relaxare Jedi învățate de la Luke.

Relațiile diplomatice cu rase cunoscute erau relativ simple pentru ea, însă misiunile cu specii extraterestre nefamiliare constituiau cu totul altceva.

– O să te descurci perfect, rosti Luke de alături și întinse mâna, atingând-o liniștitor.

Han se răsuci pe jumătate.

– V-aș ruga pe voi doi să nu mai faceți așa, se plânse el. Eu nu apuc să ascult decât jumătate de conversație.

– Iartă-mă, se scuza Luke părăsindu-și scaunul și aplecându-se, pentru a privi prin videcranul frontal al *Șoimului*. Se pare că vine comitetul de primire. Mă duc să-l pregătesc pe C-3PO.

– Sosim într-un minut, strigă Leia după el. Ești gata, Han?

– Da, încuviință bărbatul aranjându-și blasterul în toc. Chewie, e ultima șansă să te răzgândești.

Leia ciuli urechile, ascultându-l pe Chewbacca, care mârâi un răspuns scurt. Nici după atâția ani nu-l putea înțelege la fel de bine pe cât o făcea Han; probabil că în vocea wookieeului exista un nivel subtil al armonicilor pe care ea nu-l putea sesiza.

Dacă însă unele cuvinte erau complet neinteligibile, înțelesul general se desprindea limpede precum cristalul.

– Haide, insistă Han. Ai mai fost răsfățat – nu mai ții minte ceremonia aia impresionantă din baza Yavin? *Atunci* nu te-am auzit plângându-te.

– E-n regulă, Han, sări Leia în apărarea lui Chewbacca. Dacă vrea să rămână la bord cu R2-D2 și să lucreze la stabilizatoare, n-are decât. Bimmii nu se vor simți jigniți.

Han se uită afară, spre delegația care se apropia.

– Nu mă gândisem că i-am putea jigni, murmură el, ci doar că n-ar fi fost rău dacă eram mai mulți. Pentru orice eventualitate.

– Bimmii sunt un popor foarte prietenos, îl asigură Leia surâzând și bătându-l ușor cu mâna pe braț. Nu ne vor face necazuri.

– Chestii din *astea* am mai auzit de multe ori, replică sec Han.

Scoase un comunicator dintr-un sertar micuț de lângă scaun, se pregăti să-l fixeze de centură, apoi se răzgândi și-l prinse de guler.

– Arată bine acolo, zise femeia. Acum o să-ți pui la centură vechile însemne de general?

– Ești foarte glumeață, se strâmbă Han. Dacă-l am aici, îl pot activa și vorbi cu Chewie fără ca nimeni să-și dea seama.

– Aha, încuviință Leia. (Trebuia să recunoască, era *într-adevăr* o idee bună.) Se pare că ai petrecut prea mult timp cu locotenentul Page și comandourile lui.

– Am petrecut prea mult timp în ședințele Consiliului, contraatacă el ridicându-se din scaun. După patru ani de urmărire a luptelor politice interne, înveți care poate să fie valoarea ocazională a subtilității. Haide, Chewie – trebuie să închizi totul în urma noastră.

Când ajunseră la trapă, Luke și C-3PO îi așteptau deja.

– Gata? întrebă Luke.

– Gata, inspiră adânc Leia.

Aerul sasului ieși șuierând, trapa se deschise și, laolaltă, cei patru coborâră pe rampă, spre locul unde îi așteptau creaturile semiîmblânite, înveșmântate în galben.

Ceremonia primirii fu scurtă și, în majoritate, neinteligibilă, deși C-3PO se strădui să traducă în totalitate armonia pe cinci voci în care părea că fusese scrisă. Cântecul de bun sosit se încheie și doi bimmi pășiră în față, unul dintre ei continuând melodia, iar celălalt ridicând un dispozitiv electronic micuț.

– O salută pe distinsa vizitatoare, consilierul Leia Organa Solo, traduse C-3PO, și speră că discuțiile cu Bătrânii Legii vor fi încununate de succes. Îl roagă de asemenea pe căpitanul Solo să-și lase arma în navă.

Droidul vorbise atât de inexpressiv, încât înțelesul cuvintelor nu fu priceput imediat.

– Ce ai spus la sfârșit? întrebă Leia.

– Căpitanul Solo trebuie să-și lase arma în navă, repetă C-3PO. În oraș nu sunt îngăduite arme. Nu există excepții.

– Grozav, îi murmură Han la ureche. Nu mi-ai spus ce mă așteaptă.

– Nici eu nu știam de *asta*, replică în șoaptă Leia și zâmbi liniștitor spre cei doi bimmii. Nu s-ar părea că avem de ales.

– Diplomația, mormăi bărbatul transformând cuvântul într-o imprecuație.

Descheie cureaua armei și o înfășură cu grijă în jurul tocului blasterului, apoi îl puse dincolo de trapă.

– Ești fericită acum?

– Întotdeauna mă faci fericită, zise Leia și încuviință spre C-3PO. Suntem gata.

Droidul îi traduse cuvintele. Făcând câte un pas în lateral, cei doi bimmii indicară în direcția din care veniseră.

Se îndepărtaseră poate cu vreo douăzeci de metri de *Șoim*, când Leia își dădu seama de un detaliu care-i scăpase.

– Luke? șopti ea.

– Știu, răspunse el în același fel. Poate c-au crezut că face parte din uniforma Jedi.

– Sau poate că detectorul lor de armament nu scanează săbiile Jedi, completă Han din cealaltă parte. Indiferent de explicație, nu poate să le facă rău ceva ce nu cunosc.

– Sper, încuviință Leia învingându-și scrupulele diplomatice. (La urma urmelor, dacă bimmii înșiși nu obiectaseră...) Cerurilor, exclamă ea, priviți câtă lume s-a adunat!

În locul în care poteca ieșea dintre copaci, de ambele părți ale drumului se înșiruiau sute de bimmii, pe douăzeci de rânduri în adâncime, toți înveșmântați în galben. Comitetul oficial de primire se refăcu în șir indian și pomi printre ei, fără să privească în jur; mobilizându-și toate forțele, Leia îl urmă.

Era oarecum straniu, dar nu chiar atât de neconfortabil pe cât se temuse femeia. Fiecare bimm ridică brațul la trecerea ei, atingând-o ca un fulg, pe umăr, cap, mână sau spate. Totul se desfășura în tăcere perfectă și într-o disciplină absolută, indicând civilizație.

Cu toate acestea, Leia se simțea mulțumită că Chewbacca decisese să nu vină. Wookieeul detesta atingerile străinilor și reacționa violent față de ele.

Trecură prin mulțime și bimmul cel mai apropiat de Leia cântă ceva.

– Spune că Turnul Legii este chiar în față, traduse C-3PO. Acolo se întrunește Consiliul lor Planetar.

Leia privi peste capetele bimmilor din față. Într-adevăr, Turnul Legii era perfect vizibil. Iar alături...

– C-3PO, îi ceru droidului, întreabă-i ce este clădirea adiacentă. Cea ca un dom cu trei niveluri, cu acoperiș parțial și lipsită de pereți.

Droidul cântă întrebarea și bimmul răspunse.

– Este piața principală a orașului, explică C-3PO. Spune că, pe cât este posibil, ei preferă spațiile deschise.

– Probabil că acoperișul se extinde și acoperă toată structura domului, când vremea este nefavorabilă, adăugă Han dinapoia ei. Am mai văzut designul ăsta și-n alte locuri.

– Mai spune, vorbi din nou C-3PO, că, poate, înainte de plecare, veți fi conduși s-o vizitați.

– Grozav, făcu Han. Locul ideal pentru achiziția de suveniruri.

– Termină, îl avertiză Leia. Dacă nu poți, rămâi în *Șoim*, cu Chewie!

Prin comparație cu alte sedii de Consilii Planetare, Turnul Legii Bimmisaari era destul de modest, depășind cu numai două etaje clădirea pieței de alături. După ce intrară, fură conduși într-o sală mare de la parter, unde aștepta alt grup de bimmi, încadrați de tapiseriile uriașe ce acopereau pereții. La intrarea lui Leia, trei bimmi se ridicară în picioare și cântară.

– Își adaugă salutarile de bun sosit celor pe care le-ai primit la asolizare, prințesă Leia, traduse C-3PO. Se scuză însă pentru că discuțiile nu vor putea începe imediat. Se pare că principalul lor negociator s-a îmbolnăvit pe neașteptate...

– Ah, exclamă Leia luată prin surprindere. Transmite-le compasiunea noastră și întreabă dacă-i putem ajuta cu ceva.

– Îți mulțumesc la rândul lor, rosti C-3PO după alt dialog cântat, dar te asigură că nu este necesar să intervii. Negociatorul nu se află în pericol, ci doar într-o situație neplăcută. Nu cred că ar trebui să mai înșiști, Înălțimea Ta, adăugă droidul după o scurtă șovăială. Problema pare să fie de o natură mai degrabă personală.

– Am înțeles, încuviință Leia cu gravitate, dar amuzată de tonul puritan din glasul droidului. În cazul acesta, cred că am putea să ne întoarcem în *Șoim*, până își va reveni.

Droidul traduse spusele prințesei, iar unul dintre bimmii care-i escortase de la locul asolizării făcu un pas înainte și cântă un răspuns.

– Oferă o alternativă, Înălțimea Ta – să vizitezi piața, însoțiți de el ca ghid.

– Aveți vreo obiecție? privi Leia spre Han și Luke.

Bimmul mai adăugă ceva.

– Sugerează de asemenea că stăpânul Luke și căpitanul Solo pot găsi obiecte de interes în sălile din vârful Turnului, traduse C-3PO. Se pare că ar fi vorba despre relicve datând din epoca mijlocie a Vechii Republici.

Un semnal îndepărtat de alarmă se declanșă în mintea femeii. Bimmii încercau să-i separe?

– Poate că Luke și Han doresc tot în piață, rosti ea precaut.

După alt schimb de arii, droidul îi spuse:

– Crede că-i va plictisi. Cu toată sinceritatea, dacă seamănă cu piețele pe care le-am văzut eu...

– Mie îmi plac piețele, îl întrerupse brusc Han cu glas bănuitor. Îmi plac foarte mult.

– Tu ce crezi? își privi prințesa fratele.

Ochii lui Luke îi cercetară pe bimmi, examinându-i cu pătrunderea sa Jedi.

– Nu văd ce pericol ar putea fi, răspunse el fără grabă. Nu simt la ei nici urmă de duplicitate. Oricum, nimic peste pragul firesc al unor negocieri politice.

Leia încuviință din cap, relaxându-se. Da, probabil că nu era vorba decât despre apropiatele negocieri. Bimmul intenționa să profite de ocazia de a o convinge, între patru ochi, asupra punctului său de vedere, înainte ca discuțiile să înceapă în mod oficial.

– În cazul acesta, înclină din cap spre bimm, acceptăm.

– Piața există în locul acesta de peste două sute de ani, traduse C-3PO în timp ce Han și Leia își urmau ghidul pe rampa lină care urca între nivelurile doi și trei ale structurii deschise. Deși, desigur, nu chiar în forma actuală. Turnul Legii a fost de altfel construit aici, tocmai fiindcă era deja un nod comercial cunoscut.

– Nu s-a schimbat prea mult, așa-i? comentă Han și se apropie de Leia, pentru a nu fi separați de un val extrem de decis de cumpărători.

Văzuse o mulțime de piețe, pe o mulțime de planete, dar rareori una atât de aglomerată. Ticsită de asemenea și de extraplanetari. Risipiți prin marea de bimmi înveșmântați în galben – *chiar nu poartă și alte culori?* –, se zăreau alți câțiva umanoizi, doi baradani, un ishi tib, un grup de yuzzumi și ceva care aducea pe departe cu un paonnid.

– Înțelegi acum de ce planeta asta merită să facă parte din Noua Republică? îi șopti Leia.

– Cred că da, acceptă bărbatul apropiindu-se de o tarabă și examinând obiectele metalice etalate acolo.

Vânzătorul îi cântă ceva, indicând un set de cuțite.

– Nu, mulțumesc, se retrase Han.

Vânzătorul continuă să gesticuleze spre el, cu mișcări tot mai agresive...

– C-3PO, roagă-l pe ghidul nostru să-i explice că nu suntem interesați, îi ceru droidului.

Nu câpătă nici un răspuns.

– C-3PO? repetă Han privind înapoi.

C-3PO privea concentrat în mulțime.

– Auriule, se răsti Han, cu tine vorbesc!

– O mie de scuze, căpitane, se răsuci droidul spre el, dar se pare că ghidul nostru a dispărut.

– Cum adică „a dispărut”? facu Han, scrutând printre bimmi.

Își amintea că ghidul purta pe umeri niște ace ornamentale sclipitoare. Acele respective nu se mai zăreau acum nădării.

– Cum este posibil să fi dispărut, pur și simplu?

Leia îl strânse de mână.

– Am o presimțire nefastă, rosti ea încordată. Să ne-ntoarcem la Turn.

– De acord. Haide, C-3PO! Să nu te pierzi.

Ținând-o pe Leia de mână, Han se întoarce...

Și încremeni. La câțiva metri depărtare, aidoma unor insule în marea clocotitoare de veșminte galbene, trei extratereștri se îndreptau spre ei. Scunzi, cu puțin mai înalți decât bimmii, cu piele cenușiu-oțelie, ochi mari și negri, și maxilare prognate.

Toți țineau în mâini bastoane stokhli.

– Avem necazuri, șopti bărbatul spre Leia, privind lent împrejur și sperând cu disperare că nu mai existau și alți inamici.

Speranța îi fu zadarnică. Văzu cel puțin alți opt, desfășurați într-un cerc cu diametrul de zece metri în al cărui centru se găseau Han, Leia și C-3PO.

– Han! șuieră Leia.

– I-am văzut, murmură el. Am dat de bucluc, scumpo.

O simți privind înapoia lor.

– Cine sunt? întrebă ea.

– Nu știu... n-am mai văzut rasa asta până acum. N-au ieșit însă la plimbare. Obiectele acelea sunt bastoane stokhli – proiectează la două sute de metri un jet de spray-plasă care ametește și un gundark voinic.

Brusc, Han își dădu seama că ei trei se deplasaseră, retrăgându-se instinctiv de extratereștrii cei mai apropiați. Privi peste umăr...

– Ne dirijează spre rampa de coborâre, comentă el. Probabil că vor să ne captureze fără să creeze panică în mulțime.

– Suntem pierduți, gemu C-3PO.

Leia îl prinse pe Han de mână.

– Ce facem?

– Mai întâi, să vedem cât de atenți sunt.

Încercând să-i urmărească pe toți extratereștrii simultan, Han ridică nepăsător mâna liberă spre comunicatorul atașat de guler.

Extratereștrul cel mai apropiat înălță amenințător bastonul stokhli. Han încremeni și coborî lent mâna.

– Opțiunea asta am tăiat-o de pe listă, mormăi el. Cred că-i momentul să renunțăm la politețuri. Ar fi bine să-l avertizezi pe Luke.

– Nu ne poate ajuta.

Han își privi întrebător soția și-i zări ochii ficși și chipul contorsionat.

– De ce? întrebă el, simțind un nod în stomac.

Leia suspină de abia audibil.

– L-au prins și pe el.

Fusese mai degrabă o senzație decât un cuvânt real, dar răsunase prin mintea lui Luke atât de limpede, încât i se păruse un strigăt.

Ajutor!

Se răsuci fulgerător, uitând instantaneu de tapiseria străveche pe care o studia, iar simțurile Jedi se activară în starea de luptă. În jurul său, sala mare de la ultimul nivel al Turnului arăta la fel ca mai înainte – pustie, cu excepția câtorva bimmi, care se plimbau printre uriașele tapiserii murale și vitrinele cu relicve. Acolo nu exista nici un pericol, cel puțin nu unul imediat. *Ce este?* își proiectă el întrebarea, pornind spre sala alăturată și scara ce cobora.

Zări o imagine fulgerătoare din mintea lui Leia, niște chipuri de extraterestri și senzația vie a unui laț care se strângea. *Rezistați*, îi spuse, *sosesc*. O luă la fugă și ieși prin ușa care ducea spre scară, prinzându-se de canat ca să-l ajute să cotească...

Și frână, oprindu-se brusc. Între el și scară se afla un semicerc format din șapte siluete cenușii, tăcute.

Luke încremeni, cu mâna strângând inutil canatul ușii, la jumătate de galaxie depărtare de sabia Jedi de la centură. Habar nu avea ce erau bastoanele pe care atacatorii le îndreptaseră spre el, dar nici nu voia să afle pe pielea sa. Decât în cazul în care nu mai exista ieșire.

– Ce doriți? întrebă cu glas sonor.

Extraterestrul din centrul semicercului – probabil șeful celorlalți – făcu un gest cu bastonul. Luke privi peste umăr, spre sala din care tocmai ieșise.

– Vreți să mă-ntorc?

Șeful gesticulă din nou... și de data aceasta, Luke văzu eroarea tactică minoră, aproape insignifiantă.

– Bine, încuviință pe un ton cât mai liniștitor cu putință. Nici o problemă.

Rămânând cu ochii asupra extratereștrilor și cu mâinile departe de sabie, începu să se retragă cu spatele. Fu dirijat prin sală, spre altă arcadă și o încăpere în care nu intrase până atunci.

– Dacă mi-ai spune ce doriți, sunt sigur că am putea ajunge la o înțelegere, vorbi el în timp ce mergea.

Sunete înăbușite de pași îl anunțau că mai existau bimmi în jur, probabil motivul pentru care extratereștrii încă nu atacaseră.

– Sper că am putea măcar discuta. Nu există nici un motiv pentru care unul dintre voi să fie rănit.

În mod reflex, degetul mare stâng al șefului tresări. Nu mult, dar Luke fusese atent și fusese suficient. Așadar, un trăgaci acționat de degetul mare.

– Dacă aveți vreo treabă cu mine, continuă el, sunt gata să stăm de vorbă. Pentru asta n-aveți nevoie de prietenii mei din piață.

Aproape că ajunsese la arcadă. Mai avea doar câțiva pași. Dacă ei nu trăsaseră până acum...

Bolta sculptată de piatră se ridică în sfârșit deasupra sa.

– Acum, încotro? întrebă Luke, silindu-și mușchii să se destindă.

Sosise momentul.

Șeful gesticulă din nou cu bastonul... și, la jumătatea mișcării, pentru o fracțiune de secundă, arma nu fu ațintită spre Luke, ci spre doi extratereștri.

Proiectându-și într-acolo Forța, Luke declanșă trăgaciul. Se auzi un șuierat puternic și acut, bastonul reculă în mâna atacatorului și prin capătul său țâșni un jet de spray fin.

Luke nu mai așteptă să vadă care erau urmările sprayului. Manevra îi câștigase poate o jumătate de secundă de derută și nu-și putea îngădui s-o irosească. Făcu un salt peste cap, spre înapoi și în lateral în încăperea din spatele său, astfel încât să beneficieze de puțina protecție pe care i-o oferea peretele.

Scăpă ca prin urechile acului. Chiar în clipa când părase arcada, urmă o salvă de șuierături ascuțite și, când ateriză din nou, văzu că pe canatul ușii apăruseră niște tentacule stranii, semisolide, dintr-o substanță subțire, translucidă. Un alt tentacul țâșni pe sub arcadă, în vreme ce Luke se retrăgea grăbit, descriind o spirală care se transformă din ceață fină într-un jet de fluid, și apoi într-un cilindru solid chiar în timp ce se rotea.

De acum, sabia Jedi se afla în mâna tânărului, activată printr-un bâzâit scurt. Luke știa că extratereștrii vor apărea pe sub arcadă în numai câteva secunde, abandonând orice tentative de subtilitate. Iar atunci...

Se încruntă, amintindu-și scurta lui întâlnire cu Boba Fett. Strâns în funia-inteligentă a vânătorului de recompense, scăpase doar tăind cablul prin devierea unei salve de blaster. Aici însă nu aveau să existe blastere cu care să repete trucul acela.

De altfel, nici nu era foarte sigur ce ar fi putut face sabia lui împotriva sprayurilor. Ar fi fost ca și cum ar fi tăiat o frânghie care se re-crea permanent.

Mai exact, ca și cum ar fi tăiat șapte astfel de frânghii.

Auzi pașii atacatorilor alergând spre sala sa, în vreme ce tentaculul spiralat din ușă îl împiedica să stea prea aproape de aceasta, pentru a-i prinde în ambuscadă pe atacatori. Fusesse o manevră militară standard, executată cu genul de precizie care demonstra că nu avea de a face cu amatori.

Ridică sabia în poziția de luptă și riscă o privire rapidă în jur. Încăperea arăta precum celelalte de la etajul respectiv – cu tapiserii vechi pe pereți și alte relicve, neexistând nici un loc unde s-ar fi putut ascunde. Scană pereții, căutând ieșirea care ar fi trebuit să existe pe undeva, dar gestul era unul reflex și inutil. Indiferent unde ar fi fost ușa, se găsea în tot cazul prea departe pentru a-i fi de folos.

Șuieratul sprayului încetă și Luke se întoarce la timp pentru a vedea extraterestrii năpustindu-se în sală. Îl zăriră și se răsuciră, ațintindu-l cu armele...

Proiectându-și Forța, Luke smulse una dintre tapiseriile de pe peretele alăturat și o prăvăli peste ei.

Era o acțiune pe care numai un Jedi ar fi putut s-o facă, și care ar fi trebuit să aibă succes. Toți cei șapte alieni se aflau în sală, când el desprinsese tapiseria, și toți se găseau dedesubtul ei când începuse să cadă. Cu toate acestea, până ce ateriză într-un morman imens și neregulat, cei șapte izbutiseră, cumva, să se retragă complet din calea ei.

Dinapoia mormanului se auzi șuieratul ascuțit al armelor aliene și Luke se ghemui involuntar, înainte de a-și da seama că plasele sprayurilor nu se îndreptau către el. Tentaculele cețoase se curbau spre exterior, trăgând pe lângă el, în tapiserii, și brăzdând pereții.

Primul gând al tânărului fu că armele se declanșaseră accidental, atunci când alienii încercaseră să se retragă de sub tapiseria care se prăbușea. Peste numai o fracțiune de secundă, înțelesese însă adevărul – în mod deliberat, atacatorii fixau celelalte tapiserii de ziduri, pentru a-l împiedica să repete trucul. Prea târziu, Luke smuci de mormanul de pe podea, sperând să-i răstoarne o dată cu el, și descoperi că acesta fusese de asemenea lipit la bază.

Salvele încetară, un singur ochi negru se ivi prudent pe lângă movila tapiseriei... și, cu o tristețe stranie, Luke înțelese că nu mai avea opțiuni. Dacă voia să-i salveze pe Han și Leia, exista o singură cale de a sfârși lucrurile.

Bloca lama sabiei în poziția activat și-și relaxă mintea, extinzându-și simțurile Jedi spre cei șapte atacatori, formându-le imaginea în minte. Atacatorul care-l privise scoase arma.

Ducând mâna înapoia umărului, Luke azvârli sabia cu toată puterea.

Lama șuieră spre marginea tapiseriei, rotindu-se prin aer aidoma unui prădător straniu și ucigător. Extraterestru o zări, se retrase reflex înapoia mobilei...

Și muri, când sabia tăie tapiseria și-l reteză în două.

În clipita aceea, ceilalți înțeleseseră probabil că erau deja morți, dar nu cedară. Atacă, scoțând un urlet care-ți îngheța sângele în oase; patru dintre ei se năpustiră prin părțile laterale ale baricadei, iar ceilalți doi săriră pur și simplu în sus, căutând să tragă peste ea.

Era zadarnic. Condușă de Forță, sabia rotitoare descrise o traiectorie unduitoare, lovindu-i unul câte unul.

Peste încă o secundă, totul se sfârșise.

Luke inspiră adânc, cutremurându-se din tot corpul. Izbutise. Nu așa cum dorise, dar izbutise. Acum nu mai putea decât să speră că nu întârziase prea mult. Rechemându-și sabia în mână, o rupse la fugă pe lângă extraterestrii spintecați și trimise o întrebare. *Leia?*

Coloanele decorative ce flancau rampa descendentă se zăreau de acum înapoia următorului rând de tarabe, când Han o simți pe Leia tresărind.

– E liber, șopti ea. Vine-ncoace.

– Grozav, mormăi bărbatul. Să sperăm că amicii noștri nu vor afla decât după ce va ajunge aici.

Abia terminase de vorbit, când, aparent la unison, alienii ridicară bastoanele stokhli și începură să-și croiască drum grăbiți prin mulțimile de bimmi.

– Prea târziu, scrâșni Han.

Leia îl strânse de braț.

– Să încerc să le iau armele?

– N-o să le poți lua pe toate unsprezece, spuse Han privind disperat în jur.

Ochii îi căzură pe o tarabă apropiată, încărcată cu casete de sticlă în care erau etalate bijuterii... și avu o inspirație. Poate că reușea...

– Leia, vezi bijuteriile alea? Ia câteva.

O simți că-l privește stupefiată.

– Ce...?

– Fă-o! Șuieră el, fără să-i scape din ochi pe extraterestrii care se apropiau. Ia-le și aruncă-mi-le!

Cu coada ochiului, zări una dintre casetele mici clintindu-se, când Leia încercă s-o prindă cât mai bine cu Forța. Apoi, clătînându-se brusc, caseta sări spre el, căzându-i în mâini și risipind câteva coliere micuțe pe sol, înainte ca bărbatul să poată prinde restul.

În aceeași clipă, vacarmul conversațiilor din piață fu acoperit de un urlet ascuțit. Han se răsuci într-acolo, la timp pentru ca să-l vadă pe proprietarul bunurilor furate îndreptând două degete spre el.

– Han! o auzi apoi pe Leia.

– Fii gata să te ferești! reuși el să strige...

...Și fu realmente răsturnat de pe picioare, când un val galben de bimmi furioși săriră asupra lui, dărâmându-l.

Cu corpurile lor formând o barieră în fața bastoanelor stokhli, Han dădu drumul bijuteriilor și activă comunicatorul.

– Chewie! urlă el.

Luke auzi răcnetul chiar de la ultimul etaj al Turnului și, din tumultul brusc apărut în mintea lui Leia, înțelese imediat că nu avea să ajungă la timp în piață.

Se opri, gândindu-se iute și intens. De partea opusă a sălii, o fereastră mare se deschidea spre structura deschisă a domului, totuși un salt de cinci etaje însemna prea mult chiar și pentru un Jedi. Privi înapoi, spre încăperea pe care tocmai o părăsise, căutând posibilități... și ochii îi căzură pe vârful uneia dintre armele atacatorilor, care se întrezărea dincolo de arcadă.

Era riscant și nesigur, dar singura șansă pe care o avea. Își extinse Forța și arma îi zbură în mână; îi studie comenzile, în timp ce alerga spre fereastră. Erau destul de banale – profilul și presiunea sprayului, plus trăgaciul acționat de degetul mare. Stabilind jetul cel mai îngust și presiune maximă, Luke se propti în pervazul ferestrei, ținti acoperișul parțial al pieței și trase.

Bastonul reculă mai puternic decât crezuse, izbindu-l în umăr, dar rezultatele fură cele sperate. Vârful tentaculului curb atinse cupola și formă o grămăjoară, pe măsură ce alt spray semisolid i se alătura. Luke ținu apăsat trăgaciul și numără până la cinci, apoi îl slăbi, menținând o strânsoare fermă a Forței pe capătul apropiat al tentaculului, pentru ca să nu cadă din vârful bastonului. Așteptă câteva secunde, lăsându-l să se întărească, apoi îl atinse cu vârful degetului și mai lăsă să treacă alte secunde, pentru a se asigura că se lipise bine de cupolă. După aceea, inspirând adânc, prinse cu ambele mâini frânghia improvizată și sări.

O tornadă de aer îl izbi, trăgându-l de păr și de haine, în timp ce pendula, coborând spre piață. Dedesubt, cam în partea opusă a nivelului superior, zărea mulțimea de bimmi înveșmântați în galben și cele câteva siluete cenușii care se străduiau să ajungă la Han și Leia. Observă un licăr luminos, vizibil în ciuda luminii puternice a soarelui, și un bimm se prăbuși; Luke nu putea ști dacă era mort, sau numai amețit. Etajul se repezea spre el și tânăru se încordă, pregătindu-se pentru impact.

În aceeași clipă, cu un vuiet care facuse, probabil, să zăngăne toate geamurile din vecinătate, *Șoimul Mileniului* trecu pe deasupra.

Unda de șoc dezechilibra aterizarea lui Luke, care căzu rășchirat pe podeaua etajului, izbind doi bimmi. Chiar în clipa când se ridică în picioare, înțelese că sosirea lui Chewbacca fusese salvatoare. La nici zece metri de el, doi extratereștri își întorseseră atenția în sus, cu armele pregătite pentru a prinde *Șoimul* când avea să revină. Scoțând sabia de la centură, Luke sări peste vreo șase bimmi, retezându-i pe ambii agresori, înainte ca aceștia să-și fi dat măcar seama că se afla acolo.

De deasupra se auzi alt vuiet. De data aceasta însă Chewbacca nu trecu pur și simplu cu Șoimul peste piață, ci, manevrând din jeturile reactive, opri brusc nava. Plutind direct deasupra tovarășilor săi încercuiți, deschise focul cu turela blaster intrados.

Bimmii nu erau o rasă de proști. Indiferent ce facuseră Han și Leia pentru a stârni cuibul acela de viespi, era limpede că viespile însele nu aveau chef să se lase mitraliate din ceruri. Într-o clipă, masa galbenă clocotitoare se dizolvă, bimmii renunțând la atac și îndepărtându-se terorizați de Șoim. Croindu-și drum prin mulțime, folosindu-se pe cât se putea de bimmii drept camuflare vizuală, Luke ajunse lângă atacatori.

Sabia Jedi și turela blaster a Șoimului îi nimiciră foarte repede.

– Ești într-un hal fără de hal, clătină Luke din cap.

– Îmi cer iertare, stăpâne, se scuză C-3PO abia auzindu-se sub straturile de spray-plasă întărite ce-i acopereau mare parte a trunchiului aidoma unor bizare panglici ornamentale de pe un cadou. Se pare că întotdeauna îi produc necazuri.

– Nu-i adevărat și o știi prea bine, îl liniști Luke examinând colecția de solvenți aranjată înaintea lui pe masa din salonul Șoimului. (Până în clipa aceea, nici unul dintre cei pe care-i încercase nu avusese măcar un efect marginal asupra plasei.) De-a lungul anilor, ne-ai ajutat mult pe toți. Atât doar că trebuie să-nveți când să te ferești.

De alături, R2-D2 ciripi ceva.

– Nu, răspunse îmbufnat C-3PO celui alt droid, căpitanul Solo nu mi-a spus să mă feresc. El a spus: „Fii gata să te ferești”. Cred că diferența este evidentă chiar și pentru tine.

R2-D2 emise alte bip-uri, dar C-3PO îl ignoră.

– Ia să-l încercăm pe ăsta, sugeră Luke apucând următorul solvent.

Căuta o lavetă curată prin mormanul de cârpe îmbăcsite, când Leia apărură în salon.

– Cum merge? întrebă ea apropiindu-se.

– N-o să pățească nimic, dar e posibil să fie nevoie să rămână așa până revenim pe Coruscant. Han mi-a povestit că bastoanele stokhli sunt folosite mai ales în vânarea animalelor mari și că sprayul-plasă pe care-l utilizează este o mixtură destul de exotică.

Arată spre sticlulele de solvent abandonate.

– Poate că bimmii ne-ar putea sugera ceva, comentă Leia examinând eticheta uneia. O să-i întrebăm, când ne-ntoarcem.

– Ne-ntoarcem? se încruntă Luke.

Sora sa îi imită încruntătura.

– Trebuie, Luke... o știi doar. Aceasta este o misiune diplomatică, nu un voiaj turistic. Se poate declanșa un incident grav, dacă pleci imediat după ce una dintre navele tale tocmai a deschis focul asupra unei piețe majore din capitală.

– Aș zice mai degrabă că bimmii ar trebui să se considere norocoși că n-a fost ucis nici unul, sublinie tânărul. Mai ales când ceea ce s-a petrecut a fost, cel puțin parțial, vina lor.

– Nu poți învinui o întreagă societate pentru acțiunile câtorva indivizi, replică Leia pe un ton destul de sever. Mai ales atunci când un singur disident politic a luat pur și simplu o decizie neinspirată.

– O decizie *neinspirată*? pufni el. Așa i-au spus?

– Da, încuviință Leia. Se pare că bimmul care ne-a condus în capcana din piață a fost mituit s-o facă, dar habar n-avea ce urma să se întâmple.

– Și bănuiesc că nu avea de asemenea habar de efectele băuturii pe care i-a dat-o șefului negociator!

Femeia strânse din umeri.

– De fapt, deocamdată nu există nici un fel de dovezi că el, sau altcineva, l-a intoxicat pe negociator. Deși, ținând seama de circumstanțe, bimmii sunt gata să admită că este o posibilitate.

– Ce generos din partea lor, se strâmbă Luke. Han ce-a zis când a auzit că ne-ntoarcem?

– Han nu are de optat în această privință, rosti apăsător Leia. Este misiunea *mea*, nu a lui.

– Corect, încuviință Han apărând în salon. Misiunea ta, dar nava *mea*.

Leia îl privi neîncrezător.

– Doar n-ai să..., începu ea.

– Ba cum să nu, replică liniștit bărbatul așezându-se. Am făcut saltul în hiperspațiu acum două minute. Escala următoare – Coruscant.

– Han! clocoti Leia, mai furioasă decât o văzuse vreodată fratele ei. Le-am spus bimmilor că vom asoliza imediat.

– Iar eu i-am anunțat că va fi o mică întârziere, contracară Han. Atât cât să mobilizăm o escadrilă de X-interceptoare, sau poate un crucișător spațial, care să ne însoțească la întoarcere.

– Și dacă i-ai jignit? se răsti prințesa. Ai *habar* câtă muncă de pregătire s-a investit în misiunea asta?

– Întâmplător, da. Am de asemenea habar ce s-ar fi putut întâmpla, dacă amicii noștri cu bastoane stokhli și-ar fi adus niște prieteni.

Pentru o clipă, femeia îl fixă cu privirea și Luke simți că furia de moment îi dispare din minte.

– N-ar fi trebuit totuși să pleci, fără să mă fi consultat mai întâi, zise ea.

– Ai dreptate, dar n-am dorit să pierdem timp. Dacă aveau *într-adevăr* prieteni, probabil că respectivii aveau o navă. Han încercă o tentativă de zâmbet: N-am avut timp să discutăm în comitet.

Leia îi răspunse printr-un zâmbet mai degrabă strâmb.

– Eu *nu* sunt un comitet, rosti ea ironic.

Cu aceasta, furtuna scurtă trecu și tensiunea dispăru. Într-o bună zi, se gândi Luke, trebuia să-i întrebe pe unul dintre ei ce însemnaseră cuvintele acelea.

– Apropo de amicii noștri, interveni el, i-a întrebat vreunul dintre voi pe bimmii cine sau ce erau asasinii?

– Bimmii nu știau, clătină Leia din cap. În tot cazul, eu una n-am mai întâlnit așa ceva.

– Putem căuta în arhivele imperiale, când ajungem pe Coruscant, spuse Han investigându-și cu grijă obrazul pe care începuse să se coloreze o vânătaie. Trebuie să existe vreo înregistrare despre ei.

– Numai dacă n-au fost descoperiți de Imperiu prin Regiunile Necunoscute, completă prințesa.

– Crezi c-a fost mâna Imperiului? o privi Luke.

– A cui altcuiva? Singura necunoscută rămâne motivul atacului.

– Indiferent care ar fi fost motivul, vor fi dezamăgiți, se sculă Han de pe scaun. Mă întorc în cabina de comandă, să văd dacă ne putem acoperi urmele ceva mai bine. N-are rost să riscăm.

O amintire fulgeră prin mintea lui Luke: Han și *Șoimul* trecând prin mijlocul primei bătălii cu Steaua Morții, pentru a scăpa de vânătorii lui Darth Vader.

– Îmi vine greu să mi-l imaginez pe Han Solo nedorind să riște, comentă el.

– Auzi, făcu Han ațintindu-l cu degetul, înainte de-a începe cu ironiile, caută să-ți amintești că persoanele pe care încerc să le protejez sunt sora ta și cu tine, nepotul și nepoata ta. Acum vezi vreo diferență?

– *Touche*, surâse Luke și-l salută cu o sabie imaginară.

– Pentru că tot ai făcut gestul ăsta, continuă bărbatul, n-ar fi timpul ca și Leia să aibă sabia ei?

– Îi pot face una oricând dorește. Ce zici, Leia?

– Nu știu, ezită ea. N-am fost niciodată prea îndemânată. Îl privi pe Han și adăugă: Dar cred că ar trebui să mă străduiesc.

– Așa este, încuviință Luke. Aptitudinile tale pot fi într-un domeniu cu totul diferit, totuși este necesar să înveți elementele de bază. Din câte știu, aproape toți Jedi din Vechea Republică aveau săbii laser, chiar și cei care erau dascăli sau medici.

– Bine, aprobă femeia. Imediat ce voi avea mai puține misiuni...

– *Înainte* de a avea mai puține misiuni, insistă Han. Vorbesc serios, Leia. Toate minunatele tale însușiri diplomatice nu te vor ajuta nici pe tine și nici pe alții, dacă Imperiul te bagă într-o celulă de interogare.

Fără chef, Leia dădu din nou din cap.

– Cred că ai dreptate. Imediat ce ne-ntoarcem, îi voi spune lui Mon Mothma să-mi reducă misiunile. Zâmbi spre fratele ei: Cred că vacanța s-a terminat, domnule profesor!

– Așa zic și eu, făcu Luke căutând să-și ascundă neașteptatul nod din gât.

Leia îl sesiză oricum și, în mod surprinzător, îl interpretează greșit.

– Haide, haide, se încruntă ea în joacă. Nu sunt o elevă chiar *atât* de proastă. Oricum, o poți considera ca fiind un antrenament util – la urma urmelor, într-o bună zi va trebui să-i înveți toate astea pe gemeni.

– Știu.

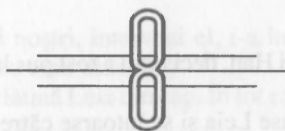
– Perfect, interveni Han, deci totul a fost pus la punct. Am plecat – ne vedem mai târziu.

– La revedere, spuse Leia și se întoarse către C.3PO, examinându-l cu ochi critic. Iasă vedem acum ce putem face cu mizeria asta.

Lăsându-se pe spate în scaun, Luke o privi, atacând plasa întărită, și simți durerea familiară din măruntaie. *Am luat asupra mea sarcina*, spusese Obi-Wan Kenobi despre Darth Vader, *să-l instruiesc ca Jedi. Crezusem că-l voi putea antrena la fel de bine ca Yoda.*

M-am înșelat.

Cuvintele răsunară prin mintea lui Luke pe tot timpul drumului până la Coruscant.

Pentru un minut, Thrawn rămase nemișcat în scaunul său, înconjurat de hologramele operelor de artă, fără să spună un cuvânt. Pellaeon stătu neclintit, dar atent, privindu-i fața inexpressivă și ochii roșu-strălucitor, încercând să nu se gândească la soarta pe care aducătorii de vești rele o avuseseră adesea din partea Lordului Vader.

– Prin urmare, toți au murit cu excepția coordonatorului? întrebă Thrawn în cele din urmă.

– Da, domnule amiral, confirmă Pellaeon. Privi spre capătul opus al cabinei, unde C'baoth studia un display mural, și coborî puțin tonul vocii. Încă nu știm cu exactitate ce anume a mers prost.

– Solicită Centralei să obțină o informare amănunțită din partea coordonatorului. Ce vești avem de pe Wayland?

Pellaeon crezuse că vorbeau îndeajuns de încet ca să nu fie auziți de C'baoth. Se înșelase.

– Așa stau deci lucrurile? întrebă C'baoth, întorcând spatele displayului și apropiindu-se de scaunul lui Thrawn. Noghrii au dat greș – regrete, și dă-i drumul mai departe? Mi i-ai promis pe Jedi, Mare Amiral.

Thrawn ridică ochii și-l fixă cu o privire rece.

– Ți i-am promis pe Jedi, încuviință el, și ți-i voi aduce. (În mod deliberat, se răsuci spre Pellaeon.) Ce vești avem de pe Wayland? repetă el.

Căpitanul înghiți un nod, străduindu-se să nu uite că, datorită ysalamirilor amplasați în cabina de comandă, C'baoth nu avea absolut nici o putere. Cel puțin deocamdată.

– Inginerii au încheiat analizele, raportă el. Proiectul ecranului de invizibilitate pare complet, dar construcția efectivă va dura. De asemenea, va fi foarte scumpă pentru o navă de dimensiunea *Himerei*.

– Din fericire, nu vor trebui să înceapă cu ceva atât de mare, replică Thrawn și-i întinse un datacard. Aici se găsesc specificațiile pentru ceea ce ne va trebui la Sluis Van.

– Șantierul spațial? se încruntă Pellaeon, luând datacardul.

Până atunci, Marele Amiral păstrase secretul absolut atât despre obiectivele sale, cât și despre strategia atacului.

– Exact. În plus, vom avea nevoie de niște utilaje miniere avansate – mi se pare că sunt poreclite „cârțițe-foreze”. Cere contrainformațiilor să înceapă scotocirea arhivelor. Ne vor trebui cel puțin patruzeci.

– Am înțeles, încuviință Pellaeon notându-și pe datapad. Încă un lucru, domnul amiral, continuă el privind iute spre C’bath. Inginerii au anunțat că aproape optzeci la sută din cilindrii Spaarti necesari sunt funcționali sau pot fi readuși cu relativă ușurință la parametrii funcționali.

– *Cilindri Spaarti*? se încruntă C’bath. Ce sunt?

– Celălalt dispozitiv pe care speram să-l găsesc în tezaur, îl liniști Thrawn aruncând o uitătură de avertizare în direcția lui Pellaeon. (Precauția nu mai era necesară; căpitanul decisese deja că nu era înțelept să discute cu C’bath despre cilindrii Spaarti.) Așadar, optzeci la sută? Excelent, excelent! Ce amabil din partea Împăratului să ne lase un echipament de asemenea calitate, cu care să-i reconstruim Imperiul. Ce se aude despre sistemele energetice și defensive din munte?

– În majoritate, toate sunt operaționale. Trei dintre cele patru reactoare au fost deja activate. Unele sisteme defensive mai esoterice par să se fi dezintegrat, dar cele rămase ar trebui să apere tezaurul fără probleme.

– Minunat, încuviință din cap Thrawn. (Scurtul licăr emoțional îi dispăruse și redevenise impersonal și eficient.) Să înceapă aducerea cilindrilor în stare complet operațională. *Capul Morții* ar trebui să sosească în două-trei zile, cu specialiștii suplimentari și cu cei două sute de ysalamiri de care vor avea nevoie pentru a demara lucrurile. Atunci vom fi gata să declanșăm realmente operațiunea. Începând cu șantierele spațiale Sluis Van.

– Da, domnule amiral, aprobă Pellaeon și privi iarăși spre C’bath. Ce ordonați în privința lui Skywalker și a surorii sale?

– Data viitoare vom folosi Echipa 4. Transmite-i un mesaj și anunț-o să se retragă din misiunea curentă și să aștepte viitoarele ordine.

– Doriți ca *eu* să transmit mesajul? se încruntă Pellaeon. În nici un caz, adăugă repede, nu-l contest, dar până acum ați preferat să vă contactați personal echipele.

Sprâncenele lui Thrawn se ridicară imperceptibil.

– Echipa 8 m-a dezamăgit, vorbi el încet. Trimiterea acestui mesaj prin intermediul tău le va înștiința pe celelalte cât sunt de nemulțumit.

– Și când va da greș și Echipa 4? interveni C’bath. Știi bine că așa se va întâmpla. Vei fi doar *dezamăgit* și de ea? Sau vei recunoaște că ucigașii tăi profesioniști nu pot face față pur și simplu unui Jedi?

– Maestre C'baoth, replică rece Thrawn, până acum n-au întâlnit un inamic căruia să nu-i poată face față. Un grup sau altul va izbândi. Până atunci... Strânse din umeri. Pierderea câtorva noghri nu ne va secătui în mod serios resursele.

Pellaeon se crispă și își privi în mod reflex spre ușa cabinei. Bănuia că Rukh nu era chiar nepăsător față de morțile conaționalilor săi, menționate cu atâta ușurință.

– Pe de altă parte, domnule amiral, rosti el, tentativa aceasta îi va fi pus în gardă.

– Are dreptate, întinse C'baoth un deget în direcția căpitanului. Un Jedi nu poate fi păcălit de două ori cu același vicleșug.

– Poate că nu, răspunse politicos Thrawn deși tonul său nu era de acceptare. Ce alternativă sugerezi? Să ne concentrăm asupra surorii, ignorându-l pe el?

– *Voi să vă concentrați asupra surorii, da, încuviință C'baoth, însă cel mai bine ar fi să mă ocup eu însumi de tânărul Jedi.*

Sprâncenele se înălțară din nou.

– Și cum îți propui s-o faci?

– Este un Jedi, rânji C'baoth, iar eu sunt tot Jedi. Dacă-l chem, va veni. Thrawn rămase câteva clipe, privindu-l gânditor.

– Am nevoie de tine în flota mea, spuse în cele din urmă. Au început deja pregătirile pentru asaltul asupra docurilor spațiale Sluis Van deținute de rebeli. Unele preliminarii ale atacului vor necesita coordonarea unui maestru Jedi.

C'baoth își îndreptă maiestuos ținuta.

– Am promis ajutor numai cu condiția, propusă de *tine*, de a mi-i aduce pe Jedi. Îi voi avea, Mare Amiral!

Thrawn îl sfredeli cu privirea.

– Așadar maestrul Jedi își pot încălca promisiunile? Știi că prinderea lui Skywalker poate să dureze.

– Un motiv în plus ca să încep de acum.

– De ce nu le-am putea face pe amândouă? interveni Pellaeon.

Ceialți doi îl priviră cu atenție.

– Explică, căpitane, porunci Thrawn cu o nuanță de amenințare în glas.

Pellaeon încleștă dinții, dar era prea târziu ca să mai dea înapoi.

– Am putea începe, fabricând zvonuri despre prezența dumitale într-un loc oarecare, maestre C'baoth, spuse el. Să zicem, pe o planetă mai puțin populată, unde ai fi putut trăi ani de zile fără să fi atras atenția cuiva. Zvonuri de felul acesta vor ajunge și în Noua Rep... la rebeli, se corectă el repede privind spre Thrawn. Mai ales, dacă ele conțin numele Jorus C'baoth.

– Crezi că pe baza unui zvon, Skywalker se va repezi prosteste să mă caute? pufni bătrânul.

– Poate să fie oricât de precaut dorește, reflectă gânditor Thrawn din vocea căruia dispăruse tonul de amenințare. Dacă vrea, poate să aducă și

jumătate din forțele rebelilor. Acolo nu va exista nimic care să implice legătura dintre noi.

Pellaeon încuviință din cap.

– Și în timp ce noi găsim o planetă potrivită și începem fabricarea zvonurilor, poți rămâne aici ca să ajuți preliminariile pentru acțiunea Sluis Van. Sperăm că reacția față de activitățile noastre îl va preocupa pe Skywalker în asemenea măsură încât nu va avea timp să verifice zvonurile decât după încheierea episodului Sluis Van.

– Iar dacă lucrurile nu vor sta așa, adăugă Thrawn, vom ști când acțiunea și vom avea timp suficient să te ducem acolo înainte ca el să ajungă.

– Hm-m, murmură C'baoth mângâindu-și barba lungă și privind în gol.

Pellaeon își ținu răsuflarea... și după un minut bătrânul aprobă brusc din cap.

– Perfect, spuse el, planul este bun. Mă voi retrage în cabina mea, Mare Amiral, și voi alege planeta pe care să-mi fac apariția.

Salutându-i din cap cu un gest regal, părăsi centrul de comandă.

– Felicitări, căpitane, zise Thrawn. Se pare că ideea ta l-a atras pe maestrul C'baoth.

Pellaeon se sili să nu-și ferească ochii.

– Vă rog să mă iertați, domnule amiral, dacă am vorbit neîntrebat.

– Ai slujit prea mult timp sub Lordul Vader, surăse scurt celălalt. Nu am prejudecăți în a accepta o idee utilă, doar pentru că nu mi-a aparținut mie. Miza în cazul acesta nu este poziția și mândria mea.

Decât, poate, în relațiile cu C'baoth...

– Da, domnule amiral, vorbi Pellaeon cu glas tare. Cu permisiunea dumneavoastră, mă duc să pregătesc transmisiunile către Wayland și echipele de noghri.

– Cum dorești, căpitane. Continuă de asemenea monitorizarea pregătirilor pentru operațiunea Sluis Van. Ochii strălucitori ai lui Thrawn părură că-l sfredelesc. Monitorizează-le îndeaproape, căpitane. Cu muntele Tantiss și cu Sluis Van, începe drumul lung spre victoria asupra rebelilor. Cu sau chiar fără maestrul Jedi.

Teoretic, ședințele Consiliului Interior ar fi trebuit să fie întâlniri mai puțin rigide și mai calme decât ședințele oficiale al Consiliului Provizoriu. Cu mult timp în urmă, Han descoperise că, în realitate, o întrunire a Consiliului Interior putea fi la fel de dură ca una a întregului grup.

– Căpitane Solo, rosti Fey'lya cu obișnuita lui politețe mieroasă, dă-mi voie să rezum situația. Singur, și fără să te fi consultat cu nimeni dintre cei care dețineau o autoritate oficială, ai luat decizia de a anula misiunea Bimmisaari.

– Am declarat-o deja, zise Han de abia abținându-se să nu-i spună bothanului să fie mai atent. Am enumerat de asemenea și motivele pentru care am procedat astfel.

– Care, în opinia mea, au fost corecte, interveni vocea gravă a amiralului Ackbar. La momentul respectiv, datoria căpitanului Solo era perfect clară: să-i protejeze pe ambasadorii care-i fuseseră încredințați și să se întoarcă, pentru ca să ne prevină.

– Să ne prevină – împotriva cui? contracara Fey'lya. Iartă-mă, amirale, dar nu înțeleg în ce constă cu exactitate amenințarea. Indiferent cine ar fi fost ființele cu piele cenușie, este clar că Vechiul Senat nu le-a considerat îndeajuns de importante pentru a fi măcar incluse în arhive. Mă îndoiesc că o rasă atât de insignifiantă ar fi capabilă de lansarea unei ofensive majore împotriva noastră.

– Nu știm dacă acesta este motivul pentru care nu există în arhive, atrase atenția Leia. Poate fi vorba despre o ignorare, dar și despre o deteriorare a arhivelor.

– Poate chiar despre o ștergere intenționată, adăugă Luke.

Blana lui Fey'lya undui, indicând dezacordul politicos.

– De ce ar fi dorit Senatul Imperial să șteargă înregistrările legate de existența unei rase?

– Nu am spus că ar fi fost neapărat ideea Senatului, replică Luke. Poate că extratereștrii înșiși au distrus înregistrările.

– Implauzibil, pufni Fey'lya. Chiar dacă ar fi fost posibil, de ce ar fi dorit s-o facă?

– Poate că la întrebarea aceasta ne-ar putea răspunde consilierea Organa Solo, interveni cu calm Mon Mothma și privi spre Leia. Ai fost mult mai implicată decât mine în problemele informaționale ale Senatului Imperial. Ar fi fost posibilă o asemenea manipulare a datelor?

– Să fiu sinceră, nu știu, clătină prințesa din cap. N-am pătruns niciodată în detaliile reale de manipulare a arhivelor Senatului. Experiența sugerează totuși că este imposibilă crearea unui sistem de securitate care să nu poată fi spart de cineva destul de hotărât s-o facă.

– Și de ce ar fi fost extratereștrii voștri atât de hotărâți? pufni Fey'lya.

– Poate că au întrevăzut sfârșitul Vechii Republici, replică oarecum iritat Leia. Poate că au șters toate referințele despre ei și despre planeta lor, în speranța că noul Imperiu îi va ignora.

Fey'lya gândea rapid; Han nu putea să nu o recunoască.

– În cazul acesta, schimbă imediat vitezele bothanul, poate că teama de redescoperire a motivat acest atac. Privi spre Ackbar: Indiferent care ar fi explicația, nu văd nici un motiv pentru declanșarea unei operațiuni militare. Reducerea glorioaselor noastre forțe militare la nivelul unor escorte diplomatice ar fi o insultă la adresa curajului și spiritului lor de luptă.

– Poți renunța la demagogie, consiliere, mormăi Ackbar. Nici una dintre „glorioasele forțe militare” nu se află aici, ca să fie impresionate.

– Eu spun doar ceea ce cred, amirale, ripostă Fey'lya cu aerul de mândrie rănită pe care-l afișa cu atâta iscusință.

Ackbar întoarse ochii spre el, dar Leia interveni prompt:

– Propun să revenim la subiectul inițial. Cred că ați sesizat cu toții că, indiferent care le-ar fi fost motivele, extratereștrii erau pregătiți și ne așteptau, când am ajuns pe Bimmisaari.

– Este limpede că pentru asemenea misiuni va fi nevoie de o securitate superioară, încuviință amiralul. Din ambele direcții – la urma urmelor, atacatorii voștri au corupt un politician bimm.

– Toate astea vor costa timp și eforturi, murmură Fey'lya și o zonă a blăni sale undui.

– Nu avem alternativă, rosti apăsător Mon Mothma. Dacă nu ne protejăm negociatorii, Noua Republică va stagna și se va vesteji. Prin urmare – întoarse ochii spre Ackbar –, vei ordona unui corp să însoțească pe consiliera Organa Solo spre Bimmisaari, mâine.

Mâine? Han se încruntă spre Leia și căpătă o căutătură la fel de surprinsă.

– Iertați-mă, ridică el un deget. Mâine?

Mon Mothma îl privi cu o ușoară nedumerire întipărită pe chip.

– Da, mâine. Bimmii așteaptă, căpitane.

– Știu, dar...

– Han vrea să spună, îi sări în ajutor Leia, că intenționasem cu prilejul acestei întruniri să solicit o scurtă învoire de la misiunile mele diplomatice.

– Mă tem că așa ceva este imposibil, încreși fruntea Mon Mothma. Trebuie rezolvate foarte multe lucruri.

– Nu ne refeream la o vacanță, replică Han străduindu-se să-și amintească lecțiile de diplomație. Leia are nevoie de mai mult timp pentru a se concentra asupra instruirii Jedi.

Mon Mothma își umezi buzele și schimbă priviri cu Ackbar și Fey'lya.

– Îmi pare rău, clătină ea din cap. Sunt prima care recunoaște necesitatea de a adăuga noi Jedi în rândurile noastre, dar deocamdată suntem pur și simplu asaltați de prea multe solicitări urgente.

Se uită din nou spre Fey'lya, de parcă – se gândi iritat Han – i-ar fi solicitat permisiunea.

– Peste un an... poate chiar mai devreme, adăugă ea cercetând pântecul lui Leia, vom avea destui diplomați cu experiență, pentru ca să-ți poți dedica majoritatea timpului studiilor. Deocamdată însă mă tem că avem nevoie de tine aici.

Pentru un moment prelung și stânjenitor, în încăperea domni tăcerea. Ackbar vorbe primul:

– Dacă-mi permiteți, voi pleca pentru a pregăti escorta militară.

– Bineînțeles, încuviință Mon Mothma. Dacă nu mai există alte probleme, ședința este închisă.

Cu asta, totul se sfârși. Înceștând din maxilare, Han începu să-și strângă datacardurile.

– Ești supărat? șopti Leia de lângă el.

– Era mult mai ușor pe vremea când ne luptam cu Imperiul, mârâi el și-l fulgeră din ochi pe Fey'lya. Cel puțin *atunci* știam care ne erau dușmanii.

Leia îl strânse de braț.

– Haide, îi spuse. Să vedem dacă au reușit să-l curețe pe C-3PO.

O fițerul tactician păși în puntea de comandă a *Himerei* și pocni sonor călcâiele.

- Toate unitățile sunt pregătite, Mare Amiral, raportă el.
- Excelent, vorbi Thrawn cu glas glacial. Pregătiți saltul în hiperspațiu.

Pellaeon îi aruncă o privire scurtă, apoi reveni cu atenția spre peretele de afișaje tactice și stare din fața sa. Spre afișaje și spre bezna de afară care părea să fi înghițit celelalte cinci nave ale sale. La trei miimi de an-lumină depărtare, soarele sistemului Bpfassh era un simplu punctuleț, imposibil de deosebit de alte stele care scliffeau în jur. Strategia militară convențională dezavua alegerea punctelor de salt în hiperspațiu în imediata apropiere a sistemului-țintă; se considera că una sau mai multe nave se puteau rătăci în drumul spre rendez-vous, iar un salt precis pe o distanță atât de mică era dificil de efectuat. De altfel, el și Thrawn purtaseră o discuție lungă și la limita politeții despre ideea respectivă, atunci când Marele Amiral o inclusese pentru prima dată în planurile sale de atac. Acum, după aproape un an de practică, procedura devenise o rutină.

Poate că echipajul *Himerei*, gândi Pellaeon, nu era chiar atât de neexperimentat pe cât îl făcea să pară, uneori, ignoranța privind protocolul militar corespunzător.

- Căpitane, nava mea amiral este gata?

Pellaeon reveni cu gândurile la problemele curente. Sistemele defensive ale tuturor navelor erau activate și piloții se îmbarcaseră în navele de vânătoare TIE din cale.

- *Himera* vă așteaptă comanda, domnule amiral, rosti el.

Întrebarea și răspunsul formale reprezentau o amintire spectrală a zilelor în care respectarea protocolului militar era la ordinea zilei în toată galaxia.

– Excelent, încuviință Thrawn rotindu-se cu scaunul spre silueta aflată în partea dinapoi a punții. Maestre C'baoth, celelalte două unități ale mele sunt pregătite?

– Da, rosti grav C'baoth. Așteaptă doar comanda mea.

Făcând o grimasă, Pellaeon privi din nou spre Thrawn, dar se părea că Marele Amiral decisese să ignore remarca.

– Atunci, comandă-le, i se adresă lui C'baoth și mângâie ysalamirul întins pe cadrul scaunului său. Căpitane, începe numărătoarea inversă!

Pellaeon atinse comutatorul sincronizator de pe consola sa. Celelalte nave aflate în jurul lor urmau să se ghideze după semnalul respectiv și numărătoarea inversă avea să fie simultană...

Temporizatorul ajunsese la zero și, însoțită de explozia tăcută a liniilor stelare, vizibilă prin videocranele prova, *Himera* efectua saltul în hyperspațiu.

Liniile se destrămară apoi în împeștrirea hyperspațiului.

– Viteza 0,3, anunță pilotul din fosa echipajului, confirmând afișajele de pe displayuri.

Pellaeon își flexă degetele și se concentrează asupra modului de luptă, în timp ce privea sincronizatorul care-i urma numărătoarea.

Șaptezeci de secunde; șaptezeci și patru, șaptezeci și cinci, șaptezeci și șase...

Liniile stelare înfloriră din nou prin imaginea pestriță și se diminuează, redevenind stele – *Himera* sosise la destinație.

– Atențiune toate navele de vânătoare – lansare! ordonă Pellaeon, examinând rapid holograma tactică de deasupra displayurilor sale.

Ieșiseră din hyperspațiu exact așa cum planificaseră, la distanță de tragere de planeta dublă Bpfassh și sistemul ei complicat de sateliți naturali.

– Ripostă? îl întrebă pe ofițerul tactician.

– Vânători defensivi lansați de pe al treilea satelit. Deocamdată nimic mai important.

– Localizează baza vânătorilor, ordonă Thrawn, și trimite *Inexorabil* s-o distrugă.

Pellaeon putea acum să zărească vânătorii care se năpusteau asupra lor ca un roi de insecte furioase. În tribordul *Himerei*, distrugătorul spațial *Inexorabil* se deplasa spre baza lor, cu vânătorii săi TIE desfășurați în față pentru a-i întâmpina pe apărători.

– Schimbă cursul spre cea mai îndepărtată planetă, îi ordonă pilotului. Vânătorii TIE – în paravan avansat. *Judecătorul* se va ocupa de cealaltă planetă. Privi către Thrawn. Ordine speciale, domnule amiral?

Thrawn privea o scanare a planetelor făcută de la distanță medie.

– Deocamdată, menținem programul, căpitane, rosti el. Datele preliminare par să fie corecte – alege țintele după cum dorești. Reamintește artileriei că planul este teroare și distrugere, dar nu nimicire totală.

– Transmite mai departe, încuviință Pellaeon spre ofițerul de transmisiuni. Anunță și vânătorii TIE.

Cu coada ochiului îl zări pe Thrawn întorcându-se.

– Maestre C'baoth, întrebă Marele Amiral, care-i situația atacurilor în celelalte două sisteme?

– În curs de derulare.

Încruntându-se, Pellaeon se răsuci. Glasul îi aparținuse lui C'baoth, dar fusese atât de încordat și de gros, încât era aproape de nerecunoscut.

La fel ca aspectul său.

Pentru un moment, Pellaeon se holbă la el, simțind un bulgăre de gheață în stomac. C'baoth avea o rigiditate nefirească, cu ochii închiși, dar mișcându-se cu rapiditate în dosul pleoapelor. Mâinile i se încleștasera pe brațele scaunului, iar buzele îi erau atât de strânse laolaltă, încât i se reliefaseră venele și tendoanele gâtului.

– Te simți bine, maestre C'baoth? întrebă el.

– Nu te îngrijora, căpitane, vorbi Thrawn cu răceală. Face lucrul pe care-l iubește cel mai mult: controlează oameni.

C'baoth emise un sunet straniu, o combinație între un pufnet și un chicot disprețuitor.

– Ți-am mai spus, Mare Amiral, că aceasta nu-i adevărata putere.

– Este adevărat că ai spus-o, încuviință Thrawn cu un ton neutru. Îmi poți preciza cu ce fel de rezistență ne confruntăm?

Chipul bătrânului se contorsionă și mai mult.

– Nu tocmai, dar nici una dintre unități nu se află în pericol. Simt asta în mințile lor.

– Perfect! Atunci, ordonă lui *Nemesis* să se desprindă de grup și să vină în punctul de rendez-vous.

– Domnule amiral...? se încruntă Pellaeon.

Thrawn se răsuci spre el, cu un licăr de avertizare în ochii arzători.

– Vezi-ți de sarcinile tale, căpitane, rosti el.

Și în clipa aceea, un fulger de intuiție îi spuse lui Pellaeon că atacul multiplu asupra teritoriului Noii Republici constituia mai mult decât o parte a pregătirii pentru raidul Sluis Van. Era, în plus, o testare. O testare a aptitudinilor lui C'baoth, desigur, dar și a capacităților sale de a accepta ordine.

– Am înțeles, domnule amiral, murmură și reveni spre displayuri.

Himera ajunsese acum la distanță de tragere și scânteii micițe începuseră să apară în holograma tactică, pe măsură ce giganticele baterii de turbo-lasere ale navei deschiseră focul. Comsateliții fulgerară și se stinseră; țintele industriale planetare sclipiră, se întunecară, apoi sclipiră din nou, aprinse de salve secundare. Două crucișătoare ușoare vechi, din Clasa *Carrack* apărură în tribord și formația paravan a vânătorilor TIE se destrămă, angajându-le în luptă. În depărtare, bateriile *Șoimului Furtunii* asediau o platformă defensivă orbitală; chiar în timp ce Pellaeon privea, stația se vaporiză într-un glob de foc. Se părea că bătlia se desfășura bine.

Ba chiar, remarcabil de bine...

O senzație bizară începu să roadă măruntaiele lui Pellaeon, când verifică afișajul stării în timp real. Până atunci, forțele imperiale pierduseră numai trei vânători TIE și înregistraseră avarii superficiale ale distrugătoarelor spațiale, prin comparație cu distrugerea a opt nave de linie inamice și a optsprezece nave de vânătoare. Era adevărat, imperialii erau mult mai numeroși, totuși...

Ezitând, căpitanul se întinse către consolă. Cu câteva săptămâni în urmă, alcătuisese sinteza statistică a profilurilor bătăliilor purtate de *Himera* în ultimul an. O apelă acum, suprapunând-o peste analiza curentă.

Nu era nici o eroare. În absolut toate categoriile și sub-categoriile de viteză, coordonare, eficacitate și precizie, *Himera* și echipajul ei înregistrau cu peste 40% față de eficiența obișnuită.

Se întoarse să privească față încordată a lui C'baoth și un fior înghețat îi lunecă pe spinare. Nu fusese niciodată convins de teoria lui Thrawn despre motivele pentru care Flota Imperială pierduse Bătălia pentru Endor. Desigur, nu *dorise* niciodată s-o creadă, dar acum, brusc, subiectul era închis oricăror discuții contradictorii.

Cu majoritatea atenției și puterii sale dedicată sarcinii de a comunica mental cu celelalte două unități de luptă aflate la aproape patru ani-lumină depărtare, C'baoth putuse totuși să obțină *asta*.

Cu un dispreț ascuns, Pellaeon se întrebase ce anume îi dăduse bătrânului dreptul de a-și adăuga titlul de *maestru*. Acum știa răspunsul.

- Am interceptat alte mesaje, anunță ofițerul transmisionist. A fost lansat un grup de crucișătoare planetare cu rază medie de acțiune.

- Să le intercepteze *Șoimul Furtunii*, ordonă Thrawn.

- Am înțeles. Mare Amiral, am localizat și sursa transmisiunilor prin care solicită ajutor.

Abandonându-și reflecțiile, Pellaeon examinează holograma. Noul cerculeț pâlpăitor se găsea pe satelitul cel mai îndepărtat al sistemului.

- Trimite escadrila 4 s-o distrugă, ordonă el.

- Revocare, interveni Thrawn. Vom fi plecați de aici cu mult înainte să poată ajunge întăririle. Este preferabil să lăsăm rebelii să-și irosească resursele, trimițând forțe inutile pentru salvare. Ba chiar – se uită spre crono – cred că-i momentul să plecăm. Ordonă-le vânătorilor să revină la navele-mamă. Imediat după îmbarcare, toate navele intră în hiperspațiu.

Pellaeon tastă grăbit pe consola sa o verificare ante-salt a stării *Himerei*. Altă tradiție strategică militară cerea ca distrugătoarele spațiale să joace rolul unor stații de asediu mobile în genul acesta de angajare la nivel planetar; folosirea lor în raiduri de hărțuire era considerată neeconomică și potențial periculoasă.

Era însă evident că susținătorii acelor teorii nu asistaseră niciodată la acțiunile Marelui Amiral Thrawn.

- Ordonă și celorlalte două unități să-și întrerupă atacurile, se adresă Thrawn lui C'baoth. Ești în contact destul de intim ca s-o poți face?

– Îmi pui prea multe întrebări, Mare Amiral, spuse C'baoth cu un glas încă și mai răgușit. Mult prea multe.

– Doresc să știu tot ceea ce încă nu-mi este cunoscut. Ordonă-le să revină la punctul de rendez-vous.

– Cum dorești, șuieră bătrânul.

Pellaeon îl privi cu coada ochiului. Testarea calităților sale în condiții de luptă era firească și recomandată, totuși coarda nu trebuia întinsă prea mult.

– Trebuie să-nvețe cine este comandantul aici, rosti încetișor Thrawn, parcă citindu-i gândurile.

– Da, domnule amiral, încuviință căpitanul silindu-se să-și păstreze glasul ferm.

Thrawn dovedise în repetate rânduri că știa ce face, totuși lui Pellaeon îi venea greu să nu se întrebe, neliniștit, dacă Marele Amiral recunoștea dimensiunile puterii pe care o trezise din somnul ei pe Wayland.

– Perfect! Au apărut ceva informații despre cârțile-foreze pe care le-am cerut?

– Ă-ă... nu, domnule amiral. (Cu un an în urmă, i s-ar fi părut de asemenea ireal și straniu ca în toiul unei situații de luptă să discute despre probleme mai puțin presante.) Cel puțin nu atâtea câte doriți. Cred că sistemul Athega continuă să fie principala noastră șansă. Sau va fi, dacă găsim o soluție pentru problemele legate de intensitatea solară de acolo.

– Problemele vor fi minime, zise Thrawn încrezător. Dacă saltul este efectuat cu precizie, *Judecătorul* va fi expus soarelui în mod direct numai pentru câteva minute, atât la dus, cât și la întors. Blindajul lui poate oricum suporta așa ceva. Ajunge ca, mai întâi, să ne dedicăm câteva zile pentru a ecrana videocranele și a demonta senzorii exteriori și echipamentele de transmisiuni.

Pellaeon încuviință din cap, renunțând la următoarea întrebare. Desigur, nu va fi vorba despre nici una dintre dificultățile ce apăreau în mod firesc în urma orbirii și asurzirii unui distrugător spațial în felul acela. În nici un caz, atât timp cât erau însoțiți de C'baoth.

– Mare Amiral?

– Da, maestre C'baoth?

– Unde sunt cavalerii mei Jedi? Mi-ai promis că noghrii tăi îmblânziți mi-i vor aduce.

Cu coada ochiului, Pellaeon îl întrezări pe Rukh foindu-se.

– Răbdare, maestre C'baoth, răspunse Thrawn. Pregătirile lor durează, dar nu sunt încheiate. Așteaptă pur și simplu momentul cel mai potrivit.

– Ar fi bine să fie cât mai curând, îl preveni C'baoth. Așteptarea mă obosește.

Thrawn privi spre Pellaeon și ochii lui roșu-strălucitori fulgerară stins.

– Ca pe noi toți, murmură el.

Cu mult în fața cargobotului *Karrde Nesupusul*, unul dintre distrugătoarele spațiale imperiale aflate în centrul videcranului prova pâlpâi și dispăru.

– Pleacă, anunță Mara.

– Deja? se încruntă Karrde, apropiindu-se.

– Deja, confirmă femeia și tastă o comandă, solicitând afișajul tactic.

Un distrugător spațial tocmai a intrat în hiperspațiu, iar celelalte se despart și încep manevrele preliminare saltului.

– Interesant, murmură contrabandistul și examinează videcranul peste umărul ei. Un raid de hărțuire... executat de distrugătoare spațiale. Nu-i ceva care se poate vedea în fiecare zi.

– Am auzit că așa a fost și acum două luni în sistemul Draukyze, interveni Lachton, copilul masiv. Același tip de manevră, atât doar că-a participat un singur distrugător.

– Ca părere personală, așa zice că vedem influența Marelui Amiral Thrawn asupra strategiei imperiale, rosti Karrde gânditor și în același timp îngrijorat. Mi se pare totuși ciudat... Pare să-și asume un risc exagerat față de beneficiile potențiale implicate. Mă-ntreb care îi sunt de fapt intențiile.

– Indiferent despre ce ar fi vorba, va fi ceva complicat, vorbi cu un ton amar Mara. Thrawn n-a fost niciodată genul de individ care să facă lucrurile în mod simplu. Chiar și pe timpurile când Imperiul era capabil de stil și clasă, el se detașa net de ceilalți.

– Nu-ți mai poți permite să recurgi la simplitate când teritoriile ți se diminuează așa cum se întâmplă cu Imperiul. (Karrde tăcu și Mara îl simți, privind-o.) Se pare că știi câte ceva despre Marele Amiral...

– Știu câte ceva despre multe lucruri, replică ea sec. De asta mă pregătești să-ți devin secund, ai uitat?

– *Touche*, încuviință bărbatul destins. Fii atentă – încă unul!

Mara privi videcranul la timp pentru a vedea al treilea distrugător efectuând saltul în hiperspațiu. Mai rămăsese unul.

– N-ar trebui să-i dăm drumul? îl întrebă pe Karrde. Ultimul va pleca într-un minut.

– Ah, o să anulăm livrarea. M-am gândit că ar fi instructiv să urmărim bătălia, atâta vreme cât s-a întâmplat să fim aici la momentul cuvenit.

– Cum adică „să anulăm livrarea”? se încruntă femeia. Suntem așteptați.

– Așa este, dar, din nefericire, întregul sistem așteaptă un roi de nave ale Noii Republici. N-aș zice că-i tocmai mediul prielnic în care mi-ar plăcea să intru cu o navă plină cu materiale de contrabandă.

– Ce te face să crezi că vor veni? Oricum nu vor ajunge la timp.

– Nu, dar nu acesta este scopul sosirii lor, preciză Karrde. Noua Republică trebuie să convingă pe plan local, ivindu-se prompt și etalând o desfășurare impresionantă de forțe. Cu alte cuvinte, demonstrându-le băștinașilor că așa ceva nu se va mai putea întâmpla niciodată.

– Și le va promite că-i va ajuta la reconstrucție, adăugă Lachton.
– Asta-i de la sine înțeles, aprobă sec Karrde. Pe scurt, nu-i genul de situație în care să ne facem apariția. La prima escală, îi vom anunța că vom încerca livrarea peste o săptămână.

– Mie nu-mi place, insistă Mara. Le-am promis c-o vom face. Le-am promis.

Vreme de câteva secunde se lăasă tăcere, apoi Karrde vorbește cu un ton de ușoară curiozitate în dosul obișnuitei amabilități din glasul său:

– Procedura este standard. Sunt sigur că vor prefera o livrare întârziată decât să piardă tot transportul.

Cu un efort, Mara își alungă pâcla întunecată a amintirii. Promisiuni...

– Cred că așa-i, încuviințează ea și reveni cu atenția asupra consolei de comandă.

În timp ce discutaseră, ultimul distrugător intrase în hiperspațiu, lăsând în urmă apărători mânioși și neputincioși și distrugerii masive. Un dezastru care trebuia reparat de politicienii și militarii Noii Republici.

Pentru o clipă, femeia privește planetele îndepărtate și se întreabă dacă Luke Skywalker va fi printre cei trimiși de Noua Republică pentru reconstrucție.

– Oricând ești gata, Mara.

– Am înțeles, confirmă ea îndepărtându-și gândul și întinzându-se către comenzi.

Nu încă, își spuse în gând. Nu încă, dar în curând. Foarte, foarte curând.

Sfera oscilă. Ezită, oscilă iarăși și iarăși ezită. Oscilă încă o dată și trase. Rotindu-și sabia laser într-un cec prea mare, Leia fu puțin prea lentă.

– La naiba! mormăie ea, retrăgându-se un pas.

– Nu controlezi suficient Forța, îi spuse Luke. Trebuie să... Stai puțin!

Extinzându-și Forța, opri sfera automată. Își amintea, ca și cum ar fi fost ieri, prima lui ședință de antrenament, în Șoim, când trebuise să se concentreze asupra instrucțiunilor lui Obi-Wan și în același timp să privească atent sfera. Nu fusese ușor să le facă pe amândouă simultan.

Poate însă că tocmai acela fusese scopul. Poate că o lecție învățată în condiții de stres se fixa mai bine.

Regreta că nu știa adevărul în privința aceea.

– O controlez atât cât pot, se plânse Leia frecându-și brațul în locul unde o înțepase sfera, dar încă nu dețin tehnicile corecte.

Își sfredeli fratele cu privirea și continuă:

– Sau poate că n-am fost făcută pentru genul ăsta de lupte.

– Poți să înveți, replică Luke ferm. *Eu* am învățat și n-am beneficiat de antrenamentele de autoapărare pe care le-ai primit în copilărie, pe Alderaan.

– Poate că tocmai asta-i problema. Poate că mă împiedică reflexele acelea vechi.

– S-ar putea, recunosc Luke dorindu-și să fi fost sigur. În cazul ăsta, cu cât scapi mai repede de ele, cu atât mai bine. Acum – pregătește-te...

Ușa bâzâi.

– E Han, rosti Leia îndepărtându-se de sferă și dezactivând sabia. Intră!

– Cum merge lecția? făcu Han intrând și uitându-se fără zâmbet la cei doi.

– Nu prea rău, răspunse Luke.

– Mai bine, nu mai întreba, se strâmbă Leia și-și privi încruntată soțul. Ce s-a-ntâmplat?

– Imperialii..., oftă el. Tocmai au executat un triplu raid de hărțuire asupra a trei sisteme din sectorul Sluis. Unul dintre ele se numește Bpfassh, iar pe celelalte două nu le pot pronunța.

– Trei raiduri simultan, fluieră încetișor Luke. Nu crezi c-au devenit cam îndrăzneți în ultimul timp?

– În ultima vreme, asta pare regula pentru ei. Leia clătină din cap și miji ochii, concentrându-se. Se pregătește ceva, Han, o simt. Ceva de proporții și periculos. Dar, deschise ea brațele neajutorată, nu-mi pot da seama despre ce poate fi vorba.

– Mda, și Ackbar spune la fel. Problema este că n-are nici un argument concret. Cu excepția stilului și tacticii, sunt aceleași hărțuieli pe care Imperiul le desfășoară de un an și jumătate.

– Știu, dar nu-l desconsidera pe Ackbar – are instincte militare excelente. Indiferent ce ar spune alte persoane.

– Hei, iubito, ridică Han o sprânceană, eu sunt de partea ta. Ai uitat?

– Iartă-mă, zâmbi ea șters. Care au fost pierderile?

– Nu atât de rele pe cât s-ar fi putut. Mai ales, considerând că au atacat în fiecare loc cu câte patru distrugătoare spațiale. Totuși sistemele sunt destul de zguduite.

– Îmi imaginez, oftă Leia. Lasă-mă să ghicesc: Mon Mothma vrea să merg acolo și să-i asigur pe localnici că Noua Republică este *realmente* capabilă și doritoare să-i protejeze.

– Cum de-ai ghicit? se strâmbă Han. Chewie pregătește deja *Șoimul*.

– Doar n-o să te duci singură, nu? interveni Luke. După episodul Bimmisaari...

– Nu-ți face griji, rânji Han. De data asta, n-o să mai fim pe post de ținte imobile. Un convoi de douăzeci de nave pleacă într-acolo pentru evaluarea pagubelor, plus Wedge și escadrila Vagabond. Va fi destul de sigur.

– Așa am crezut și despre Bimmisaari, îi reaminti Luke. Mai bine aș veni și eu.

Han privi spre Leia.

– Problema este că... nu poți.

– De ce? se încruntă tânărul.

– Pentru că, răspunse Leia, bpfasshii nu-i agreează pe Jedi.

– Se spune, se strâmbă Han, că unii dintre cavalerii lor Jedi au luat-o razna în Războiul Clonelor și au cauzat multe dezastre înainte de a fi opriți. Cel puțin așa afirmă Mon Mothma.

– Așa-i, confirmă Leia. Pe când lucram pentru Senat, încă se receptau ecouri ale fiasco-ului. Și n-a fost vorba numai despre bpfasshi, deoarece unii dintre acei Jedi ai Întunericului au scăpat și au cauzat mare jale prin tot sectorul Sluis. Unul dintre ei a ajuns chiar până pe Dagobah înainte de a fi capturat.

Luke simți un fior străbătându-l ca un arc electric. *Dagobah?*

– Când a fost asta? întrebă cât mai nepăsător.

– Acum treizeci-treizeci și cinci de ani, răspunse ea și se încruntă ușor privindu-l. De ce întrebi?

Luke clătină din cap. Yoda nu amintise niciodată despre vreun Jedi al Întunericului care să fi trăit pe Dagobah.

– Pur și simplu de curiozitate.

– Putem discuta despre istorie și mai târziu, interveni Han. Cu cât plecăm mai repede, cu atât vom putea termina treaba mai repede.

– Așa este, aprobă Leia și, prinzându-și sabia la centură, se îndreptă spre ușă. Îmi pregătesc bagajul și-o instruiesc pe Winter. Ne-ntâlnim la Șoim.

Luke o privi plecând, apoi se întoarse și-l văzu pe Han cercetându-l iscoditor.

– Nu-mi place chestia asta.

– Nu-ți face griji, îl liniști Han, va fi în siguranță. Știu cât de protector te simți față de ea în perioada asta, totuși nu poate să fie veșnic păzită de fratele mai mare.

– De fapt, mormăi tânărul, nu știm nici acum care dintre noi este mai vârstnic.

– Nu contează. Lucrul cel mai bun pe care-l poți face pentru ea în clipa de față este să continui ce ai început. Fă din ea un Jedi, și va putea să rezolve singură orice viclenie a imperialilor.

– Așa cred, încuviință Luke simțind un nod în stomac.

– Cel puțin, atunci când o însoțesc eu și Chewie, completă Han pornind spre ușă. Ne vedem la întoarcere!

– Ai grijă, strigă Luke în urma lui.

Han se întoarse, purtând pe chip una dintre expresiile sale de inocență rănită.

– Alo, zise el. Uiți cu cine vorbești?

Ieși, iar Luke rămase singur.

Pentru câteva clipe, tânărul se plimbă prin încăpere, luptându-se cu povara grea a responsabilității care părea uneori gata să-l strivească. Una era să-și riște propria viață, și cu totul altceva să aibă în mâini viitorul lui Leia.

– Nu sunt un dascăl, rosti el cu glas tare.

Singurul răspuns fu un zvâcnet din partea sferei trecută pe starea de pauză. Mănat de un impuls, Luke reactivă dispozitivul și-și scoase sabia de la centură, în clipa în care sfera atacă. O duzină de înțepături se înșiruiră în succesiune rapidă, cu sfera oscilând aidoma unei musculițe imprevizibile; Luke le blocă fără efort pe toate, rotind sabia într-un arc strălucitor care părea că-l cuprinde, cu o exaltare stranie revărsându-i-se prin minte și corp. Cu sfera se putea lupta – era solidă și tangibilă, nu îndepărtată și vagă, ca temerile tănuite. Sfera trase din nou, și din nou, fiecare salvă ricoșând inofensiv din lama sabiei laser...

Cu un bip brusc, sfera se opri. Luke o privi derutat, întrebându-se ce se întâmplase... apoi își dădu seama că găfăia. Găfăia din greu și era scaldat în transpirație. Sfera avea programată o limită de timp de douăzeci de minute, care tocmai se încheiase.

Tânărul dezactivă sabia și o prinse la centură, simțindu-se parcă amețit. Nu era prima dată când pierduse noțiunea timpului în felul acela, dar întotdeauna se întâmplase în decursul ședințelor de meditație. Singurele momente când avusese parte de așa ceva într-o situație de luptă fuseseră pe Dagobah, sub supravegherea lui Yoda.

Pe Dagobah...

Ștergându-și cu mâneca transpirația care-i intrase în ochi, se apropie de consola de transmisiuni din colț și apelă astroportul.

– Aici Skywalker, se identifică el. Vreau ca X-interceptorul să-mi fie pregătit pentru lansare într-o oră.

– Confirmat, rosti prompt ofițerul de întreținere. Mai întâi însă trebuie să trimiți aici astromecul.

– Așa-i, încuviință Luke.

Refuzase să-i lase să șteargă memoria calculatorului din X-interceptor la fiecare câteva luni, așa cum cerea procedura standard. Drept urmare, calculatorul se modelase practic după personalitatea unică a lui R2-D2, în asemenea măsură încât relația ajunsese aproape la nivelul droidului. Obținuse în felul acesta o viteză de operare și o eficiență excepționale, dar, din nefericire, acum nici unul dintre calculatoarele de întreținere nu mai putea stabili o conexiune cu X-interceptorul.

– Va fi acolo în câteva minute.

– Perfect.

Luke închise comunicatorul și se întrebă în fundul minții de ce făcea asta. Cu siguranță, prezența lui Yoda nu mai dănuia pe Dagobah, pentru ca să discute cu el, ori pentru a-i pune întrebări.

Sau poate că mai dănuia...

– **D**upă cum vedeți, rosti Wedge cu glas macabru de detașat pe când strivea sub tălpi cioburile de plastic și ceramică, locul arată ca naiba.

– Fără doar și poate, încuviință Leia privind craterul acoperit de sfărâmaturi și simțind că-i vine rău.

Alți câțiva reprezentanți ai Republicii din echipa ei străbăteau aceeași zonă, discutând cu glas scăzut cu însoțitorii bpfasshi și oprindu-se ocazional pentru a culege câte o piesă din ceea ce fusese cândva o centrală energetică importantă.

– Câți au murit în urma atacului? întrebă ea, fără să dorească prea mult să afle răspunsul.

– În sistemul acesta, câteva sute, răspunse Wedge consultând un datapad. Nu foarte rău, de fapt.

– Nu...

Involuntar, Leia privi în sus spre cerul verde-albastru intens, lipsit de nori. Într-adevăr, nu foarte rău. Mai ales, ținând seama de faptul că patru distrugătoare spațiale revărsaseră un potop de foc asupra planetei.

– Totuși au fost multe distrugerii.

– Da, aprobă Wedge, însă nu chiar cât ar fi putut să fie.

– Mă-ntreb de ce? mormăi Han.

– Toți se întreabă asta, urmă Wedge. Judecând după frecvență, este a doua întrebare pe care o auzi aici.

– Și care-i prima? se interesă Leia.

– Lasă-mă să ghicesc, interveni Han înainte ca Wedge să fi putut răspunde. Prima este: De ce au atacat tocmai Bpfassh?

– Exact, dădu Wedge din cap, mai ales aveau de unde alege alte ținte. În primul rând, șantierele spațiale Sluis Van se află la numai treizeci de ani-lumină depărtare – în orice moment, acolo există o sută de nave,

ca să nu mai pomenesc de facilitățile de andocare în sine. Apoi stația de transmisiuni Praesitlyn, situată la mai puțin de șaizeci de ani-lumină... iar pe o rază de cel mult o sută de ani-lumină există patru-cinci centre comerciale majore. La vitezele de deplasare ale distrugătoarelor spațiale, asta ar fi însemnat cel mult încă o zi de zbor. Și atunci – de ce Bpfassh?

Leia căzu pe gânduri. Întrebarea era pertinentă.

– Sistemul Sluis Van, enumeră ea, este foarte bine apărat. Confruntat cu crucișătoarele noastre spațiale și cu stațiile de bătălie permanente ale sluisilor, orice lider imperial cu un dram de rațiune s-ar gândi de două ori înainte să atace. Iar celelalte sisteme se află mult mai în interiorul Noii Republici decât Bpfassh. Poate că n-au vrut să-și forțeze prea mult norocul.

– În timp ce-și testau noul sistem de transmisiuni în condiții de luptă? adăugă sumbru Han.

– Nu *știi* dacă au un sistem nou, îl atenționează Wedge. Au mai existat și înainte atacuri simultane coordonate.

– Nu, clătină Han din cap privind în jur. Nu, sunt sigur că au ceva nou. Un tip de amplificator, care permite transmisiunilor subspațiale să pătrundă prin ecranele deflectoare și sfărâmurile din spațiu.

– Eu nu cred că-i un amplificator, replică Leia simțind o furnicătură într-un colțișor îndepărtat al minții. În cele trei subsisteme, nimeni n-a recepționat vreo transmisiune.

Han se încruntă spre ea.

– Nu te simți bine? o întrebă încetișor.

– Ba da, se înfioră din nou femeia. Pur și simplu mi-am reamintit că... atunci când Darth Vader ne tortura pe Bepin, Luke a știut ce se întâmpla din locul în care se găsea el pe atunci. În plus, se zvonea că Împăratul și Vader puteau face același lucru.

– Da, însă amândoi sunt morți, îi reaminti Han. Luke ne-a spus-o.

– Știu. (Furnicătura mentală se întetea...) Dar dacă imperialii au găsit alt Jedi al Întunericului?

Wedge, care le-o luase înainte, se întoarse, auzind-o:

– Te referi la C'baoth?

– La cine? se încruntă femeia.

– La Joruu C'baoth. Mi s-a părut că spuneai ceva despre Jedi...

– Așa este, dar cine-i Joruu C'baoth?

– A fost unul dintre principalii maeștri Jedi în epoca pre-imperială. Se zice că ar fi dispărut înainte de Războiul Clonelor. Acum două zile, am auzit vorbindu-se că ar fi reapărut și că se află pe o planetă minoră, Jomark.

– Ce să-ți spun? pufni Han. Adică, în timpul Rebeliunii, a stat cu brațele încrucișate?

– Generale, ridică din umeri Wedge, spun și eu ce aud. Nu-s născocirile mele.

– L-am putea întreba pe Luke, reflectă Leia. Poate că el știe ceva. Putem să trecem mai departe?

– Sigur că da, încuviință Wedge. Aerospeederele sunt acolo...

Cu un val brusc de senzații, furnicătura din mintea femeii izbucni brusc într-o știință precisă.

– Han, Wedge – *la pământ* !

...Și pe buza craterului apărură cinci dintre binecunoscuții extraterestri cu piele cenușie.

– Adăpostiți-vă! răcni Han spre ceilalți reprezentanți ai Republicii din crater, iar extraterestrii deschiseră focul cu blasterele.

Înhățând-o pe Leia de mână, bărbatul se propulsă spre protecția limitată a unei plăci uriașe, dar contorsionată, de metal, care se înfipsese cumva pe jumătate în sol. Wedge îi urmă imediat, izbindu-se cu putere de Leia în plonjonul său.

– Scuze, icni el scoțând blasterul și răsucindu-se ca să arunce o privire prudentă pe lângă marginea adăpostului lor.

Fu de altfel singura pe care o reuși, înainte ca o salvă blaster să topească metalul lângă fața lui și să-l facă să se retragă grăbit.

– Nu sunt sigur, le spuse, dar cred că am dat de bucluc.

– Aș zice că ai dreptate, încuviință Han înnegurat.

Leia se întoarse și văzu că-și scosese blasterul, iar cu mâna liberă își strecură comunicatorul la centură.

– Au învățat, mormăi el. De data asta ne-au bruiat transmisiunile.

Prințesa simți că îngheață. Depart de nave și fără comunicatoare, erau practic neajutorați. Lipsiți complet de orice posibilitate de ajutor...

Întinzându-se în mod reflex spre abdomen, mâna ei atinse mânerul sabiei. Îl trase brusc, cu o hotărâre nou găsită care-i înfrânse teama. Jedi sau nu, cu experiență sau nu, n-avea să cedeze fără luptă.

– Se pare că v-ați mai întâlnit cu tipii ăștia, comentă Wedge, scoțând mâna pe după barieră și trăgând două focuri orbește în direcția atacatorilor.

– Așa-i, mârâi Han căutând să-și găsească o poziție din care să poată ținti, totuși nu ne-am dat seama ce doresc.

Leia căută butonul de activare a tăișului, se întrebă dacă avea deja destulă tehnică pentru a para salvele blasterelor... apoi se opri. Peste zgomotele de blaster și zăngăniturile metalice, putea auzi și altceva. Un sunet foarte familiar...

– Han!

– Am auzit. Bravo ție, Chewie!

– Ce-i? întrebă Wedge.

– Țiuitul pe care-l auzi este *Șoimul*, răspunse Han privind cerul. A descoperit probabil că suntem bruiți și a pus lucrurile cap la cap. Uite-!!

Silueta familiară a *Șoimului Mileniului* vui asurzitor pe deasupra. Îi survolă o dată, ignorând salvele zadarnice care-i ricoșau din fuzelaj și coborî brusc, neglijând amortizarea, exact între ei și atacatori. Privind precaut pe după marginea adăpostului, Leia zări rampa coborând în direcția lor.

– Grozav, încuviință Han uitându-se peste umărul ei. Perfect! Eu ies primul și vă acopăr de la piciorul rampei. Leia, tu ești următoarea. Wedge, acoperi spatele. Fiți atenți – este posibil să încerce un atac din flanc.

– Am înțeles, făcu Wedge. Sunt pregătit.

– Bine, rosti Han și se încordă...

– Stop! Îl prinse brusc Leia de braț. Ceva nu-i în regulă.

– Bineînțeles – se trage în noi, chicoti Wedge.

– Eu vorbesc serios, se răsti ea. Ceva nu-i deloc în regulă.

– Ce anume? se încruntă Han. Haide, Leia, nu putem sta toată ziua aici!

Femeia strânse din maxilare, încercând să alunge senzația care o neliniștea. Continua să fie nebuloasă... apoi își dădu brusc seama.

– Chewie! Nu-l simt în navă!

– Probabil că-i prea departe, spuse Wedge pe un ton de nemulțumire evidentă. Haide – dacă nu-i dăm drumul, nava n-o să mai reziste mult.

– Stai așa, mormăi Han privind-o încruntat pe Leia. N-o să pățească nimic, tipii nu trag decât cu blaster manuale. Oricum, dacă situația se încinge, poate folosi...

Se întrerupse și o expresie stranie îi apărură pe chip. Peste o clipă, Leia pricepu și ea.

– De ce nu trage cu turela blaster intrados?

– Bună întrebare, mârâi Han și se aplecă din nou, privind mai atent de data aceasta.

Când reveni la adăpostul plăcii, pe față i se lățișe un râșnet sardonice.

– Răspunsul e simplu, anunță el. Nu-i *Șoimul*.

– Ce? rămase Wedge cu gura căscată.

– Este o imitație. Nu-mi vine să cred – tipii au dezgropat pur și simplu de undeva alt cargobot YT-1300 în stare de funcționare.

– Băiete, fluieră încetișor Wedge, da' sunt al naibii de chitiți să pună mâna pe voi.

– Încep să am și eu impresia asta, încuviință Han. Ai vreo idee bună?

Celălalt trase cu ochiul pe după marginea adăpostului.

– Nu cred că dacă am lua-o la goană ar fi cea mai grozavă idee.

– În nici un caz cu ei stând pe marginea craterului, gata să ne ia ca din oală, replică Leia.

– Așa-i, zise Han. Și probabil că situația se va înrăutăți, când își vor da seama că nu intrăm în capcana lor.

– Nu putem măcar scoate din funcțiune nava? îl întrebă femeia. S-o împiedicăm să mai decoleze și să ne atace din aer.

– Ar fi mai multe căi, dar impedimentul este că pentru cele mai multe trebuie să fii în interiorul ei. Blindajul exterior nu-i cine știe ce, dar nu poate fi străpuns de blaster manuale.

– Dar de o sabie Jedi?

– Doar nu propui...? o privi Han bănuitor.

– Nu cred c-avem de ales. Ai altă sugestie?

– Nu cred, se strâmbă el. Bine, dar o să merg *eu*.

– Mergem cu toții, clătină Leia din cap. Este clar că doresc să pună mâna pe cel puțin unul dintre noi – altfel, ne-ar fi mitraliat din aer. Dacă mergem în grup, nu vor putea trage. Ne îndreptăm direct spre intrare, ca și cum am vrea să suim la bord, dar în ultima clipă ne despărțim și ne adăpostim înapoia rampei. Wedge și cu mine vom trage în sus și în navă, ca să-i ținem ocupați, iar tu iei sabia.

– Nu știi ce să zic, se încruntă Han. Cred totuși c-ar trebui să meargă doar Wedge și cu mine.

– Trebuie să fim toți, insistă femeia. E singurul mod de a garanta că nu vor trage.

– Ce crezi? privi Han spre Wedge.

– Mi se pare opțiunea cea mai bună, dar, dacă suntem de acord s-o facem, n-ar trebui să mai pierdem timpul.

– Așa-i. Han inspiră profund și-i întinse lui Leia blasterul său. Perfect! Dă-mi sabia. Atenție – *acum*!

Ieși de la adăpost și sprintă spre navă, ghemuindu-se pentru a evita salvele blasterelor ce se încrucișau prin crater. Urmându-l împreună cu Wedge, Leia văzu că ceilalți reprezentanți ai Republicii făceau o treabă bună, dându-le de furcă atacatorilor de pe buza craterului. Zări o mișcare în interiorul navei și strânse cu putere blasterul. Aflat cu o jumătate de secundă mai în față, Han ajunsese la rampă și, cotind brusc, plonjă sub fuzelaj.

Extraterestrii își dădură imediat seama de eșecul capcanei lor. Chiar în clipa în care Leia și Wedge se opreau de părțile opuse ale rampei, fură întâmpinați de o rafală blaster din trapa deschisă. Azvârlindu-se la pământ, femeia se strecură cât putu de mult sub rampă, trăgând orbește înspre trapă, pentru a-i împiedica pe cei dinăuntru să iasă în urmărire. De partea opusă a rampei, Wedge trăgea de asemenea, iar undeva înapoia ei îl auzea pe Han moșmondind, pentru a-și începe sabotajul. Un foc tras de deasupra trecu puțin peste umărul ei stâng, și încercă să se retragă și mai mult îndărătul rampei. Printre zgomotele blasterelor, auzi bâzâitul limpede al activării sabiei laser. Încleștând dinții, Leia se încordă fără să știe motivul...

...Și cu o bubuitură și o undă de șoc care o azvârli la pământ, întreaga navă se înalță un metru în aer, apoi căzu înapoi.

În ciuda țiuitului din urechi, femeia auzi pe cineva scoțând un strigăt de victorie. Rafalele din trapă încetaseră brusc, iar deasupra ei se auzea un șuierat puternic și straniu. Precaut, Leia se îndepărtă de rampă și privi afară.

Ca urmare a sabotajului lui Han, fusese pregătită să vadă ceva scurgându-se din cargobot, dar în nici un caz jetul uriaș de gaze albe care răbufnea spre înălțimi aidoma erupției unui vulcan.

– Îți place? întrebă Han strecurându-se lângă ea și privindu-și opera.

– Depinde dacă nava va exploda sau nu. Ce-ai făcut?

– Am tăiat conductele de refrigerare ale propulsiei principale, îi spuse întinzându-i sabia și luându-și blasterul. Ăla-i gazul lor korfaiss presurizat, care se duce naibii.

– Crezusem că gazele de răcire sunt periculoase pentru plămâni, privi îngrijorată Leia spre norul care se lătea.

– E adevărat, dar korfaiss e mai ușor decât aerul, așa că n-o să avem necazuri. *Înăuntrul* navei sper că lucrurile stau cu totul altfel.

Brusc, Leia își dădu seama de liniștea din jur.

– Nu se mai trage, observă ea.

– Ai dreptate, și nu-i vorba numai despre cei din navă.

– Mă întreb ce plănuiesc? murmură Leia strângând mânerul sabiei.

Peste o secundă, căpătă răspunsul la întrebare. Un tunet asurzitor răsună deasupra lor, trântind-o din nou cu unda de șoc. Pentru o secundă îngrozitoare, crezu că extraterestrii activaseră autodistrugerea navei, dar vuietul se îndepărtă și rampa de lângă ea rămase intactă.

– Ce-a fost *asta*?

– Asta, iubito, răspunse Han sculându-se în picioare, a fost zgomotul unei capsule de salvare care a fost ejectată.

Se îndepărtă precaut de protecția relativă a rampei și examinează cerul.

– Probabil că era adaptată pentru manevre atmosferice. Nu-mi dădusem seama până acum cât de zgomotoase sunt chestiile astea.

– De obicei sunt propulsate în vid, îi reaminti Leia ridicându-se și ea. Ce facem acum?

– Păi, zic să ne luăm escorta și să plecăm de-aici.

– *Escorta*? Care esc...?

Întrebarea îi fu acoperită de vuietul motoarelor, când trei X-interceptoare apărură deasupra, cu aripile în poziție de atac și pregătite în mod evident de luptă. Femeia privi stâlpul cel alb de gaz korfaiss... și înțelese.

– A fost o manevră deliberată, nu?

– Bineînțeles, o privi nevinovat Han. Ce rost are doar să scoți din funcțiune o navă, când poți s-o scoți din funcțiune și *în același timp* să trimiți un semnal de ajutor? Știi, urmă el privind gânditor norul de gaz, uneori continuu să mă minunez de reușitele mele.

– Te pot asigura, căpitane Solo, răsună vocea gravă a amiralului Ackbar din difuzoarele *Șoimului*, că facem tot ce ne stă în putință pentru a afla cum a fost posibil.

– Așa ați zis și acum patru zile, îi reaminti Han străduindu-se să rămână politicos.

Nu îi venea deloc ușor. El unul se învățase de mult să fie ținta blasterelor, dar prezența lui Leia sub focuri era cu totul altceva.

– Nu pot fi chiar *atât* de mulți cei care știau că venim pe Bpfassh!

– S-ar putea să ai o surpriză, replică amiralul. Numărând membrii Consiliului, asistenții lor, echipele de pregătire din astroport și personalul

de securitate și sprijin, aproape două sute de oameni au avut acces direct la itinerarul vostru. Asta fără să mai țin seama de prietenii și colegii respectivilor... Va dura până-i cercetăm pe toți.

– Grozav, se strâmbă Han. Pot să vă-ntreb ce sugerați să facem între timp?

– Aveți la dispoziție escorta.

– Am avut-o și acum patru zile și nu ne-a fost de mare folos. Colonelul Antilles și escadrila Vagabond sunt excelenți în bătăliile spațiale, dar genul ăsta de înfruntări nu-i tocmai domeniul în care excelează. Ne-am descurca mai bine cu locotenentul Page și comandourile lui.

– Din păcate, sunt plecați în misiune. Poate că, ținând seama de circumstanțe, ar fi mai bine dacă ai aduce-o pur și simplu pe consiliera Organa Solo înapoi, pe Coruscant, unde poate fi protejată corespunzător.

– Mi-ar plăcea s-o fac, dar mă-ntreb dacă va fi mai în siguranță pe Coruscant decât aici?

Urmă o tăcere și Han își închipui ochii uriași ai lui Ackbar rotindu-se în orbite.

– Nu sunt convins că apreciez tonul întrebării, căpitane.

– Nici mie nu-mi place, amirale, dar s-o recunoaștem: dacă imperialii obțin informații *din* Palat, ar putea la fel de ușor să-și infiltreze agenții acolo.

– Consider eventualitatea extrem de improbabilă, rosti Ackbar și răceala din tonul său nu putea fi confundată. Sistemele de securitate pe care le-am amplasat pe Coruscant sunt capabile să rezolve orice problemă pusă de imperiali.

– Sunt sigur de asta, amirale, oftă Han. Voiam doar...

– Căpitane, te vom anunța când vom deține alte informații. Până atunci, fă orice consideri că este necesar. Coruscant – terminat.

Bâzâitul slab al undei purtătoare se stinse.

– Exact, mormăi Han în barbă. Și Bpfassh – terminat.

Pentru o clipă, rămase nemișcat în cabina de comandă a *Șoimului*, gândind lucruri puțin măgulitoare despre politică în general și despre Ackbar în particular. În fața sa, displayurile care în mod firesc monitorizau starea navei prezentau câmpul de asolizare din jur, accentuând îndeosebi asupra zonelor din imediata apropiere a trapei. Turela blaster intrados era extinsă, iar câmpurile deflectoare pregătite pentru activare instantanee, în ciuda eficienței lor atmosferice reduse.

Bărbatul scutură din cap, simțind un amestec de frustrare și dezgust. *Cine s-ar fi gândit, se întrebă, că va veni o zi în care să fiu realmente paranoic?*

În afara cabinei se auziră pași moi. Han se întoarse, coborând reflex mâna spre blaster...

– Eu sunt, îl liniști Leia apropiindu-se și privind displayurile cu un aer obosit. Ai terminat deja de discutat cu Ackbar?

– N-a fost cine știe ce discuție. Eu l-am întrebat ce se face ca să descopere de unde știau amicii noștri cu blastere că veneam aici, el m-a

asigurat că se străduiește cât poate de mult, eu am izbutit să-l enervez și el a închis trăsnind și bufnind. Reacțiile lui obișnuite din ultima vreme.

– Chiar că știi să te porți cu oamenii, nu-i așa? zâmbi ironic Leia.

– Acum n-a fost vina mea. N-am făcut decât să sugerez că oamenii lui din corpul de pază *s-ar putea* să nu fie capabili să-i oprească pe tipii ăia să pătrundă în Palat. El a reacționat în mod cu totul exagerat.

– Știu, încuviință femeia și se așează în scaunul copilului. În ciuda geniului militar, Ackbar nu are stofă de politician. Iar cu Fey'lya care-i vânează cea mai mică ezitare... Strânse din umeri: Devine tot mai susceptibil când îi critici atribuțiile.

– Ei bine, dacă încearcă să-l îndepărteze pe Fey'lya de militari, nu-l văd prea bine. Deja, jumătate dintre ei sunt convinși că Fey'lya e tipul care trebuie ascultat.

– Din păcate, adesea așa stau lucrurile, recunoscui Leia. Charismă și ambiție – o combinație periculoasă.

Han se încruntă. Simțise în glasul ei ceva...

– Ce vrei să spui?

– Nimic, răspunse Leia și un licăr de vinovăție îi trecu peste chip. Iartă-mă – n-ar trebui să bârfesc.

– Dacă știi ceva...

– Nu *știu* nimic, rosti ea pe un ton care-l avertiza să abandoneze subiectul. E pur și simplu o impresie personală. Am senzația că Fey'lya nu-i interesat doar de poziția lui Ackbar de comandant suprem. Repet – e pur și simplu o impresie.

Așa cum fusese și impresia că Imperiul pregătea ceva de proporții?

– Bine, rosti el liniștitor, înțeleg. Ia zi: Ai terminat aici?

– Atât cât am putut. Reconstrucția va mai dura, dar organizarea respectivă va trebui coordonată de pe Coruscant. Lăsându-se pe spate, prințesa închise ochii și începu să enumere: Convoaie cu echipamente înlocuitoare, consultanți, poate și mână de lucru... știi și tu pomelnicul.

– Mda. Bănuiesc că arzi de nerăbdare să te-ntorci și să demarezi lucrările.

Leia deschise ochii și-l privi intrigată.

– Vorbești ca și cum ai gândi altfel.

Han scană gânditor displayurile.

– Ei bine, rosti în cele din urmă, toată lumea se așteaptă să faci asta, așa că poate că ar trebui să facem altceva.

– De pildă?

– Nu știu. Aș zice să găsim un loc unde nimănui să nu-i treacă prin cap să te caute.

– Și după aceea...? întrebă ea pe un ton amenințător.

În mod reflex, Han își încordă tot corpul.

– Și după aceea să rămânem pitiți o vreme.

– Știi bine că nu pot face asta, spuse Leia pe tonul la care bărbatul se așteptase. Am obligații pe Coruscant.

- Ai obligații și față de tine însăși. Ca să nu mai amintesc de gemeni.
- Nu-i cinsti! Îl fulgeră ea cu privirea.
- Nu?

- Nu pot să pierd contactul, Han, șopti femeia întorcându-se cu spatele la el. Pur și simplu, nu pot! Se petrec prea multe, pentru ca să mă ascund.

Han încleștă maxilarele. În ultima vreme, se părea că relua frecvent subiectul acela.

- Ei bine, dacă tot ceea ce-ți trebuie în clipa de față este menținerea contactului, ce-ai zice dacă ne-am duce într-un loc care să aibă ambasadă? În felul acesta, vei putea cel puțin să primești vești oficiale de pe Coruscant.

- Și cum ne asigurăm că ambasadorul local nu ne trădează? Leia scutură din cap. Nu-mi vine să cred că vorbesc așa! Parcă am fi revenit în timpurile Rebeliunii... parcă n-am avea un guvern legitim.

- Cine a spus că ambasadorul ar trebui să știe? Avem un receptor diplomatic în *Șoim* - putem efectua propriile noastre transmisii.

- Doar dacă deținem schema de încriptare a ambasadei, îi reaminti ea. Abia apoi s-o cuplăm în receptorul nostru. Poate că asta nu-i posibil.

- Putem găsi o modalitate, insistă Han. Cel puțin îi va oferi lui Ackbar timp să afle pe unde se scurg informațiile.

- Este adevărat, încuviință Leia, dar apoi se încruntă. Nu știu... Codurile de încriptare ale Noii Republici sunt aproape imposibil de spart.

- Detest să te dezamăgesc, iubito, pufni Han, dar există sintezori care halesc codurile de încriptare guvernamentale la micul dejun. Nu trebuie decât să găsim pe unul dintre ei.

- Și să-i plătim sume uriașe?

- Este adevărat, încuviință bărbatul gândindu-se concentrat, dar, pe de altă parte, până și sintezorii au datorii de plătit altora.

- Aha, îl privi pieziș Leia. Nu cred că tu ai cunoaște astfel de oameni.

- Printr-o întâmplare, cunosc. Necazul e că dacă imperialii și-au făcut bine temele, știu probabil totul despre el și-l țin sub observație.

- Și asta înseamnă...?

- Înseamnă că trebuie să găsim pe cineva care are propriile lui contacte printre sintezori. Se întinse spre consolă și apăsă comutatorul de transmisii al *Șoimului*. Antilles, sunt Solo. M-auzi?

- Da, generale, se auzi imediat glasul lui Wedge.

- Plecăm de pe Bpfassh. Nu este încă oficial - tu o să anunți restul delegației, după ce vom decola.

- Am înțeles. Vrei să-ți fac rost de o escortă, sau s-o ștergi pe furiș? Am câțiva oameni în care m-aș încrede până la capătul galaxiei.

Han zâmbi strâmb spre Leia. Wedge înțelesese totul.

- Mulțumesc, dar nu vreau ca restul delegației să se simtă neprotejat.

- Cum vrei... Pot rezolva orice apare aici. Ne vedem pe Coruscant.

- Exact, încuviință Han și întrerupse legătura. Eventual..., adăugă în șoaptă și deschise intercomul. Chewie, gata de plecare?

Wookieeul mârâi afirmativ.

– Verifică dacă totul este fixat, apoi vino aici. Ar fi bine să-l aduci și pe C-3PO... este posibil să fim nevoiți să discutăm cu Controlul Bpfassh la plecare.

– Îmi spui și mie unde mergem? întrebă Leia, când Han declanșă secvența de prelansare.

– Ți-am spus deja. Trebuie să găsim o persoană în care putem avea încredere și care are propriile lui contacte ilegale.

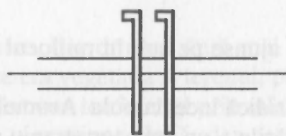
Un licăr suspicios apără în ochii femeii.

– Doar nu te referi la... Lando?

– La cine altul? făcu inocent Han. Un cetățean de vază, fost erou de război, om de afaceri cinstit... Este *firesc* să aibă contacte printre sintezori.

Leia ridică ochii spre plafon.

– De ce oare, murmură ea, mă-ncearcă brusc un sentiment neplăcut?

- **T**in-te bine, R2-D2, strigă Luke când primele rafale ale turbulențelor atmosferice începură să zgâlțâie X-interceptorul. Răzbim! Scanerele funcționează?

Din spatele său se auzi un cîrîpît afirmativ a cărui traducere apărî pe displayul calculatorului.

- Perfect, încuviință Luke și reveni cu atenția asupra planetei învăluite în nori, care se ridica spre ei.

Ciudat, se gîndi, cum senzorii se defectaseră complet numai în acea primă coborâre pe Dagobah. Sau poate că nu era chiar așa ciudat. Poate că intervenise Yoda, care-i bruiase în mod deliberat instrumentele, astfel încât să-l poată călăuzi, fără să bănuiască nimic, spre locul convenit de asolizare.

Dar acum Yoda nu mai era...

Ferm, Luke își îndepărtă gîndul din minte. Jelirea pierderii unui prieten și învățător era atît normală, cît și onorabilă, totuși o insistență excesivă acordată pierderii însemna să atribuie trecutului prea multă putere față de prezent.

X-interceptorul coborî în atmosfera inferioară și în cîteva secunde fu complet învăluit de nori albi și groși. Luke privi instrumentele și acționă lent și lin. Ultima dată cînd fusese acolo, imediat înainte de Bătălia pentru Endor, asolizase fără incidente, totuși nu voia să riște nimic. Senzorii de asolizare localizaseră acum vechea locuință a lui Yoda.

- R2-D2, îi strigă, găsește-mi un loc bun de coborâre!

Drept răspuns, un dreptunghi roșu apărî pe displayul frontal, la est de locuință, dar la o distanță ce putea fi parcursă pe jos.

- Mulțumesc, încuviință Luke și tastă ciclul de asolizare.

Peste câteva clipe, ajunse pe sol, în mijlocul unui vârtej de crengi rupte.

Scotându-și casca, ridică încet cupola. Aromele bogate ale mlaștinii Dagobah îi invadară nările – un amestec straniu de izuri dulcege și de putrefacție care-i treziră o sută de amintiri. Răsucirile lente ale urechilor lui Yoda... tocana ciudată, dar gustoasă pe care o prepara adesea... felul în care părul său rar gădila urechile lui Luke ori de câte ori i se suia în cârcă în decursul antrenamentelor. Instrucția în sine: orele lungi, oboseala fizică și mentală, senzația crescândă de încredere în Forță, peștera și imaginile ei despre partea întunecată...

Peștera?

Brusc, Luke se ridică în carlingă și mâna i se îndreptă automat spre mânerul sabiei, iar ochii priviră atenți prin cețuri. Nu cumva coborâse X-interceptorul lângă peșteră?

Răspunsul fu afirmativ. La nici cincizeci de metri depărtare se afla copacul care creștea imediat deasupra locului răului, cu forma sa uriașă și neagră ridicându-se peste arborii înconjurători. Mai jos, între rădăcinile încâlcite, de abia vizibilă prin păcle și vegetație pipernicită, se distingea chiar intrarea întunecată a peșterii.

– Grozav, mormăi el. Grozav, ce să-ți zic...

Dinapoi sa se auzi o serie interogativă de bip-uri.

– Nu contează, R2-D2, vorbi peste umăr, azvârlindu-și casca pe scaun. E foarte bine. Tu poți să rămâi aici, în timp ce eu...

X-interceptorul se legănă puțin și, când privi în spate, Luke văzu că R2-D2 își părăsise deja soclul și înainta încetșor.

– Sau, dacă vrei, poți veni și tu, adăugă el ironic.

R2-D2 emise alt bip, nu tocmai fericit, totuși sunând în mod limpede ușurat. Micuțul droid detesta să fie lăsat singur.

– Țin-te bine, îl îndrumă Luke. Cobor imediat și te ajut.

Sări din navetă. Solul se simțea ca un burete sub tălpi, dar era îndeajuns de ferm pentru ca să susțină greutatea X-interceptorului. Satisfăcut, își proiectă Forța în sus, pentru a-l ridica pe R2-D2, și-l coborî pe droid lângă el.

– Gata!

Din depărtare se auzi vaierul prelung și tremurător al unei păsări. Luke îl ascultă stingându-se și cercetă cu ochii mlaștina din jur, întrebându-se de ce oare venise acolo. Pe Coruscant i se păruse important – chiar vital – s-o facă. Acum însă, când ajunsese realmente, totul i se părea încețoșat. Încețoșat și chiar stupid.

Lângă el, R2-D2 emise un bip întrebător. Cu un efort, Luke își alungă nesiguranțele.

– Am crezut că poate Yoda a lăsat ceva care ne-ar fi de folos, îi explică droidului alegând motivul său cel mai ușor de exprimat prin cuvinte. Casa ar trebui să fie... – privi împrejur, ca să se orienteze – ...într-acolo. Haidem!

Distanța nu era mare, dar drumul dură mai mult decât anticipase Luke. Una dintre cauze era vegetația și terenul; pur și simplu, uitase cât de greu era să ajungi dintr-un loc în altul prin mlaștinile de pe Dagobah. Mai exista însă ceva: o presiune slabă, dar persistentă, în străfundul minții sale, care părea să apese spre înăuntru, încetșându-i capacitatea de gândire.

Ajunseră în cele din urmă... și constatară că sălașul practic dispăruse.

Luke rămase nemișcat un minut, privind masa de vegetație care acoperea locul unde fusese coliba, și o senzație reînnoită de pierdere se luptă împotriva înțelegerii stânjenitoare că se acționase prostește. Crescuse în deșerturile de pe Tatooine, acolo unde o casă abandonată putea dăinui o jumătate de secol sau mai mult și de aceea nu-i trecuse niciodată prin cap să se întrebe ce s-ar întâmpla cu aceeași casă într-o mlaștină.

De lângă el, R2-D2 ciripi o întrebare.

– Crezusem că poate Yoda a lăsat niște benzi sau cărți, explică tânărul. Ceva care să-mi spună mai multe despre metodele de antrenament Jedi. N-a mai rămas mare lucru, așa-i?

Drept răspuns, droidul își extinse plăcuța senzorială.

– Nu contează, urmă Luke. Dacă tot suntem aici, zic că am putea arunca o privire.

Avu nevoie de numai câteva minute să taie cu sabia o cărare prin tufișuri și liane, și să ajungă la ceea ce mai rămăsese din pereții exteriori ai sălașului. În majoritate, erau năruți, doar în porțiunile cele mai înalte îi ajungeau la înălțimea pieptului, și erau ascunși sub rețele de liane. Înăuntru se vedea și mai multă vegetație, care crescuse prin cuptorul vechi de piatră. Pe jumătate îngropate în noroi se distingeau ceaunele lui Yoda, acoperite de un mușchi straniu.

R2-D2 fluieră încetișor înapoia lui Luke.

– Nu, nu cred că vom găsi nimic util, încuviință acesta și se lăsă pe vine pentru a scoate o oală din noroi. O șopârlă micuță țâșni de dedesubt și dispăru în stuf. R2-D2, ia vezi dacă nu poți găsi nimic electronic pe aici? Nu l-am văzut niciodată folosind așa ceva, dar...

Ridică din umeri. Ascultător, droidul ridică din nou plăcuța senzorială. Luke îl privi, deplasându-se înainte și înapoi... pentru ca să se oprească pe neașteptate.

– Ai găsit ceva?

R2-D2 ciripi surescitat, iar cupola i se roti în direcția din care veniseră.

– Într-acolo? se încruntă Luke și privi la ruinele din jur. Nu aici?

Droidul emise alt bip și se întoarse, rulând cu oarecare dificultate peste terenul neregulat. Oprindu-se, întoarse cupola către Luke și scoase o suită de sunete care nu puteau reprezenta decât o întrebare.

– Gata, gata, vin, suspină tânărul alungându-și senzația stranie de teamă care-l asaltase brusc. Arată-mi încotro.

Până ce ajunseră într-un loc din care puteau zări X-interceptorul, lumina soarelui care se filtra prin bolta de frunziș de deasupra se diminuase în mare măsură.

– Și acum, încotro? întrebă Luke. Sper că n-o să-mi spui că n-ai detectat decât propria noastră navă!

R2-D2 își răsuci cupola, ciripind o negație evident indignată. Plăcuța senzorială se roti ușor...

Și indică direct spre peșteră.

Luke înghiți un nod.

– Ești sigur?

Droidul ciripi din nou.

– Ești sigur, înțelese Luke și rămase aproape un minut privind prin păcle, spre peșteră, cu indecizia învolburându-se în mintea sa.

Nu exista o necesitate reală pentru ca să intre acolo – în privința asta era absolut sigur. Indiferent ce ar fi detectat R2-D2, nu putea fi vorba despre un obiect lăsat de Yoda. În nici un caz în locul acela.

Atunci ce putea să fie? Le-a pomenise de un Jedi al Întunericului bpfasshi care venise aici. Să-i fi aparținut aceleia?

– Stai aici, R2-D2, încheștă Luke maxilarele și porni spre peșteră. Mă întorc cât pot de repede.

Teama și mânia, îl atenționase Yoda de multe ori, erau sclavii părții întunecate a Forței. Într-un colț îndepărtat al minții, Luke se întreba cărei părți îi slujea curiozitatea.

Din apropiere, copacul care se înălța deasupra peșterii arăta la fel de amenințător pe cât și-l reamintea: contorsionat, negru și cumva morbid, ca și cum el însuși ar fi fost animat de partea întunecată a Forței. Poate că și era. Luke nu putea fi sigur, mai ales fiindcă emanațiile coplesitoare ale peșterii îi înăbușeau simțurile. Aceea era, în mod limpede, sursa apăsării permanente pe care o simțise de la sosirea pe Dagobah și, pentru o clipă, se întreba de ce efectul nu fusese atât de puternic înainte.

Poate pentru că, înainte, Yoda fusese întotdeauna de față și prezența lui îl protejase pe Luke de adevărata intensitate a puterii peșterii?

Acum însă Yoda murise... și Luke se confrunta singur cu peștera.

Inspiră adânc. *Sunt un Jedi*, își reaminti cu fermitate. Scoțând comunicatorul de la centură, îl activă.

– R2-D2? M-auzi?

Din comunicator se auzi un fluierat.

– Bine. Intru. Transmite-mi un semnal atunci când mă apropii de obiectul pe care l-ai detectat.

Primi un bip afirmativ și, punând comunicatorul la loc, scoase sabia. Inspiră din nou profund, se aplecă pe sub rădăcinile contorsionate ale copacului și păși în peșteră.

Interiorul era la fel de teribil pe cât și-l reamintea. Întunecos, umed, fojgăind de viață, cu insecte scârțâitoare și plante slinoase – în general,

unul dintre locurile cele mai neplăcute în care intrase vreodată. Solul părea mai nesigur decât până atunci și, de două ori în primii zece pași, fu gata să cadă, când terenul cedă sub greutatea sa; nu pericolul, totuși suficient ca să-l dezechilibreze. Prin pâcla din față se întrezărea un loc pe care și-l reamintea prea bine și, pe măsură ce se apropie de el, Luke se trezi că strângea tot mai puternic mânerul sabiei. În locul acela, cândva, purtase un duel de coșmar cu un Darth Vader ireal, clădit din umbre...

Ajunse în punctul respectiv și se opri, alungându-și teama și amintirile. De data aceasta, spre ușurarea sa, nu se petrecu nimic. Nici o răsuflare șuierată nu veni dinspre umbre, nici un Lord al Întunericii nu-i apără în față, ca să-l provoace. Nimic.

Luke își umezi buzele și scoase comunicatorul. Nu; bineînțeles, n-avea să apară nimic. Se confruntase deja cu criza aceea – o înfruntase și o învinsese. Prin pocăirea și dispariția lui Vader, peștera nu mai putea să-l amenințe decât cu temeri ireale și lipsite de nume, și numai dacă el însuși le îngăduia să aibă putere asupra sa. Ar fi trebuit să-și dea seama de asta din capul locului.

– R2-D2? Întrebă el. Ești pe fază?

Micuțul droid bâzâi, răspunzându-i.

– Perfect, încuviință Luke și porni mai departe. Cât mai am de...?

Și exact în mijlocul frazei – practic, în mijlocul unui pas –, cețurile din peșteră se coagulară brusc într-o viziune pâlپătoare, suprareală...

Se afla într-un vehicul de sol, decapotabil, plutind la mică înălțime deasupra unui puț. Solul în sine nu se distinge, dar simțea o căldură teribilă înălțându-se în jurul lui. Ceva îl împunse dureros în spate, îmboldindu-l să pornească pe o trambulină îngustă care se extindea orizontal din flancul vehiculului...

Luke își opri răsuflarea și scena îi deveni perfect clară. Se găsea din nou pe schiful lui Jabba Huttul și i se pregătea execuția în Groapa Mare a lui Carkoon...

În față putea zări acum forma velierului lui Jabba, apropiindu-se puțin, în vreme ce curtenii se înghionteau, pentru ca să vadă cât mai bine apropiatul spectacol. Multe dintre detaliile velierului nu se distingeau prin pâclele visului, dar Luke putea zări clar silueta micuță terminată prin cupolă a lui R2-D2 deasupra navei. Așteptându-i semnalul...

– N-o să intru în jocul ăsta, vorbi tânărul spre viziune. N-o s-o fac. Am mai trecut prin criza asta și am învins-o.

Cuvintele îi păreau însă moarte chiar în propriile sale urechi... și în timp ce le pronunța, putu simți în spate împunsătura sulitei paznicului și se simți căzând de pe capătul trambulinei. În văzduh, se răsuci, prinzând trambulina și propulsându-se mult peste capetele gărzilor...

Ateriză și reveni cu fața spre velier, ridicând brațul spre sabia pe care R2-D2 tocmai i-o aruncase.

Sabia nu ajunse niciodată la el. În timp ce o aștepta cu mâna ridicată, arma își schimba direcția, îndreptându-se spre capătul opus al velierului;

Luke căută cu disperare s-o prindă, folosindu-se de Forță, dar în zadar. Sabia își continua zborul...

Și se opri în mâna unei femei zvelte, care stătea singură în vârful velierului.

Luke se holbă, copleșit de un val de oroare. Prin pâcle, cu soarele aflat înapoia ei, nu-i putea vedea detaliile feței... dar sabia, pe care o ținea acum ridicată ca pe un trofeu, îi spunea tot ce trebuia să știe. Femeia era puternică în Forță... și tocmai îl condamnase la moarte pe el și pe prietenii lui.

Iar când sulilele îl împinseră din nou pe trambulină, auzi limpede prin cețurile visului râsetul ei batjocoritor.

– Nu! răcni Luke și viziunea dispăru la fel de brusc pe cum apăruse.

Se afla înapoi în peștera de pe Dagobah, fruntea și tunica îi erau scăldate în sudoare, iar din comunicatorul pe care-l ținea în mână se revărsa un torent de piuituri electronice.

Inspiră adânc și se cutremură, apoi strânse cu putere mânerul sabiei, pentru a-și reaminti că într-adevăr n-o scăpase.

– Este... Înghiți un nod în gâtulejul uscat și încercă din nou. Este-n regulă, R2-D2. N-am pățit nimic. Ă-ă-ă...

Făcu o pauză, luptându-se cu dezorientarea și căutând să-și reamintească ce făcea acolo.

– Mai receptezi semnalul electronic?

Droidul piui afirmativ.

– Bine, încuviință tânărul.

Trecându-și sabia dintr-o mână în alta, își șterse broboanele de pe frunte și porni precaut înainte, încercând să privească simultan în toate direcțiile.

Se părea însă că peștera își terminase asaltul mental asupra lui. Nici o altă viziune nu-i mai bloca drumul, pe măsură ce pătrundea tot mai adânc sub pământ... și în cele din urmă R2-D2 îl anunță că ajunsese la destinație.

Obiectul pe care-l dezgropă din noroi și mușchi fu o dezamăgire de proporții: un cilindru micuț, ușor turtit, ceva mai lung decât palma sa, cu cinci taste triunghiulare ruginite pe o parte, și o scriere ciudată gravată pe partea opusă.

– Asta a fost? întrebă Luke prea puțin încântat de ideea că venise până acolo doar pentru ceva atât de banal. Nimic altceva?

R2-D2 scoase un bip afirmativ, urmat de o fluierătură ce putea fi numai o întrebare.

– Habar n-am ce este, îi răspunse Luke. Poate c-o să-l recunoști tu. Stai acolo – ies imediat.

Drumul de întoarcere fu neplăcut, dar lipsit de evenimente și, după puțin timp, Luke ieși de sub rădăcinile copacului, oftând ușurat, în aerul mlaștinii care acum i se părea incredibil de proaspăt.

Constată ușor surprins că se întunecase cât timp fusese înăuntru; probabil că viziunea aceea deformată a trecutului durase mai mult decât

crezuse. R2-D2 aprinsese luminile de asolizare ale X-interceptorului, care erau vizibile prin aer ca niște conuri încetoșate. Croindu-și drum prin vegetație, Luke porni spre navă.

R2-D2 îl aștepta, piuind de unul singur. Piuiturile deveniră un fluierat fericit când Luke apărură în lumină și micuțul droid se legănă înainte și înapoi ca un copil surescitat.

– Potolește-te, n-am pățit nimic, îl asigură tânărul ghemuindu-se pe vine și scoțând cilindrul aplatizat din buzunar. Ce crezi că este?

Droidul emise o serie de bip-uri gânditoare, rotindu-și cupola, pentru a examina obiectul din mai multe direcții. Apoi, pe neașteptate, bip-urile se transformară într-o bolboroseală electronică agitată.

– Ce este? întrebă Luke, străduindu-se să descifreze cacofonia sonoră și întrebându-se de ce C-3PO nu era niciodată în preajmă când era nevoie de el. Ia-o încet, R2-D2! Nu pot... nu contează, se întrerupse el ridicându-se în picioare și privind în jur, spre întunericul care se îndesea. Oricum, nu cred că are vreun rost să mai rămânem pe-aici.

Se mai uită o dată spre peșteră, acum aproape înghițită de beznă, și se înfioră. Nu, nu mai avea nici un motiv să rămână... și avea cel puțin un motiv foarte bun pentru care să plece. Se gândi mohorât că sperase să găsească acolo iluminare. Ar fi trebuit să-și dea seama că lucrurile stăteau cu totul altfel.

– Haide, să te fixezi în soclu, i se adresă droidului. O să-mi povestești totul în drum spre casă.

Raportul lui R2-D2 asupra cilindrului se dovedi destul de scurt și complet negativ. Din ceea ce găsiseră scanerile lui universale, droidul nu recunoscuse designul, nu-i putuse descifra scopul și nici măcar nu știa cărei rase îi aparținea textul de pe flanc, cu atât mai puțin la ce se referea. Luke începuse să se întrebe de ce fusese atât de surescitat droidul... până ce ultima frază se derulă pe pe displayul calculatorului.

– Lando? se încruntă el, recitind fraza. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată pe Lando cu așa ceva.

Alte cuvinte apărură pe display.

– Da, îmi dau seama că eram cam ocupat în momentul acela, încuviință flexionându-și în mod inconștient degetele mâinii drepte artificiale. Așa se-ntâmplă când capeți o mână nouă. Prin urmare, i l-a dat generalului Madine, sau doar i l-a arătat?

Încă o frază.

– Nu-i nimic, îl asigură pe droid. Îmi dau seama că și tu erai ocupat.

Privi în displayul pupa, spre secera lui Dagobah care se reducea întruna. Intenționase să revină direct pe Coruscant și să-i aștepte pe Leia și Han să se întoarcă de pe Bpfassh. Din ceea ce auzise însă misiunea lor acolo putea să mai dureze cel puțin două săptămâni. Iar Lando îl invitase

nu o dată să-i viziteze exploatările de minereuri rare de pe planeta superfierbinte Nkllon.

– Modificare de planuri, R2-D2, anunță el introducând noul curs. Mergem spre sistemul Athega, ca să-l vizităm pe Lando. Poate că el ne va lămurii ce-i obiectul ăsta.

Pe drum avea să aibă timp să se gândească la visul neliniștitor din peșteră... sau viziunea, sau orice altceva fusese. Și să decidă dacă, de fapt, nu fusese nimic altceva decât un vis.

— **N**u, nu am un permis de tranzitare pentru Nklon, rosti răbdător Han în microfonul *Șoimului*, strâmbându-se spre B-interceptorul modificat care zbura paralel cu ei. De asemenea, nu am conturi aici. Doresc să ajung la Lando Calrissian.

De pe scaunul dinapoia lui se auzi un sunet care putea să fi fost un chicot înăbușit.

— Ai spus ceva? întrebă el peste umăr.

— Nu, replică inocent Leia. Pur și simplu îmi aminteam trecutul.

— Mda, mormăi Han. (Și-l reamintea și el, iar Bepin nu figura pe lista amintirilor plăcute). Auzi, ce-ar fi să-l întrebi chiar pe Lando? se adresă B-interceptorului. Spune-i că a venit un prieten vechi, care s-a gândit că am putea juca o partidă de sabacc la care eu să fixez miza. Lando va înțelege.

— Ce să facem? întrebă Leia aplecându-se spre el și privindu-l uluită. Han închise transmițătorul.

— Este posibil ca imperialii să aibă și aici spioni, explică el. Într-un asemenea caz, n-ar fi prea inteligent să ne anunțăm numele în tot sistemul Athega.

— Corect, totuși mesajul mi s-a părut destul de ciudat.

— N-o să fie ciudat și pentru Lando. O să știe că-i vorba despre mine... dacă individul ăla de acolo acceptă să i-l trimită.

De lângă el, Chewbacca mârâi un avertisment: o navă mare se apropia din spate, la tribord.

— Știi ce poate să fie? întrebă Han, răsucindu-se și încercând s-o vadă. Transmițătorul pârâi, înviind, înainte ca wookieeul să poată răspunde.

— Navă neidentificată, generalul Calrissian ți-a autorizat un permis special de tranzitare, anunță B-interceptorul pe un ton ușor dezamăgit

care trăda că sperase să-i poată face vânt intrusului din sistem. Escorta te va intercepta. Păstrează cursul actual până la sosirea ei.

– Confirmat.

– *Escorta?* repetă Leia. De ce?

– Asta înseamnă să pleci și să te ocupi de chestii politice, când Lando trece pe la Palat pentru o vizită, o muștră bărbatul străduindu-se în continuare să vadă ce se afla la tribord. Nklon este o planetă superfierbinte, aflată mult prea aproape de soarele ei, pentru ca o navă normală să poată ajunge acolo fără să-și pârlască blindajul. De aceea – îi făcu semn lui Leia să privească în dreapta – , escorta!

Dinapoia lui se auzi un icnet scurt și chiar Han, care le văzuse în hologramele lui Lando, fu nevoit să admită că era un spectacol impresionant. Mai mult decât altceva, nava-ecran semăna cu o gigantică umbrelă zburătoare, un disc concav cu diametrul o dată și jumătate mai mare decât al unui distrugător spațial imperial. Intradosul discului era nervurat de conducte și aripioare – echipamentul de pompare și stocare al refrigerenților care împiedicau arderea discului în călătoria spre interiorul sistemului planetar. În locul unde ar fi trebuit să se afle mânerul umbrelei se găsea un pilon cilindric gros, încă o dată și jumătate mai lung decât diametrul discului, terminat prin uriașe aripioare de răcire. În mijlocul pilonului, părând că fusese anexat în ultima clipă, era atașat remorcherul care deplasa întregul ansamblu.

– Cerurilor, murmură Leia de-a dreptul stupefiată. Chiar poate să *zboare*?

– Da, deși nu cu ușurință, explică Han privind ușor neliniștit apropierea monstrozității de *Șoim*. (După părerea lui n-ar fi trebuit să vină chiar *atât* de aproape – *Șoimul* era considerabil mai mic decât imensele nave container pe care le escorta de obicei o navă-ecran.) Lando mi-a spus că au avut o mulțime de probleme, încă de la proiectarea lor, și apoi cel puțin tot atâtea necazuri până i-au instruit pe piloți.

– Îl cred.

Transmițătorul pârai din nou.

– Navă neidentificată, aici nava-ecran 9. Suntem gata de sincronizare, transmite codul propriu pentru trecere pe comandă secundară.

– Cum să nu, mormăi Han și activă emițătorul. Navă-ecran 9, nu avem circuit de comandă secundară. Dă-mi cursul tău și ne vom menține în apropiere.

Urmară câteva clipe de tăcere.

– Bine, navă neidentificată, vorbi în cele din urmă același glas – ezitant, i se păru lui Han. Stabilește cursul la 284, viteza 0,6 subluminică.

– Stai lângă ea, Chewie.

Desigur, asta n-avea să fie o problemă; *Șoimul* era mai rapidă și infinit mai manevrabilă decât orice navă de aceleași dimensiuni.

– Navă-ecran 9, urmă Han, ce timp estimat de sosire avem pentru Nklon?

– Te grăbești, navă neidentificată?

– Cum ne-am putea grăbi, cu peisajul acesta superb? rosti sarcastic Han, privind intradosul discului care acoperea aproape în totalitate cerul. Da, suntem cam grăbiți.

– Îmi pare rău pentru voi. Dacă ați fi avut posibilitate de comandă secundară, am fi efectuat un salt hiperspațial spre interior și am fi ajuns la Nklon într-o oră. În felul ăsta însă... va dura vreo zece ore.

– Grozav, se strâmbă Han.

– Poate că am reuși să încropim un circuit temporar de comandă secundară, propuse Leia. C-3PO cunoaște destul de bine calculatorul *Șoimului* ca s-o facă.

Chewbacca se întoarse pe jumătate spre ea, mârâind un refuz care nu mai lăsa loc de argumentări, chiar dacă Han ar fi fost înclinat spre așa ceva. Nu era însă.

– Chewie are dreptate, îi explică lui Leia. Nu cedăm nimănui comanda navei ăsteia. Niciodată. Ai auzit navă-ecran?

– Pe noi nu ne deranjează, navă neidentificată, replică vocea îndepărtată care părea încântată să folosească expresia aceea. Oricum, suntem plătiți la oră.

– Perfect, atunci să-i dăm drumul.

– Exact.

Transmisiunea se întrerupse și Han ridică degetele deasupra comenzilor. Umbrela continua să plutească, dar nimic mai mult.

– Chewie, încă nu și-a activat motoarele?

Wookieeul mârâi o negație.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Leia.

– Nu știu, dar nu-mi place, răspunse Han privind în jur și fără să vadă mare lucru din cauza umbrelei.

Deschise emițătorul.

– Navă-ecran 9, de ce staționăm?

– Nu-ți face griji, navă neidentificată, vorbi glasul pe un ton liniștitor. Sosește altă navă fără circuit de comandă secundară și încercăm să vă luăm pe amândouă. N-are rost să blocăm două ecrane, nu?

Firele de păr de pe ceafa lui Han începuseră să se zbârlească. Altă navă care, întâmplător, se apropia de Nklon în același moment cu ei...

– Ați identificat nava aceea? întrebă el.

– Amice, pufni glasul, nu te-am identificat nici măcar pe tine.

– Mulțumesc de ajutor, făcu bărbatul închizând din nou emițătorul.

Chewie, care-i vectorul pe care se apropie nava?

Replica wookieeului fu scurtă. Și nemulțumitoare.

– Minunat, mormăi Han. De-a dreptul minunat.

– N-am înțeles nimic, șopti Leia privind peste umărul lui.

– Se apropie din partea opusă a pilonului central al navei-ecran, răspunse Han încruntat și-i arătă petele albe extrapolate pe displayul scannerului. Îl menține între noi, astfel ca să n-o putem vedea.

– Crezi că-i o manevră deliberată?

– Probabil, încuviință el și se sculă din scaun. Chewie, preia comanda, eu mă duc la tunuri.

Porni în fugă pe coridor spre tunelul central și sui pe scară.

– Căpitane Solo, strigă o voce sintetică îngrijorată din direcția salonului, s-a întâmplat ceva?

– Probabil că da, C-3PO. Mai bine, fixează-ți centura.

Ajunse în vârful scării, trecu prin discontinuitatea gravitațională perpendiculară a turelei și se azvârlă în scaun. Consola de comandă se aprinse satisfăcător de rapid, în vreme ce bărbatul tastă cu o mână activarea, iar cu cealaltă înhăță căștile.

– A apărut ceva, Chewie? se interesă în laringofon.

Celălalt mârâi negativ; nava care se apropia continua să fie complet mascată de pilonul navei-ecran. Scannerul extrapolator oferea însă acum o estimare a distanței, din care wookieeul calculase limita superioară a dimensiunilor. Nu era o navă foarte mare.

– Măcar asta-i bine, comentă Han trecând rapid în revistă tipurile de nave spațiale și încercând să ghicească aparatul mic cu care îi putea ataca Imperiul – să fi fost o variantă de vânător TIE? Fii cu ochii-n patru, poate să nu fie decât o momeală!

Scannerul extrapolator piui: nava necunoscută începuse să ocolească pilonul. Han se încordă, atingând ușor cu vârfurile degetelor comenzile de deschidere a focului...

Nava țâșni atât de neașteptat, încât îl luă prin surprindere, ocolind pilonul într-o spirală întortocheată. Își stabilizează lent traiectoria...

– Este un X-interceptor, o identifică Leia cu glas ușurat. Cu însemnele Republicii...

– Salut, străinilor! răsună vocea lui Luke. Mă bucur să vă văd.

– Ah... salut, replică Han înfrânându-și pornirea reflexă de a rosti numele tânărului. (Teoretic, se găseau pe o frecvență sigură, dar accesibilă oricărui individ suficient de motivat ca să ocolească astfel de flecușete oficiale.) Ce cauți aici?

– Am venit să-l văd pe Lando. Scuze, dacă v-am speriat, dar, când mi s-a spus că voi face pereche cu o navă neidentificată, am bănuț că ar putea fi o cursă. Până acum un minut, n-am fost sigur despre cine era vorba.

– Înhâm, făcu Han privindu-i nava care se plasase paralel cu *Șoimul*.

Era într-adevăr X-interceptorul lui Luke. Sau cel puțin așa părea.

– Așadar despre ce-i vorba? rosti el pe un ton nepăsător, și în același timp roti turela astfel încât tunurile laser erau ațintite asupra celui alt.

Așa cum era plasat, X-interceptorul trebuia să vireze cu nouăzeci de grade înainte de a deschide focul asupra lor. Doar dacă nu fusese modificat...

– Este pur și simplu o vizită de curtoazie, sau ce?

– Nu tocmai. Am găsit un dispozitiv vechi, care... ei bine, m-am gândit că Lando ar putea să-l identifice, răspunse Luke apoi șovăi. Nu cred că-i bine să discutăm despre asta prin radio. Voi de ce-ați venit?

– Nu cred că-i bine să discutăm nici despre asta, zise Han gândind cu înfrigurare.

Vocea părea de asemenea să-i aparțină lui Luke, dar după capcana de pe Bpfassh, care fusese aproape fatală, Han nu mai lua lucrurile așa cum păreau. Cumva, trebuia să facă o identificare pozitivă, și cât mai rapid.

Apăsă un comutator și ieși din circuitul radio.

– Leia, ceru el, îmi poți spune dacă în nava asta este cu adevărat Luke?

– Așa cred. Sunt aproape sigură.

– „Aproape” nu mă mulțumește, iubită.

– Știu... Stai așa, am o idee!

Han reveni în circuitul radio.

– ...ziceau că dacă aş avea un circuit de comandă secundară m-ar putea duce mult mai rapid, povestea Luke. Un salt hiperspațial, cât mai aproape de Nkllon cât o permite atracția gravitațională, urmat de numai câteva minute de ecranare înainte de a ajunge în umbra planetei, de unde mă puteam descurca și singur.

– Atât doar că X-interceptoarele nu au circuite de comandă secundară? întrebă Han.

– Exact, încuviință sec Luke. O neatenție probabil în faza de proiectare.

– Probabil, repetă Han simțind că-l podidesc transpirațiile.

Indiferent care ar fi fost intențiile lui Leia, își dorea să le pună o dată în aplicare.

– Să fiu sinceră, interveni ea, mă bucur că nu ai unul. Deplasarea asta în convoi mă face să mă simt mai sigură. Ah, până nu uit – mai este cineva aici care vrea să te salute.

– R2-D2? se auzi ezitantă vocea lui C-3PO. Ești acolo?

Căștile lui Han fură inundate de o rafală de bip-uri electronice și ciripeli.

– Nu, *nu știu* unde altundeva ai putea să fii, replică rigid C-3PO. Conform experiențelor din trecut, există o varietate considerabilă de situații dificile în care te-ai fi putut băga. Asta în absența mea, care să-ți netezesc drumul.

În căști răsună un sunet care aducea suspect de mult cu un pufnet electronic.

– Este adevărat, tu ai crezut *mereu* chestia asta, contracăra C-3PO și mai rigid. Bănuiesc că ai dreptul la propriile tale autoamăgiri.

R2-D2 mai pufni o dată și, zâmbind în barbă, Han dezactivă consola de comandă și coborî laserele în stand-by. Pe când se ocupase de contrabandă, cunoscuse o mulțime de indivizi care nu și-ar fi dorit o nevastă care, uneori, să poată gândi mai rapid decât ei.

El unul decisese cu mult timp în urmă că n-ar fi dorit o situație inversă.

Pilotul navei-ecran nu exagerase. Trecură aproape zece ore până când îi anunță finalmente că puteau porni pe cont propriu, mai făcu un ultim comentariu, nu tocmai nepoliticos, și se trase în lateral, eliberând drumul.

Panorama nu era deosebită, dar, gândi Han, arareori fața întunecată a unei planete subdezvoltate era spectaculoasă. O baliză de joncțiune pâlâi pe unul dintre displayuri, și viră lent în direcția indicată.

Dinapoia sa se auziră sunete de pași.

– Ce se-nîmplă? căscă Leia instalându-se în scaunul copilotului.

– Ne aflăm în umbra lui Nkllon, arată bărbatul spre masa care oculta stelele chiar în fața lor. Am un semnal de ghidare dinspre exploatarea miniere ale lui Lando și ar trebui să ajungem în zece-cincisprezece minute.

– Bine, încuviință ea și privi spre luminile X-interceptorului care-i însoțea. Ai mai vorbit cu Luke?

– N-am mai vorbit de vreo două ore. Mi-a spus că vrea să aștească și cred că R2-D2 pilotează acum.

– Așa este, aprobă Leia cu vocea ușor absentă pe care o folosea de câte ori își exersa noile aptitudini Jedi. Totuși nu doarme profund. Îi nelinește ceva.

– Asta-i valabil de vreo două luni, îi reaminti Han. O să-i treacă.

– Nu, acum este cu totul altceva. Ceva mai mult... nu știi, cumva mai *imperativ*. Se răsuca spre bărbat: Winter se gândea că poate ar fi de acord să discute cu tine despre asta.

– Ei bine, încă n-a făcut-o. Eu zic să nu-ți mai faci griji – când va fi gata să stea de vorbă, o s-o facă.

– Sper, zise Leia și examinează marginea planetei spre care goneau. Incredibil! Îți dai seama că de aici poți practic să vezi o parte din corona solară?

– Oricum, te rog să nu-mi ceri să te scot la plimbare ca să ne uităm mai îndeaproape. Să știi că navele-ecran nu sunt chiar de decor – intensitatea solară de acolo este suficientă ca să ne prăjească toți senzorii în câteva secunde și să penetreze blindajul *Șoimului* în două minute.

Femeia clătină gânditor din cap.

– Întâi Bespin, acum Nkllon... Îți aduci aminte de vreo ocazie în care Lando *să nu fi* fost implicat în vreun plan straniu?

– Nu prea. Deși cel puțin pe Bespin avea la dispoziție o tehnologie cunoscută. Orașul Norilor funcționase ani de zile, înainte să pună mâna pe el. Asta, arată Han spre videcran, a trebuit construită de la zero.

– Cred că disting orașul, se aplecă înainte Leia, luminițele acelea...

– Prea mici, opină Han. Mai degrabă este un grup de avangardă de cârțițe-foreze. Ultima dată când ne-am văzut, mi-a povestit că are peste o sută de săpători din ăștia.

– Ce sunt – navele asteroidale pe care l-am ajutat să le obțină de la Stonehill Industries?

– Nu, o corectă Han, pe acelea le folosește în sistemul planetar exterior, ca remorchere. Astea sunt vehicule mici cu două locuri, care seamănă cu niște trunchiuri de con. În jurul trapei ventrale sunt montate mai multe foreze cu jet laser îndreptate în jos – pur și simplu, te instalezi

în locul unde vrei să sapi, activezi jeturile câteva minute, apoi cobori prin trapă și alegi bucățile.

– Ah, da, acum mi le amintesc. Dar inițial au fost folosite tot pe asteroizi, nu?

– Nu ele, ci tehnologia respectivă. Lando a găsit lotul ăsta undeva într-un complex metalurgic. În loc să fi demontat doar jeturile laser, proprietarii foloseau forezele cu totul, amplasate una lângă cealaltă.

– Mă-ntreb cum le-a obținut.

• – Probabil că ar fi mai bine să nu știm.

– Nave neidentificate, se auzi din transmîțător, aici Controlul Orașul Nomad. Aveți permisiunea de coborâre pe Platformele 5 și 6. Urmăriți baliza și aveți grijă la denivelări.

– Recepționat, încuviință Han.

Șoimul trecea acum deasupra solului, la o altitudine de cel mult cincizeci de metri. În față se înălța o creastă scundă și Han ridică puțin nava.

Direct înaintea lor, apărură Orașul Nomad.

– Ia mai povestește-mi, mormăi bărbatul spre Leia, despre planurile stranii ale lui Lando.

Ea clătină din cap fără un cuvânt... și chiar Han, care știuse, mai mult sau mai puțin, la ce să se aștepte, trebui să admită că priveliștea era uluitoare. Gigantic, cocoșat, sclipind cu mii de lumini în penumbra emisferei întunecate a planetei, complexul minier aducea cu o creatură vie exotică și monstruoasă, ce se târa pe sol, dominând crestele scunde peste care trecea. Razele proiectoarelor brăzdau terenul din fața sa; câteva nave micițe îi bâzâiau aidoma unor insecte parazite peste spinare, ori mișunau pe pământ.

Mintea lui Han avu nevoie de două secunde ca să descompună monstrul în părțile componente: deasupra se afla vechiul crucișător cuirasat, dedesubt cele patruzeci de AT-AT-uri imperiale capturate, care-l purtau pe sol, în jurul cărora roiau navețe și vehicule pilotate.

Cu toate acestea, deși știa ce era, spectacolul rămânea la fel de impresionant.

– Navă neidentificată, se auzi un glas familiar din transmîțător, bun sosit în Orașul Nomad! Care-i chestia cu partida de sabacc?

– Salut, Lando, rânji Han. Tocmai vorbeam despre tine.

– Sunt sigur, replică sec Lando. Probabil comentați creativitatea și talentele mele de afacerist.

– Cam așa ceva. Există vreo șmecherie specială în coborârea pe monstrul ăsta?

– Nu tocmai, la urma urmelor ne deplasăm cu numai câțiva kilometri pe oră. Ia zi, în X-interceptor este Luke?

– Da, eu sunt, răspunse tânărul. Este un loc incredibil, Lando!

– Așteaptă până-l vezi pe dinăuntru. Era timpul să-mi faceți o vizită. Leia și Chewie sunt cu voi?

– Am venit cu toții, zise prințesa.

– Nu-i tocmai o ocazie mondenă, îl preveni Han. Avem nevoie de ajutor.

– Cum să nu, spuse Lando după o ezitare imperceptibilă. Orice îmi stă în putere. Uite care-i treaba, în clipa de față, eu sunt în Proiectul Central și supraveghez o forare dificilă. O să trimit pe cineva să vă aștepte pe platforma de asolizare și să vă aducă aici. Nu uitați că nu există atmosferă... așteptați cuplarea tunelului de andocare și abia apoi deschideți trapa.

– Așa-i, încuviință Han. Vezi ca persoana care ne așteaptă să fie cineva în care ai încredere.

Altă tăcere scurtă.

– Aha, făcu Lando. E ceva...?

Glasul îi fu întrerupt brusc de un țuit electronic din transmițător.

– Ce-i asta? tresări Leia.

– Ne bruiază cineva, mârâi Han decuplând transmițătorul și țuietul dispăru, lăsând numai un ecou neplăcut în urechi. Chewie, avem probleme! Vino aici!

Se întoarse apoi către transmițător.

– Scanează zona, i se adresă lui Leia. Vezi dacă se apropie ceva.

– Am înțeles. Ce vrei să faci?

– Să găsesc o frecvență curată...

Han scoase *Șoimul* de pe vectorul de asolizare, se asigură că în jur era câmp deschis, apoi reactivă transmițătorul, păstrând volumul sonor la minim. În trecut folosisese scanări de frecvențe și mixaje împotriva unor asemenea bruiaje. Întrebarea era dacă acum avea timp să le aplice.

Brusc, mult mai repede decât se așteptase, țuietul se transformă într-o voce:

– ...petăm: orice nave care mă aud s-o confirme.

– Lando, eu sunt, rosti Han. Ce se-ntâmplă?

– Nu știu sigur, răspunse Lando cu glas neatent. Ar putea fi o flăcă solară care ne-a distorsionat transmisiunile... se mai întâmplă uneori. Totuși configurația actuală nu pare corectă pentru...

Glasul i se stinse.

– Ce-i? întrebă Han.

Din difuzor se auzi un șuier slab, sunetul cuiva care inspiră profund.

– Un distrugător spațial imperial, murmură Lando. Se apropie rapid de conul de umbră al planetei.

Han se întoarse spre Leia și-i văzu chipul împietrind.

– Ne-au găsit, șopti ea.

– **I**l văd, R2-D2, îl văd, rosti Luke liniștitor. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji despre distrugătorul spațial și tu caută o frecvență clară prin bruiaj.

Micul droid ciripi o confirmare tulburată și se apucă de treabă. În față, *Șoimul Mileniului* abandonase traiectoria de asolizare și părea că intrase pe un curs de interceptare a navei care se apropia. Sperând că Han știa ce face, Luke programă X-interceptorului starea de atac și-l urmă. *Leia?* întrebă în gând.

Răspunsul ei nu conținea cuvinte, dar furia, frustrarea și teama se simțeau cu limpezime. *Țineți-vă bine, sunt cu voi*, îi spuse tânărul, cu toată încrederea și calmul de care era în stare.

O încredere pe care, trebuia să recunoască, n-o simțea defel. Distrugătorul în sine nu-l îngrijora; dacă descrierea lui Lando asupra intensității solare fusese corectă, uriașa navă era probabil neajutorată de acum, cu senzorii și poate chiar mare parte din armament vaporizate de pe fuzelaj.

Însă vânătorii TIE, protejați în hangare, nu erau câtuși de puțin incapaciți... și de îndată ce distrugătorul avea să ajungă în umbra lui Nklon, ei se puteau lansa.

Brusc, paraziții din difuzor dispărură.

– Luke?

– Sunt aici, confirmă tânărul. Care-i planul?

– Speram ca *tu* să ai vreunul. Se pare că suntem în inferioritate numerică.

– Lando nu are nave de vânătoare?

– Adună tot ce găsește, dar le va ține în apropiere, ca să protejeze complexul. În plus, am senzația că echipajele nu sunt prea experimentate.

– În cazul ăsta, se pare că noi formăm linia întâi, încuviință Luke și o amintire fugară îi trecu prin minte – intrarea sa în palatul lui Jabba de pe Tatooine, cu cinci ani în urmă, folosindu-se de Forță pentru a deruta gărzile gamorrene. Uite ce-ți propun. Pornesc primul și încerc să-i amețesc sau să le încetinesc reflexele cât pot de mult. Tu vii imediat după mine și-i razi.

– Alt plan mai bun tot n-avem, mârâi Han. Stai cât mai aproape de sol. Cu nițel noroc, unii dintre ei se vor ciocni de crestele astea joase.

– Dar nu coborî nici *prea* jos, îl avertiză Leia. Nu uita că nu vei putea să te concentrezi prea mult asupra zborului.

– Le pot face pe amândouă, o asigură Luke scanând pentru ultima oară instrumentele de bord.

Era prima lui bătălie spațială în calitate de cavaler Jedi. Undeva în străfundul minții se întrebă cum abordaseră asemenea confruntări cavalerii Jedi ai Vechii Republici. Sau dacă se implicaseră în ele.

– Sosec, anunță Han. Au ieșit din hangare și au pornit. Pare a fi... o singură escadrilă. Exagerat de încrezători în sine.

– Poate, se încruntă Luke spre displayul tactic. Ce sunt celelalte nave care-i însoțesc?

– Nu știu... Sunt însă destul de mari. Ar putea fi transportoare de trupe.

– Să sperăm că nu sunt. (Dacă era o invazie la scară totală și nu alt raid de hărțuire, ca pe Bpfassh...) Ar fi bine să-l avertizezi pe Lando.

– Se ocupă Leia. Ești gata?

Luke inspiră profund. Vânătorii TIE se dispuseseră în trei grupuri de câte patru nave și se îndreptau direct spre ei.

– Sunt gata, anunță tânărul.

– Perfect, să-i dăm drumul!

Primul grup se apropia rapid. Închizând pe jumătate ochii și pilotând numai pe baza reflexelor, Luke își extinse Forța.

Senzația era stranie. Stranie și destul de neplăcută. Atingerea unei minți în scopul comunicării era una, în vreme ce atingerea ei cu intenția de a-i deforma în mod deliberat percepțiile era cu totul altceva.

Simțise ceva similar la Jabba, cu gărzile acelea, dar pusese totul pe seama surescitării provocate de misiunea sa de a-l elibera pe Han. Acum își dădea seama că lucrurile stăteau altfel. Poate că genul acesta de acțiune – chiar în scop de autoapărare – se apropia periculos de mult de marginea zonelor întunecate unde cavalerilor Jedi le era interzis să pătrundă.

Se întrebă de ce nici Yoda, nici Obi-Wan nu-i spusese niciodată despre ăsta. Se întrebă de asemenea ce alte lucruri legate de ordinul Jedi avea să descopere pe cont propriu.

Luke?

Foarte vag, se simți apăsător de centurile de siguranță, când viră X-interceptorul într-o parte. Glasul care-i șoptise în minte...

– Obi-Wan? întrebă cu glas tare.

Nu păruse vocea lui Obi-Wan Kenobi, dar dacă nu fusese el, cine...?

Vei veni la mine, Luke, se auzi din nou glasul. Trebuie să vii la mine.

Te voi aștepta.

Cine ești? întrebă Luke, concentrându-și asupra contactului cât de multă putere era capabil fără să riște un accident. Cealaltă minte era însă prea greu de urmărit, îndepărtându-se ca o frunză purtată de uragan.

Unde ești?

Mă vei găsi. Deși se străduia, Luke simți cum contactul se pierde.

Mă vei găsi... și Jedi se vor ridica din nou. Până atunci, adio.

Așteaptă! Apelul se pierdu însă în neant. Strângând din dinți, Luke se încordă... și, treptat, începu să-și dea seama că altă voce, mai familiară, îi striga numele.

– Leia? reuși el să articuleze cu o gură inexplicabil de uscată.

– Ai pățit ceva?

– Nu, o asigură izbutind să vorbească aproape normal. Sunt bine. Care-i problema?

– *Tu ești problema, interveni Han. Ai de gând să-i urmărești până-n hangare?*

Luke clipi și privi surprins în jur. Vânătorii TIE dispăruseră, lăsând în urmă sfărâmaturi risipite pe sol. Pe display, putea vedea că distrugătorul părăsise umbra lui Nklon și se îndepărta grăbit spre un punct aflat la o distanță suficientă de puțol gravitațional al planetei pentru a face un salt în hiperspațiu. Înapoia sa se apropiau doi sori miniatuiali: două nave-ecran sosind cu întârziere pentru bătălie.

– S-a terminat? întrebă el prostește.

– Da, încuviință Leia. Am doborât doi vânători, înainte ca restul să abandoneze și să se retragă.

– Și transportoarele de trupe?

– Au urmat vânătorii, zise Han. Încă nu știm ce intenționau aici... le-am pierdut urma în timpul luptei. Oricum, se pare că nu s-au apropiat prea mult de oraș în sine.

Luke inspiră adânc și privi cronometrul. Cumva, pierduse o jumătate de oră. O jumătate de oră despre care simțul său temporal nu-și amintea absolut deloc. S-ar fi putut ca acel straniu contact Jedi să fi durat atât de mult?

Era ceva ce trebuia să cerceteze. Cu multă atenție.

Pe principalul display al punții, distingându-se doar ca un punct de lumină pe fundalul negru al lui Nklon, *Judecătorul* efectua saltul în hiperspațiu.

– S-au dus, domnule amiral, anunță Pellaeon privind spre Thrawn.

– Perfect.

Marele Amiral examinează fără grabă celelalte display-uri, deși nu avea de ce să-și facă griji, aflat atât de departe în sistemul Athega. Apoi roti scaunul.

– Așadar, spuse el, te ascult maestre C'baoth.

– Și-au îndeplinit misiunea, răspunse C'baoth pe al cărui chip revenise expresia stranie de încordare. Au obținut cincizeci și una de foreze.

– Cincizeci și una, repetă Thrawn cu vădită satisfacție. Excelent! Nu ai avut probleme în dirijarea lor, la dus sau la întors?

– Și-au îndeplinit misiunea, se încruntă C'baoth spre el. De câte ori intenționezi să-mi pui aceeași întrebare?

– Până mă asigur că am primit răspunsul corect, replică rece Thrawn. O vreme, fața ta părea ca și cum ai fi avut probleme.

– Nu am avut nici o problemă, Mare Amiral, răspunse mândru C'baoth, ci am purtat o conversație. Făcu o pauză și un surâs slab îi apărură pe chip. Cu Luke Skywalker.

– Ce spui? pufni Pellaeon. Rapoartele curente arată că Skywalker este...

Se opri la un gest din partea lui Thrawn.

– Explică, rosti Marele Amiral.

– Este acolo, arată C'baoth cu bărbia spre display. A sosit pe Nkllon cu puțin înaintea Judecătorului.

– Skywalker este pe Nkllon? repetă Thrawn cu glas periculos de încet și ochii săi roșu-arzător se îngustară.

– Chiar în toiul bătăliei, răspunse C'baoth, evident încântat de tulburarea celuiilalt.

– Și nu mi-ai spus nimic? urmă Thrawn cu același ton ucigător.

Surâsul bătrânului dispăru.

– Ți-am mai zis, Mare Amiral: nu te amesteci cu Skywalker. *Eu* mă voi ocupa de el... la momentul ales de mine, în felul meu. Nu cer de la tine decât să-ți îndeplinești promisiunea de a mă duce pe Jomark.

Pentru câteva momente, Thrawn îl privi pe maestrul Jedi, cu ochii ca niște fante sclipind roșu, cu chip împietrit și complet inexpressiv. Pellaeon își ținu răsuflarea...

– Este prea devreme, spuse în cele din urmă Marele Amiral.

– De ce? pufni C'baoth. Fiindcă ai constatat că aptitudinile mele sunt prea utile ca să renunți la ele?

– Cătuși de puțin, replică tăios celălalt. Este vorba despre o simplă chestiune de eficiență. Zvonurile despre prezența ta n-au avut timp să se răspândească. Până nu vom fi siguri că Skywalker va reacționa, îți vei irosi vremea acolo.

O ciudată privire visătoare se ivi pe chipul lui C'baoth.

– Va reacționa, șopti el. Crede-mă, Mare Amiral, *va reacționa*.

– Mă încred totdeauna în tine, rosti Thrawn pe un ton sarcastic și în același timp ridică o mână pentru a mângâia ysalamirul de pe scaunul său, parcă pentru a-i reaminti maestrului Jedi cât de mult se încredea în

el. Oricum, este timpul tău și n-ai decât să-l irosești. Căpitane, cât va dura repararea *Judecătorului*?

– Cel puțin câteva zile, domnule amiral. În funcție de avarii, poate fi vorba chiar de trei-patru săptămâni.

– Perfect. Vom merge în punctul de rendez-vous, vom rămâne acolo până ne asigurăm că reparațiile se desfășoară satisfăcător, apoi îl vom duce pe maestrul C'baoth pe Jomark. Presupun că planul acesta este mulțumitor, se întoarce el către bătrân.

– Da. Fără grabă, C'baoth se sculă din scaun. Voi merge acum să mă odihnesc, Mare Amiral. Anunță-mă dacă ai nevoie de asistența mea.

– Cu siguranță.

Thrawn îl privi pe celălalt traversând puntea, apoi, după ce ușile glisară, închizându-se înapoia lui, se răsuci spre Pellaeon. Căpitanul se încordă, silindu-se să nu se crispeze.

– Doresc o estimare de curs, căpitane, vorbi Thrawn cu glas rece dar egal. Drumul cel mai scurt de la Nklon la Jomark, cu viteza maximă pe care o poate dezvolta un X-interceptor echipat pentru salt în hyperspațiu.

– Am înțeles, domnule amiral, rosti Pellaeon și-i făcu semn navigatorului care încuviință și se apucă imediat de lucru. Credeți că are dreptate și că Skywalker se va duce acolo?

Thrawn ridică aproape imperceptibil din umeri.

– Căpitane, cavalerii Jedi dețin modalități de influențare a oamenilor chiar de la distanțe considerabile. Este posibil ca aici să se fi găsit suficient de aproape de Skywalker pentru ca să-i implanteze o sugestie sau un imbold. Dar dacă tehnicile acestea acționează asupra altui Jedi... Strânse din nou din umeri. Vom vedea.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon și examinează cifrele care începuseră să-i apară pe display. Ei bine, chiar dacă Skywalker pleacă imediat de pe Nklon, nu va fi nici o problemă în a-l aduce pe C'baoth pe Jomark înaintea lui.

– Căpitane, știam deja asta. Ceea ce vreau să aflu este nițel mai complicat. Îl vom lăsa pe C'baoth pe Jomark, apoi ne vom retrage într-un punct de pe ruta estimată a lui Skywalker. Aș zice un punct aflat la cel puțin douăzeci de ani-lumină depărtare de Jomark.

Pellaeon se încruntă spre el. Expresia de pe fața lui Thrawn îi dădea furnicături pe ceafă...

– Nu înțeleg, domnule amiral, rosti precaut.

Ochii arzători îl examină gânditor.

– Este destul de simplu, căpitane. Vreau să-l eliberez pe mărețul și gloriosul nostru maestru Jedi de convingerea sa tot mai mare că ne-ar fi indispensabil.

– Să-l așteptăm pe Skywalker pe ruta estimată spre Jomark, pricepu Pellaeon, și să-l prindem într-o ambuscadă?

– Exact. Moment în care vom decide dacă să-l capturăm pentru C'baoth, sau – și ochii lui Thrawn se înăspriă – pur și simplu să-l ucidem.

Pellaeon se holbă la el și simți că rămăsese cu gura căscată.

– I-ați promis lui C'baoth că va fi al lui.

– Mă gândesc să reconsider înțelegerea aceea. Skywalker s-a dovedit extrem de periculos și a dejucat cel puțin o tentativă de a-l face să-și trădeze cauza. C'baoth ar trebui să aibă mai mult succes în modelarea voințelor surorii lui Skywalker și a gemenilor ei.

Pellaeon privi înapoia sa spre ușile închise, reamintindu-și cu fermitate că, grație ysalamirilor răspândiți pe puntea *Himerei*, C'baoth nu le putea intercepta conversația.

– Poate că el își dorește înfruntarea cu Skywalker, domnule amiral, sugeră precaut.

– Va avea parte de destule înfruntări până ce Imperiul va fi restabilit. Să-i economisim talentul și viclenia pentru acele ocazii, spuse Thrawn revenind cu atenția asupra monitoarelor. Oricum, probabil că va uita complet de Skywalker, după ce o va avea pe sora lui. Mă aștept ca dorințele maestrului Jedi să-i fie la fel de capricioase ca și temperamentul.

Pellaeon căzu pe gânduri. Cel puțin în privința lui Skywalker, dorința lui C'baoth părușe să rămână remarcabil de stabilă.

– Cu respect vă sugerez, domnule amiral, să facem toate eforturile posibile pentru a-l captura viu pe Skywalker. Mănat de o inspirație bruscă, adăugă: Mai ales fiindcă moartea lui l-ar putea determina pe C'baoth să plece de pe Jomark și să revină pe Wayland.

Thrawn îl examină printre pleoapele mijite.

– Interesantă observație, căpitane, murmură el. Cu adevărat interesantă. Sigur că da – ai dreptate. Trebuie să facem tot posibilul să-l ținem departe de Wayland. Cel puțin până se va termina lucrul la cilindrii Spaarti și vom avea toți ysalamirii necesari. Zâmbi strâmb. Este posibil ca reacția lui față de ceea ce vom face să nu fie deloc plăcută.

– De acord, domnule amiral.

– Perfect, căpitane. Îți accept sugestia. Iar acum, se îndreptă în scaun, e momentul să plecăm. Pregătește *Himera* pentru salt.

Pellaeon reveni spre displayurile sale.

– Am înțeles, domnule amiral. Direct spre punctul de rendez-vous?

– Nu, vom face mai întâi un mic ocol. Vreau să traversăm sistemul spre ruta comercială exterioară, în apropierea depoului navelor-ecran, și să plantăm câteva sonde automate, care să monitorizeze plecarea lui Skywalker. În sistem și în exteriorul lui.

Privi pe videcran în direcția lui Nkllon și adăugă:

– Cine știe? Adesea, Skywalker este urmat de *Ș oimul Mileniului...* și atunci îi vom avea pe toți.

– **C**incizeci și una, mârâi Lando fulgerându-i din priviri pe Han și Leia și învărtindu-se nervos printre fotoliile joase din salon. Cincizeci și una dintre cele mai bune foreze recondiționate. *Cincizeci și una!* Asta-nseamnă aproape jumătate din forța mea de muncă. Vă dați seama? *Jumătate* din forța mea de muncă!

Se trânti într-un fotoliu, dar sări în picioare aproape imediat, pășind prin încăpere, cu mantia neagră unduindu-i în urmă ca un nor de furtună împlânzit. Leia deschise gura pentru a-i oferi simpatia ei, dar îl simți pe Han strângând-o de mână în semn de avertizare. În mod clar, el îl mai văzuse pe Lando în asemenea stări. Înghițindu-și vorbele, femeia îl privi cum își continua plimbarea de animal sălbatic închis în cușcă.

Pentru ca, pe neașteptate, să înceteze.

– Iertați-mă, rosti el brusc oprindu-se în fața lui Leia și luându-i mâna. Îmi neglijez îndatoririle de gazdă, așa-i? Bun sosit pe Nkllon.

Îi sărută mâna prințesei și arătă apoi spre fereastra salonului.

– Ce crezi despre mica mea afacere?

– Impresionant, răspunse Leia cu sinceritate. Cum de ți-a venit ideea pentru locul ăsta?

– Ah, povestea-i veche de câțiva ani, zise Lando ajutând-o să se ridice în picioare și conducând-o spre fereastră fără să-și desprindă mâna de pe spatetele ei.

De când se măritase cu Han, Leia observase o reînvieri a comportamentului curtenitor al lui Lando față de ea, comportament care începuse la prima lor întâlnire, în Orașul Norilor. O nedumerise o vreme, până ce sesizase că atenția care-i era acordată părea să-l irite pe Han.

Sau, cel puțin, de obicei îl irita. Acum însă părea că nici n-o bagă în seamă.

– În fișierele din Orașul Norilor, am găsit planurile pentru ceva similar, datând din timpurile construcției inițiale a Lordului Ecclessis Figg, continuă Lando indicând peisajul de afară. (Orizontul se legăna lin în timpul deplasării orașului, iar mișcarea și imaginile îi aminteau lui Leia de ocaziile când fusese pe nave maritime.) Majoritatea metalului pe care-l foloseau provenea de la Miser, planeta fierbinte interioară, și era al naibii de greu de exploatat, chiar cu mineri ugnaughți. Atunci Figg a avut ideea unui centru minier în mișcare, ce se putea menține permanent în afara luminii solare directe, pe emisfera întunecată a lui Miser. Nu s-a realizat însă nimic.

– Nu era practic, comentă Han venind lângă ei. Terenul lui Miser era prea accidentat pentru o deplasare ușoară.

– De unde știi? îl privi surprins Lando.

Han clătină din cap, continuând să cerceteze peisajul și firmamentul înstelat de deasupra acestuia.

– Cândva, am petrecut o după-amiază întreagă, scotocind prin fișierele imperiale, pe vremea când încercai s-o convingi pe Mon Mothma să te ajute în finanțarea asta. Am vrut să mă asigur că ideea n-a mai fost încercată de nimeni până atunci și am descoperit că nu fusese pusă în practică.

– Drăguț din partea ta să-ți bați capul pentru mine, ridică o sprânceană Lando. Ia ziceți, care-i treaba?

– Poate că ar trebui să-l așteptăm și pe Luke ca să discutăm, sugerează Leia înainte ca Han să poată răspunde.

Lando se încruntă de parcă abia atunci observase absența lui Luke.

– De fapt, unde este?

– Dorea să-și facă un duș și să se schimbe, zise Han mutându-și atenția asupra unei nave transportoare de minereu care se pregătea de asolizare. X-interceptoarele nu oferă prea mult în privința confortului.

– Mai ales în călătoriile lungi, încuviință Lando urmărindu-i privirea. Dintotdeauna am considerat că dotarea cu hiperpropulsie a unei nave atât de mici n-a fost o idee prea grozavă.

– Aș vrea să aflu de ce întârzie atât, anunță brusc Han. Ai un comunicator aici?

Lando îi indică barul curb de lemn dintr-un capăt al salonului.

– Apelează centrala și or să-l caute ei.

– Mulțumesc, vorbi bărbatul peste umăr pornind deja într-acolo.

– E rău, nu-i așa? murmură Lando spre Leia, privind după Han.

– Destul de rău, confirmă ea. Există posibilitatea ca distrugătorul să fi venit aici în căutarea mea.

Pentru o clipă, Lando amuți.

– Ați venit aici pentru ajutor, rosti el în cele din urmă.

– Da.

– Ei bine..., inspiră adânc Lando, o să fac ce pot, bineînțeles.

– Îți mulțumim, zise Leia.

– Cu plăcere, dădu el din cap, dar ochii i se îndreptară de la Han la fereastră și la activitățile din exterior, iar chipul i se înăspri.

Poate că se gândea la ultima ocazie când Han și Leia îi solicitaseră ajutorul. Și cât îl costase ajutorul acela.

Lando ascultă tăcut întreaga relatare, apoi clătină din cap.

– Nu, rosti el hotărât. Dacă a fost vorba despre o scurgere de informații, n-a fost de pe Nkllon.

– Cum poți fi atât de sigur? se încruntă Leia.

– Fiindcă nu s-a pus nici o recompensă pe capetele voastre. Sigur că da, avem destui indivizi dubioși pe aici, dar toți urmăresc numai profitul. Nici unul nu v-ar trăda Imperiului numai de dragul trădării. Apoi, de ce mi-ar fi furat imperialii forezele, dacă, de fapt, vă urmăreau pe voi?

– Poate ca să te sâcăie, ridică din umeri Han. La urma urmelor, de ce să fi furat pur și simplu forezele?

– Habar n-am, fu de acord Lando. Poate că încearcă să exercite presiuni economice asupra unuia dintre clienții mei, sau poate că vor să afecteze în general aprovizionarea cu materii prime a Noii Republici. Oricum, asta-i lipsit de importanță. Principalul este că au luat forezele și că nu v-au luat pe voi.

– De unde știi că nu s-a pus nici o recompensă pe capul nostru? întrebă Luke aflat pe locul cel mai din dreapta – un loc din care, după cum observase deja Leia, îi putea proteja cu sabia de oricine ar fi năvălit pe ușă.

Se părea că nici el nu se simțea aici mai în siguranță.

– Pentru că așa fi auzit despre așa ceva, replică ușor iritat Lando. Respectabilitatea mea nu-nseamnă că sunt rupt de realitate.

– Ți-am spus că o să aibă contacte, rânji Han satisfăcut. Grozav! Așadar, în care dintre aceste contacte te încrezi?

– Ei bine..., începu Lando dar fu întrerupt de un bip dinspre încheietură. O clipă, se scuză el, scoțând un comunicator micuț din brățara decorativă și activându-l. Ascult!

Un glas rosti ceva inaudibil pentru Leia.

– Ce fel de transmițător? se încruntă Lando și glasul răspunse ceva. Bine, o să mă ocup eu. Continuați scanarea.

Închise comunicatorul și-l strecură în brățară.

– A fost secția transmisiuni, explică privind în jur. Au detectat un transmițător cu rază scurtă, pe o frecvență foarte neobișnuită... care se pare că emite din acest salon.

Leia îl simți pe Han încordându-se lângă ea.

– Ce tip de transmițător? întrebă bărbatul.

– Probabil, acest tip, spuse Luke.

Ridicându-se, scoase de sub tunică un cilindru aplatizat și se apropie de Lando.

- M-am gândit că tu l-ai putea identifica.
- Lando luă cilindrul și-l cântări în palmă.
- Interesant, comentă mijind ochii spre scrisul neobișnuit de pe suprafață. De ani buni, n-am mai văzut unul. Oricum, nu designul ăsta. De unde îl ai?
- Era îngropat în mijlocul unei mlaștini. R2-D2 l-a detectat de la distanță, dar n-a putut să-mi spună ce este.
- Exact ăsta-i comportamentul, aprobă Lando. Uluiitor este faptul că mai funcționează.
- Dar ce transmite? întrebă Han, privindu-l ca pe un șarpe veninos.
- Un simplu semnal purtător, îl liniști Lando, cu rază de acțiune mică – sub cea planetară. Nimeni nu s-a folosit de el pentru a-l urmări pe Luke aici, dacă la asta te-ai gândit.
- Știi ce este? insistă Luke.
- Sigur că da, i-l restitui Lando. O radiobaliză străveche de apelare. După cum arată, pare a fi dinaintea Războiului Clonelor.
- O radiobaliză? se încruntă tânărul strângând cilindrul în mână. Ca telecomenzile pentru nave?
- Exact, dar mult mai sofisticată. Dacă ai o navă dotată cu sistem complet de comandă secundară, poți introduce pe radiobaliză o comandă și nava vine spre tine, ocolind automat orice obstacole. Dacă este necesar, unele pot chiar să se lupte cu cine li s-ar opune, și încă destul de bine. Uneori, chestia asta poate fi foarte utilă, clătină el din cap amintindu-și ceva.
- Spune-i asta flotei *Katana*, pufni Han.
- Desigur, replică Lando, trebuie să-i prevezi niște protecții. Descentralizarea funcțiilor importante ale unei nave, pe zeci sau sute de droizi, cauzează o serie de probleme. În cazul nostru, însă, circuitele limitate de comenzi secundare pe care le folosim între transportoare și navele-ecran sunt suficient de sigure.
- Ai folosit circuite de comenzi secundare și în Orașul Norilor? întrebă Luke. R2-D2 spunea că te-a văzut cu o asemenea radiobaliză imediat după ce am plecat de acolo.
- Nava mea, recunosc Lando, avea sistem complet de comandă secundară. Doream să pot porni instantaneu, pentru orice eventualitate. Se strâmbă și continuă: Probabil că oamenii lui Vader l-au descoperit și l-au dezactivat în timp ce vă așteptau, pentru că nu mi-a răspuns la comandă. Ziceai că ai găsit-o într-o mlaștină?
- Da, încuviință Luke și privi spre Leia. Pe Dagobah.
- *Dagobah?* repetă ea. Planeta pe care s-a refugiat Jedi al Întunericului de pe Bpfassh?
- Exact, încuviință fratele ei și-și trecu degetele peste radiobaliză, cu o expresie stranie întipărită pe chip. Asta trebuie să fi fost a lui.
- Poate să fi fost pierdută altcândva, de altcineva, observă Lando. Balizele fabricate înainte de Războiul Clonelor puteau funcționa pe stand-by mai bine de un secol.

– Nu, scutură lent din cap Luke. Era a lui. Peștera unde am găsit-o este realmente îmbibată de partea întunecată a Forței. Cred că acolo a murit.

Câteva secunde se lăsă tăcerea. Leia își examinează cu atenție fratele, simțind tensiunea aflată imediat sub suprafața gândurilor sale. Pe Dagobah se mai petrecuse probabil ceva, nu numai descoperirea radiobalizei. Ceva asociat noului sentiment imperativ pe care-l simțise în vreme ce se apropiau de Nkllon...

Luke o privi brusc, parcă percepându-i gândurile.

– Vorbeam despre contactele lui Lando cu contrabandiștii, rosti el anunțându-i că nu mai dorea să discute despre subiectul respectiv.

– Așa este, aprobă Han. Vreau să știu în care dintre prietenii tăi aflați la limita legii te poți încrede.

– Depinde în ce scop, ridică din umeri celălalt.

– Viața lui Leia, îl privi deschis Han.

Aflat de cealaltă parte a lui Han, Chewbacca mormăi ceva care suna alărmant. Lando rămase cu gura întredeschisă.

– Nu cred că vorbești serios.

Han încuviință, continuând să-l fixeze cu privirea.

– Ai văzut cât de aproape sunt imperialii de noi. Ne trebuie un loc unde s-o ascundem până ce Ackbar află de unde răsuflă informațiile. Trebuie să rămână în contact cu Coruscantul, ceea ce înseamnă o ambasadă în ale cărei transmisiuni să ne putem furișa.

– O ambasadă înseamnă coduri criptate, rosti apăsător Lando. Iar „furișarea” în coduri criptate înseamnă un sintezor.

– În care să te poți încrede.

Lando șuiera încet printre dinți și clătină din cap.

– Îmi pare rău, Han, dar nu știu nici un sintezor în care să mă încred în asemenea măsură.

– Dar nu cunoști vreun grup de contrabandiști, insistă bărbatul, care să se folosească de sintezori?

– Și în care să am încredere? căzu pe gânduri Lando. Nu prea. Singurul care ar corespunde cât de cât ar fi Talon Karrde – toți cu care am discutat spun că este foarte corect în afaceri.

– L-ai întâlnit vreodată? întrebă Luke.

– O singură dată. Mi s-a părut un tip destul de neplăcut – calculat și destul de mercenar.

– Am auzit de Karrde, spuse Han, ba chiar încerc de câteva luni să-l contactez. Dravis – îl mai ții minte? – mi-a spus că grupul lui Karrde este probabil cel mai puternic în clipa de față.

– S-ar putea. Spre deosebire de Jabba, Karrde nu-și trâmbeiază puterea și influența. Nu sunt nici măcar singur unde își are baza, cu atât mai puțin față de cine este loial.

– Dacă este față de cineva, mârâi Han și Leia îi citi în ochi ecourile contactelor inutile cu grupurile de contrabandiști care preferau să facă echilibru între taberele politice. Mulți dintre ei nu sunt loiali nimănui.

– Ăsta-i unul dintre riscurile meseriei, comentă Lando frecându-și bărbia gânditor. Nu știi ce să zic... M-aș oferi să vă stabilesc o întâlnire aici, dar nu dețin defensiva pentru respingerea unui atac cu adevărat serios.

Privi în gol, încruntându-se.

– Poate dacă... facem o chestie deșteaptă.

– Cum ar fi?

– Să luăm un aparat de zbor sau un modul locuibil și să-l îngropăm în sol, sclipiră ochii lui Lando. Îl punem chiar la terminator și peste câteva ore veți fi direct sub lumina solară. Imperialii n-ar fi în stare nici măcar să vă găsească acolo, cu atât mai puțin să ajungă la voi.

– Mi se pare prea riscant, clătină Han din cap. Dacă avem necazuri, *nimeni* n-ar putea să ajungă la noi.

Chewbacca îi puse laba pe braț, mârâind încetishor, și Han se răsuci spre el.

– N-ar fi atât de riscant pe cât pare, se adresă Lando prințesei. Putem asigura modulul... am făcut lucruri similare cu capsule de instrumente delicate pentru monitorizare, fără să le stricăm.

– Cât durează rotația lui Nkllon? întrebă Leia.

Mârâiturile lui Chewbacca deveniseră insistente, totuși nu îndeajuns de puternice pentru ca femeia să înțeleagă subiectul discuției.

– Nițel mai mult de nouăzeci de zile standard, răspunse Lando.

– Ceea ce înseamnă că vom fi complet izolați de Coruscant pentru cel puțin patruzeci și cinci de zile. Exceptând cazul în care ai un transmițător care să opereze pe emisfera luminată.

Lando negă din cap.

– Cele mai bune pe care le avem ar fi arse în câteva minute.

– În cazul ăsta, mă tem...

Se opri deoarece, alături, Han își dresе glasul.

– Chewie are o propunere, anunță el cu glasul și chipul străbătute de o mulțime de sentimente contradictorii.

Cu toții se întoarseră spre el.

– Spune-o! îl îndemnă Leia.

– Dacă dorești, este de acord să te ducă pe Kashyyyk.

Leia privi pe lângă el, spre Chewbacca, și se simți cuprinsă de un fior ciudat și nu complet plăcut.

– Crezusem, vorbi ea alegându-și cu grijă cuvintele, că wookiee nu acceptă oameni pe planeta lor.

Răspunsul lui Chewbacca fu la fel de complicat ca și expresia feței lui Han. Complicat, totuși perfect sigur pe sine.

– Wookiee au fost destul de prietenoși cu oamenii, înainte ca Imperiul să înceapă să-i transforme în sclavi, explică Han. Oricum, vizita ar rămâne destul de discretă: ai fi tu, Chewie, reprezentantul Noii Republici și încă vreo doi.

– Atât doar, atrase atenția Leia, că revenim la cazul unui reprezentant al Noii Republici care știe unde mă găsesc.

– Adevărat, însă el va fi un wookiee, sublinie Lando. Dacă te acceptă sub protecția lui personală, nu te va trăda. Punct!

Leia îl privi pe Han.

– Mie mi se pare în regulă, așa că vreau să știu de ce ai dubii.

Un mușchi tresări pe obrazul bărbatului.

– Kashyyk nu-i tocmai locul cel mai sigur din galaxie, rosti el direct. Mai ales pentru non-wookiee. Vei locui în arbori, la sute de metri deasupra solului...

– O să fiu cu Chewie, îi reaminti prințesa apăsător, stăpânindu-și un fior la amintirea multelor istorii despre ecologia letală de pe Kashyyk. Tu ți-ai încredințat de multe ori viața în mâinile lui.

– Asta-i altceva, se foi nemulțumit Han.

– De ce nu-i însoțești și tu? sugerează Lando. În felul ăsta, va beneficia de o protecție dublă.

– I-adevărat, replică acru celălalt. Așa și intenționez, dar Chewie crede că vom câștiga timp, dacă eu și Leia ne despărțim. El o duce pe Kashyyk, iar eu plec cu Șoimul, lăsând impresia că-i cu mine...

– Mi se pare un plan bun, încuviință Lando.

Leia se întoarse spre Luke, gata să propună sugestia evidentă... dar amuți brusc. Ceva de pe chipul fratelui ei o avertiza să nu-i ceară să-i însoțească.

– Chewie și cu mine o să ne descurcăm perfect, îl strânse ea ușor de braț pe Han. Nu-ți face griji.

– Atunci cred lucrurile sunt rezolvate, zise Lando. Chewie, poți să iei nava mea. De fapt – făcu el gânditor – dacă nu te deranjează, Han, te-aș putea însoți.

Han strânse din umeri, în mod evident încă nemulțumit de soluție.

– Nu mă deranjează.

– Perfect! Vom pleca atunci împreună de pe Nklon. De câteva săptămâni, plănuiam o călătorie de achiziții extraplanetară, așa că am acum pretextul dorit. După ce depășim depoul navelor-ecran, Chewie și Leia vor lua nava mea, fără ca nimeni s-o știe.

– Și apoi Han va trimite un mesaj spre Coruscant, prefăcându-se că Leia este la bord? întrebă Luke.

– Cred, de fapt, surâse viclean Lando, că putem realiza ceva mai inteligent. Îl mai aveți pe C-3PO cu voi?

– Îl ajută pe R2-D2 să repare Șoimul, răspunse Leia. De ce?

– O să vezi. Va dura nițel, dar cred c-o să merite. Acum, se ridică Lando, haideți să discutăm cu șeful programatorilor mei.

Programatorul-șef era un omuleț cu ochi albaștri vișători, o semilună îngustă de păr arcuindu-se ca un curcubeu sur de la sprâncene până la ceafă, și un implant borg sclipitor care-i înconjură partea posterioară a capului. Luke îl ascultă pe Lando descriind în linii mari procedura și

privi timp suficient ca să se asigure că totul decurgea fără probleme. După aceea, silențios, se strecură afară din încăpere, revenind în camera care-i fusese repartizată.

Peste o oră, când îl găsi Leia, se afla tot acolo, examinând zadarnic un șir nesfârșit de hărți stelare.

– Aici erai, făcu ea privind hărțile de pe display. Ne întrebam unde ai dispărut.

– Trebuia să verific ceva. Ați terminat deja?

– Eu mi-am încheiat partea, răspunse Leia trăgând un scaun lângă el. Acum se lucrează la adaptarea programului și după aceea vine rândul lui C-3PO.

– Am senzația că lucrurile ar fi trebuit să fie mai simple, clătină din cap Luke.

– Tehnica de bază este într-adevăr mai simplă. Se pare că partea grea este implementarea ei pe lângă secvența relevantă din programul de pază al lui C-3PO, fără a-i modifica personalitatea în decursul procesului.

Privi din nou ecranul și vorbi cu un glas ce se dorea nepăsător:

– Voiam să te întreb dacă ai fi interesat să vii cu mine pe Kashyyyk. Se pare însă că trebuie să ajungi altundeva.

– Nu te abandonez, se crispă Luke dorindu-și din tot sufletul să-și creadă propriile cuvinte. Nici vorbă de așa ceva! Asta-i ceva care, pe termen lung, ar putea însemna pentru tine și pentru gemeni mai mult decât orice aș face pe Kashyyyk.

– Bine, aprobă ea calm acceptându-i explicația. Îmi poți spune măcar încotro te-ndrepti?

– Încă nu știu, recunosc tânărul. Există cineva pe care trebuie să-l gădesc, dar încă nu sunt sigur nici măcar de unde să încep.

Șovăi, dându-și brusc seama că spusele lui vor părea stranii, poate chiar nebune. Trebuia să le spună totuși, acum ori mai târziu.

– Este vorba despre alt Jedi.

– Nu vorbești serios! se holbă Leia la el.

– De ce? se încruntă Luke în fața reacției care i se părea cumva anormală. Este o galaxie mare...

– O galaxie în care se știe că ești ultimul cavaler Jedi. Nu așa ți-a spus Yoda înainte de a muri?

– Este adevărat, dar încep să cred că-i posibil să se fi înșelat.

– Să se fi înșelat? ridică ea ușor din sprâncene. Un maestru Jedi?

O amintire străbătu mintea lui Luke: un Obi-Wan spectral, în mijlocul mlaștinii de pe Dagobah, încercând să-și explice declarațiile anterioare despre Darth Vader.

– Uneori, explică el, Jedi spun lucruri neadevărate. Și nici chiar maștrii Jedi nu sunt atotștiutori.

Se opri și-și privi sora, întrebându-se cât de mult trebuia să-i destăinuie. Imperiul era departe de a fi fost înfrânt și se putea ca viața

misteriosului Jedi să depindă de secretul care-l învăluia. Leia aștepta tăcută, cu îngrijorarea întipărită pe chip...

– Va trebui să nu spui nimănui, rosti în cele din urmă Luke. Repet: *nimănui*. Nici chiar lui Han, ori lui Lando, decât dacă va fi absolut necesar. Ei n-au rezistența ta la interogatorii.

Leia se înfioră, dar ochii ei rămaseră limpezi.

– Am înțeles, încuviință sec.

– Perfect! Te-ai întrebat vreodată de ce maestrul Yoda a reușit să stea ascuns atâția ani de împărat și de Vader?

– Am crezut că ei nu știau de existența lui.

– Este adevărat, dar ar fi trebuit să știe. Știau de existența *mea*, pe baza efectului pe care-l aveam asupra Forței. De ce nu știau și de Yoda?

– Avea un soi de ecran mental?

– Poate că da. Eu însă cred că motivul probabil a fost locul unde a ales să trăiască. Sau, poate, unde evenimentele au decis să trăiască.

Un surâs ușor flutură peste buzele femeii.

– Acum voi afla în sfârșit unde a fost centrul tău secret de instruire?

– Nu voiam să mai știe nimeni, spuse Luke împins de un imbold obscur de a încerca să-și justifice decizia. Era perfect ascuns... totuși chiar și după moartea lui m-am temut că Imperiul ar putea face ceva...

Se opri și reluă după un moment de pauză:

– Oricum, îmi dau seama că acum nu mai contează. Căminul lui Yoda era pe Dagobah. Practic imediat lângă peștera părții întunecate în care am găsit radiobaliza cea.

Ochii lui Leia se măriră de surprindere; o surprindere care se transformă în înțelegere.

– Dagobah, murmură ea încuviințând lent din cap de parcă tocmai lămurise o veche problemă personală. M-am întrebat mereu cum a fost învins în cele din urmă renegatul Jedi al Întunericului. Yoda trebuie să fi fost cel care...

Tăcu, făcând o grimasă.

– Care l-a oprit, încheie fraza Luke și simți un fior. (Propriile sale dueluri cu Darth Vader fuseseră îndeajuns de dure; un război între maeștri Jedi, implicând folosirea pe scară largă a Forței, era de-a dreptul înfricoșător.) și probabil că n-a avut mult timp la dispoziție pentru asta.

– Radiobaliza era deja pe stand-by, își reaminti Leia. Probabil că se pregătise să-și cheme nava.

Luke aprobă încetitor.

– Toate astea ar putea explica motivul pentru care peștera era atât de îmbibată cu partea întunecată a Forței. Nu explică însă de ce Yoda a decis să rămână acolo.

Tăcu, privindu-și cu atenție sora. Peste o clipă, înțelegerea o lumină.

– Peștera îl ecrana, icni ea. Exact ca două sarcini electrice de semne opuse care sunt destul de apropiate între ele – pentru un observator îndepărtat, s-ar părea că nu există nici o sarcină.

– Cred că asta este, încuviință din nou tânărul. Iar dacă într-adevăr așa a reușit maestrul Yoda să rămână ascuns, nu există nici un motiv pentru care alt Jedi să nu fi recurs la același truc.

– Sunt de acord în privința asta, zise Leia cu jumătate de gură, dar nu cred că zvonul acesta despre C'baoth are vreo bază pentru care să merite să-l urmărești.

– Care zvon? încremeni brusc Luke.

Fu rândul lui Leia să se încrunte.

– O poveste potrivit căreia un maestru Jedi, pe nume Jorus C'baoth, a reapărut din locul necunoscut în care a trăit ultimele decenii. N-ai auzit de ea?

– Nu.

– Atunci, cum...?

– În timpul luptei din după-amiaza asta, cineva m-a strigat. Mental. Așa cum ar face alt Jedi.

Câteva momente prelungi, cei doi frați se fixară cu privirea.

– Nu cred, vorbi în cele din urmă Leia. Pur și simplu, nu cred. Unde s-ar fi putut ascunde atâta timp cineva cu puterile și cu trecutul lui C'baoth? și de ce?

– Nu-ți pot răspunde la întrebarea *de ce*, recunosc Luke, cât despre *unde*... Arată spre display. Asta căutam. Un loc unde poate să fi murit cândva un Jedi al Întunericului... Zvonurile spun unde s-ar găsi C'baoth?

– Ar putea să fie o cursă imperială, îi atrase atenția femeia, cu glas înăsprit. Cel care te-a strigat ar putea să fie un Jedi al Întunericului, ca Vader, iar zvonul acesta despre C'baoth să fie fluturat în fața noastră pentru a te atrage. Nu uita că Yoda nu le-a ținut socoteala – atât Vader, cât și Împăratul erau încă vii, când ți-a spus că ești ultimul Jedi.

– Este o posibilitate, acceptă el. Ar putea, de asemenea, să fie un zvon deformat. Dar dacă nu-i...

Lăsă propoziția neterminată, atârânănd între ei. Zărea limpede nesiguranțele profunde de pe chipul și din mintea lui Leia, amestecate cu temeri tot atât de profunde pentru siguranța lui. Dar chiar pe când o privea, putu s-o simtă recâștigând controlul asupra ambelor sentimente. În aspectele acelea ale instruirii ei, progrese evidente.

– Este pe Jomark, vorbi ea în cele din urmă cu glas scăzut. Cel puțin conform zvonului pe care ni l-a spus Wedge.

Luke se răsuci spre display și apelă datele despre Jomark. Nu erau prea multe.

– Slab populată, anunță examinând puținele informații și hărți. Cu totul, sub trei milioane de locuitori. Cel puțin în momentul introducerii datelor, preciză căutând data publicării. Se pare că de cincisprezece ani nimeni nu s-a ocupat în mod oficial de planetă.

Reveni cu atenția spre Leia.

– Exact locul pe care l-ar alege un Jedi ca să se ascundă de Imperiu.

– O să pleci imediat?

Luke o privi și-și înghiți răspunsul rapid și evident.

– Nu, o să aștept până tu și Chewie sunteți gata de plecare. În felul ăsta, voi putea zbura cu aceeași navă-ecran. Măcar atâta protecție să-ți asigur.

– Mulțumesc, spuse Leia apoi inspiră adânc și se sculă. Sper că știi ce faci.

– Același lucru îl sper și eu. Indiferent cum ar sta însă situația, trebuie să încerc. În privința asta sunt absolut sigur.

Colțul gurii lui Leia zvâcni ușor.

– Bănuiesc că ăsta-i unul dintre lucrurile cu care trebuie să învăț să mă obișnuiesc. Să las Forța să mă deplaseze dintr-o parte în alta.

– Nu-ți face griji în privința asta, o sfătui Luke, ridicându-se și dezactivând displayul. Nu se-ntâmplă brusc, ci treptat. Haide să vedem ce au reușit cu C-3PO.

– În sfârșit! strigă C-3PO, agitându-și brațele cu o ușurare disperată, când cei doi frați pășiră în odaie. Stăpâne Luke, te rog, *te rog*, spune-i generalului Calrissian că intenționează o gravă violare a programării mele fundamentale.

– Totul va fi-n regulă, C-3PO, îl liniști Luke apropiindu-se.

Privit din față, droidul părea neschimbat; abia când ajunsese lângă el, Luke putu să vadă hățîșul de fire ce-i șerpuia din cap și din doza de derivație dorsală, intrând în consola calculatorului dinapoia sa.

– Lando și oamenii lui vor avea grijă să nu pățești nimic.

Privi spre Lando, care-i răspunse printr-o aprobare din cap.

– Dar, stăpâne Luke...

– De fapt, C-3PO, interveni Lando, ai putea considera totul ca fiind o extindere a programării tale primare. La urma urmelor, un droid translator n-ar trebui să vorbească în numele celui pentru care traduce?

– Sunt în primul rând un droid de protocol, îl corectă C-3PO pe tonul cel mai rece pe care-l putea sintetiza. Și repet că aceasta *nu* este o acțiune prevăzută de nici o posibilă extindere a capacităților de protocol.

Borgul ridică ochii de la consolă și încuviință din cap.

– Suntem gata, anunță Lando atingând un comutator. Peste o secundă... perfect! Spune ceva, C-3PO.

– Vai de mine, rosti droidul...

...cu o imitație perfectă a vocii lui Leia.

Din partea opusă a încăperii, R2-D2 ciripi încetișor.

– Asta-i, declară Lando foarte încântat de sine. Momeala perfectă – se înclină spre Leia – pentru doamna perfectă!

– Este o senzație realmente ciudată, continuă C-3PO tot cu glasul prietesei, dar de data aceasta pe un ton gânditor.

– Mi se pare bine, aprobă Han și privi spre ceilalți. Prin urmare, suntem gata să plecăm?

– Mai lasă-mă o oră să înregistrez niște instrucțiuni de ultim moment, îi ceru Lando îndreptându-se către ușă. Oricum, mai devreme nu va ajunge aici nici nava-ecran.

– Te aștept în *Șoim*, strigă Han după el, apoi se apropie de Leia și o prinse de braț. Haidetn... ar fi bine să fim în navă.

Ea puse mâna peste a lui, surâzându-i liniștitor.

– Totul va fi bine, Han. Chewie și ceilalți wookiee vor avea grijă de mine.

– Dacă nu vor s-o încurce, mârâi Han privind spre borgul care deconecta ultimul cablu dintre C-3PO și consolă. Să-i dăm drumul, C-3PO! De abia aștept să văd ce zice Chewie de noul tău glas.

– Vai de mine, murmură din nou droidul. *Vai de mine!*

Pomind spre ușă, Leia clătină uimită din cap.

– Chiar așa vorbesc eu?

Han fusese perfect convins că vor fi atacați pe durata drumului lung parcurs cu nava-ecran de la Nkllon. Din fericire, de data aceasta presiunile lui se dovediră greșite. Cele trei nave ajunseră fără incidente la depoul navelor-ecran și făcură împreună un salt scurt în hiperspațiu, spre periferia sistemului Athega. Acolo, Chewbacca și Leia îl înlocuірă pe Lando la bordul iahtului său spațial, *Lady Luck*, și porniră spre Kashyyyk. Luke așteptă până se îndepărtaseră în siguranță, apoi anulă starea defensivă a X-interceptorului și porni spre o destinație misterioasă, cunoscută numai lui.

În felul acesta, Han rămase la bordul *Șoimului* numai cu Lando și C-3PO.

– O să fie-n siguranță, îl asigură Lando de pe scaunul copilotului, de unde introducea date în calculatorul navei. Mai în siguranță ca acum n-o să fie niciodată. Nu-ți mai face griji.

Cu un efort, Han se întoarse de la videcran spre el. Oricum, nu avea ce să vadă în exterior – *Lady Luck* dispăruse de mult.

– Știi, îi reaminti el încruntat lui Lando; aproape exact la fel ai zis pe Boordii. Cursa dolfrimia pe care am ratat-o... mai ții minte? Și atunci ai zis: „O să fie-n regulă, nu-ți mai face griji”.

– Da, chicoti Lando, dar acum vorbesc serios.

– Mă bucur s-o aud. Ia zi, care-i programul?

– Ei bine, primul lucru pe care ar trebui să-l facem este să-l punem pe C-3PO să trimită un mesaj spre Coruscant. Dacă ne ascultă imperialii, să le lase impresia că Leia este la bord. După aceea, ne-am putea deplasa cu vreo două sisteme stelare și să expediem alt mesaj. Iar apoi – trase cu coada ochiului spre Han –, m-am gândit că am putea face o excursie.

– O „excursie”? repetă bănuitor Han.

Lando era întruchiparea inocenței, abordând expresia pe care o folosea aproape întotdeauna când încerca să tragă pe cineva pe sfoară.

– De genul unei raite prin galaxie, în căutarea unor cârțițe-foreze?

– Doar nu sugerezi, protestă Lando cu o privire jignită, că aș fi atât de ticălos încât să încerc să te conving să mă ajuți să-mi rezolv afacerile?!

– Scuză-mă, răspunse celălalt încercând să nu sune prea sarcastic. Am uitat – acum ești o persoană respectabilă. Bun... și cam la ce fel de excursie te-ai gândit?

– Păi... Lando se lăsă pe spate și-și încrucișă degetele la ceafă. Mai devreme, ai pomenit că n-ai putut să iei legătura cu Karrde. M-am gândit să mai încercăm...

– Vorbești serios? se încruntă Han.

– De ce nu? Tu vrei cargoboturi și un sintetizor bun. Karrde îți poate face rost de ambele.

– Nu mai am nevoie de un sintetizor. Leia este acum mai în siguranță decât va fi vreodată. Mai ții minte?

– Evident... până ce se va auzi că este acolo, replică Lando. Nu cred că wookiee ar trăda-o, dar negustori non-wookiee vin și pleacă întruna de pe Kashyyyk. Ajunge s-o vadă unul singur și te-ntorci de unde ai plecat. În plus, s-ar putea ca Talon Karrde să știe ceva despre acest misterios comandant imperial care-ți tot dă târcoale în ultima vreme.

Cel care fusese aproape cu siguranță organizatorul atacurilor asupra lui Leia...

– Știi cum să-l contactezi pe Karrde?

– Nu în mod direct, dar știu cum să dau de oamenii lui. Și m-am gândit că dacă tot îl avem la bord pe C-3PO și milioanele de limbi pe care le știe, ar fi bine să stabilim o rută nouă de contact.

– Asta va dura...

– Nu atât de mult pe cât ai crede. În plus, o rută nouă ne va acoperi mai bine urmele – și mă refer la amândoi.

Han făcu o grimasă, totuși Lando avea dreptate. Iar cu Leia ascunsă în siguranță, cel puțin deocamdată, își puteau permite mici riscuri.

– Bine, încuviință el. Cu condiția să nu sfârșim, jucând leașa cu distrugătoare spațiale.

– Așa este. Ultimul lucru pe care-l dorim este să punem imperialii pe urmele lui Karrde. Avem și așa destui dușmani.

Lando activă intercomul.

– C-3PO, ești acolo?

– Bineînțeles, răspunse glasul lui Leia.

– Vino aici. A sosit momentul debutului tău.

De data aceasta, cabina de comandă era plină cu sculpturi, nu cu tablouri – peste o sută, înșiruite de-a lungul pereților în nișe holografice, dar și risipite aparent aleatoriu pe pedestale ornate. Așa cum Pellaeon

începuse deja să se aștepte, varietatea lor era uluitoare, întinzându-se de la simplele bucăți de lemn și piatră specifice oamenilor, până la altele ce aduceau mai degrabă cu creaturi vii întemnițate decât cu opere de artă. Toate erau iluminate de globuri cețoase, care asigurau contrastul față de întunericul spațiilor dintre ele.

– Domnule amiral? strigă Pellaeon nesigur, încercând să distingă ceva prin penumbră și pe lângă sculpturi.

– Intră, căpitane, îl chemă glasul distant și melodios al lui Thrawn și două fante roșu-strălucitor apărură deasupra scaunului de comandă, puțin mai sus de ceața alburie a uniformei Marelui Amiral. Ai să mă anunți ceva?

– Da, domnule amiral. Pellaeon se îndreptă spre inelul de console și întinse un datacard. Una dintre sondele noastre din sistemul Athega l-a raportat pe Skywalker. Și pe tovarășii săi.

– Și pe tovarășii săi, repetă gânditor Thrawn.

Luă datacardul, îl inseră și privi tăcut replayul.

– Interesant, murmură el. Cu adevărat, interesant. Ce este a treia navă – cea care se cuplează la trapa dorsală a *Șoimului Mileniului*?

– Am identificat-o ca fiind *Lady Luck*, nava personală a administratorului Lando Calrissian. Altă sondă a înregistrat o transmisiune în care se afirma că acest Calrissian părăsea Nklon pentru o călătorie de achiziții.

– Știm că administratorul s-a îmbarcat realmente în nava asta pe Nklon?

– Nu... nu este confirmat. Putem însă încerca să aflăm informația respectivă.

– Nu-i nevoie, îl opri Thrawn. Este limpede că inamicii noștri au depășit faza unor asemenea trucuri copilărești. Arată spre display, unde *Șoimul Mileniului* și *Lady Luck* erau acum cuplate: Privește-le strategia, căpitane. Căpitanul Solo, soția sa și, probabil, wookieeul Chewbacca se îmbarcă în nava lor pe Nklon, iar Calrissian suie în nava lui. Se îndreaptă spre exteriorul sistemului Athega... și acolo schimbă locurile între ei.

Pellaeon se încruntă.

– Dar noi am...

– S-st, îl întrerupse Thrawn, ducând un deget la buze și fixând atent displayul.

Pellaeon privi și el, dar nu văzu absolut nimic. După câteva minute, cele două nave se separară, îndepărtându-se una de cealaltă.

– Excelent, comentă Marele Amiral înghețând imaginea pe ecran. Patru minute și cincizeci și trei de secunde. Se grăbeau, bineînțeles, deoarece cuplarea îi puneă într-o situație vulnerabilă. Ceea ce înseamnă... Fruntea i se încreți de concentrare, apoi se destinse. Sunt trei persoane, vorbe el cu satisfacție. Trei persoane au fost transferate, într-o direcție sau alta, între cele două nave.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon întrebându-se de unde naiba ajunsese Thrawn la cifra respectivă. Oricum, știm că Leia Organa Solo a rămas la bordul *Șoimului Mileniului*.

– O știm? Întrebă Thrawn cu un aer de politețe leneșă. Chiar o știm?
– Cred că da, domnule amiral, rosti apăsător Pellaeon (La urma urmelor, Marele Amiral nu văzuse întregul play-back.) Imediat după ce *Lady Luck* și X-interceptorul lui Skywalker au plecat, am interceptat o transmisiune a prințesei Leia, care a avut ca sursă evidentă *Șoimul Mileniului*.

Thrawn clătină din cap.

– O înregistrare, spuse el pe un ton care nu lăsa loc de comentarii. Ba nu... sunt mai inteligenți decât atât. Atunci, un droid cu amprenta vocală modificată, probabil droidul de protocol C-3PO al lui Skywalker. Vezi tu, căpitane, Leia Organa Solo a fost una dintre cele două persoane care au plecat în *Lady Luck*.

– Nu-nțeleg, mărturisi Pellaeon privind displayul.

– Analizează posibilitățile, rosti Thrawn lăsându-se pe spate și unindu-și vârful degetelor de la mâini. Inițial, au fost trei persoane la bordul *Șoimului Mileniului* și una la bordul lui *Lady Luck*. După aceea, a avut loc un transfer de trei persoane. Pe de altă parte, nici Solo și nici Calrissian nu sunt tipul de indivizi care să-și lase navele să fie comandate de un calculator sau un droid. Prin urmare, fiecare navă trebuie să aibă cel puțin un om la bord. Până aici ești de acord?

– Da, domnule amiral. Nu știm însă unde se află fiecare...

– Răbdare, căpitane, răbdare. Așa cum ai zis, necunoscuta este acum componența finală a echipajelor. Din fericire, știind că au existat trei transferuri, există numai două combinații posibile. Fie Solo și Organa Solo sunt împreună în *Lady Luck*, fie Organa Solo și wookieeul se află acolo.

– Cu condiția ca unul dintre transferuri să nu fi fost un droid.

– Improbabil, clătină Thrawn din cap. Este bineștiut că Solo nu s-a dat niciodată în vânt după droizi și nici nu i-a acceptat în nava sa, decât în cazuri cu totul speciale. Droidul lui Skywalker și perechea lui astromec par să fie unicele excepții și, grație transmisiei interceptate, știm deja că droidul respectiv a rămas în *Șoimul Mileniului*.

– Da, domnule amiral, rosti Pellaeon nu pe deplin convins, însă știind că nu avea rost să conteste afirmația. Să trimit atunci o alertă după *Lady Luck*?

– Nu va fi necesar, șopti Thrawn și de data aceasta mulțumirea sa fu evidentă. Știu cu exactitate încotro se îndreaptă Leia Organa Solo.

– Vorbiți serios, domnule amiral? se holbă Pellaeon.

– Cât se poate de serios, căpitane. Fii atent! Solo și Organa Solo nu au nimic de câștigat, mutându-se ambii în *Lady Luck* – *Șoimul Mileniului* este mult mai rapid și mai bine înarmat. Totul are sens numai dacă Organa Solo și wookieeul sunt împreună. Îi zâmbi lui Pellaeon: și atunci, există o singură destinație logică pentru ei.

Pellaeon privi displayul, simțindu-se ușor amețit. Totuși logica Marelui Amiral era clară.

– Kashyyyk?

– Kashyyyk, confirmă Thrawn. Ei știu că nu vor putea scăpa veșnic de comandourile noghri, așa că au decis s-o înconjoare pe prințesă cu wookiee. Ceea ce n-o să le cadă bine deloc.

Căpitanul simți cum îi zvâcnește buza inferioară. Fusese la bordul uneia dintre navele trimise spre Kashyyyk ca să captureze wookiee pentru comerțul de sclavi al Imperiului.

– S-ar putea să nu fie așa ușor pe cât sună, domnule amiral, avertiză el. Ecologia lui Kashyyyk poate fi perfect descrisă ca o capcană ucigașă dispusă pe niveluri. Iar wookiee înșiși sunt luptători foarte capabili.

– Ca și noghrii, replică sec Thrawn. Spune-mi acum ce știm despre Skywalker?

– Vectorul lui de ieșire din sistemul Athega concordă cu un curs spre Jomark. Desigur, este posibil să-l fi modificat, după ce a ieșit din domeniul monitorizat de sondele noastre.

– Se-ndreaptă într-acolo, surâse scurt Thrawn. Maestrul nostru Jedi a declarat-o, nu? Privi spre crono de pe display și decise: Plecăm imediat spre Jomark. Ce avans avem?

– Cel puțin patru zile, presupunând că X-interceptorul lui Skywalker n-a mai fost modificat. Mai mult chiar, în funcție de escarele pe care trebuie să le facă.

– Nu va face nici o escală. Pentru călătorii pe asemenea distanțe, cavalerii Jedi apelează la o stare similară hibernării. Pentru scopurile noastre însă patru zile vor fi numai bune.

Se îndreptă în scaun și atinse un comutator. Luminile cabinei de comandă se reaprinsă și hologramele sculpturilor se topiră.

– Ne mai trebuie două nave, continuă el spre Pellaeon. Un crucișător interdictiv ca să-l aducă pe Skywalker din hiperspațiu acolo unde dorim, și un tip de cargobot. Preferabil unul dispensabil.

– Dispensabil, domnule amiral?

– Da, căpitane. Vom regiza atacul ca fiind un simplu accident – o oportunitate care va părea că s-a ivit în timp ce percheziționăm un cargobot suspect, în căutare de muniție pentru rebeli. Ridică o sprânceană. În felul acesta, ne păstrăm opțiunea de a-l preda lui C'baoth, dacă o vom dori, fără măcar ca Skywalker să-și dea seama că a fost o ambuscadă.

– Am înțeles, domnule amiral. Cu permisiunea dumneavoastră, voi porni *Himera*.

Se întoarse să iasă... și se opri. La jumătatea distanței până la perete, una dintre sculpturi nu dispăruse o dată cu celelalte. Singură în globul ei de lumină, unduia lent pe pedestal, aidoma unui val într-un bizar ocean extraterestru.

– Da, vorbe Thrawn dinapoi lui. Aceasta este reală.

– Este... foarte interesantă, izbui Pellaeon să murmure.

Sculptura avea o fascinație hipnotică.

– Nu-i așa? încuviință Thrawn cu glas aproape trist. A fost singurul meu eșec, dincolo de Limite. Singura dată când înțelegerea artei unei rase nu mi-a oferit nici o intuiție despre psihologia ei. Cel puțin, nu atunci. Acum, cred că încep, finalmente, s-o înțeleg.

– Sunt sigur că se va dovedi util în viitor, comentă Pellaeon cu diplomație.

– Mă-ndoiesc, urmă Thrawn pe același ton. Am sfârșit prin a le distruge planeta.

Pellaeon înghiți un nod.

– Da, domnule amiral, spuse el și porni din nou spre ușă, schițând o grimasă când trecu pe lângă sculptură.

În trasa de hibernare Jedi nu existau vise; nici vise sau conștiință, practic nici o percepție a lumii exterioare. Aducea mult cu o stare de comă, cu excepția unei singure și interesante anomalii: în ciuda absenței unei conștientizări reale, simțul temporal al lui Luke continua totuși să funcționeze. Tânărul nu înțelegea fenomenul, dar învățase să-l recunoască și să-l utilizeze.

Simțul acela, adăugat fluierăturilor disperate ale lui R2-D2 într-o depărtare încetoșată, îi oferi prima indicație a faptului că lucrurile nu stăteau bine.

– Gata, gata, m-am trezit, îl liniști el pe droid, revenind treptat la conștiință.

Clipind des, pentru a-și limpezi ochii tulburi, scană rapid instrumentele. Datele confirmau ceea ce-l anunțase deja simțul temporal: X-interceptorul ieșise din hiperspațiu la aproape douăzeci de ani-lumină de Jomark. Indicatorul de proximitate anunța două nave practic deasupra lui și în față, plus încă una, ceva mai îndepărtată, în lateral. Continuând să clipească, ridică ochii spre videcran.

Și într-un val de adrenalină, se trezi complet. Drept în fața lui se găsea un cargobot ușor, cu o suprasarcină orbitoare în compartimentul motoarelor, vizibilă prin plăcile de blindaj contorsionate și pe jumătate vaporizate. Dincolo de el, ridicându-se aidoma unei stânci negre, era un distrugător spațial imperial.

Furie, frică, agresivitate – partea întunecată a Forței ele sunt. Cu un efort, Luke își stăpâni frica. Cargobotul se găsea între el și distrugător; concentrați asupra prăzii mai importante, era posibil ca imperialii să nu-i fi observat apariția.

– S-o ștergem de-aici, R2-D2, mormăi tânărul readucând comenzile pe manual și virând scurt X-interceptorul.

Direcția eterică scârțâi, protestând față de manevra bruscă...

– Navetă de vânătoare neidentificată! bubui un glas aspru din difuzoare. Aici distrugătorul spațial imperial *Himera*. Transmite codul de identificare și declară destinația.

Putea să-și ia adio de la speranța că nu fusese observat. Luke distinsese acum în depărtare ce anume smulsese X-interceptorul din hiperspațiu: a treia navă era un crucișător interdictiv, instrumentul favorit al Împăratului pentru împiedicarea inamicilor să efectueze salturi în hiperspațiu. În mod clar, distrugătorul pândise cargobotul; ghinionul lui Luke fusese că traversase umbra masei proiectate a crucișătorului interdictiv și fusese azvârlit afară din hiperspațiu.

Cargobotul... Închizând ochii și concentrându-se, Luke își extinsese Forța și încercă să descopere dacă era o navă republicană, neutră sau poate chiar pirat. Nu simțea însă nici urmă de viață la bord. Fie că echipajul reușise să scape, fie că fusese deja luat prizonier.

Oricum, nu avea cum să-i vină în ajutor acum.

– R2-D2, găsește-mi muchia cea mai apropiată a conului de unde gravitaționale a interdictivului, comandă el și trimise X-interceptorul într-un picaj ce-i ridică stomacul în gură și pe care nici chiar compensatorul de accelerație nu-l putu stabiliza.

Dacă ar fi putut păstra cargobotul direct între el și distrugător, ar fi putut ieși din raza de acțiune înainte de a-l prinde cu un fascicul de tractare.

– Navetă de vânătoare neidentificată! Vocea aspră devenise iritată. Repet: transmite codul de identificare, sau vei fi reținută.

– Trebuia să fi luat cu mine unul dintre codurile ID false, mormăi Luke în barbă. R2-D2, unde-i estimarea muchiei?

Droidul emise un bip și pe display apăru o diagramă.

– Așa departe? Ei bine, nu avem de ales decât să-nțercăm. Ține-te bine!

– Navetă de vânătoare neidentificată...

Restul apelului fu înecat în vuietul propulsiei, când Luke ambală la maximum. Aproape pierdut în vacarm se auzi fluieratul lui R2-D2.

– Nu, strigă Luke, vreau câmpurile deflectoare coborâte! Avem nevoie de orice supliment de viteză.

Nu mai adăugă că prezența sau absența câmpurilor oricum n-ar fi contat de la distanța aceea, dacă distrugătorul dorea cu adevărat să-i vaporizeze. R2-D2 probabil că știa de asemenea asta.

Dar dacă imperialii nu păreau interesați să-l vaporizeze, nu doreau nici să-l lase să scape. Pe displayul pupa, putea zări distrugătorul ridicându-se deasupra cargobotului avariat, pentru a-i ieși din interferență.

Luke aruncă o privire scurtă spre indicatorul de proximitate. Era încă în domeniul razei de tractare și, la vitezele relative curente, avea să mai rămână acolo încă două minute. Avea nevoie de o modalitate de a-i distrage, sau orbi, sau...

– R2-D2, reprogreamază o torpilă cu protoni! Lansare cu viteză zero, apoi virare și pornire spre pupa. Fără senzori sau coduri de ghidare – vreau să nu poată fi detectată. Imediat ce ești gata, anunță-mă și lansează-o.

Reveni cu atenția spre displayul pupa și corectă ușor cursul X-interceptorului. Cu senzorii de ghidare activați în mod normal, torpila ar fi fost detectată imediat de rețeaua impresionantă de echipamente a distrugătorului; pornind fără activitate, ar fi limitat reacția imperialilor de a încerca s-o anihileze cu laserele. Reversul acțiunii era, desigur, faptul că dacă nu fusese ținută *foarte* precis, avea să treacă pe lângă obiectivul intenționat.

R2-D2 fluieră și, cu o vibrație ușoară, torpila porni. Luke o privi și-și extinse Forța, pentru a-i corija doar puțin cursul...

Iar peste o secundă, cu o fulgerare spectaculoasă de detonări multiple în lanț, cargobotul explodă.

Luke privi indicatorul de proximitate și, în gând, își strânse pumnii. Nu mai avea mult până să iasă din domeniu. Dacă sfărâmăturile cargobotului ar fi putut ecrana pentru alte câteva secunde fasciculul de tractare, ar fi reușit.

R2-D2 ciripi un avertisment. Luke privi traducerea, apoi displayul de rază mare și simți un nod în stomac. R2-D2 ciripi iarăși, mai insistent.

– Văd, mormăi Luke.

Era, desigur, tactica firească pe care s-o utilizeze imperialii. Deoarece cargobotul nu-l mai interesa, interdictivul își modifica poziția, rotindu-se și încercând să-și îndrepte giganticele proiectoare de câmp gravitațional asupra X-interceptorului care voia să evadeze. Luke văzu cum câmpul conic se apropia pe display...

– Țin-te bine, R2-D2! strigă el și, din nou prea brusc pentru anularea completă a efectelor de către compensatori, viră X-interceptorul la nouăzeci de grade, pornind lateral față de cursul original.

Dinapoi sa se auzi un scârțâit șocat.

– Taci, știu ce fac!

În tribordul lui, distrugătorul pornise cu întârziere să-și deplaseze forma masivă, pivotând pentru a urmări manevra lui Luke... și pentru prima dată din momentul întâlnirii, începură să se vadă sclipirile laserelor.

Tânărul decise rapid. Acum nu se mai putea salva bizuindu-se exclusiv pe viteză, iar o eroare putea să pună capăt definitiv confruntării.

– Ridică deflectoarele, R2-D2, îl instrui pe droid și-și concentrează atenția asupra celei mai bune manevre de evitare. Optimizează-le între putere și viteză.

R2-D2 emise un bip și vuietul motoarelor se reduce puțin, când câmpurile deflectoare porniră să se ridice. Încetiniseră, totuși cacealmaua părea să funcționeze deocamdată. Surprins de virajul de nouăzeci de grade al lui Luke, interdictivul se rotea acum în direcție greșită, iar fasciculul gravitațional mătura cursul precedent al X-interceptorului în loc să-l urmărească pe cel curent. În mod evident, comandantul lui se

străduia să corijeze eroarea, dar Luke era ajutat de simpla inerție a masivelor generatoare gravitaționale ale navei. Dacă ar fi izbutit să rămână în afara razei de acțiune a distrugătorului, ar fi scăpat de fasciculul de tractare și s-ar fi putut refugia în hyperspațiu.

– Pregătește-te de salt, îl anunță pe R2-D2. Nu contează direcția – facem doar unul scurt și, după ce scăpăm, ne vom orienta mai precis.

R2-D2 confirmă...

Și, pe neașteptate, Luke fu proiectat violent în centurile de siguranță.

Fasciculul de tractare al distrugătorului îi prinsese.

R2-D2 țipă disperat, dar Luke nu avea vreme acum să-l liniștească. Traectoria sa rectilinie devenise brusc un arc, un fel de pseudo-orbită, cu distrugătorul jucând rolul de planetă în centrul ei. Spre deosebire însă de o orbită reală, aceasta nu era stabilă și, de îndată ce imperialii focalizau alt fascicul asupra lui, cercul avea să degenereze rapid într-o spirală spre interior. O spirală al cărei capăt era cala-hangar a distrugătorului.

Luke coborî deflectorule, trimițând spre motoare toată puterea disponibilă, dar știu în același timp că acțiunea era probabil inutilă. Avu dreptate – pentru o secundă, fasciculul păru că șovăie, dar își reveni aproape imediat. O asemenea modificare relativ minoră a vitezei era prea insignifiantă pentru echipamentul de urmărire al fasciculului.

Dar dacă ar fi reușit o modificare majoră de viteză...

– Navetă de vânătoare neidentificată! (Glasul aspru revenise și, de data aceasta, tonul era de satisfacție nedisimulată.) Nu ai nici o șansă de scăpare. Orice tentative îți vor avaria aparatul. Dezactivează sursa energetică și pregătește-te de andocare.

Luke înțeleștă dinții. Urma să fie periculos, dar nu mai avea absolut nici o opțiune. Și *auzise* că manevra reușise cel puțin o dată. Undeva...

– R2-D2, îl anunță pe droid, vom încerca o chestie periculoasă. La semnalul meu, inversează și declanșează inversarea compensatorului de accelerație – la putere maximă și, dacă-i nevoie, șuntează relele de deconectare.

Ceva piui dinspre consola de comandă și riscă o privire scurtă spre display. Arcul de cerc îl adusese exact la muchia proiecției gravitaționale a interdictivului.

– R2-D2, acum!

Și cu un urlet de piese supuse unor tensiuni oribile, X-interceptorul se opri brusc.

Luke nu avu nici măcar timp să se întrebe ce anume din nava sa putea scoate un asemenea urlet, când fu proiectat din nou, chiar mai dur, în centurile de siguranță. Degetele mari, pregătite pe butoanele de deschidere a focului, apăsară energic, lansând în față două torpile cu protoni; simultan, ridică X-interceptorul pe verticală. Urmându-l pe traectoria sa, fasciculul de tractare al distrugătorului fusese pe moment derutat de manevra bruscă. Dacă și calculatoarele ce dirijau captarea ar fi fost atât de amabile să se fixeze asupra torpilelor cu protoni, nu asupra lui...

Iar torpilele dispărură ca prin farmec, lăsând în urmă doar un fuior din gazele de evacuare, dovedind că fuseseră deviate de pe cursul original. Manevra reușise; acum, distrugătorul trăgea la bord cu totul altă pradă.

– Suntem liberi! exclamă tânărul, ambalând motoarele la maximum. Pregătește-te pentru salt!

Droidul fluieră ceva, dar Luke nu avu timp să privească displayul pentru traducere. Înțelegându-și eroarea și faptul că nu aveau timp suficient pentru a restabili un fascicul de tractare, imperialii optaseră probabil pentru distrugerea totală. Toate bateriile distrugătorului părură că deschid foc în același timp și Luke se pomeni pe neașteptate încercând să se strecoare practic printr-un potop de raze laser. Străduindu-se să se relaxeze, lăsă Forța să curgă prin el, îngăduindu-i să-i călăuzească mâinile peste comenzi, așa cum făcea cu sabia. Nava se cutremură o dată sub o lovitură; cu vederea periferică, Luke zări vârful tunului său laser dorsal de la tribord licărind și dispărând într-un nor de plasmă supraîncălzită. O altă rază trecu puțin pe deasupra; o alta, și mai apropiată, arse o linie peste cupola de oțel transparent.

Dinspre display se auzi alt piuit: ieșiseră din umbra gravitației proiectată de interdictiv.

– Acum! urlă Luke spre R2-D2.

Și într-o secundă, însoțit de țipete electronice și mai înspăimântătoare, cerul din față se transformă brusc în linii stelare.

Reușiseră.

Pentru ceea ce păru o veșnicie, Thrawn rămase privind pe videcran spre locul unde fusese X-interceptorul lui Skywalker înainte de a dispărea. Fără un cuvânt, Pellaeon îl urmări, întrebându-se când avea să vină inevitabila explozie. Ascultă cu jumătate de ureche rapoartele de estimare ale avariilor provenite de la proiectorul 4 de fascicule de tractare, evitând precaut să se implice în reparații.

Distrugerea unuia dintre cele zece proiectoare ale *Himerei* era o pierdere relativ minoră. Nu același lucru se putea spune și despre evadarea lui Skywalker.

Thrawn se foi și se răsuci. Pellaeon se încordă...

– Vino, căpitane, rosti încet Marele Amiral și porni pe pasarela punții de comandă.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon urmându-l la un pas și reamintindu-și toate istoriile despre felul în care Darth Vader tratase eșecurile subordonaților săi.

Puntea era neașteptat de tăcută, când Thrawn se îndreptă spre scara pupa și coborî în fosa tribord de navigație. Trecu pe lângă operatorii din fața consolelor și pe lângă ofițerii încremeniți în poziție de drepti înapoia lor, și se opri la stația de comandă a fasciculelor de tractare tribord.

– Numele? vorbi el cu un calm torturator.

– Cris Pieteron, Mare Amiral, răspunde tânărul din fața consolei, privindu-l îngrozit.

– Răspundeai de fasciculul de tractare în decursul angajării navetei de vânătoare.

Nu fusese câtuși de puțin o întrebare.

– Da, Mare Amiral... dar n-a fost vina mea.

Sprâncenele lui Thrawn se arcuie doar o fracțiune.

– Explică!

Pieteron porni să facă un gest în lateral, apoi se răzgândi în mijlocul mișcării.

– Ținta a manipulat cumva compensatorul de accelerație, anihilând vectorul vitezei...

– Cunosci faptele, îl opri Thrawn. Aștept să aud motivul pentru care pierderea țintei n-a fost vina ta.

– N-am fost niciodată instruit pentru asemenea manevre, Mare Amiral, replică Pieteron cu o lucire sfidătoare în ochi. Calculatorul a pierdut captarea, dar a părut că o regăsește instantaneu. Nu aveam cum să știu că, de fapt, captase altceva, până ce...

– Până ce torpilele cu protoni au detonat în proiector?

Pieteron îi susținu privirea.

– Da, Mare Amiral.

Un moment prelung, Thrawn îl studie.

– Cine este superiorul tău? Întrebă în cele din urmă.

Ochii tânărului se îndreptară spre dreapta.

– Sublocotenentul Colclazure, Mare Amiral.

Lent, deliberat, Thrawn se răsuci spre bărbatul înalt, încremenit în poziție de drepti cu spatele spre pasarelă.

– Tu ești șeful acestui operator?

– Da, Mare Amiral, răspunde Colclazure înghițind un nod vizibil.

– Instruirea lui a fost de asemenea responsabilitatea ta?

– Da, Mare Amiral.

– În decursul acelei instruirii, ai rulat vreun scenariu similar situației anterioare?

– Nu... nu-mi amintesc, Mare Amiral, recunosc sublocotenentul. Programul standard de instruire *include* însă scenarii de pierdere a semnalului de captare și confirmarea restabilirii următoare.

Thrawn aruncă o privire scurtă spre Pieteron.

– Tot tu l-ai înrolat, sublocotenente?

– Nu, Mare Amiral. A fost recrutat.

– Acesta ar fi un motiv pentru care să nu-i acorzi la fel de mult timp de instrucție ca unui înrolat obișnuit?

– Nu, Mare Amiral, răspunde Colclazure uitându-se spre Pieteron. Am încercat întotdeauna să-mi tratez subordonații la fel.

Thrawn căzu o clipă pe gânduri, apoi se întoarse pe jumătate și privi peste umărul lui Pellaeon.

– Rukh!

Pellaeon tresări când Rukh trecu silențios pe lângă el; nu-și dăduse seama că noghriul îi urmăse. Marele Amiral așteptă până ce Rukh ajunse la el, apoi reveni cu atenția către Colclazure.

– Sublocotenente, cunoști diferența dintre o eroare și o greșală?

Puntea se scufundase într-o tăcere de mormânt. Colclazure înghiți un alt nod, pălind vizibil.

– Nu, Mare Amiral.

– Oricine poate să facă o eroare, sublocotenente. Dar eroarea aceea nu devine greșală, decât dacă refuzi s-o corectezi.

Ridică un deget...

Și aproape într-o doară, indică.

Pellaeon nici nu-l zări pe Rukh mișcându-se. Pieteron nu avu timp măcar să strige.

Ceva mai departe în fosă se auzi sunetul cuiva care se străduia din răspuțuri să nu vomite. Thrawn privi din nou peste umărul lui Pellaeon și făcu alt semn, iar tăcerea fu destrămată de tropăitul a doi soldați din trupele de șoc.

– Evacuați-l, le ordonă Marele Amiral, întorcându-se cu spatele spre trupul inert al lui Pieteron și sfredelindu-l pe Colclazure cu privirea. Eroarea, sublocotenente, i se adresează încetișor, a fost acum corectată. Poți începe să instruiști un înlocuitor.

Îl fixă pe Colclazure încă o secundă, apoi, aparent indiferent la tensiunea din jur, reveni cu atenția spre Pellaeon.

– Căpitane, vorbi cu tonul său obișnuit, doresc raportul tehnico-tactic complet asupra ultimelor secunde ale contactului. Mă interesează îndeosebi vectorul de salt în hiperspațiu.

– Este pregătit, Mare Amiral, rosti șovăitor un locotenent și înaintă, întinzând un datapad.

– Mulțumesc. Thrawn îi aruncă o privire fugară și-l dădu lui Pellaeon. O să-l prindem, căpitane, continuă el revenind spre scară. O să-l prindem în curând.

– Da, domnule amiral, încuviință prudent Pellaeon, grăbindu-se să-l ajungă din urmă. Sunt sigur că este vorba doar de o chestiune de timp.

Thrawn ridică o sprânceană.

– Nu m-ai înțeles, vorbi cu blândețe. Acum este în hiperspațiu, nu foarte departe. Și – surâse viclean spre Pellaeon – este neajutorat.

– Nu înțeleg, domnule amiral.

– Manevra pe care a utilizat-o are un efect colateral interesant despre care bănuiesc că nu avea habar. O asemenea rearmorsare a compensatorului de accelerație afectează sever hiperpropulsia. Peste nici un an-lumină va înceta să mai funcționeze. Tot ce avem de făcut este să cercetăm vectorul respectiv, sau să-i convingem pe alții s-o facă pentru noi... și va fi al nostru. Ai priceput?

– Da, domnule amiral. Să contactez restul flotei?

Thrawn scutură din cap.

– Prioritatea flotei este în clipa de față pregătirea atacului de la Sluis Van. Nu, cred că pentru asta vom încheia un subcontract. Vreau să trimiți mesaje tuturor contrabandiștilor importanți care operează în zona asta – Brasck, Karrde, Par'tah și alții pe care-i avem în fișiere. Folosește-le frecvențele private și codurile de încriptare – cooperarea lor ar trebui să fie ajutată de un mic memento privind ceea ce știm despre ei. Transmite-le vectorul hiperspațiu al lui Skywalker și oferă o recompensă de treizeci de mii pentru capturarea lui.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon și privi în fosa de navigație unde activitatea continua în jurul stației fasciculului de tractare. Domnule amiral, dacă știati că evadarea lui Skywalker era numai temporară...

– Imperiul se află în război, căpitane, replică Marele Amiral cu glas tăios. Nu ne putem permite luxul unor oameni ale căror minți sunt atât de mărginite încât nu se pot adapta unor situații neașteptate.

Privi cu înțeleasă către Rukh, apoi întoarse ochii arzători spre Pellaeon.

– Execută ordinele, căpitane. Skywalker va fi al nostru. Viu... sau altfel.

In fața lui Luke, displayurile sclipeau slab, derulând mesaje de diagnostică, majoritatea în chenare roșii. Dincolo de ele, prin cupola carlingii, putea distinge botul X-interceptorului, slab iluminat de scânteierile stelelor îndepărtate. Și mai departe se zăreau stelele înseși, arzând împrejur cu flăcări reci.

Asta era tot. Nici un soare, nici o planetă, nici un asteroid sau cometă. Nici un fel de nave militare, transportoare, sateliți artificiali sau sonde. Nimic! El și R2-D2 naufragiaseră realmente în mijlocul neantului.

Programul de diagnostică al calculatorului se încheie.

– R2-D2, întreabă Luke, ce-ai aflat?

Dinapoi a lui se auzi un suspin electronic evident jalnic și răspunsul droidului apără pe display.

– Chiar așa de rău?

R2-D2 gemu din nou și sinteza calculatorului fu înlocuită de evaluarea astromecului asupra situației.

Nu era deloc bună. Inversarea compensatorului de accelerație efectuată de Luke determinase un șoc feedback violent în ambele alimentatoare ale hiperpropulsiei – nu atât cât să le scurtcircuiteze instantaneu, însă arzându-le suficient de rău pentru ca să determine oprirea bruscă la zece minute după evadare. La viteza de 0,4 pe care o avea nava la momentul respectiv, asta însemna o distanță de aproape o jumătate de an-lumină. În plus, același șoc energetic cristalizase complet antena radio subspațiu.

– Cu alte cuvinte, concluzionă Luke, nu putem pleca, e greu de crezut că vom fi găsiți și nu putem cere ajutor. Am sintetizat bine situația?

R2-D2 adăugă ceva printr-un bip.

– Exact, oftă Luke. Și nu putem rămâne aici. Oricum, nu prea mult timp.

Își frecă bărbia, căutând să alunge sentimentul de teamă care-l rodea. Dacă ar fi cedat în fața fricii, ar fi pierdut capacitatea de gândire, iar asta era ultimul lucru pe care și-l putea permite în momentul acela.

– Bine, rosti fără grabă. Să-ncercăm să demontăm alimentatoarele de la ambele motoare și să vedem dacă putem recupera destule componente pentru a improviza unul singur funcțional. Dacă putem, îl montăm undeva în mijlocul fuzelajului pupa, de unde poate servi ambele motoare. Poate chiar unde se află acum servomecanismul foliei-S... n-avem nevoie de ea ca să ajungem acasă. Crezi că-i posibil?

R2-D2 fluieră gânditor.

– Nu te-am întrebat dacă o să fie ușor, spuse Luke răbdător când răspunsul droidului apărui pe display, ci doar dacă-i posibil.

Alt fluierat și alt mesaj pesimist.

– Eu zic să-ncercăm oricum, zise Luke descheindu-și centurile și încercând să se răsucescă în spațiul strâmt al carlingii.

Dacă demonta spătarul scaunului catapultabil, ar fi putut ajunge la compartimentul de stocare și la uneltele de acolo.

R2-D2 piui iarăși.

– Nu te teme, n-o să mă blochez, îl liniști Luke răzgândindu-se și revenind la compartimentele interioare ale carlingii.

Acolo se aflau mânușile și casca ermetice ale costumului de zbor; era mai simplu să se echipeze pentru vid și apoi să intre în compartimentul de stocare prin trapa intrados.

– Dacă vrei să fii de ajutor, apelează specificațiile de reparații și află cum se demontează alimentatoarele. Și fii nițel mai vesel, ce naiba! Ai început să semeni perfect cu C-3PO.

R2-D2 încă protesta indignat pe seama ultimei caracterizări, când cea din urmă etanșare a căștii lui Luke se închise, izolându-l de orice zgomote. *Totuși* părea mai puțin speriat.

Luke avu nevoie de aproape două ore ca să înlătore toate cablurile și conductele din cale și să demonteze alimentatorul de hiperpropulsie al motorului babord.

Nu-i trebui nici un minut ca să descopere că pesimismul anterior al droidului fusese justificat.

– E plin de fisuri, comentă posac tânărul, răsucind pe toate fețele obiectul voluminos. Toată carcasa de ecranare. Sunt mai subțiri decât firul de păr... pe unele de abia le vezi... dar se întind pe toată lungimea laturilor.

R2-D2 emise un soi de gâlgâit încetșor, care nu necesita traducere. Luke nu se ocupase prea mult de repararea X-interceptoarelor, dar se pricepea îndeajuns ca să știe că, fără ecranarea superconductoare intactă, alimentatorul de hiperpropulsie nu era decât o cutie de piese moarte.

– Să nu abandonăm însă, îi reaminti lui R2-D2. Mai avem șansa ca, la celălalt alimentator, carcasa să fie în stare bună.

Luând trusa de scule, și simțindu-se incredibil de stângaci în imponderabilitate, se strecură pe sub fuzelajul X-interceptorului, spre motorul tribord. În câteva minute, demontă panoul de acces corespunzător și înlătură cablurile ce-i stăteau în drum. După aceea, încercând să-și strecoare simultan vizorul și bagheta luminescentă în deschidere, fără să se orbească singur, examinează interiorul.

Cercetarea atentă a carcasei alimentatorului arată că n-avea rost să continue operațiunea.

Rămase locului un moment, lovind ușor cu genunchiul clapeta de ventilație și întrebându-se ce – în numele Forței! – vor face acum. X-interceptorul, atât de robust și sigur în toiul bătăliilor, părea acum un firicel teribil de subțire de care atârna viața sa.

Se uită în jur, spre neant și stelele îndepărtate, și simți cum îl copleșește senzația vagă de cădere, care însoțea întotdeauna imponderabilitatea. O amintire îi răsări în minte – el însuși, atârnat sub Orașul Norilor, slăbit de frică și de șocul pierderii mâinii drepte, întrebându-se cât timp va mai rezista. *Leia*, strigă în gând cu toată puterea Jedi. *Leia, ascultă-mă! Răspunde-mi.*

Nu primi nici un răspuns, ci doar ecoul chemării în propria sa minte. De fapt, nici nu se așteptase la vreunul. *Leia* plecase de mult și de acum era în siguranță pe Kashyyyk, sub protecția lui Chewbacca și a unei planete de wookiee.

Se întrebă dacă va afla vreodată ce se întâmplase cu fratele ei.

Pentru Jedi, emoție nu există, doar pace. Luke inspiră profund, alungându-și gândurile negre. Nu, n-avea să se dea bătut. Iar dacă hiperpropulsia nu putea fi reparată... ei bine, poate că va putea încerca altceva.

– Măntorc, R2-D2, anunță el fixând panoul de acces și strângând unelte. Până atunci, strânge tot ce avem despre antena radio subspațiu.

Când cupola carlingii se etanșă în jurul lui Luke, R2-D2 pregătise deja datele găsite. Ca și în cazul celor despre hiperpropulsie, nu erau deloc încurajatoare. Construită din zece kilometri de sârmă superconductoare ultrasubțire, strâns bobinată în jurul unui miez în formă de U, antena radio subspațiu nu era un ansamblu care să poată fi reparat din mers.

Pe de altă parte, nici Luke nu era un pilot obișnuit.

– Perfect, se adresează el droidului, uite ce vom face. Bobina exterioară a antenei este distrusă, dar se pare că miezul în sine n-a fost atins. Dacă putem găsi undeva prin navă zece kilometri de sârmă superconductoare, ar trebui să putem improviza altă antenă. Așa-i?

R2-D2 reflectă fulgerător și ciripi un răspuns.

– Haide, haide, îl certă Luke. Vrei să-mi spui că nu poți să faci ceea ce o mașină bobinatoare lipsită de inteligență face cât e ziua de lungă?

Bip-urile de răspuns al droidului sunară realmente indignate. Traducerea care se derulă pe display era pe măsură.

– Ei bine, făcu Luke ascunzându-și surâsul, atunci nu-i nici o problemă. Bănuiesc că fie propulsia elevatorului repulsor, fie bruiorul de senzori va avea sârma necesară. Vrei să verifici chestia asta?

După o pauză scurtă, R2-D2 fluieră ceva.

– Da, încuviință Luke, știu care sunt limitările sistemului biogen. De aceea tu te vei ocupa de bobinat, iar eu voi reveni la transa de hibernare.

Altă serie de fluierături.

– Nu-ți face probleme! Hibernarea este perfect sigură, atâta timp cât mă trezesc la fiecare câteva zile pentru hrană și apă. M-ai văzut făcând-o de o duzină de ori, nu? Hai, treci la treabă și rulează verificările alea!

Nici una dintre cele două componente nu avea lungimea de sârmă dorită, dar, după ce scotoci prin secțiunile mai esoterice ale memoriei sale tehnice, R2-D2 ajunse la concluzia că cei opt kilometri disponibili în bruiorul de senzori ar fi trebuit să fie suficienți măcar pentru obținerea unei antene de eficiență mică. Recunosc totuși că nu exista nici o modalitate prin care să fie sigur, până n-o testau realmente.

Luke avu nevoie de încă o oră de muncă până demontă bruiorul și antena din navă, scoase bobinajul distrus de pe miez și mută totul în partea de sus a fuzelajului pupa, unde puteau ajunge cleștii lui R2-D2. Improvizarea unui cadru de alimentare cu sârmă și împiedicarea încălcirii acesteia mai dură o oră și tânărul petrecu altă jumătate de oră ca să privească operațiunea și să se asigure că se desfășura perfect.

Moment în care nu-i mai rămăsese nimic de făcut.

– Nu uita, îi reaminti droidului după ce se instalează pe cât putu de confortabil în scaunul de pilotaj, dacă merge ceva prost – sau dacă măcar *ți se pare* c-o să meargă prost –, mă scoli imediat. Ai înțeles?

R2-D2 îi fluieră asigurările sale.

– Bine, vorbi Luke mai mult pentru sine. Atunci, cred că asta-i tot.

Inspiră adânc și mai privi o dată cerul înstelat. Dacă nici asta nu reușea... Nu avea însă nici un rost să se îngrijoreze acum. Pentru moment, făcuse tot ce-i stătea în putință. Venise momentul să apeleze la pacea interioară și să-și lase soarta în grija lui R2-D2.

Lui R2-D2 și... Forței.

Inspiră din nou adânc. *Leia*, strigă el, inutil, pentru ultima dată. După aceea, întorcându-și mintea și gândurile spre interior, începu să-și reducă ritmul cardiac.

Ultimul lucru pe care și-l aminti înainte de a-l învălui bezna fu senzația ciudată că cineva, undeva, îi auzise de fapt ultimul apel...

Leia...

Leia se trezi brusc.

– Luke? strigă ea, ridicându-se într-un cot și privind în întunericul din jur.

Ar fi putut jura că-i auzise glasul. Glasul, sau poate atingerea minții.

Nu se zărea însă nimeni. Nimeni și nimic, cu excepția spațiului strâmt din cabina centrală a lui *Lady Luck*, bubuiturilor inimii ei și sunetelor familiare de fundal ale unei nave aflate în zbor. Plus, la o duzină de metri depărtare, în cabină, senzația imposibil de confundat a prezenței lui Chewbacca. Trezindu-se cu adevărat, prințesa își aminti că Luke se găsea la sute de ani-lumină depărtare.

Fusese probabil un vis.

Suspînând, Leia se lăsă înapoi pe spate. În aceeași clipă însă auzi modificarea subtilă a șabloanelor de sunet și vibrații, când principalul motor subluminiu decuplă și lăsă locul propulsiei elevatorului repulsor. Ascultând cu mai multă atenție, putu să audă șuieratul slab al atmosferei care vâjăia pe lângă blindaj.

Ajunseseră la Kashyyyk înainte de ora stabilită.

Coborî din pat, își căută hainele și se îmbrăcă, simțind cum suspiciunile nerostite o măcinau cu forțe reînnoite. Han și Chewbacca puteau fi oricât de liniștitori doreau, însă ea citise rapoartele diplomatice și știa perfect cât de puternice erau resentimentele pe care wookiee continuau să le nutrească față de oameni. În opinia ei, rămânea un mare semn de întrebare dacă statutul de membră în ierarhia Noii Republici avea să le compenseze.

Mai ales, ținând seama de dificultatea cronică a înțelegerii limbii.

Amintirea respectivă o făcu să schițeze o grimasă și, nu pentru prima dată de când părăsise Nklon, își dori ca Lando să fi folosit alt droid pentru trucul cu glasul ei. Dacă l-ar fi avut la dispoziție pe C-3PO dotat cu translatorul de șapte milioane de graiuri, situația ar fi fost mai puțin delicată.

Până ajunse în cabina de comandă, *Lady Luck* coborâse deja mult în atmosferă, gonind peste un plafon de nori surprinzător de neted și ocolind prin viraje line vârfurile arborilor ce-l străpungeau ocazional. Leia își aminti momentul în care întâlnise prima dată o referire la mărimea arborilor de pe Kashyyyk; atunci, avusese o discuție încinsă cu bibliotecara Senatului, căreia îi declarase că guvernul nu putea îngădui ca datele din arhive să conțină asemenea erori evident absurde. Chiar și acum, zărind arborii în mod direct, îi venea greu să creadă că erau reali.

– Dimensiunile astea sunt uzuale la arborii *wroshyr*? îl întrebă pe Chewbacca, așezându-se pe scaunul de alături.

Chewbacca mârâi negativ: copacii vizibili deasupra norilor erau probabil cu o jumătate de kilometru mai înalți decât media.

– Deci pe ei vă puneți inelele-creșă, încuviință din cap Leia.

El o privi și, chiar cu capacitatea limitată a femeii de a descifra chipuri wookiee, surprinderea sa fu evidentă.

– Nu mai fi atât de șocat, îl admonestă surâzând. Unii dintre noi, oamenii, cunoaștem câte ceva despre cultura wookiee. Să știi că nu suntem *toți* sălbatici ignoranți.

Pentru o clipă Chewbacca rămase holbându-se, apoi cu un râset lătrar reveni asupra comenzilor.

În față, spre dreapta, apăruse un pâlc de arbori *wroshyr* mai înalți. Chewbacca viră *Lady Luck* într-acolo și în câteva minute se aflau suficient de aproape pentru ca Leia să vadă rețelele de cabluri, sau ramurile subțiri, ce-i uneau imediat deasupra norilor. Chewbacca descrie un ocol, apropiindu-se de perimetrul pâlcului pentru ca apoi, doar cu un mârâit de avertizare, să coboare brusc în nori.

Leia se crispă. Niciodată nu-i plăcuse să zboare fără contact vizual, mai ales printr-o regiune ticsită cu obstacole de dimensiunile arborilor *wroshyr*. Dar înainte ca *Lady Luck* să fie complet învăluită de pâcla albă și groasă, ieșiră din ea. Imediat dedesubt se afla alt strat noros. Chewbacca păturse și în acela, străbătându-l și ieșind dedesubt...

Femeia își ținu răsuflarea. Ocupând tot spațiul dintre copacii masivi ai pâlcului, aparent atârând suspendat în văzduh, se zărea un oraș.

Nu doar o îngrămădire de colibe primitive și focuri, precum satele arboricole ale ewokilor de pe Endor. Acesta era un oraș adevărat, întinzându-se pe mai bine de un kilometru pătrat. Chiar de la depărtarea aceea, Leia putea să-și dea seama că toate clădirile erau mari și complexe, unele dintre ele cu două sau trei niveluri, iar străzile erau rectilinii și precis trasate. Tulpinile gigantice ale arborilor se ridicau pe lângă oraș și, în câteva locuri, chiar prin el, lăsând impresia unor imense coloane brune ce susțineau un plafon de nori. Pe tot perimetrul orașului, reflectoare cu razele straniu colorate erau îndreptate spre exterior.

De lângă ea, Chewbacca mormăi o întrebare.

– Nu, clătină Leia din cap, n-am văzut niciodată holograma unei așezări wookiee. Evident, am avut numai de pierdut.

Se apropiaseră binișor de acum și nicăieri nu se zărea vreun unipod de tip Orașul Norilor la care se așteptase.

De fapt, nu era vizibil *nici un fel* de suport. Oare întregul oraș era susținut de elevatoare repulsor?

Lady Luck viră ușor spre stânga și acum, drept în fața lor, la marginea orașului și nițel deasupra, se distinse o platformă circulară marcată prin balize de asolizare. Platforma părea că iese direct dintr-un arbore și Leia avu nevoie de câteva secunde pentru a-și da seama că ansamblul nu era decât restul unei ramuri gigantice care fusese retezată orizontal în apropierea trunchiului.

O realizare inginerească deloc minoră. În străfundul minții, se întreabă cum îndepărtaseră restul ramurii.

Platforma nu părea suficient de mare ca să primească o navă de mărimea lui *Lady Luck*, dar, privind spre oraș, Leia înțelese că dimensiunea aparentă era o iluzie optică determinată de scara incredibilă a arborelui. Până când Chewbacca aduse iahtul spațial pe lemnul înnegrit de foc, devenise deja clar că platforma o putea găzdui nu numai pe *Lady Luck*, ci și nave de pasageri de linie.

Sau crucișătoare de atac imperiale. Leia decise că nu trebuia să fie prea curioasă asupra circumstanțelor în care fusese construită platforma.

Se așteptase pe jumătate ca wookiee să trimită o delegație care s-o aștepte și se dovedi că avusese dreptate tot pe jumătate. Când Chewbacca extinse rampa, doi dintre băștinașii giganti așteptau lângă *Lady Luck*, imposibil de deosebit pentru ochiul femeii, cu excepția înălțimii ușor diferite și a desenelor de pe bandulierele late ce coborau de pe umăr până la talie peste blana cafenie. Cel mai înalt dintre ei, cu banduliera brună țesută cu fir auriu, înaintă un pas când femeia coborî pe rampă. Leia se apropie de el, folosind toate tehnicile de calmare Jedi pe care le cunoștea și rugându-se ca întâlnirea să nu fie atât de stângace pe cât se temea. De abia îl înțelegea pe Chewbacca, care trăise zeci de ani printre oameni. Un wookiee băștinaș, vorbind un dialect local, avea probabil să fie complet de neînțeles.

Wookieeul înalt plecă ușor capul și deschise gura. Leia se încordă...

[Te salut, Leiaorganasolo,] tună el. [Bun venit în Rwookrror.]

Leia simți că rămâne cu gura căscată de uimire.

– Ah... îți mulțumesc, izbuti să răspundă. Sunt... ă-ă-ă... onorată să fiu aici.

[Și noi suntem onorați de prezența ta,] mârâi el politicos. [Eu sunt Ralrracheen. Poate-ți va fi mai ușor să-mi spui Ralrra.]

– Sunt onorată să te cunosc, încuviință Leia continuând să se simtă amețită.

Cu excepția bizarului mârâit al sunetelor finale, vorbirea lui Ralrra era perfect inteligibilă. Ba chiar, ascultându-l, femeii i se păru că, prin farmec, dispăruseră toți paraziții aceia pe care trebuise mereu să-i filtreze. Simți că se luminează la față și speră că surpriza ei nu era chiar atât de evidentă.

Se părea că lucrurile stăteau exact invers. Lângă ea, Chewbacca mormăi încetșor.

– Dă-mi voie să ghicesc, spuse Leia sec, întorcându-se spre el. Ai avut dintotdeauna un impediment de vorbire și nu mi-ai spus-o niciodată? Chewbacca hohoti sonor.

[Chewbacca vorbește excelent,] îi zise Ralrra. [Eu sunt cel cu impedimentul de vorbire. În mod curios, este genul de problemă care-i face pe oameni să înțeleagă mai ușor.]

– Este clar, aprobă Leia deși nu era deloc așa. Ai fost ambasador?

Brusc, aerul din jurul lor păru că îngheață.

[Am fost sclav al Imperiului,] mârâi încetșor Ralrra. [Ca și Chewbacca, înainte ca Hansolo să-l elibereze. Cei care m-au prins m-au folosit pentru a vorbi cu ceilalți sclavi wookiee.]

Leia se înfioră.

– Îmi pare rău, izbuti să articuleze.

[Nu trebuie să-ți parră. Rolul meu mi-a oferit multe informații despre forțele Imperiului. Informații care s-au dovedit utile când ne-a eliberat Alianța voastră.]

Brusc, Leia își dădu seama că Chewbacca nu mai se afla lângă ea. Îngrozită, văzu că era încleștat într-o luptă pe viață și pe moarte cu

celălalt wookiee, neputându-și folosi proiectorul de săgeți, pe care brațul masiv al celuiilalt i-l lipise de corp.

– Chewie! strigă ea, coborând mâna spre blasterul de la centură.

De abia îl atinsese însă, când brațul lăptos al lui Ralrra o prinse într-o strânsoare de fier.

[Nu îi tulburra,] rosti wookieeul ferm. [Chewbacca și Salporin au fost prieteni din copilărie și nu s-au văzut de mulți ani. Salutul lorr nu trebuie întrerupt.]

– Scuze, murmură Leia coborând mâna și simțindu-se profund rușinată.

[În mesaj, Chewbacca a spus că cerri sanctuarr,] continuă Ralrra, recunoscându-i probabil stinghereala. [Vino! Îți voi arăta pregătirile pe care le-am făcut.]

Ochii femeii se întoarseră către Chewbacca și Salporin, care continuau să se strângă în brațe.

– Poate că ar trebui să-i așteptăm, sugeră ea nesigur.

[Nu va fi nici un pericol.] Ralrra se îndreptă de spate, etalându-și întreaga statură. [Leiaorganasolo, trebuie să înțelegi. Fără tine și oamenii tăi, mulți dintre noi am fi și acum sclavii Imperiului. Sclavi sau morți. Față de tine și de Republica ta, noi avem o datorie de viață.]

– Mulțumesc, spuse Leia simțind cum i se destrăma și ultima rămășiță de încordare.

Majoritatea culturii și psihologiei wookiee continua să-i rămână obscură, dar cel puțin înțelegea perfect conceptul datoriei de viață. Ralrra jurase în mod oficial că o va apăra, iar jurământul era susținut de onoarea, tenacitatea și puterea wookiee.

[Vino,] mârâi Ralrra, arătând spre ceea ce părea colivia deschisă a unui ascensor, la marginea platformei. [Vom merge în sat.]

– Sigur că da, aprobă Leia. Apropo... voiam să vă întreb cum mențineți satul suspendat? Folosiți elevatoare repulsor?

[Vino,] zise Ralrra. [Îți voi arăta.]

Satul nu era susținut de elevatoare repulsor. Nici de unipozi, cabluri de ancorare sau folosind alte procedee inteligente ale tehnologiei moderne. Ceea ce o uimi și mai mult pe Leia, fiindcă înțelese că metoda wookiee era, în felul ei, mult mai sofisticată decât oricare alta.

Satul era susținut de ramuri.

[Construirea unui sat de mărimea asta a fost o sarcină marre,] îi spuse Ralrra, fluturând brațul masiv spre structura în zăbrele de deasupra lor. [Multe ramurri de la nivelul dorit au fost înlăturate. Cele rămase după aceea au crescut mai puternice și mai repede.]

– Seamănă cu o plasă de păianjen gigantică, comentă Leia, privind din ascensor spre intradosul satului și încercând să nu se gândească la kilometrii de gol aflate direct sub ei. Cum le-ați prins laolaltă în felul ăsta?

[Nu am făcut-o. Sunt o unitate prin propria lorr creșterre.]

– Poftim? se încruntă femeia.

[Au crescut laolaltă,] explică Ralrra. [Când se întâlnesc două ramurri *wroshyrr*, ele cresc în una singură. Laolaltă, dezvoltă ramurri noi în toate direcțiile.]

Mârâi ceva în barbă, un cuvânt sau frază pentru care Leia nu avea traducere.

[Este un memento viu al unității și puterii poporului wookiee,] adăugă el aproape pentru sine.

Leia încuviință fără un cuvânt. Era de asemenea, înțelese ea, o indicație a faptului că toți arborii *wroshyrr* din pâlcul acela constituiau o singură plantă gigantică, cu un sistem de rădăcini unificat sau cel puțin întrepătruns. Wookiee își dădeau seama de lucrul acesta? Sau evidentul lor respect față de arbori interzicea asemenea gândire și întrebări?

Desigur, curiozitatea nu i-ar fi ajutat prea mult într-un astfel de caz. Coborând ochii, femeia privi în pâcelele întunecate de sub ascensor. Undeva jos se aflau *wroshyrr* mai scunzi și sute de alte tipuri de arbori ce alcătuiau junglele vaste de pe Kashyyyk. Se spunea că în jungla aceea existau mai multe ecosisteme arboricole diferite, dispuse în straturi aproximativ orizontale, fiecare mai periculos decât cel de deasupra. Leia nu știa dacă wookiee izbutiseră măcar o dată să coboare până la sol; cel care ajunsese pe suprafață n-o făcuse în nici un caz pentru studii botanice de durată.

[Se numesc *kroyie*,] zise Ralrra.

Leia clipi în fața replicii bizare, dar chiar în clipa când deschise gura pentru a întreba la ce se referea, zări triumphiul dublu de păsări care zbura rapid sub ei.

– Păsările acelea?

[Da. Cândva erau un vânat mult apreciat pentru wookiee. Acum chiar și săracii le pot mânca.]

Arată spre marginea satului de deasupra lor, către strălucirea reflectoarelor pe care Leia le zărise în decursul apropierei.

[*Kroyie* vin la luminile acelea,] explică el. [Acolo îi așteaptă vânătorii.]

Leia încuviință a înțelege; văzuse momeli vizuale cu diverse grade de sofisticare folosite pentru atragerea prăzilor pe alte planete.

– Norii nu le afectează eficiența?

[Sunt mai eficiente prin norri. Norii difuzează lumina. Un *kroyie* o va vedea din depărtare.]

Pe când vorbea, triumphiul dublu de păsări viră brusc, urcând spre norii de deasupra și spre luminile ce jucau pe ei.

[Vezi? Poate că la cină vom mânca una dintre ele.]

– Mi-ar plăcea. Țin minte că, odată, Chewbacca mi-a spus că sunt delicioase.

[Atunci trebuie să ne întoarcem în sat], rosti Ralrra acționând comanda ascensorului, care porni să urce scârțâind din cablu. [Sperasem să te adăpostim într-o locuință mai luxoasă, dar Chewbacca nu ne-a îngăduit.]

Făcu un gest și, pentru prima dată, Leia observă casele construite direct în arborii de lângă ei. Unele se înălțau pe mai multe nivele și erau destul de complexe; toate păreau să se deschidă spre hău.

– Chewbacca îmi cunoaște preferințele, zise ea oprindu-și un fior. Tocmai mă întrebam de ce a coborât ascensorul atât de mult sub satul propriu-zis.

[Ascensorul e folosit în principal pentru transportul mărfurilor sau al bolnavilor. Cei mai mulți wookiee preferră să urce pe copaci în mod natural.]

Întinse o mână spre ea, cu palma în sus; când mușchii acoperiți de piele și blană se flectară, gheare curbe cu aspect ucigaș ieșiră din tecile ascunse sub vârfurile degetelor.

Leia înghiți un nod.

– Nu știusese că wookiee au asemenea gheare, murmură ea. Deși cred că ar fi trebuit să-mi dau seama. La urma urmelor *sunteți* arboricoli.

[Fără ele, viața în copaci ar fi imposibilă], încuviință Ralra. Ghearele se retractară din nou și wookieeul arătă cu brațul în sus. [Chiarr și pe liane ar fi greu fără ele.]

– *Liane?* repetă femeia, privind încruntată prin plafonul transparent al ascensorului.

Până atunci nu observase nici o liană pe arbori și, de fapt, nu zărea nici acum vreuna. Ochii îi căzură pe cablul care se ridica de la ascensor, dispărând în frunzișul și crengile de deasupra...

Un cablu *verde-închis*.

– Cablul acesta este de fapt o liană?

[Liană *kshyy*,] o liniști el. [Nu-ți face griji despre rezistența lui. Este mai rezistent decât materialul compozit al cablurilor și nu poate fi tăiat nici de blaster. De asemenea, se autorepară.]

– Aha, îngână Leia holbându-se la liană și domolindu-și cu greu sentimentul brusc de panică.

Zburase prin toată galaxia, în sute de tipuri diferite de aerospeedere și nave spațiale fără cel mai neînsemnat atac de acrofobie, dar acum, atârând deasupra neantului, fără o carlingă solidă în jur, era cu totul altceva. Sentimentul cald de securitate pe care-l încercase la ajungerea pe Kashyyyk începuse să se destrame.

– Lianele s-au rupt vreodată? se interesă, căutând să pară nepăsătoare.

[În trecut, s-a mai întâmplat. Diversi paraziți și ciuperci le pot roade, dacă nu sunt verificate. Acum folosim sisteme de protecție, cum nu aveau strămoșii. Acest tip de ascensoare conține un elevator repulsor pentru cazurii extreme.]

– Aha, făcu Leia și disconfortul de moment dispăru, făcând-o să se simtă ca un diplomat debutant nu foarte inteligent.

Era ușor de uitat că, în ciuda aspectului oarecum straniu al așezărilor și a propriei lor înfățișări animalice, wookiee erau în general experți în tehnologia de vârf.

Ascensorul se ridică deasupra nivelului podelei satului. Chewbacca și Salporin îi așteptau acolo, primul dintre ei pipăindu-și arma și contractându-și scurt mușchii, în maniera pe care Leia învățase s-o asocieze cu nerăbdarea. Ralrra opri liftul la nivelul rampei late de ieșire și deschise ușa, iar Salporin păși înainte și-i întinse femeii brațul, ajutând-o.

[Am aranjat să fii găzduită împreună cu Chewbacca în locuința lui Salporin], zise Ralrra imediat ce pășiră pe o suprafață relativ solidă. [Nu este departe. Dacă dorești, există mijloace de transport.]

Leia privi peste zona cea mai apropiată a satului. Ar fi vrut tare mult să meargă pe jos, să se plimbe printre cei de acolo și să ia pulsul locului. Dar după câte eforturi fuseseră necesare pentru a ajunge în Kashyyk, probabil că n-ar fi fost foarte inteligent să fie văzută de toată populația.

– Probabil că un mijloc de transport ar fi mai bun.

Chewbacca mârâi ceva, când se apropiară de el.

[A dorit să vadă structura satului,] îi zise Ralrra. [Acum suntem gata să mergem.]

Chewbacca își mai manifestă o dată nemulțumirea, dar puse arma înapoi pe umăr și porni fără nici un comentariu spre o sanie repulsor, parcată lângă drum, la douăzeci de metri depărtare. Ralrra și Leia îl urmară, cu Salporin în avangardă. Casele și alte clădiri începeau exact de la marginea ramurilor întrepătrunse, între ele și hău neexistând nimic mai substanțial decât niște liane răsucite de *kshyy*. Ralrra sugerase că locuințele construite direct pe copaci erau cele mai prestigioase; poate că acelea de la margine aparțineau păturii superioare a clasei mijlocii. Într-o doară, în timp ce mergeau, prințesa se uită la ferestrele celei mai apropiate. Un chip se întrezări în penumbra dinăuntru, atrăgându-i atenția...

– Chewie! icni femeia.

Chipul dispăru în chiar momentul când mâna ei se repezi spre blaster. Nu putuse însă confunda ochii proeminenți, maxilarul prognat și pielea cenușiu-oțelie.

Chewbacca fu lângă ea într-o clipă, cu arma în mână.

– Una dintre ființele care ne-au atacat pe Bimmisaari este înăuntru, îi spuse Leia proiectându-și spre exterior toată percepția Jedi de care era în stare.

Nu simți însă nimic.

– La fereastra aceea, adăugă și arătă cu blasterul. A fost acolo!

Chewbacca lătră un ordin, interpunându-și corpul masiv între Leia și casă și împingând femeia ușor spre înapoi, în timp ce-și deplasa arma peste clădire într-un șablon de acoperire. Ralrra și Salporin ajunseseră deja lângă casă, ambii purtând câte o pereche de cuțite cu aspect terifiant, care apăruseră ca din senin. Ocupară poziții de o parte și cealaltă a ușii din față; cu un fulger orbitor al armei, Chewbacca aruncă ușa în aer.

De undeva dinspre centrul satului, cineva mugi – un urlet wookiee lung și unduitor, de furie sau alarmă, care păru să trezească ecouri din clădiri și din arborii masivi. Chiar înainte ca Ralrra și Salporin să fi

dispărut în clădire, urletul fu repetat de alte glasuri, crescând în număr și intensitate, până ce se păru că i se alăturase jumătate din sat. Leia se trezi lipindu-se de spinarea lăptoasă a lui Chewbacca, înfiorându-se înaintea ferocității apelului acela și reamintindu-și de felul în care reacționase piața de pe Bimmisaari la tentativa furtului de bijuterii.

Atât doar că aceștia nu erau bimmi miciuți, caraghioși și înveșmântați în galben, ci wookiee uriași, puternici și violenți.

O mulțime impresionantă începuse să se formeze până ce Ralrra și Salporin ieșiră din casă – o mulțime căreia Chewbacca nu-i acordă mai multă atenție decât îi acordase urletului, rămânând cu ochii și arma ațintite asupra clădirii. Ceilalți doi wookiee ignorară de asemenea mulțimea, dispărând de o parte și cealaltă a clădirii. Reapărură peste câteva secunde, purtând expresiile unor vânători care reveneau cu tolba goală.

– A fost acolo, insistă Leia când reveniră lângă ea. L-am văzut.

[Poate fi adevărat], spuse Ralrra băgându-și cuțitele în tecile ascunse dinapoia bandulierei.

Fără să-și desprindă ochii de la clădire, Salporin preferă să-și păstreze cuțitele în mâini.

[Darr n-am găsit nici o urmă a nimănui.]

Leia își mușcă buza, privind în toate direcțiile. În apropiere nu existau alte case în care extraterestrul să se fi putut ascunde, fără ca ea sau Chewbacca să-l fi zărit. Mai precis, într-o parte a clădirii nu exista nici o altă construcție, iar de partea cealaltă se afla hăul.

– A trecut peste margine, înțelese ea brusc. Asta este! Fie că s-a strecurat sub sat, folosind echipament de escaladă, fie că dedesubt l-a așteptat un aparat de zbor.

[Improbabil,] zise Ralrra privind pe lângă ea. [Darr posibil. Voi coborî cu liftul, să încerc să-l descopăr.]

Chewbacca întinse brațul pentru a-l opri, mârâind o negație.

[Ai dreptate,] încuviință Ralrra deși în mod evident fără chef. [Siguranța ta, Leiaorganasolo, este acum lucrul cel mai important. Te vom duce mai întâi într-un loc sigur și apoi vom face investigații asupra străinului.]

Un loc sigur. Leia privi casa și simți un fior pe spinare. Se întrebă dacă pentru ea avea să mai existe vreodată un loc sigur.

Codul ciripit, venind din depărtări, îl trezi brusc pe Luke din somnul fără vise.

– Gata, R2-D2, m-am trezit, mormăi el amețit și ridică mâinile ca să-și frece ochii.

Încheieturile degetelor i se lovira de vizorul căștii de zbor și impactul mai disipa puțin din ceața care continua să i se învoldureze prin minte. Nu-și putea reaminti cu exactitate circumstanțele în care intrase în hibernare, dar avea senzația distinctă că R2-D2 îl deșteptase prea devreme.

Ciripitul se transformă într-un tril alarmat. Încă luptându-se să-și focalizeze privirea, Luke privi displayul calculatorului ca să citească traducerea. Spre ușoara lui surpriză, ecranul era întunecat. În aceeași stare se aflau și restul instrumentelor de bord... și atunci își reaminti. Era naufragiat în adâncul spațiului, cu toate sistemele X-interceptorului dezactivate, mai puțin alimentarea lui R2-D2 și sistemul biogen reglat la minimum.

Iar R2-D2 ar fi trebuit să bobineze o nouă antenă radio subspațiu. Răsucind gâtul care îi înțepenise, tânărul se întoarse pe jumătate spre droid, întrebându-se care era problema...

Și-și simți mușchii tresărind de surprindere. De ei se apropia rapid altă navă.

Complet treaz acum, reveni spre bord și întinse mâinile spre consola de alimentare cu energie, activând toate comutatoarele. Fusese însă un reflex inutil. Chiar dacă șunta multe sisteme, ar fi avut nevoie de aproape cincisprezece minute să aducă motoarele X-interceptorului în starea de zbor după o staționare prelungită, cu atât mai puțin să pregătească nava de luptă. Dacă intrusul era neprietenos...

Folosind jeturile direcționale de urgență, reuși să întoarcă lent X-interceptorul, orientându-l spre nava care se apropia. Displayurile și

senzorii începuseră să învie, confirmând ceea ce-i spusese deja ochii: era un cargobot-cisternă corellian mijlociu, într-o stare destul de jalnică. În nici un caz genul de navă utilizată de obicei de imperiali și fără însemne imperiale pe blindaj.

În circumstanțele acelea însă era la fel de improbabil să fi fost un cargobot inocent. Putea să fie oare un pirat? Luke își extinse Forța, încercând să simtă echipajul...

R2-D2 ciripi și Luke privi spre display.

– Da, am observat și eu, încuviință tânărul. Totuși un cargobot-cisternă normal poate să aibă genul acesta de decelerație, dacă ar fi gol. Fă analiza datelor senzorilor și vezi dacă găsești vreun amplasament de armament.

Droidul emise un bip de încuviințare și Luke scană celelalte instrumente. Condensatorii primului tun-laser ajunseseră la jumătate de sarcină, iar propulsia subluminică principală desfășurase aproape jumătate din secvența de preactivare.

În plus, semnalul radio pâlpâia, arătând că era apelat.

Încordându-se, Luke cuplă receptorul.

– ...de ajutor? se auzi glasul unei femei. Repetăm: navetă de vânătoare neidentificată, aici cargobotul *Karrde Nesupusul*. Ai nevoie de ajutor?

– *Karrde Nesupusul*, aici X-interceptorul AA-589 al Noii Republici, se identifică Luke. Da, aș avea nevoie de ajutor.

– Am înțeles, X-interceptor. Care este problema?

– Hiperpropulsia, răspunse Luke privind atent nava care continua să se apropie.

Cu un minut în urmă, se rotise pentru a fi cu fața spre cargobot; pilotul acestuia răspunsese printr-o ușoară abatere laterală, astfel încât *Karrde Nesupusul* nu mai era acum în bătaia laserelor X-interceptorului. Probabil că era pur și simplu precaut... dar existau și alte posibilități.

– Am pierdut ambele alimentatoare, continuă el. Carcasele de ecranare sunt fisurate, și există probabil și alte probleme. Aveți cumva piese de rezervă?

– Nu pentru o navă de dimensiunile astea. După o pauză scurtă, pilotul urmă: Mi s-a comunicat să-ți transmit că dacă dorești să vii la bord, te putem transporta în sistemul nostru de destinație.

Luke își extinse Forța, încercând să aprecieze substratul cuvintelor, dar nu putu să simtă vreo tentativă de înșelare. Și chiar dacă ar fi simțit-o, nu avea de ales...

– Mulțumesc, răspunse el. Ați putea să-mi luați și nava?

– Mă-ndoiesc că ți-ai putea permite taxele noastre de transport, replică sec femeia. O să-l întreb pe căpitan, dar nu-ți face speranțe. Oricum, ar însemna s-o remorcăm, deoarece calele noastre sunt ticsite acum.

Luke simți cum îi zvâcnește buza. Un cargobot-cisternă complet încărcat n-ar fi putut să aibă profilul de decelerație pe care-l sesizase R2-D2. Fie că mințeau în privința respectivă, fie că sistemul de propulsie, care părea normal, suferise modificări complete și importante.

Prin urmare *Karrde Nesupusul* era un contrabandist, un pirat, sau o navă de luptă camuflată. Iar Noua Republică nu avea nave de luptă camuflate...

Pilotul femeie vorbea din nou:

– X-interceptor, dacă-ți menții poziția actuală, ne vom apropia îndeajuns pentru ca să extindem spre tine un cilindru de câmp. Desigur, dacă nu vrei procedura asta, poți să-ți îmbraci costumul spațial și să vii spre noi.

– Cilindrul mi se pare mai rapid, spuse Luke și decise să facă o primă și delicată testare. Apropo, bănuiesc că nici unul dintre noi n-ar avea motive să se afle pe aici. Voi cum ați ajuns?

– Cantitatea de bunuri pe care o poți lua la bord este limitată, anunță femeia ignorând întrebarea. Dorești să-ți iei și droidul astromec?

Putea să-și ia adio de la testările delicate.

– Da, aprobă el.

– Atunci pregătește-te. Căpitanul anunță că taxa de transport va fi de cinci mii.

Luke își descheie centurile, apoi, desfăcând compartimentele laterale, scoase mânușile și casca și le plie în buzunarele de la piept ale costumului de zbor, unde avea acces mai rapid. Cilindrul de câmp era relativ perfect sigur, totuși accidente se puteau întâmpla oricând. În plus, dacă echipajul lui *Karrde Nesupusul* spera să se aleagă cu un X-interceptor gratis, dezactivarea cilindrului în mijlocul operațiunii ar fi fost metoda cea mai simplă și mai curată de a se descotorosi de Luke.

Echipajul... Tânăra se opri și-și extinse simțurile spre nava care înainta încetișor. Ceva nu era în regulă acolo; percepțiile lui nu puteau fi definite.

R2-D2 piui neliniștit.

– Nu, n-a răspuns la întrebare, încuviință Luke. Eu însă nu mă pot gândi la nici un motiv legal pentru ca să fie atât de departe. Ce zici?

Droidul emise un suspin electronic stins.

– De acord, dar refuzarea ofertei nu ne ajută absolut cu nimic. Va trebui să fim cu ochii-n patru.

Scotocind în celălalt compartiment lateral, își scoase blasterul, îi verifică nivelul energetic și-l strecură în tocul special al costumului de zbor. Băgă comunicatorul în alt buzunar, deși nu avea habar la ce i-ar fi putut folosi la bordul lui *Karrde Nesupusul*. Își prinse de piept ranița biogenă, chinuindu-se în spațiul strâmt al carlingii. În cele din urmă, își prinse sabia laser la centură.

– X-interceptor, se auzi glasul pilotului, am stabilit cilindrul. Când ești gata, poți porni.

Micuța cală de andocare a lui *Karrde Nesupusul* se afla direct deasupra lui, cu trapa exterioară deschisă, așteptându-l. Luke își controlă instrumentele, căpătă confirmarea că între cele două nave exista un coridor cu aer și inspiră adânc.

– Să-i dăm drumul, R2-D2, zise el și înălță cupola.

Un curent slab îi mângâie fața, când cele două presiuni se egalizară. Împingându-se cu atenție, se strecură afară din carlingă, apucându-se de marginile ei pentru ca să se răsucescă. Văzu că R2-D2 se ejectase din soclu și plutea în imponderabilitate deasupra X-interceptorului, emițând sunete clar nefericite despre situația în care se găsea.

– Te-am prins, îi spuse Luke liniștitor și-și extinse Forța pentru a trage droidul spre el.

Orientându-se pentru ultima dată, îndoi genunchii și se propulsă.

Ajunse la sasul pneumatic din fundul calei cu jumătate de secundă înaintea lui R2-D2, se prinse de mânerul fixat în pereți și se opri împreună cu droidul. În mod clar, fuseseră monitorizați; trapa exterioară a sasului glisă închizându-se, pe când ei se aflau încă în mișcare. Gravitația reveni, suficient de lent pentru ca Luke să-și poată ajusta poziția, și, după încă o clipă, trapa interioară se deschise.

Erau așteptați de un tânăr, care purta o salopetă de lucru cu o croială necunoscută.

– Bun sosit la bordul lui *Karrde Nesupusul*, rosti el și încuviință grav din cap. Urmează-mă – căpitanul dorește să te cunoască.

Fără să aștepte un răspuns, se întoarse și porni pe coridorul curb.

– Haide, R2-D2, murmură Luke pornind și extinzând Forța pentru a inspecta rapid nava.

În afară de ghidul lor, mai simțea alte patru persoane la bord, toate aflate în compartimentele prova. Înapoia sa, în compartimentele pupa...

Scutură din cap, încercând să-l limpezească. Zadarnic: compartimentele pupa ale navei îi rămâneau, în mod straniu, umbrite. Probabil un postefect al hibernării prelungi. În tot cazul, acolo nu existau membri de echipaj sau droizi, iar asta era tot ceea ce-l interesa deocamdată.

Ghidul se opri în fața unei uși care glisă și păși în lateral.

– Căpitanul *Karrde*, rosti el, indicând spre ușa deschisă.

– Mulțumesc, încuviință din cap Luke.

Cu R2-D2 aproape atingându-i călcâiele, intră în cabină.

Părea un fel de cabinet – micuță, cu majoritatea spațiului ocupată de echipamente de transmisiuni și încriptare extrem de sofisticate. În centru se găsea o consolă-birou de dimensiuni mari, înapoia căreia, privindu-l pe Luke care se apropia, stătea așezat un bărbat zvelt, cu chip prelung, păr negru tuns scurt, și ochi albastru-spălăcit.

– Bună seara, spuse el cu glas distant și perfect modulat. Mă numesc Talon *Karrde*. Ochii săi îl examinară pe Luke din cap până în picioare. Iar tu bănuiesc că ești colonelul Luke Skywalker.

Tânărul se holbă la el. Cum...?

– Cetățeanul Skywalker, preciză luptându-se să-și păstreze glasul calm. Am renunțat de aproape patru ani la gradul din cadrul Alianței.

Colțurile gurii lui *Karrde* zvâcniră într-un simulacru de surâs.

– Accept corectarea. Trebuie să spun că ai găsit realmente un loc bun unde să te refugiezi.

Întrebarea nu fusese explicită, totuși era evidentă.

– În alegerea lui am avut parte și de ajutor, explică Luke. O mică întâlnire cu un distrugător spațial imperial, cam la jumătate de an-lumină de aici.

– Aha, făcu Karrde fără cea mai mică urmă de surpriză. Da, Imperiul este destul de activ în această parte a galaxiei. Ba chiar tot mai activ în ultima vreme. Înclină puțin capul pe un umăr, fără să-și desprindă ochii de la Luke. Deși, presupun că ai sesizat-o deja. Întâmplător se pare că vom putea totuși să-ți remorcăm nava. Cablurile sunt întinse chiar acum.

– Mulțumesc, zise Luke simțind furnicăături pe pielea cefei.

Pirat sau contrabandist, Karrde trebuia să fi reacționat mult mai vizibil față de știrea că un distrugător spațial se afla în preajmă. Cu excepția cazului în care, bineînțeles, nu avea deja o înțelegere cu imperialii...

– Doresc de asemenea să-ți mulțumesc pentru salvare, urmă tânărul. R2-D2 și cu mine am avut noroc că v-ați nimerit prin preajmă.

– R2-D2 este...? Ah, sigur că da... droidul tău astromec. Ochii albaștri îl inspectară scurt. Trebuie să fii cu adevărat un luptător extraordinar, Skywalker – nu-i deloc ușor să scapi din fața unui distrugător spațial imperial. Deși îmi imaginez că un individ ca tine este obișnuit să provoace necazuri imperialilor.

– Nu prea mai acționez în linia întâi, răspunse Luke. Nu mi-ai spus cum ai ajuns să treci pe aici, căpitane. Sau, că tot veni vorba, de unde știi cine sunt.

Un alt surâs abia schițat.

– Cu o sabie de lumină la brâu? Întrebă Karrde ironic. Haide, haide! Puteai să fii doar Luke Skywalker, un cavaler Jedi, sau altă persoană îndrăgostită de antichități și cu o opinie insuportabil de bună despre propriile-i calități de spadasin. (Ochii albaștri îl măsurară din nou.) Totuși, nu ești chiar așa cum m-aș fi așteptat. Deși bănuiesc că n-ar trebui să fie o surpriză – majoritatea cunoașterii Jedi a fost într-atât de deformată de mituri și ignoranță încât este aproape imposibil să obții o imagine clară.

Soneria de alarmă din fundul minții lui Luke porni să sune mai puternic.

– Vorbești aproape ca și cum te așteptai să mă găsești aici, zise el adoptând o poziție de luptă și extinzându-și percepțiile în exterior.

Totți cei cinci membri ai echipajului erau, mai mult sau mai puțin, acolo unde fuseseră și cu minute în urmă, la un nivel mai sus și spre prova. Cu excepția lui Karrde însuși nu exista nimeni care să prezinte o amenințare imediată.

– Trebuie să recunosc că așa este, încuviință Karrde calm. Deși nu-mi pot asuma nici un merit în privința asta. Unul dintre asociații mei, Mara Jade, ne-a adus aici. Înclină ușor din cap spre dreapta: În clipa asta, se găsește pe punte.

Tăcu, așteptând în mod evident. Luke știu că putea să fie o cursă, totuși sugestia că o persoană i-ar fi putut realmente percepe prezența de la ani-lumină depărtare era prea interesantă ca s-o ignore. Menținând

conștientizarea de ansamblu, focaliză o porțiune a minții spre puntea lui *Karrde Nesupusul*. La postul de pilotaj se afla femeia cu care vorbise pe când se afla în X-interceptor. Alături, un bărbat mai vârstnic rula concentrat niște calcule prin computer. Iar în picioare, înapoia lor...

Șocul minții aceleia îl străbătu ca un curent electric.

– Da, ea este, confirmă *Karrde* nepăsător. Se ascunde bineșor... deși, bănuiesc, că n-o poate face înaintea unui Jedi. Am avut nevoie de câteva luni de observații atente ca să mă conving că pentru tine, și numai pentru tine, avea sentimentele acestea.

Luke avu nevoie de încă o secundă pentru a-și regăsi glasul. Niciodată până atunci, nici chiar din partea Împăratului, nu simțise o ură atât de neagră și de amară.

– N-am cunoscut-o în viața mea, reuși să murmure.

– Nu? strânse *Karrde* din umeri. Păcat! Sperasem că-mi vei putea spune care este motivul dușmăniei. În sfârșit, se ridică el în picioare, cred că deocamdată nu mai avem despre ce discuta... și îngăduie-mi să-ți spun din capul locului că-mi pare foarte rău că trebuie să se întâmple așa.

În mod reflex, mâna lui Luke țâșni spre sabie. De abia începuse mișcarea, când șocul unei arme paralizante îl lovi din spate.

Cavalerii Jedi puseseră la punct tehnica pentru împiedicarea leșinului, dar toate necesitau cel puțin o fracțiune de secundă de avertizare și pregătire – o fracțiune de secundă de care Luke nu dispuse. Ca prin ceață, simți cum cade, auzi în depărtare fluierăturile disperate ale lui R2-D2 și se întreabă, cu un ultim gând conștient, cum izbutise *Karrde* să-l prindă.

Se deșteaptă încet, în etape, conștientizând doar două lucruri: zăcea întins pe spate și se simțea îngrozitor.

Foarte lent, gradat, pâcla începu să se coaguleze în senzații mai precis localizate. Aerul din jur era cald, dar umed, iar un curent ușor aducea câteva izuri nefamiliare. Suprafața de sub el se simțea moale, totuși fermă, ca salteaua unui pat; modul general în care își percepea pielea și interiorul gurii sugera un somn de câteva zile.

Avu nevoie de încă un minut pentru ca implicațiile respective să pătrundă prin ceața mentală care-i umplea creierul. Duratele mai lungi de o oră sau două depășeau cu mult capacitățile de siguranță ale oricărei arme paralizante despre care auzise vreodată. Era clar că, după ce căzuse, fusese drogat.

Surâse în barbă. Karrde se aștepta probabil să fie incapacitat mai multă vreme și de aceea îl aștepta o surpriză. Silindu-se să-și focalizeze mintea, rulă tehnica Jedi pentru detoxificarea organismului și așteptă limpezirea ameteții.

Avu nevoie de mai mult timp pentru ca să-și dea seama că, de fapt, nu se întâmpla nimic.

La un moment dat, adormi, iar la următoarea trezire mintea îi era perfect clară. Clipind des înaintea luminii solare care-i cădea pe față, deschise în cele din urmă ochii și înălță capul.

Stătea întins pe un pat, purtând tot costumul de zbor, într-o cameră mică, dar mobilată confortabil. Drept în fața lui se afla o fereastră deschisă, prin care pătrundeau adierile parfumate pe care le simțise deja. Tot prin fereastră putea zări, la numai cincizeci de metri, liziera unei păduri, deasupra căreia un soare galben-portocaliu răsărea sau apunea... nu-și dădea seama exact. Mobilierul odăii nu aducea defel cu al unei temnițe...

– Te-ai trezit în sfârșit? se auzi dintr-o parte glasul unei femei.

Surprins, Luke răsuci capul în direcția vocii. Primul său gând, instantaneu, a fost că nu simțise, cumva, prezența altei ființe; al doilea gând, urmându-i imediat primului, a fost că era realmente ridicol și că vocea provenise dintr-un intercom sau comunicator.

Terminând răsucirea, descoperi că primul gând fusese într-adevăr corect.

Ea stătea într-un scaun cu spătar înalt, cu brațele relaxate într-o postură vag familiară: o femeie zveltă cam de vârsta lui Luke, cu păr roșu-auriu strălucitor și ochi verzi la fel de scilpitori. Ținea picioarele încrucișate nepăsător; în poală avea un blaster mic, dar cu aspect letal.

O ființă umană vie, reală... totuși, în mod imposibil, nu putea s-o simtă!

Probabil că deruta i se citea pe față.

– Așa-i, vorbi ea gratulându-l cu un zâmbet nici prietenos, nici măcar politicos, ci părând alcătuit din părți egale de amărăciune și amuzament malițios. Bine ai revenit în lumea simplilor muritori!

...Și, inundat de un val de adrenalină, Luke înțelese că straniul vâl mental nu se limita doar la femeie. Nu putea percepe *nimic*. Nici ființe, nici droizi, nici măcar pădurea care se vedea prin fereastră.

Era ca și cum ar fi orbit pe neașteptate.

– Nu-ți place, nu-i așa? rosti batjocoritor femeia. Nu-i ușor să pierzi brusc tot ceea ce te-a făcut cândva special, așa-i?

Încet, fără grabă, Luke își trecu picioarele peste marginea patului și se sculă, oferindu-i corpului timp suficient ca să se obișnuiască din nou cu mișcarea. Femeia îl privi și mâna ei dreaptă coborî în poală, așezându-se peste blaster.

– Dacă țelul acestei acțiuni este de a mă impresiona cu remarcabilele tale puteri de recuperare, urmă ea, nu trebuia să te sinchisești.

– Nu-i vorba despre nimic atât de viclean, replică Luke răsufând cu greutate și căutând să nu găfăie. „Țelul acestei acțiuni” este de a mă ridica în picioare.

O străpunsă cu privirea, întrebându-se dacă avea să-și plece ochii. Ea nici măcar nu tresări.

– Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Ești Mara Jade.

– Nici asta nu mă impresionează, răspunsă femeia cu răceală. Karrde mi-a spus deja că ți-a menționat numele meu.

– Mi-a spus de asemenea că tu mi-ai găsit X-interceptorul. Mulțumesc. Căutătura ei fulgeră.

– Păstrează-ți mulțumirile. În ceea ce mă privește, singura întrebare este dacă să te predăm imperialilor, ori să te ucidem chiar noi.

Se sculă brusc, cu blasterul în mână.

– În picioare! Karrde vrea să te vadă.

Luke se ridică grijiu și în clipa aceea observă pentru prima oară că la centura lui Mara se afla propria lui sabie. Să fi fost așadar ea însăși cavaler Jedi? Poate chiar destul de puternică pentru a-i înăbuși calitățile?

- N-aș putea zice că vreuna dintre opțiuni mă încântă, comentă el.
- Mai există una.

Femeia făcu o jumătate de pas înainte, apropiindu-se într-atât încât Luke ar fi putut s-o atingă. Ridicând blasterul, îl îndreptă direct spre fața lui.

- Încearcă să evadezi... și te ucid aici și acum.

Pentru un moment rămaseră amândoi ca încremeniți. Ura amară fulgera din nou în ochii aceia... dar în timp ce o privea, Luke mai zări ceva în adâncul lor. Ceva ce părea o durere profundă și imposibil de uitat.

- Rămase tăcut, fără să se clinească și, parcă fără să vrea, ea coborî arma:
- Mișcă! Karrde așteaptă.

Odaia lui Luke se afla în capătul unui coridor lung pe care, la intervale egale, existau uși identice. Era o baracă-dormitor, decise tânărul când ieșiră din clădire și porniră de-a curmezișul unui platou acoperit de gazon, îndreptându-se către o clădire mare, cu acoperiș înalt. În jurul ei se aflau alte câteva structuri, printre care încă o baracă-dormitor, câteva magazii și un hangar de întreținere. De ambele părți ale hangarului se zăreau peste o duzină de nave spațiale – cel puțin două crucișătoare-cisternă asemănătoare lui *Karrde Nesupusul*, dar și nave mai mici, parțial ascunse în pădurea care înconjura complexul din toate părțile. Înapoia unui crucișător, întrevăzu botul X-interceptorului său. Pentru o clipă, se gândi s-o întrebe pe Mara ce se întâmplase cu R2-D2, apoi decise să lase întrebarea pentru Karrde.

Ajunseră la clădirea centrală și femeia se întinse pe lângă Luke și apăsă senzoplaca de lângă ușă.

– Este în sala mare, rosti după aceea, când ușa glisă, deschizându-se. Drept înainte.

Merseră printr-un coridor lung, trecând pe lângă două săli de dimensiuni mijlocii, aparent destinate servirii meselor și activităților recreative. La apropierea lor, ușa mare din capătul coridorului se deschise și Mara îl împinse înainte...

Într-o scenă desprinsă direct din legendă.

Pentru o clipă, Luke rămase în prag, holbându-se. Sala era spațioasă, cu plafon înalt, translucid și acoperit cu o rețea de bărne cioplite. Pereții erau din lemn maro-închis, în majoritate sculptați sub formă de plasă prin ale cărei interstiiții scliepa o lumină albastru-închis. În încăpere erau împrăștiate obiecte de artă: aici o sculptură micuță, dincolo un obiect al unei culturi extraterestre neidentificabile. Scaune, canapele și perne mari erau dispuse în cercuri conversaționale distincte, conferind locului un aer relaxat, lipsit de formalism.

Toate detaliile acelea erau însă secundare, observate periferic sau poate cu totul ulterior, deoarece în acel prim moment de uluire, atenția lui Luke rămase fixată asupra arborelui care creștea în centrul sălii.

Nu era micuț, aidoma arbuștilor delicați ce mărgineau unele holuri din Palatul Imperial, ci avea diametrul trunchiului de un metru, ridicându-se din podeaua de pământ obișnuit și trecând dincolo de tavanul transparent. Ramuri groase, pornind de la doi metri deasupra podelei se întindeau peste sală, unele dintre ele aproape atingând pereții și semănând cu brațe ce se desfăceau pentru a-i cuprinde pe toți cei din interior.

– Aha, Skywalker, rosti un glas în fața tânărului.

Luke își coborî privirea și-l zări pe Karrde așezat confortabil într-un scaun, la baza copacului. Era flancat de două patrupeze cu picioare lungi, ale căror boturi, vag canine, se așteptau nemișcate în direcția noului venit.

– Apropie-te.

Înghițind un nod, Luke porni spre el. Din copilărie, își reamintea povești cu fortărețe în interiorul căroră creșteau arbori. Unele dintre istoriile acelea i se păruseră înspăimântătoare, pline de pericole, neajutorare și spaime.

Și în toate poveștile, asemenea fortărețe erau căminul răului.

– Bun venit pe tărâmul celor vii, rosti Karrde și, luând o carafă argintie de pe măsuta din apropiere, turnă un lichid roșiatic în două cești. Trebuie să-mi cer scuze fiindcă te-am ținut adormit atâta timp. Sunt însă convins că înțelegi problemele speciale ce apar atunci când vrei să te asiguri că un Jedi rămâne acolo unde l-ai pus.

– Bineînțeles, zise Luke atent la cele două animale care-l fixau cu o intensitate neliniștitoare. Deși, dacă m-ai fi rugat frumos, ai fi putut constata că acceptam o cooperare.

Umbra unui surâs trecu peste buzele bărbatului.

– Poate că da, sau poate că nu. Te rog, ia loc, îi indică scaunul din fața lui.

Luke înaintă și în aceeași clipă unul dintre animale se ridică puțin pe labele posterioare, scoțând un sunet straniu care semăna cu un tors felin sugrumat.

– Ușurel, Sturm, îl certă Karrde aruncându-i o privire. Domnul acesta este musafirul nostru.

Animalul îl ignoră, rămânând cu atenția asupra lui Luke.

– Bănuiesc că nu te crede, sugeră precaut tânărul.

În clipa în care vorbi, al doilea animal făcu același sunet ca și primul.

– Poate că nu. Karrde prinse ambele animale de zgărdă și privi în jur. Chin! strigă în direcția celor trei bărbați tolăniți pe fotoliile dintr-un cerc conversațional. Vrei, te rog, să vii și să-i iei?

– Imediat.

Un bărbat de vârstă mijlocie, tuns în stilul Froffli, se ridică și se apropie de ei.

– Haide, băieții! mârâi el și prinse zgărzile, trăgând animalele. Ce-ați zice să ne plimbăm, eh?

– Scuzele mele, Skywalker, vorbi Karrde încruntându-se ușor și privind după Chin. De obicei, se comportă politicos cu musafirii. Acum, te rog, ia loc.

Luke se așează și acceptă ceașca oferită. Mara trecu pe lângă el și rămase în picioare înapoia șefului. Luke observă că ținea acum blasterul într-un toc fixat pe antebrățul stâng, aproape la fel de accesibil ca și când l-ar fi avut în mână.

– Nu-i decât un stimulent inofensiv, arătă Karrde spre ceașcă. Te va ajuta să te trezești complet.

Sorbi din propria sa ceașcă, apoi o așează pe măsută.

Luke sorbi și el. Gustul i se păru bun și, oricum, în cazul în care Karrde ar fi dorit să-l drogheze, n-ar fi fost necesar să recurgă la asemenea subterfugii copilărești.

– Mi-ai putea spune unde îmi este droidul?

– N-a pățit nimic, îl asigură Karrde. Se găsește în siguranță într-o magazie de echipamente.

– Dacă este posibil, aș dori să-l văd.

– Sunt sigur că se poate aranja. Însă mai târziu. Karrde se lăsă pe spate în scaun, încrețindu-și ușor fruntea. Poate după ce vom decide exact ce vom face cu tine.

Luke ridică ochii spre Mara.

– Asociata ta a menționat posibilitățile. Speram că aș putea adăuga încă una pe listă.

– Să te trimitem acasă?

– Bineînțeles, în schimbul unei compensări corespunzătoare, îl asigură tânărul. Să zicem... dublu față de oferta Imperiului?

– Ești foarte generos cu banii altora, replică sec Karrde. Din păcate, problema nu este asociată banilor, ci politicii. Vezi tu, operațiunile noastre se extind destul de mult atât în spațiul Imperiului, cât și în al Republicii. Dacă Imperiul va descoperi că te-am restituit Republicii, ar fi extrem de nemulțumit.

– Și invers – dacă mă veți preda Imperiului, sublinie Luke.

– Exact. Atât doar că, ținând seama de defectarea radioului subspațiu al X-interceptorului tău, Republica nu are probabil habar ce ți s-a întâmplat. Din nefericire, Imperiul știe foarte bine.

– Și nu-i vorba despre ce *ar putea oferi*, interveni Mara, ci despre ce *au oferit deja*. Treizeci de mii.

– Nu știusem că sunt atât de valoros, își umezi buzele Luke.

– Ai putea reprezenta diferența între solvabilitate și faliment pentru foarte mulți operatori de mână a doua, preciză sec Karrde. În clipa de față, există probabil zeci de nave care și-au abandonat prioritățile și graficele pentru a te descoperi. Zâmbi scurt și urmă: Operatori care nu s-au gândit nici măcar o clipă cum vor putea păstra un Jedi, chiar dacă l-ar prinde.

– Metoda ta pare să funcționeze destul de bine, murmură Luke. Bănuiesc că nu-mi vei spune cum ai izbutit.

Karrde surâse din nou.

– Secrete de asemenea dimensiuni costă foarte mult. Ai cumva secrete de aceeași valoare, cu care am putea face schimb?

– Probabil că nu, dar repet: Noua Republică ar fi de acord să plătească prețul pe care-l ceri.

Karrde sorbi din ceașcă, privindu-l gânditor.

– O să-ți fac o propunere, spuse după aceea lăsând ceașca pe masă. Tu-mi spui de ce a devenit Imperiul atât de interesat de tine, iar eu îți voi spune de ce ți-ai pierdut puterile Jedi.

– De ce nu-i întrebi direct pe imperiali?

– Nu, mulțumesc. Prefer să nu-i pun pe gânduri cu interesul meu brusc. Mai ales după ce i-am anunțat că nu pot renunța la livrări deja angajate, când am fost solicitat să-i ajut să te găsească.

– Așadar, erai în căutarea mea?

– Nu. A fost una dintre acele mici ironii ale sorții care fac viața interesantă. Pur și simplu reveneam de la un rendez-vous de preluare a mărfii, când Mara ne-a scos brusc din hiperspațiu, pentru o determinare navigațională.

Luke privi chipul inexpressiv al femeii.

– Ce noroc ai avut...

– Poate că da, încuviință Karrde. Rezultatul final însă a fost că am ajuns exact în situația pe care sperasem s-o evit.

Tânărul desfăcu mâinile, cu palmele în sus.

– Atunci, dați-mi drumul și nimeni nu va ști nimic. Îți dau cuvântul că nu voi sufla o vorbă.

– Imperiul ar afla oricum, scutură Karrde din cap. Noul său comandant este foarte priceput în asocierea fragmentelor de informații. Nu, cred că, în clipa de față, speranța cea mai bună pentru noi stă în găsirea unui compromis. O modalitate prin care să te putem lăsa să pleci și în același timp să oferim Imperiului ceea ce-și dorește.

Înclină ușor capul pe un umăr, apoi reluă:

– În felul acesta, revenim la întrebarea mea inițială.

– Și de acolo revenim la întrebarea mea inițială, zise Luke. Sincer să fiu, *nu știu* ce vrea Imperiul de la mine. (Șovăi; totuși Leia ar fi trebuit să fie de acum departe de ghearele imperialilor.) Îți pot spune doar că nu-i vorba numai despre mine. Au existat și două tentative asupra surorii mele, Leia.

– Tentative de asasinare?

Luke căzu pe gânduri.

– Nu cred. Cea la care am fost prezent a semănat mai degrabă cu o încercare de răpire.

– Interesant, murmură Karrde și privirea i se pierdu în gol. Leia Organa Solo... Care se antrenează pentru a deveni cavaler Jedi, ca și fratele ei. Asta ar putea explica... anumite acțiuni imperiale recente.

Luke așteptă, dar după câteva momente deveni limpede că bărbatul nu intenționa să-și dezvolte ideea.

– Ai pomenit de un compromis, îi reaminti.

Karrde reveni cu atenția supra lui.

– Așa este. M-am gândit că poziția ta privilegiată în Noua Republică ar putea să fi interesat Imperiul – că imperialii ar fi dorit informații despre funcționarea internă a Consiliului Provizoriu. Într-un astfel de caz, am putea ajunge la o înțelegere, în urma căreia tu să fii eliberat, iar droidul R2-D2 să fie predat imperialilor pentru a fi descusut.

Tânărul simți un ghem în stomac.

– Nu văd cu ce i-ar putea ajuta, rosti el cât putu de nepăsător, dar îngrozit la gândul că R2-D2 ar fi putut sfârși ca sclav în Imperiu. R2-D2 n-a participat la nici una dintre întrunirile Consiliului.

– Însă știe multe despre tine, îi atrase atenția contrabandistul. Ca și despre sora ta, soțul ei și alți membri cu greutate din Noua Republică. (Ridică din umeri.) Desigur, este o idee ce trebuie examinată cu atenție. Focalizarea exclusivă asupra cavalerilor Jedi reali și potențiali din Noua Republică înseamnă că nu se dorește pur și simplu obținerea de informații. Unde au avut loc aceste două tentative?

– Prima pe Bimmisaari, iar a doua pe Bpfassh.

– Avem o relație pe Bpfassh și poate că o putem convinge să facă niște investigații în privința imperialilor. Până atunci, mă tem că va trebui să rămâi aici, ca musafir.

Tonul anunța încheierea întrevederii.

– Înainte de a pleca, zise Luke, mai vreau să subliniez un lucru. Indiferent ce s-ar întâmpla cu mine, sau cu Leia, Imperiul este oricum sortit pieirii. În clipa de față, din Noua Republică fac parte mai multe planete decât cele aflate sub jurisdicția Imperiului, iar numărul lor crește zilnic. În cele din urmă, vom triumfa, chiar dacă pur și simplu numericește.

– Înțeleg că aceasta a fost și argumentarea Împăratului, atunci când s-a referit la Rebeliunea voastră, replică sec Karrde. Problema rămâne însă *cu adevărat* esențială, nu-i așa? Imperiul se va răzbuna imediat asupra mea, dacă nu te predau, totuși se pare că Noua Republică va învinge în final.

– Doar dacă el și soră-sa sunt acolo ca s-o țină pe Mon Mothma de mână, interveni disprețuitor Mara. Dacă nu sunt...

– Dacă nu sunt, datarea finalului va fi mai puțin clară, încuviință bărbatul. Oricum, îți mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat, Skywalker. Sper că vom putea ajunge repede la o decizie.

– Nu vă grăbiți pentru binele meu, replică Luke. Mi se pare o planetă îndeajuns de plăcută ca să petrec câteva zile aici.

– Nu fi atât de sigur. Cei doi vornskri domesticiți ai mei au multe rude prin pădure. Rude care continuă să fie sălbatice.

– Am înțeles, aprobă Luke gândindu-se totuși că, dacă ar fi putut scăpa din baza lui Karrde, putea înlătura și strania interferență ce-i afecta însușirile.

– Nu te sfătuiesc nici să te bizui pe talentele Jedi pentru a te apăra de ei, adăugă aproape indiferent contrabandistul. În pădure vei fi la fel de neajutorat. Poate chiar mai rău... Ridică ochii spre copacul care se înălța deasupra sa: La urma urmelor, acolo există mult mai mulți ysalamiri decât aici.

– *Ysalamiri*? Luke îi urmări gestul... și pentru prima dată observă creatura prelungă, gri-marونیu care se afla pe o ramură chiar deasupra lui Karrde. Ce sunt?

– Motivul pentru care rămâi acolo unde te-am pus. Se pare că dețin capacitatea neobișnuită de a respinge Forța... de a crea bule, ca să zic așa, în care Forța pur și simplu nu există.

– N-am auzit niciodată de așa ceva, spuse Luke întrebându-se dacă era adevărat.

În tot cazul, nici Yoda, nici Obi-Wan nu-i pomeniseră de asemenea ființe.

– Puțini sunt cei care au auzit, încuviință Karrde. Iar în trecut, majoritatea celor care știau de ysalamiri aveau interesul de a nu le face reclamă. Cavalerii Jedi din Vechea Republică evitau planeta, din motive evidente – aceleași pentru care multe grupuri de contrabandiști își stabiliseră bazele aici. După ce Împăratul i-a distrus pe Jedi, cele mai multe grupuri au plecat, preferând să-și închidă piețele potențiale. Acum când Jedi se ridică iarăși – înclină grav din cap spre tânăr –, poate că unele dintre ele se vor întoarce. Deși îndrăznesc să spun că populația nu va aprecia revenirea lor.

Luke studie cu mai multă atenție copacul. Acum, când știa ce să caute, zări alți câțiva ysalamiri pe crengi, mai groase sau mai subțiri.

– Ce te face să crezi că ysalamirii, și nu altceva, sunt responsabili pentru acele „bule” în care Forța nu acționează?

– Pe de o parte, legendele locale, răspuse Karrde, dar în principal faptul că în clipa de față stai aici, vorbind cu mine. Cum altfel ar fi putut un bărbat foarte nervos, înarmat cu un paralizant, să se fi apropiat prin spatele unui Jedi fără să fie simțit?

Luke îl privi pătrunzător și ultimul fragment al puzzle-ului își găsi locul.

– Aveai ysalamiri la bordul lui *Karrde Nesupusul*.

– Corect! Ca să fiu sincer, dintr-o pură întâmplare. Ei bine... – ridică ochii spre Mara –, poate nu chiar dintr-o pură întâmplare.

Tânărul se uită din nou la ysalamirul de deasupra lui.

– Care este raza unei asemenea bule?

– Nu știu, recunosc Karrde, dacă există cineva care să poată răspunde în deplină cunoștință de cauză. Legenda spune că ysalamirii individuali au bule cu raze cuprinse între unu și zece metri, dar că, atunci când sunt grupați, razele cresc considerabil. Cred că poate fi vorba despre o amplificare reciprocă. Poate că vei avea amabilitatea ca, înainte de plecare, să participi în câteva experimente asociate lor.

– Poate. Deși probabil că asta va depinde de direcția în care voi porni la momentul respectiv.

– Așa este. Ei bine, presupun că dorești să faci o baie – de câteva zile, n-ai dezbrăcat costumul de zbor. Ai vreun schimb de haine cu tine?

– În compartimentul-cală al X-interceptorului există o geantă micuță, zise Luke. Apropo, mulțumesc că mi-ai luat nava.

– Întotdeauna încerc să nu irosc lucrurile care, cândva, se pot dovedi utile, surâse Karrde. Îți voi trimite obiectele imediat ce asociații mei vor verifica dacă printre ele nu se află ascunse arme sau alte echipamente. Eu unul mă îndoiesc că un Jedi s-ar deranja cu asemenea fleacuri, dar îmi place să fiu meticulos. La revedere, Skywalker.

Mara ținea din nou în mână blasterul micuț.

– Dă-i drumul, gesticulă ea cu arma.

Luke se sculă, apoi se adresă contrabandistului:

– Îți propun încă o opțiune. Dacă decizi că ai prefera să pretinzi că întâlnirea noastră n-a avut loc, ne-ai putea lăsa pe R2-D2 și pe mine în locul unde ne-ai găsit. Sunt gata să-mi încerc norocul cu ceilalți vânzători de recompense.

– Inclusiv cu imperialii?

– Da.

Un zâmbet scurt flutură pe buzele lui Karrde.

– S-ar putea să te aștepte o surpriză. Voi ține însă seama și de această propunere.

Soarele dispăruse îndărătul copacilor și cerul era considerabil mai întunecat, când Mara îl escortă înapoi prin bază.

– Am pierdut cina? întrebă tânărul, după ce ajunsese pe coridorul spre dormitorul său.

– O să ți se aducă ceva, șuieră ea abia ascunzându-și disprețul.

– Mulțumesc, zise Luke apoi inspiră adânc. Nu știu de ce mă urăști așa de mult...

– Gura! îl întrerupse femeia. Nu mai vreau să aud un cuvânt.

Când ajunseră la ușa camerei, Mara îl împinse înăuntru.

– Ferestrele nu sunt încuiate, îi zise, dar sunt racordate la sistemul de alarmă. Dacă încerci să ieși, va fi o întrecere interesantă între vornskri și mine, pentru prinderea ta. Surâse batjocoritor: Totuși, nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Încearcă și află.

Luke se uită de la fereastră la femeie.

– Nu, mulțumesc.

Fără alt cuvânt, ea părăsi odaia, închizând ușa. Se auzi clicul unui zăvor electronic, apoi liniște.

Tânărul se apropie de fereastră și privi afară. La unele dintre geamurile altor barăci se vedeau lumini, deși el nu remarcase nici o lumină în clădirea sa. Bănuia că era firesc. Indiferent care ar fi fost decizia lui

Karrde – de a-l preda Imperiului, sau de a-l lăsa să revină în Noua Republică –, nu avea rost ca vreunul dintre asociații săi să știe mai multe decât era strict necesar.

Cu atât mai mult cu cât Karrde putea să urmeze sfatul lui Mara și să-l ucidă.

Întorcând spatele ferestrei, reveni la pat, luptându-se cu teama care încerca să-l copleșească. De la confruntarea cu Împăratul, nu se mai simțise atât de neajutorat.

Sau, mai exact, nu mai *fusesse* atât de neajutorat.

Inspiră adânc. *Pentru Jedi nu există emoții, doar pace.* Cumva, o știa cu siguranță, trebuia să existe o cale de ieșire din temniță.

El nu trebuia decât să rămână în viață timp suficient ca s-o găsească.

— **N**u, te asigur că totul e-n regulă, vorbi C-3PO cu glasul lui Leia și arătând de-a dreptul nefericit cu căștile pe cap. Han și cu mine am decis că dacă tot ne găsim în regiunea aceasta n-ar fi rău să aruncăm o privire și în sistemul Abregado.

— Înțeleg, Înălțimea Ta, se auzi glasul lui Winter în difuzoare. (Lui Han i se păru că femeia era obosită. Obosită și ceva mai mult decât tensionată.) Pot totuși să-ți recomand să nu lipsești prea mult timp?

C-3PO îl privi neajutorat pe Han.

— O să ne-ntoarcem curând, șopti acesta în comunicator.

— O să ne-ntoarcem curând, repetă droidul în microfon.

— Doresc doar să verific...

— Doresc doar să verific...

— ...infrastructura de fabricație...

— ...infrastructura de fabricație...

— ...în Gado.

— ...în Gado.

— Da, Înălțimea Ta. Voi transmite informația Consiliului. Sunt sigură că va fi încântat s-o audă. Winter făcu o pauză de abia sesizabilă. Aș dori să știu dacă pot vorbi pentru o clipă cu căpitanul Solo.

Din partea opusă a cabinei, Lando făcu o strâmbătură. *S-a prins*, mișcă el din buze fără un sunet.

Hai, taci, îi răspunse în același fel Han, apoi încuviință din cap spre C-3PO.

— Bineînțeles, rosti droidul relaxându-se cu evidentă ușurare. Han...?

— Sunt aici, Winter, spuse bărbatul activându-și microfonul. Care-i treaba?

— Doream să știu dacă ai vreo idee când te vei întoarce împreună cu prințesa Leia. Amiralul Ackbar s-a interesat în mod special despre tine.

Han se încruntă. De când demisionase din funcția de general, cu câteva luni în urmă, Ackbar nu-i mai adresase nici măcar două cuvinte în afara celor din întrunirile oficiale.

– Mulțumește-i amiralului pentru grija lui, răspunse alegându-și cu grijă vorbele. Cum o duce?

– Ca de obicei, replică Winter. Are totuși niște probleme de familie, acum la mijlocul anului școlar.

– Certuri între copii?

– În principal, legate de ora de culcare. Probleme cu ceș mici – cine va rămâne ca să citească seara târziu... lucruri din astea. Cred că-nțelegi.

– Mda, îi cunosc destul de bine pe copii. Dar vecinii? Mai are necazuri cu ei?

Urmă o pauză imperceptibilă.

– Nu... nu sunt foarte sigură, zise ea. Nu mi-a pomenit nimic despre ei. Dacă dorești, pot să-l întreb.

– Nu-i mare lucru. Atâta timp cât familia este bine – asta-i important.

– De acord. Oricum, cred că dorea în primul rând să-ți amintesc pur și simplu de el.

– Mulțumesc pentru mesaj, aruncă Han o privire spre Lando. Spune-i că nu vom mai întârzia mult. Mergem spre Abregado și poate că o să dăm o raită în alte două sisteme, apoi ne-ntoarcem.

– Este-n regulă. Altceva?

– Nimic... adică, stai puțin. Ce se mai aude despre programul de refacere bpfasshi?

– Cele trei sisteme atacate de imperiali?

– Exact.

Și locul unde el cu Leia avuseseră a doua întâlnire cu răpitorii cu piele cenușie, dar n-avea rost să insiste în direcția respectivă.

– O clipă, să apelez fișierul... Văd că lucrurile merg destul de bine. Au fost unele probleme cu livrările de materiale, dar acum se pare că s-a intrat în ritm.

Han se încruntă spre difuzor.

– Ce-a făcut Ackbar – a dezgropat de undeva niște cargoboturi mâncate de molii?

– De fapt, a improvizat unele proprii, răspunse sec femeia. A luat câteva nave de linie – în principal crucișătoare spațiale și fregate de atac –, a redus echipajele la minim, le-a dotat cu droizi suplimentari și le-a transformat în transportoare.

– Sper că are și niște escorte bune cu ele, se strâmbă Han. Crucișătoarele lipsite de armament sunt niște ținte de antrenament excelente pentru imperiali.

– Sunt sigură că s-a gândit la asta. Iar docurile orbitale și șantierele spațiale de la Sluis Van sunt foarte bine apărute.

– În ziua de azi nu mai pot băga mâna în foc pentru nimic, mormăi acru bărbatul. Mai ales cu imperialii care bănuiește peste tot. Asta este! Am încheiat atunci – vorbim mai târziu.

– Călătorie plăcută. La revedere, Înălțimea Ta!

Lando pocni din degete spre C-3PO.

– La revedere, Winter, spuse droidul.

Han își trecu muchia palmei peste beregată și Lando dezactivează transmiiătorul.

– Dacă crucișătoarele alea spațiale ar fi fost dotate cu circuite de comandă secundare sănătoase, n-ar fi trebuit să le încarce cu droizi și să facă din ele nave de marfă, vorbi el.

– Mda, încuviință Han neatent. Haide – e timpul s-o scurtăm și să ne-ntoarcem.

Părăsi scaunul și-și verifică blasterul.

– Ceva se coace pe Coruscant.

– Te referi la chestiile alea despre familia lui Ackbar? întrebă Lando ridicându-se.

– Exact. Dacă am înțeles-o bine pe Winter, se pare că Fey'lya a demarat o acțiune de proporții pentru a prelua responsabilitățile lui Ackbar. Haide, C-3PO – încuie după noi, spuse Han pornind spre trapa de acces a Șoimului.

– Căpitane Solo, trebuie să protestez din nou la adresa acestei acțiuni, vorbi plângăreț droidul urmându-l târșăit. Imitarea prințesei Leia...

– Bine, bine, îl întrerupse Han. Imediat ce ajungem acasă, o să-l rog pe Lando să-ți anuleze programarea.

– Plecăm așa repede? întrebă Lando, alăturându-i-se în fața trapei. Mi s-a părut că i-ai zis lui Winter...

– Am făcut-o pentru cei care ne-ar fi putut intercepta. Ne întoarcem imediat ce terminăm treaba aici. Poate că, pe drum, ne oprim chiar la Kashyyyk, s-o luăm pe Leia.

– E chiar așa de rău?

– Greu de precizat cu exactitate, admise Han apăsând tasta de deschidere. N-am înțeles partea aceea cu „cine va rămâne ca să citească seara târziu”. Bănuiesc că s-ar putea referi la activitatea de contrainformații pe care Ackbar o are din funcția de Comandant Suprem. Sau poate mai rău – că Fey'lya vrea tot potul de sabacc.

– Tu și Winter ar fi trebuit să puneți la punct un cod verbal mai bun.

– Mai exact, ar fi trebuit să punem la punct un cod verbal în sine, preciză Han. De trei ani îmi propun să mă așez cu ea și cu Leia și să definitivăm unul, dar până acum n-am găsit timpul necesar.

– Ei bine, dacă te poate ajuta părerea mea, interpretarea este corectă, rosti Lando coborând pe rampă și privind în jurul docului. Oricum, se potrivește cu zvonurile pe care le-am auzit. Vecinii la care te-ai referit reprezintă Imperiul?

– Exact. Winter ar fi trebuit să audă ceva despre asta, dacă Ackbar ar fi avut succes în oprirea scurgerilor de informații.

– Atunci n-ar fi însă periculos să ne întoarcem?

– Ba da, dar va trebui să riscăm. Fără Leia acolo, care să joace rolul pacificatorului, Fey'lya ar putea reuși să convingă, prin milogeli sau amenințări, restul Consiliului să-i ofere ceea ce dorește.

– Mda. Să sperăm că asta va fi ultima verigă de contact.

– Să sperăm mai întâi că va apărea individul, mârâi Han.

Astroportul Abregado-rae avusese o reputație jalnică printre piloții cu care Han zburase în vremea când fusese contrabandist, situându-se la coada listei, alături de locuri ca Mos Eisley de pe Tatooine. De aceea, fu oarecum un șoc, deși unul plăcut, să descopere dincolo de ușa docului un oraș curat și sclipitor.

– Ia te uită, murmură Lando. Să fi ajuns finalmente civilizația pe Abregado?

– S-au întâmplat și lucruri mai stranii, fu de acord Han privind în jur.

Curat și aproape incredibil de ordonat, având totuși aerul specific al tuturor astroporturilor de marfa. Aerul unui loc nu tocmai îmblânzit...

– Hopa, făcu încetișor Lando uitându-se peste umărul celui alt. Se pare că unii vor vedea și reversul medaliei.

Han se întoarse. La cincizeci de metri mai departe pe centura astroportului, un grup mic de bărbați purtând uniforme, veste antiglonț ușoare și carabine blaster se strânsese în fața altei ieșiri din doc. Chiar pe când priveau, jumătate dintre ei se strecură înăuntru, lăsându-i pe ceilalți de pază în stradă.

– Așa-i, încuviință Han străduindu-se să vadă numărul de deasupra ieșirii respective. Șaizeci și trei... Să sperăm că omul nostru nu-i acolo. De fapt, unde ar trebui să ne întâlnim?

– Aici, arată Lando spre o clădire mică și fără ferestre, înghesuită între două clădiri mult mai vechi; deasupra ușii atârna o scândură negeluită pe care scria „LoBue”. Ar trebui să ocupăm una dintre mesele dintre bar și cazinou și să așteptăm. Acolo vom fi contactați.

LoBue era un local surprinzător de spațios, ținând seama de intrarea modestă, extinzându-se în spate, dar și în clădirea mai veche din stânga sa. Imediat lângă intrare se afla un grup de mese orientate spre un ring de dans mic, însă elegant, care acum era pustiu, deși revărsa acordurile enervante ale unei înregistrări muzicale. De partea cealaltă a ringului, existau mai multe separeuri, prea întunecate pentru a distinge pe cei dinăuntru. Spre stânga, după ce suiai câteva trepte, se găsea cazinoul, despărțit printr-un perete de plastic transparent și zgâriat.

– Cred că baru-i sus, șopti Lando. Înapoia meselor de sabacc, spre stânga. Acolo vrea probabil să-l așteptăm.

– Ai mai fost pe-aici? se interesă Han peste umăr, în timp ce urcau treptele.

– Aici n-am mai fost. Ultima dată am coborât în Abregado-rae acum câțiva ani. Era mai groaznic decât în Mos Eisley și n-am rămas mult. Indiferent ce fel de probleme ai avea cu noul guvern, clătină Lando din cap, trebuie să recunoști că a făcut treabă bună.

– Eu zic să-ți ții gura despre problemele pe care le-am avea cu noul guvern, de acord? De data asta, vreau să rămânem discreți.

– Cum zici tu, chicoti celălalt.

În zona barului, iluminatul era mai slab decât în cazinou, totuși fără să facă vederea imposibilă. Cei doi se așezară în vecinătatea meselor de joc. Imediat, din centrul mesei se ridică holograma unei fete atrăgătoare.

– Bună ziua, domnilor, li se adresa într-o bazică plăcută. Cu ce vă pot servi?

– Ai vin Necr'ygor Omic? întrebă Lando.

– Da, domnule. Din '47, '49, '50 și '52.

– Luăm o jumătate de carafa din '49.

– Mulțumesc, domnilor, rosti holograma și dispăru.

– Făcea parte din parolă? se interesă Han privind prin cazinou.

Era de abia mijlocul după-amiezii după ora locală, dar peste jumătate dintre mese erau ocupate. Pe de altă parte, zona barului era aproape pustie, conținând doar câțiva umanoizi și extraterestri. Se părea că băutura era mai puțin apreciată decât jocurile de noroc pe lista viciilor populare pe Gado.

– Nu, n-a spus nimic despre ce ar trebui să comandăm. Dar fiindcă mie îmi place un vin Necr'ygor Omic bun...

– Și fiindcă nota de plată o achită Coruscantul...

– Cam așa ceva.

Vinul sosi pe o tavă care se ridică prin trapa din mijlocul mesei.

– Mai doriți ceva, domnilor? întrebă holograma.

Lando clătină din cap și luă carafa și cele două pahare.

– Deocamdată, nu.

– Vă mulțumesc.

Holograma și tava dispărură.

– Așadar, spuse Lando turnând vin, se pare că va trebui să așteptăm.

– Dacă tot așteptăm, întoarce-te fără grabă și uită-te la a treia masă de sabacc din spate. Sunt cinci bărbați și o femeie. Zi-mi dacă al doilea individ din dreapta este cine cred eu.

Ridicând paharul cu vin, Lando îl îndreptă spre lumină, ca și cum ar fi intenționat să-i studieze culoarea. În timpul gestului, se răsuci pe jumătate.

– Fynn Torve?

– Mie așa mi se pare. Mă gândeam că poate tu l-ai văzut mai recent decât mine.

– Nu de la ultima cursă Kessel pe care am făcut-o împreună. Lando ridică o sprânceană spre Han și adăugă sec: Imediat înainte de *cealaltă* partidă mare de sabacc.

Han îl privi rănit.

– Sper că nu mai ești supărat din cauza *Șoimului*.

– Eu știu... Nu, probabil că nu. Nu mai supărat decât am fost să pierd în fața unui amator ca tine.

– *Amator?*

– ...deși recunosc că au existat momente, imediat după aceea, când stăteam treaz nopțile, plănuind răzbunări diabolice. Noroc că n-am apucat să le transpun în fapte.

Han reveni cu atenția asupra mesei de sabacc.

– Dacă te liniștește în vreun fel... dacă n-ai fi pierdut *Șoimul*, probabil că nici n-am mai sta acum aici. Prima Stea a Morții a Imperiului ar fi cucerit Yavin, și apoi ar fi înfrânt Alianța, planetă după planetă. Iar acela ar fi fost sfârșitul.

– Poate că da, poate că nu. Cu indivizi ca Ackbar și Leia la conducere...

– Leia ar fi fost moartă, îl întrerupse Han. Era deja destinată execuției, când Luke, Chewie și cu mine am scos-o din Steaua Morții.

Amintirea îi trezi un fior pe șira spinării. Fusese *foarte* aproape s-o piardă pe Leia pentru totdeauna. Și n-ar fi știut niciodată ce pierduse.

Iar acum, când știa... tot putea s-o piardă.

– N-o să pătească nimic, îl liniști Lando. Nu-ți mai face griji. Atât doar c-ar fi fost bine dacă am fi știut ce voiau imperialii de la ea...

– Știi foarte bine ce vor, mârâi Han. Îi vor pe gemeni.

Lando îl privi cu o expresie de uluire.

– Ești sigur?

– Cât se poate de sigur. Altfel, de ce n-au folosit paralizantele asupra noastră în ambuscada de pe Bpfassh? Fiindcă exista o șansă de cincizeci la sută de avort!

– Pare logic. Leia știe?

– Habar n-am. Probabil că da.

Han privi mesele de sabacc și simți că decadența veselă a scenei îl călca pe nervi. Dacă Torve era într-adevăr legătura de contact a lui Karrde, își dorea să fi terminat cu prostiile și să vină la ei. La urma urmelor, nu existau chiar așa multe posibilități dintre care să aleagă.

Ochii i se îndepărtară de cazinou, trecură în zona barului... și se opriră. La o masă umbrită, în capătul cel mai depărtat de ei, se aflau trei bărbați.

Într-un astroport de marfă exista un aer specific, o combinație de zgomote, mirosuri și vibrații pe care orice pilot cu ceva vechime o recunoștea instantaneu. Un aer la fel de specific îl degajau ofițerii de securitate planetară.

– Hopa, murmură el.

– Ce-i? făcu Lando și cercetă la rândul său încăperea cu o expresie de lene nepăsătoare.

Ajunse la masa îndepărtată...

– Chiar că hopa, comentă sobru. Aș zice că asta explică de ce Torve se ascunde la o masă de sabacc.

– Și se străduiește din răsuputeri să ne ignore, adăugă Han privind cu coada ochiului spre agenții de securitate și încercând să deducă unde se focaliza atenția lor.

Dacă le compromiteau întâlnirea, probabil că nu putea face mare lucru, decât să-și scoată pașaportul Noii Republici și să încerce să se impună în fața lor. Acțiunea putea să reușească, sau nu, și parcă auzea deja criza de isterie politicoasă pe care ar fi avut-o Fey'lya în ambele cazuri.

Pe de altă parte, poate că agenții îl urmăreau doar pe Torve, posibil ca parte din raidul pe care el și Lando îl văzuseră în docuri...

Oricum, merita să riște. Bătu cu încheieturile degetelor în centrul mesei.

– Da, domnilor? reapăru holograma.

– Douăzeci de jetoane pentru sabacc, te rog.

– Da, domnule, rosti fata și dispăru.

– Stai așa, făcu Lando prudent în timp ce Han își termina paharul.

Doar nu vrei să te duci la ei?

– Ai o idee mai bună? replică Han, aranjându-și blasterul în toc.

Dacă el este persoana de contact, nu vreau să-l pierd.

– S-a zis cu discreția, suspină resemnat Lando. Eu ce să fac?

– Fii gata să intervii. (Trapa mesei se deschise, oferind un fișic de jetoane pentru sabacc.) Deocamdată, se pare că-l supraveghează doar pe el – poate că-l putem scoate pe aici, înainte să apară întăriri.

– Și dacă nu?

Han luă jetoanele și se sculă.

– Atunci, voi încerca să creez o diversiune și ne întâlnim la *Șoim*.

– Bine. Baftă!

La masa de sabacc existau două locuri libere, la o persoană depărtare de Torve. Han alese unul dintre ele și se așează, trântindu-și jetoanele cu zăngănit metalic.

– Bagă-mă și pe mine, rosti el.

Ceilalți îl priviră, cu expresii ce variau între surprindere și iritare. Torve însuși ridică ochii, apoi îl mai examinează o dată. Han înălță o sprânceană spre el.

– Tu dai cărțile, fiule? Haide, bagă-mă și pe mine!

– Nu... nu dau eu cărțile, zise Torve privind scurt spre bărbatul grăsuț din dreapta sa.

– Și-am început deja, vorbi grăsunul cu glas acru. Așteaptă jocul următor.

– Încă nici n-ați mizat toți, replică Han indicând jetoanele strânse la mână respectivă.

Pe de altă parte, potul sabacc era destul de mare – probabil că se juca de cel puțin două ore. Poate că acela era unul dintre motivele pentru care grăsunul nu voia jucători noi, care să câștige totul.

– Haide, dă-mi cărțile, zise Han azvârlind un jeton în potul mâinii curente.

Încetșor și fulgerându-l mereu cu privirea, celălalt luă două cărți de deasupra pachetului și i le împinse.

– Așa mai merge, încuviință Han. Îmi stârnește amintirile. Acasă, eu eram cel care le arăta întotdeauna celorlalți reversul medaliei.

Torve îl privi atent și chipul îi împietri.

– Chiar așa? comentă el cu glas indiferent. Acum însă joci cu bărbații adevărați, nu cu băiețașii. S-ar putea să nu găsești genul de recompense cu care erai învățat.

– Nu sunt nici eu tocmai un amator, rânji Han și-și aminti că securitatea efectuase raidul în docul 63. Numai în ultima lună cred c-am câștigat vreo... probabil șaizeci și trei de jocuri.

Un alt licăr trecu peste chipul lui Torve. Așadar era într-adevăr docul lui.

– Asemenea cifre aduc multe recompense, murmură el coborând o mână sub tăblia mesei.

Han se încordă, dar mâna reapăru goală. Ochii lui Torve inspectară scurt localul, poposind o fracțiune de secundă asupra mesei la care stătea Lando, apoi reveniră la Han.

– Ai bani pe măsura guri?

Han îl privi inexpressiv.

– Cred că-ți fac față la orice ai cere.

Torve încuviință încet din cap.

– S-ar putea să te cred.

– E foarte interesant, interveni alt jucător, dar noi vrem să jucăm cărți.

– Miza e pe patru, anunță Torve.

Han își privi cărțile: Dama de Doage și pătrarul de Monede. Luă șase jetoane și le azvârli pe masă.

– Plus două.

Înapoia lui, simți un curent de aer...

– Trișorule! îi răcni o voce în ureche.

Tresări și se răsucii, căutându-și în mod reflex blasterul, dar în aceeași clipă o mână masivă se repezi peste umărul său și-i înhăță cărțile.

– Ești un trișor, domnule! bubui din nou vocea.

– Nu știu ce vrei să spui, se încruntă Han lăsând capul pe spate ca să-și privească atacatorul.

Aproape că regretă gestul. Îndărătul său se ridica, înapoia unei bărbi cât un nor de furtună, un individ de două ori mai solid decât el, care-l pironia cu o căutătură ce putea fi descrisă doar ca înflăcărată de fervoare religioasă.

– Eu știu foarte bine ce vreau să spun, scuipă necunoscutul fiecare cuvânt. Cartea asta – și flutură una dintre cărțile lui Han – este o *mutabilă*!

– Nu-i adevărat, protestă Han clipind. (În jurul mesei se strânsese rapid mulțime: securitatea cazinoului, dar și alți angajați, curioși, și probabil destui care sperau să vadă o încăierare.) Este cartea pe care am primit-o.

– Chiar așa?

Bărbatul ținu cartea în palma sa masivă, o aduse în fața lui Han și-i atinse colțul cu vârful unui deget.

Dama de Doage se schimbă brusc în șesarul de Săbii. Bărbatul îi atinse din nou colțul și deveni Cumpătarea. Apoi optarul de Clondire... după aceea Idiotul... apoi Comandorul Monedelor...

– Asta-i cartea pe care am primit-o, repetă Han simțind cum transpirația începea să i se adune sub guler. (De acum, nu mai putea fi nici vorbă de discreție.) Dacă-i o mutabilă, nu-i vina mea.

Un individ scund cu chip dur îl împinse într-o parte pe bărbos.

– Ține mâinile pe masă, îi porunci lui Han cu un glas pe măsura feței. La o parte, Reverendule – ne ocupăm noi de asta!

Reverend? Han se uită din nou spre bărbos și întrezări acum banda neagră bătută cu cristale printre smocurile de păr de pe piept.

– Reverend, zici? repetă cu jale.

Reverenzii formau un grup extrem de religios, răspândit în toată galaxia, a cărui principală pasiune în viață părea să fie eliminarea tuturor formelor de jocuri de noroc. Și a tuturor jucătorilor.

– Am zis să ții mâinile pe masă, se răsti bărbatul din securitatea cazinoului și luă cartea suspectă dintre degetele Reverendului.

O privi, apoi o încercă el însuși și încuviință din cap.

– Frumoasă mutabilă, trișorule, rânji el spre Han.

– Probabil c-a palmat cartea pe care a primit-o, interveni Reverendul care nu se clintise de lângă masă. Unde-i, trișorule?

– Cartea pe care-am primit-o este chiar în mâna amicului tău, izbucni Han. N-am nevoie de o mutabilă ca să câștig la sabacc. Dacă am o mutabilă, este pentru că am primit-o din pachet.

– Așa să fie oare?

Pe nașteptate, Reverendul se răsuci fulgerător spre grăsunul care împărțise cărțile de sabacc și care nu părăsese masa, deși era aproape acoperit de mulțime.

– Pot să-ți văd cărțile, domnule? întinse el mâna.

– Ce spui? se holbă celălalt. De ce aș da altuia o mutabilă? Oricum, este pachetul cazinoului – nu vezi?

– Ei bine, există o singură cale prin care să fim siguri, declară Reverendul și se întinse să ia cărțile de pe masă. După care, tu – și tu, îi indică pe grăsun și pe Han, puteți fi scanati să vedem cine ascunde o carte suplimentară. Aș zice că așa rezolvăm problema, nu, Kampl? se adresă celui din securitatea cazinoului.

– Reverendule, nu ne-nvăța tu să ne facem meseria, mârâi Kampl. Cyru, adu scannerul!

Scannerul era micuț, de dimensiunile unei palme, evident destinat operațiunilor discrete.

– Începe cu asta, arătă Kampl spre Han.

– Am înțeles, încuviință Cyru și-l ocoli expert cu scannerul. Nimic! anunță el.

Prima undă de nesiguranță se ivi dinapoia grimasei lui Kampl.

– Mai încearcă o dată!

Celălalt se execută.

– Tot nimic. Are un blaster, comunicator și pașaport – nimic altceva.

Vreme de câteva clipe, Kampl continuă să se holbeze la Han, apoi, fără chef, se răsuci spre celălalt jucător de sabacc.

– Protestez! zberă grăsunul, sărind în picioare. Sunt un cetățean Clasa AA – nu aveți dreptul să mă supuneți unei asemenea acuzații total nefondate!

– Putem s-o facem aici, sau la secție, mârâi Kampl. Ai de ales.

Jucătorul îl fulgeră cu o privire veninoasă pe Han, dar păstră o tăcere rigidă cât timp fu scanat.

– E curat și el, anunță Cyru încruntându-se.

– Scanează podeaua, ordonă Kampl. Poate c-au aruncat-o pe jos.

– Și numără cărțile din pachet, interveni Reverendul.

Kampl se răsuci iritat spre el.

– Pentru ultima dată...

– Fiindcă dacă o să găsim aici toate cele șaptezeci și șase de cărți, îl întrerupse bărbosul cu vocea plină de suspiciune, poate că avem de-a face cu un pachet „aranjat”.

– Aici nu se aranjează pachetele! tresări Kampl de parcă fusese ciupit.

– Nu? repetă Reverendul. Nici chiar când la joc participă anumite persoane? Persoane care poate că știu că trebuie să caute o carte specială?

– Asta-i ridicol, pufni Kampl înaintând spre el. LoBue este un stabiliment respectabil și perfect legal. Nici unul dintre jucătorii aceștia nu are nici o legătură cu...

– Hei! exclamă pe neașteptate grăsunul. Tipul care stătea lângă mine – unde-a dispărut?

– Aha, rânji reverendul. Deci nici unul n-avea nici o legătură cu voi, așa-i?

Cineva înjură violent și-și croi drum prin mulțime – unul dintre cei trei agenți de securitate planetară care supravegheaseră masa lui Torve. Kampl îl privi îndepărtându-se, inspiră adânc și reveni spre Han.

– Vrei să-mi zici care-i numele partenerului tău?

– Nu era partenerul meu, se răsti Han, și n-am trișat. Dacă vrei să mă acuzi în mod oficial, du-mă la secție și fa-o acolo. Dacă nu – se sculă și-și strânse jetoanele –, am plecat!

Pentru o clipă, crezu că tentativa sa de cacealma avea să fie dejucată de Kampl. Agentul de securitate nu avea însă dovezi reale și știa asta; în plus, se părea că avea de făcut și lucruri mai importante decât să-și piardă timpul cu ceea ce părea un incident minor.

– Așa-i – șterge-o, mârâi el. Să nu te mai prind pe-aici.

– Nu-ți face griji, îl liniști Han.

Mulțimea începuse să se destrame și nu avu probleme în a reveni la masa sa. Deloc surprinzător, Lando nu se mai găsea acolo. *Surprinzător* era faptul că achitase nota înainte de a pleca.

– Ai fost rapid, îl întâmpină Lando din capătul rampei de intrare în *Soim*. Nu mă așteptam să-ți dea drumul pentru cel puțin încă o oră.

– N-aveau dovezi, răspunse Han suind rampa și apăsând butonul pentru deschiderea trapei. Sper că Torve nu ți-a tras clapa.

Lando clătină din cap.

– Așteaptă în salon, spuse el și ridică din sprâncene. În plus, se simte dator față de noi.

– Asta ar putea fi de folos, încuviință Han și porni pe coridorul curb.

Torve stătea în fața holoconsolei din salon, cu trei datapaduri mici răsfire în față.

– Mă bucur să te revăd, rosti Han intrând.

– Și eu mă bucur, vorbi celălalt grav. Se ridică în picioare și-i întinse mâna. I-am mulțumit deja lui Calrissian, dar voiam să-ți mulțumesc și ție. Atât pentru avertisment, cât și pentru că m-ai ajutat să ies de acolo. Vă sunt îndatorat.

– Nici o problemă, flutură Han din mână. Așadar, nava ta *era* cea din docul 63?

– Mai exact a patronului, se strâmbă Torve. Din fericire, în clipa de față nu există nimic de contrabandă înăuntru – descărcasem deja. E clar însă că mă suspectau.

– Ce mărfuri aveai? se interesă Lando, care apăruse dinapoia lui Han. Evident, dacă nu-i un secret...

Torve arcui o sprânceană.

– Nu-i nici un secret, dar nu știu dacă o să mă credeți. Transportam alimente.

– Ai avut dreptate, chicoti Lando. Nu te cred.

– La început, nici mie nu mi-a venit să cred, urmă Torve. În dealurile din estul astroportului trăiește un clan întreg, care consideră că n-are nimic de apreciat la noua guvernare.

– Rebeli?

– Nu, și asta-i partea cea mai ciudată. Nu se răscoală, nu fac necazuri și nici măcar nu ocupă o regiune cu resurse vitale. Sunt oameni simpli, care nu doresc decât să fie lăsați să-și continue traiul acesta. Guvernul a decis să dea un exemplu cu ei și, printre altele, le-a sistat orice livrări de alimente și medicamente, până nu vor accepta să se comporte ca toți ceilalți.

– Am senzația că asta-i linia generală, încuviință Lando. Nu-i un guvern care să se dea în vânt după autonomia locală.

– De aceea, noi aducem alimentele prin contrabandă. E o nebulie! Oricum, mă bucur să vă revăd pe amândoi. Interesant că mai lucrați împreună. Multe echipe s-au destrămat în ultimii ani, mai ales după dispariția lui Jabba.

Han și Lando schimbă priviri.

– Mai corectă ar fi formularea că *am revenit* împreună, preciză Han. În timpul războiului, am nimerit de aceeași parte. Până atunci însă...

– Până atunci însă voiam să-l omor, explică Lando. N-a fost totuși mare chestie.

– Mda, se mulțumi să mormăie Torve uitându-se de la unul la altul. Lăsați-mă să ghicesc: *Șoimul*, așa-i? Îmi amintesc c-am auzit zvonuri că l-ai fi furat...

– Că l-am *furat*? se răsuci Han spre Lando.

– Ți-am spus că o vreme am fost al naibii de supărat, înălță Lando din umeri. N-a fost chiar un furt propriu-zis, deși putea fi considerat ca atare. Pe atunci, aveam un mic oficiu de cliring semilegal pentru nave la mână a doua și rămăsesem fără bani la o partidă de sabacc pe care o jucam cu Han. I-am oferit să-și aleagă orice navă dorește, dacă va câștiga. În mod firesc, ar fi trebuit să se repeadă la unul dintre iahturile placate cu crom țipător, pe care se aduna praful în rîndul întâi, nu la cargobotul pe care-l modernizasem discret pentru mine.

– Să știi c-ai făcut treabă bună, chicoti Han. Deși Chewie și cu mine a trebuit să demontăm și să modificăm multe chestii.

– Grozav, mărîi Lando. Mai zi una de-astea și s-ar putea să ți-l iau înapoi.

– Nu știu cum ai rezolva-o cu Chewie, replică Han, apoi îl fixă pe Torve cu privirea. Desigur însă tu știai toate astea deja, nu?

– Nu te supăra, Solo, rânji contrabandistul, dar îmi place să-mi cunosc clienții înainte de a intra în afaceri cu ei – să văd dacă mă pot aștepta din partea lor să fie deschiși cu mine. De obicei, indivizii care mint în legătură cu trecutul lor mint și în privința afacerilor prezente.

– Să-nțeleg c-am trecut testul?

– Cu brio, aprobă Torve continuând să rânjească. Așadar, ce poate face Talon Karrde pentru voi?

Han inspiră precaut. În sfârșit! Acum trebuia să aibă grijă să nu strice cumva lucrurile.

– Vreau să-i propun o înțelegere: să lucreze direct cu Noua Republică.

– Am auzit că umbli și încerci să convingi diverse grupuri de contrabandiști, încuviință Torve. Impresia generală este că vrei să-i dai pe mână lui Ackbar.

– În nici un caz! Ackbar nu-i deloc încântat de idee, dar a acceptat-o. Avem nevoie de o capacitate mai mare de transport, iar contrabandiștii sunt sursa firească pentru așa ceva.

– Din ce-am auzit, pare o ofertă interesantă, țuguie celălalt buzele. Desigur, nu sunt eu cel care decide în privința asta.

– Atunci, du-ne la Karrde, interveni Lando. Lasă-l pe Han să-i vorbească direct.

– Din păcate, în clipa de față se găsește în baza principală și acolo nu vă pot duce.

– De ce?

– Pentru că nu-i lăsăm pe străini să intre și să iasă după voie, răspunde Torve răbdător. În primul rînd, nu dispunem de genul de securitate masivă pe care o avea Jabba pe Tatooine.

– Nici noi nu suntem..., începu Lando.

Han îl opri printr-un gest al mâinii.

– Bine, spuse el. Tu cum vei ajunge înapoi acolo?

Torve deschise gura, apoi o închise.

– Cred că va trebui să gălesc o modalitate de a-mi scoate nava de sub sechestru, nu?

– Asta va dura, îi atrase atenția Han. În plus, ești cunoscut pe aici. Pe de altă parte, probabil că o persoană cu acreditările corespunzătoare ar putea s-o elibereze, înainte să se răspândească vestea.

– Tu, de pildă? se încruntă contrabandistul.

– Cred că aș putea, strânse din umeri Han, deși după cele întâmplate în LoBue n-ar trebui să mă expun. Sunt sigur însă c-aș putea aranja.

– Ești sigur..., îl îngână Torve caustic. Și care ar fi târgul?

– Ne lași să te ducem la baza ta și să discutăm cincisprezece minute cu Karrde.

Torve îl fixă cu privirea, strângând din maxilare.

– O să dau de belea, dacă fac asta. Știi bine...

– Nu suntem tocmai niște străini, îi reaminti Lando. Karrde m-a cunoscut o dată, iar Han și cu mine am păstrat ani de zile secrete militare majore ale Alianței. Deținem o reputație excelentă ca persoane în care se poate avea încredere.

Torve se uită la el, apoi întoarse ochii către Han.

– O să dau de belea, repetă el oftând. Dar *într-adevăr* vă sunt dator. De acord, însă cu o condiție: eu pilotez până acolo și stabilesc ruta într-un modul codificat care se poate șterge. Dacă și voi va trebui să procedați la fel la plecare, asta va depinde de Karrde.

– Mi se pare corect, încuviință Han care știa că paranoia era una dintre bolile frecvente ale contrabandiștilor și pe care nu-l interesa în mod deosebit localizarea bazei lui Karrde. Când putem pleca?

– Imediat ce sunteți gata, răspunse Torve, apoi arătă spre jetoanele de sabacc din mâna lui Han. Doar dacă nu vrei să te-ntorci în LoBue, ca să-ți termini partida.

Han uitase de jetoane.

– Dă-le naibii, facu el azvârlindu-le pe holoconsolă. Încerc să nu joc sabacc, când îmi suflă fanaticii în ceafă.

– Așa-i, aprobă Torve, Reverendul a dat un spectacol pe cînste, nu? Nu știi ce ne-am fi făcut fără el...

– Ia stai așa, îl întrerupse Lando. Îl *cunoști*?

– Bineînțeles! El este omul de contact cu clanul din dealuri. N-ar fi putut însă face atâta scandal, dacă n-ar fi existat un străin, ca tine, de care să se ia.

– Fir-ar el al..., mormăi Han. Prin urmare, mutabila era *a lui*, nu?

– Evident. Torve îl privi cu inocență. De ce te plângi? Ai căpătat ce-ai dorit – te duc la Karrde. Nu?

Han căzu pe gânduri. Desigur, contrabandistul avea dreptate. Cu toate acestea...

– Așa-i, acceptă el. Cred că-mi pot lua adio de la eroism.

Torve pufni amuzat.

– Mie-mi spui? Haide, pornește calculatorul și să-ncepem codificarea modului de navigație!

Mara se apropie de ușa încăperii de transmisiuni, întrebându-se nesigură asupra convocării neașteptate. Karrde nu oferise detalii, dar ceva din glasul său trezise în femeie vechile instincte de supraviețuire. Verificând blasterul micuț din tocul ascuns în mânecă, apăsă tasta de deschidere a ușii.

Se așteptase ca în cameră să se găsească cel puțin alte două persoane: Karrde, transmisionistul de serviciu, plus alții care fuseseră convocați. Spre ușoara ei surpriză, Karrde era singur.

– Intră, o invită ridicând ochii de pe datapad, și închide ușa.

Mara se supuse.

– Probleme? se interesă ea.

– Una singură, minoră, totuși neplăcută. Fynn Torve tocmai m-a anunțat că sosește... cu musafiri. Foștii generali ai Noii Republici, Lando Calrissian și Han Solo.

Femeia simți un ghem în stomac.

– Ce doresc?

Karrde ridică imperceptibil din umeri.

– Aparent, doar să discute cu mine.

Pentru o clipă, gândurile lui Mara zburară la Skywalker, încuiat în dormitorul său, în partea opusă a bazei. Totuși, nu – era imposibil ca vreo persoană din Noua Republică să știe că el se găsea acolo. N-o știau nici majoritatea oamenilor lui Karrde, chiar dintre cei aflați aici, pe Myrkr.

– Ei vin cu nava lor?

– Mai exact, preciză Karrde, vin *numai* cu nava lor. Torve îi însoțește.

– Este ostatic?

– Nu cred. A transmis toate parolele corecte de securitate. *Calea Eterului* a rămas pe Abregado, pusă sub sechestru de autoritățile locale. Se pare că Solo și Calrissian l-au ajutat pe Torve să evite o soartă similară.

– Atunci, mulțumește-le, lasă-i să-l debarce pe Torve și spune-le să părăsească planeta. Nu i-ai invitat tu.

– Așa este, încuviință Karrde privind-o atent. Pe de altă parte, Torve pare să considere că are o anumită obligație față de ei.

– N-are decât să și-o achite în timpul liber.

Chipul lui Karrde se înăspri ușor.

– Torve este unul dintre asociații mei, rosti el tăios. Datoriile lui sunt și datoriile organizației. Ar trebui să știi asta de acum.

Mara simți o gheară în jurul gâtului și o străbătu un gând brusc și oribil.

– Doar n-ai de gând să li-l dai pe Skywalker?

– Viu?

Pentru un moment, Mara rămase privindu-l pe bărbat: zâmbetul abia schițat, pleoapele îngreunate și restul expresiei de complet dezinteres construită cu atâta grijă. Totul nu era însă decât o mască, iar ea o știa prea bine. Karrde dorea să știe de ce-l ura pe Skywalker, și curiozitatea respectivă era una dintre puținele sale pasiuni reale.

Din punctul ei de vedere, nu avea decât să dorească în continuare.

– Nu cred că te-ai gândit, vorbi ea apăsător, că ar fi posibil ca Solo și Calrissian să fi aranjat totul, inclusiv sechestrarea *Căii Eterului*, ca modalitate de descoperire a acestei baze?

– Ba da, m-am gândit și am considerat ideea extrem de improbabilă.

– Bineînțeles, pufni Mara ironic. Mărețul și nobilul Han Solo n-ar face niciodată ceva atât de mârșav, nu? Nu mi-ai răspuns însă la întrebare.

– Cea despre Skywalker? Mi s-a părut că am fost destul de clar – va rămâne aici, până află de ce Marele Amiral Thrawn este atât de interesat de persoana lui. În cazul cel mai nefavorabil pentru noi, trebuie să știm cât valorează, și pentru cine, înainte de a-i putea stabili un preț corect. Am întins niște antene și, cu nițel noroc, ar trebui să primesc un răspuns peste câteva zile.

– Între timp, aliații lui vor ajunge aici în câteva minute.

– Așa-i, se strâmbă ușor Karrde. Skywalker ar trebui mutat altundeva... e clar că nu putem risca să fie descoperit din pură întâmplare. Vreau să-l duci în magazia 4.

– Acolo este și droidul lui, îi reaminti Mara.

– Magazia are două camere – separă-i. Și nu uita, facu bărbatul indicându-i centura, să-ți scoți chestia aia înainte de sosirea musafirilor. Mă îndoiesc că n-o vor recunoaște.

Mara coborî ochii spre sabia lui Skywalker.

– Nu-ți face griji. Dacă nu te deranjează, aș prefera să n-am de-a face cu ei.

– Așa mă și gândisem, o asigură Karrde. Vreau să fii aici doar când îi primesc și, poate, să ni te alături la cină. În rest, ești scutită de orice activități mondene.

– Deci vor rămâne aici toată ziua?

– Poate și noaptea... Pe lângă faptul că așa ne cere politețea, o studie el, nu crezi că-i felul cel mai bun prin care să dovedim Republicii, dacă va fi cazul, că Skywalker n-a fost aici?

Era logic, dar asta nu însemna că ea trebuia să fie încântată.

– Anunți și restul echipajului din *Karrde Nesupusul* să-și țină gura?

– Am făcut chiar mai mult decât asta, răspunse Karrde spre echipamentul de transmisiuni. I-am trimis pe toți cei care știu de Skywalker să pregătească *Gheața Înstelată*. Apropo, după ce-l muți pe Skywalker în magazie, vreau să-i duci X-interceptorul cât mai departe sub copaci. Maximum o jumătate de kilometru – nu vreau să mergi singură prin pădure mai mult decât este cazul. Știi să pilotezi un X-interceptor?

– Știu să pilotez orice navă.

– Bravo, surăse el. Atunci, ar fi bine să-i dai drumul. *Șoimul Mileniului* va asoliza în mai puțin de douăzeci de minute.

– Bine, inspiră adânc Mara.

Platoul era pustiu când se îndreptă spre baraca dormitoarelor. Fusese probabil mâna lui Karrde – mai mult ca sigur, le dăduse oamenilor de lucru în interior, ca să-i ofere cale liberă pentru transferul lui Skywalker. Ajungând la camera acestuia, femeia tastă codul de intrare și deschise ușa.

Luke stătea lângă fereastră, îmbrăcat în aceeași tunică neagră, pantaloni și cizme înalte pe care le purtase în ziua aceea, la palatul lui Jabba.

Ziua în care ea tăcuse și privise... și-l lăsase să-i distrugă viața.

– Ia-ți geanta și haide, mârâi ea indicând cu blasterul. Te muți.

Ochii lui continuară s-o privească, în vreme ce se apropie de pat. Nu se uita la blaster, ci la chipul femeii.

– Karrde a ajuns la o decizie? Întrebă calm, ridicându-și geanta.

Pentru o clipă, ea fu ispitită să-i spună că nu, că era propria ei inițiativă, doar pentru a vedea dacă implicațiile i-ar fi fisurat înnebunitatea seninătate Jedi. Dar chiar și un Jedi probabil că ar fi luptat, dacă ar fi știut că este dus la moarte, și timpul nu era deloc de partea ei.

– Te muți într-o magazie, îl anunță. Sosesc oaspeți și nu avem fracuri de mărimea ta. Haide, mișcă!

Merseră pe lângă clădirea centrală, spre magazia 4, o construcție cu două încăperi aflată suficient de departe de aleile principale ale bazei. Camera din stânga, folosită de obicei pentru echipamente sensibile sau periculoase, era de asemenea singura dotată cu încuietoare, fără îndoială motivul pentru care Karrde o alesese ca închisoare improvizată. Fără să-l scape din ochi pe Skywalker, Mara formă codul zăvorului, întrebându-se în același timp dacă mecanismul interior fusese dezactivat de Karrde. O privire rapidă îi dovedi că n-o facuse.

Era însă un lucru simplu de corectat.

– Intră, rosti ea aprinzând lumina și făcându-i semn tânărului spre interior.

– Pare confortabil, comentă Luke intrând și privind incinta fără ferestre și stivele de lăzi care ocupau aproape jumătate din partea ei dreaptă.

– Ideal pentru meditația Jedi.

Mara se apropie de o ladă deschisă, etichetată *Discuri blaster*, și-i examinează conținutul. Nici o problemă – era folosită pentru depozitarea salopetelor. Cercetă iute și etichetele celorlalte lăzi, asigurându-se că nu exista nimic ce ar fi putut fi folosit pentru evadare.

– Mai târziu, reveni ea lângă ușă, o să-ți aducem un pat sau o saltea, și mâncare.

– Deocamdată nu-mi trebuie nimic.

– Nici că mi-ar păsa.

Mecanismul interior al încuietorii se găsea înapoia unei plăcuțe metalice. Două raze blaster desfăcură un capăt al plăcuței, făcând-o să se curbeze spre exterior; a treia rază vaporiză un mănunchi de fire.

– Bucură-te de liniște, rosti femeia și ieși.

Ușa se închise îndărătul ei, fu încuiată... și Luke rămase iarăși singur.

Privi în jur. Stive de lăzi, nici o fereastră, o singură ușă zăvorâtă.

– Am fost și-n locuri mai rele, murmură el în șoaptă. Cel puțin aici nu-i Rancor.

Pentru o clipă, se încruntă înaintea amintirii stranii și se întrebă de ce oare îi apăruse în minte groapa lui Rancor din palatul lui Jabba. Nu insistă însă. Lipsa facilităților și a mobilierului sugera că aducerea lui aici fusese o decizie de moment, precipitată, poate, de iminenta sosire a oaspeților amintiți de Mara.

Exista astfel posibilitatea reală ca, în graba aceea, cineva să fi făcut finalmente o greșeală.

Se apropie de ușă, depărtă și mai mult plăcuța metalică, încă fierbinte, și examinează mecanismul. Cândva, Han petrecuse câteva ore cu el încercând să-l învețe arta spargerii încuietorilor electronice, și dacă Mara n-o stricase prea rău, exista posibilitatea de a reuși să o deschidă.

Interiorul nu arăta însă promițător. Intenționat sau nu, blasterul lovise sursa interioară de alimentare, vaporizând toate firele până la tubul protector ce intra în zid, unde îi era imposibil să le mai ajungă.

Dar dacă ar fi găsit altă sursă de curent...

Se sculă în picioare, își scutură pantalonii de praf și se îndreptă spre stivele de lăzi. Mara le examinase etichetele, dar nu privise decât în una. Poate că o investigație mai amănunțită ar fi descoperit ceva util.

Din păcate, investigația dură chiar mai puțin decât examinarea încuietorii avariate. Cele mai multe lăzi erau sigilate într-un chip ce depășea capacitatea sa de a le deschide fără unelte, iar cele deschise conțineau doar îmbrăcăminte sau module de rezervă pentru echipamente.

Prin urmare, își spuse tânărul așezându-se pe marginea unei lăzi și privind în jur, în căutarea inspirației, *nu pot folosi ușa. Nu există nici ferestre. Totuși în magazie mai era o încăpere – îi zărise ușa, atunci*

când Mara o descuiase pe aceasta. Poate că între cele două exista o ușiță sau un tunel de comunicare, camuflate de lăzi.

Era, desigur, improbabil ca Mara să fi trecut cu vederea ceva atât de evident, însă Luke avea tot timpul de pe lume și nimic cu care să și-l umple. Ridicându-se, începu să mute lăzile de lângă perete.

Nu după mult timp, o găsi. Nu era o ușiță, ci ceva aproape la fel de bun: o priză electrică universală, montată în perete imediat deasupra podelei.

Karrde și Mara făcuseră o greșeală.

Plăcuța de metal a încuietorii, deja slăbită de lovitura blasterului, era relativ ușor de manipulat. Luke o îndoi înainte și înapoi, până ce rupse din ea o bucată triunghiulară. Era prea moale ca să fie utilizată la deschiderea unei lăzi sigilate, dar probabil că avea să fie potrivită pentru deșurubarea capacului prizei. Luke reveni la priză și se întinse în interstițiul îngust dintre perete și lăzi. Tocmai se pregătea să atace primul șurub, când auzi un bip slab.

Încremeni, ascultând. Bip-ul răsună din nou, urmat de o serie de cripeli la fel de slabe. Cripeli care păreau foarte familiare...

– R2-D2? Întrebă încetitor tânărul. Tu ești?

Timp de două secunde, în camera alăturată domni liniștea. Apoi, brusc, înapoia peretelui erupse o cascadă de fluierături electronice. Nici o îndoială, era R2-D2.

– Ușurel, îi spuse Luke. Vreau să încerc să demontez priza asta. Probabil că există una și în partea ta – poți s-o demontezi?

Primi drept răspuns un bolborosit evident dezgustat.

– Nu poți? Atunci așteaptă.

Triunghiul de metal nu era ușor de manevrat, mai ales în spațiul strâmt pe care-l avea la dispoziție, totuși Luke avu nevoie de numai două minute ca să scoată capacul și să înlătore firele. Ghemuindu-se mai mult, putea să distingă prin gaură partea dinapoi a prizei din camera lui R2-D2.

– Nu cred că pot să demontez priza ta din partea asta, îl anunță pe droid. Odaia ta este încuiată?

Auzi un bip negativ, urmat de un țuiut straniu, ca și cum R2-D2 și-ar fi învârtit roțile.

– Un bolț limitator? Întrebă Luke.

Rotitul-țuiut se auzi din nou.

– Sau o flanșă limitatoare?

Un bip afirmativ, încărcat de tonuri de frustrare. Era de altfel normal – un bolț limitator ar fi lăsat urme, pe când o flanșă montată pe jumătatea inferioară a lui R2-D2 nu i-ar fi îngăduit decât să-și uzeze inutil roțile.

– Nu contează, îl liniști Luke. Dacă aici este suficientă sârmă ca să ajungă până la ușă, ar trebui s-o pot descuia. După aceea, putem să ieșim amândoi.

Cu precauție, ținând seama de posibilitatea unei curentări de la firele de tensiune înaltă, găsi conductorul de voltaj mic și începu să-l tragă

spre el, scoțându-l din tubul protector. Era mai mult decât se așteptase; bobină pe podea aproape un metru și jumătate, înainte de a se opri.

Mai mult decât se așteptase... dar mult mai puțin decât avea nevoie. Ușa se găsea la patru metri în linie dreaptă, la care trebuia să mai adauge o bucată pe care s-o introducă în mecanismul încuietorii.

– O să mai dureze nițel, îl anunță pe R2-D2 și căzu pe gânduri.

Firul de tensiune redusă avea un supliment de un metru și jumătate, ceea ce putea fi valabil și pentru celelalte fire. Dacă ar fi tăiat aceeași lungime din alte două conductoare, ar fi obținut suficient ca să ajungă la zăvorul electronic.

Rămânea astfel numai problema de a găsi ceva cu care să le taie. Și, desigur, să evite electrocutarea...

– Un minut doar dac-aș fi avut sabia, murmură el examinând muchia șurubelniței improvizate.

Nu era foarte ascuțită, dar nici firele nu erau prea groase.

În două minute, trase celelalte fire din tubul protector atât cât putură să iasă. Se ridică, își scoase tunică, răsuci de două ori o mănecă în jurul bucății de metal și începu să taie.

Tăiase jumătate din primul fir, când mâna îi alunecă de pe izolație și atinse pentru o fracțiune de secundă metalul dezgolit. În mod reflex, tresări violent, izbindu-și mâna de perete.

Apoi înțelese.

– Aha, șopti el privind sârma pe jumătate tăiată.

Din încăperea vecină se auzi un fluierat întrebător.

– Tocmai am atins unul dintre fire, îl anunță pe droid, și nu m-am electrocutat.

R2-D2 fluieră.

– Așa-i, încuviință Luke.

Ridică firul... îl atinse din nou... ținu degetul pe metal.

Prin urmare, Karrde și Mara nu făcuseră de fapt nici o greșală. Decuplaseră deja priza de la sursa de alimentare cu curent.

Luke rămase îngenușat, ținând firul și întrebându-se ce să facă în continuare. Avea sârma, dar nici o sursă de alimentare la care s-o conecteze. Pe de altă parte, probabil că în cameră existau destule surse energetice mici, atașate modulelor de rezervă, dar toate erau ambalate în lăzi pe care nu le putea deschide. Să utilizeze cumva sârma, ca să forțeze lăzile respective? Să încerce să taie cu ea sigiliul etanș?

Apucă zdravăn sârma și trase de ea, căutând să-i evalueze rezistența la rupere. Degetele îi alunecară pe izolație; schimbându-și poziția, Luke înfășură firul în jurul mâinii drepte...

Și se opri, simțind un fior brusc pe ceafă. Mâna lui dreaptă... Mâna dreaptă artificială. Mâna dreaptă artificială cu sursă dublă de alimentare...

– R2-D2, știi ceva despre grefele de membre cibernetice? strigă, deschizând portul de acces din încheietură cu ajutorul triunghiului de metal.

După o tăcere, auzi un tril precaut și ambiguu.

– N-ar trebui să dureze prea mult, îl asigură pe droid, examinând labirintul de fire și servomotoare din interiorul mâinii.

Uitate cât de teribil de complex era.

– Tot ce trebuie să fac este să scot una dintre surse. Crezi că-mi poți transmite procedura?

De data aceasta, pauza fu mai scurtă și răspunsul mai încrezător.

– Perfect, încuviință Luke. Să-i dăm drumul!

Han își încheie prezentarea, se lăsă pe spate în scaun și așteptă.

– Interesant, zise Karrde cu expresia sa ușor amuzată, care îi ascundea adevăratele gânduri. Cu adevărat, interesant. Presupun că în privința asta Consiliul Provizoriu este gata să asigure și garanții legale.

– Garantăm ceea ce putem, răspunse Han. Protecția ta, legalitatea operațiunilor și așa mai departe. Evident, nu putem garanta marja de profit sau alte aspecte similare.

– Evident, încuviință Karrde și-și întoarse privirea spre Lando. Generale Calrissian, ai fost mai degrabă tăcut. Care este rolul tău în toată afacerea asta?

– Nu am decât calitatea de prieten, zise Lando, și de persoană care știam cum poți să fii contactat. În plus, pot să garantez integritatea și onestitatea lui Han.

Un surâs fugar trecu peste buzele contrabandistului.

– *Integritate și onestitate*, repetă el. Interesante cuvinte, asociate unui bărbat cu reputația oarecum pătată a căpitanului Solo.

Han făcu o grimasă, întrebându-se la ce incident anume făcea referire. Trebuia să recunoască, existau destule dintre care se putea alege.

– Orice pete ar fi existat, spuse el, sunt de domeniul trecutului.

– Bineînțeles, fu de acord Karrde. Așa cum am spus, propunerea este foarte interesantă, dar nu cred că ar fi adecvată organizației mele.

– Pot să întreb de ce?

– Pur și simplu fiindcă unele părți ar putea crede că ne aliem politic, explică Karrde și sorbi din ceașcă. Ținând seama de extinderea operațiunilor noastre și de regiunile în care se desfășoară ele, s-ar putea să nu fie o mișcare tocmai inteligentă din punct de vedere politic.

– Înțeleg, încuviință din cap Han. Te pot convinge că există modalități prin care să-i poți împiedica pe ceilalți clienți ai tăi să știe ce faci.

– Cred că subestimezi capacitățile de contrainformații ale Imperiului, căpitane Solo. Imperialii cunosc despre mișcările Republicii mult mai multe decât ai putea crede.

– Mie-mi spui? se strâmbă Han, privind spre Lando. Apropo, mi-am amintit un alt lucru despre care doream să te întreb. Lando mi-a spus că ai putea cunoaște un sintezor destul de bun ca să spargă coduri diplomatice.

Contrabandistul înclină capul pe un umăr.

– Interesantă solicitare, comentă el. Mai cu seamă din partea unei persoane care ar trebui să aibă deja acces la asemenea coduri. Să fie vorba oare despre intrigi apărute în ierarhia Noii Republici?

În mintea lui Han fulgeră amintirea ultimei discuții purtate cu Winter și avertismentele ei voalate.

– Este vorba despre ceva pur personal, îl asigură pe Karrde. Sau, în sfârșit, aproape în totalitate personal.

– Aha... Ei bine, întâmplător, unul dintre cei mai buni sintezori existenți va cina azi cu mine. Veți avea amabilitatea să participați de asemenea?

Han își privi ceasul surprins. Flecărind și discutând afaceri, întrevederea de cincisprezece minute pe care i-o promisese Torve se lungise la două ore.

– Nu vrem să-ți răpim timpul...

– Nici vorba de așa ceva, îl asigură Karrde sculându-se. Asaltați de probleme, avem obiceiul să ignorăm prânzul și compensăm, cinând mai devreme, înainte de a se însera.

– Îmi amintesc minunatele orare ale contrabandiștilor, încuviință amuzat Han. Ești norocos dacă poți mânca de două ori pe zi.

– Perfect adevărat. Urmați-mă, vă rog...

Așa cum observase Han la sosire, clădirea principală părea alcătuită din trei-patru inele, în centrul cărora se găsea sala uriașă în care creștea arborele straniu. Încăperea în care-i conduse Karrde acum făcea parte din inelul imediat adiacent sălii aceleia și ocupa aproape un sfert din coroana circulară. Mai multe mese rotunde fuseseră pregătite, iar câteva erau deja ocupate.

– Nu suntem protocolari în privința servirii, spuse Karrde și-i conduse spre masa din mijloc la care erau așezate patru persoane – trei bărbați și o femeie.

Karrde le arată scaunele libere.

– Bună seara tuturor, îi salută pe ceilalți meseni. Vi-i prezint pe Calrissian și Solo, care vor cina cu noi. Trei dintre asociații mei – îi indică pe rând – Wadewarn, Chin și Ghent. Ghent este sintezorul pe care l-am menționat, probabil cel mai bun din domeniu. Și Mara Jade... pe care ați cunoscut-o deja.

– Da, încuviință Han, salutând din cap, și se așează străbătut de un fior.

Mara fusese alături de Karrde, atunci când îi primise în simulacrul de sală a tronului. Nu zăbovisese prea mult după sosirea lor, dar în tot acel timp îi fixase cu o căutătură întunecată pe el și pe Lando, cu ochii incredibil de verzi.

Aproape la fel cum îi fixa acum.

– Deci tu ești Han Solo, rosti încântat sintezorul. Auzisem multe despre tine și-mi dorisem să te cunosc.

Han își mută atenția de la Mara la Ghent. Era foarte tânăr, de abia ieșit din adolescență.

– E grozav să fii faimos, îi zise Han, dar ține minte că tot ce ai auzit sunt zvonuri. Iar zvonurile sporesc cu fiecare povestitor.

– Ești prea modest, comentă Karrde și-i făcu semn unui droid scund, care rulă spre ei purtând o tavă cu rulouri învelite în frunze. Ar fi greu de exagerat, de exemplu, episodul acela cu negustorii de sclavi zygerriani.

Lando ridică ochii de la tava droidului.

– Zygerriani? repetă el. Nu mi l-ai povestit niciodată.

– N-a fost ceva important, replică Han avertizându-l din privire să abandoneze subiectul.

Din nefericire, Ghent fie că nu văzu privirea, fie că era prea tânăr ca să știe ce însemna.

– El și Chewbacca, explică surescitat puștiul, au atacat o navă de sclavi zygerriană. Numai ei doi. Zygerriani au fost atât de speriați încât au abandonat nava.

– Erau mai mult pirați decât negustori de sclavi, îl corectă Han. Și nu s-au speriat de mine. Au abandonat nava, fiindcă le-am spus că sunt însoțit de douăzeci de soldați din trupele de șoc și veneam la bordul lor ca să le controlăm licența de comerț.

– Și au înghițit gălușca *asta*? înălță Lando din sprâncene.

Han strânse din umeri.

– Pe atunci emiteam un cod de identificare imperial împrumutat.

– Și după aceea știți ce a făcut? continuă Ghent. Le-a dat nava sclavilor pe care i-a găsit închiși în cală. *Le-a dat-o...* pur și simplu! Inclusiv toată încărcătura.

– Sentimental bătrân, rânji Lando mușcând dintr-un rulou. Nu-i de mirare că nu mi-ai pomenit niciodată despre asta.

Cu un efort deosebit, Han își păstră răbdarea.

– Încărcătura provenea din jafurile piraților, mormăi el, și putea fi urmărită foarte ușor. În plus, ne aflam în vecinătatea lui Janodral Mizar, care pe vremea aceea avea o lege locală aparte, conform căreia victimele piraților sau negustorilor de sclavi își împărțeau bunurile, dacă pirații erau capturați sau uciși.

– Din câte știu, murmură Karrde, legea n-a fost abrogată.

– Probabil. Oricum, Chewie era cu mine... și știi bine opinia lui despre negustorii de sclavi.

– Mda, făcu sec Lando. Ar fi fost preferabil să înfrunte trupele de șoc.
– Iar dacă n-aș fi cedat nava..., începu Han, dar fu întrerupt de un bip slab.

– Mă scuzați, spuse Karrde scoțând un comunicator de la centură. Eu sunt!

Han nu auzi ce i se spunea... dar, brusc, chipul contrabandistului se crispă.

– Vin imediat.

Se ridică în picioare și puse comunicatorul la locul său.

– Încă o dată, mă scuzați, dar o mică problemă necesită atenția mea.

– Necazuri? se interesează Han.

– Sper că nu. Karrde privi peste masă și Han se întoarse la timp ca s-o vadă pe Mara sculându-se. Sper că va dura numai câteva minute. Vă rog să vă serviți.

Cei doi părăsiră masa și Han se întoarse către Lando.

– Am o presimțire neplăcută, murmură el.

Lando încuviință din cap, continuând să privească după Mara și Karrde, cu o expresie stranie.

– Pe ea am mai văzut-o, vorbi tot în șoaptă. Nu-mi amintesc unde, dar sunt sigur c-am mai văzut-o... iar pe atunci nu cred că era contrabandistă.

Han aruncă o privire comesenilor și le zări îngrijorarea din ochi și șoaptele pe care le schimbau grăbit. Până și Ghent remarcase încordarea neașteptată și se concentrase asupra aperitivelor.

– Amintește-ți rapid, amice, îi zise lui Lando. S-ar putea să nu ne mai bucurăm de primirea inițială.

– Mă străduiesc. Până atunci, ce facem?

Un alt droid se apropia, cu tava încărcată de castronașe pentru supă.

– Până atunci, replică Han, cred c-o să ne servim.

– A ieșit din hiperspațiu acum zece minute, rosti Aves încordat și indică semnul de pe displayul senzorului. Căpitanul Pellaeon a apelat după alte două minute. Te-a solicitat personal.

Karrde își trecu încet degetul peste buza inferioară.

– Ceva semne de vehicule de asolizare sau vânători?

– Nu încă, dar conform unghiului de inserție, bănuiesc că se pregătește de lansare. Asolizare probabilă în partea aceasta a pădurii.

Karrde încuviință gânditor. O sincronizare foarte favorabilă... pentru unii.

– Unde am pus Șoimul Mileniului?

– Pe platforma 8.

Așadar, dincolo de lizieră. Asta era bine – conținutul ridicat de metal din arborii de pe Myrkr avea să ajute la ecranarea navei de senzorii *Himerei*.

– Ia doi oameni și pune și o plasă de camuflaj peste ea. N-are rost să ne asumăm riscuri. Și fă-o în liniște – nu vreau să ne speriem musafirii.

Aves își scoase căștile și ieși grăbit. Karrde se întoarse spre Mara.

– Interesant sincronizată vizita asta.

Femeia îl privi fără să clipească.

– Dacă a fost o modalitate subtilă de a mă întreba dacă eu i-am chemat, nu te mai obose. N-am făcut-o.

– Chiar așa? Sunt ușor surprins.

– Nu ești singurul. Trebuia să mă fi gândit la asta cu mai multe zile în urmă. Arată spre căști: Ce faci, vorbești cu el, sau nu?

– Nu cred că am de ales.

Inspirând adânc, Karrde se așează în scaunul părăsit de Aves și atinse un comutator.

– Căpitane Pellaeon, îți vorbește Talon Karrde, rosti el. Scuză-mă pentru întârziere. Cu ce te pot ajuta?

Imaginea *Himerei* îndepărtate dispăru, dar nu fu înlocuită de fața lui Pellaeon. Chipul care apăruse părea desprins dintr-un coșmar: prelung și îngust, cu piele albastru-pal și ochi ce scânteiau aidoma unor bucăți de metal încinse până la incandescență.

– Bună ziua, căpitane Karrde, vorbi el cu glas limpede, melodios și politicos. Sunt Marele Amiral Thrawn.

– Bună ziua, Mare Amiral, încuviință Karrde din cap adaptându-se instantaneu situației. Pot să vă întreb care este motivul acestui apel?

– Bănuiesc că o parte a sa ai ghicit-o deja. Avem nevoie de mai mulți ysalamiri și dorim permisiunea ta în acest scop.

– Cu siguranță, spuse Karrde încercând o senzație ciudată. (Postura lui Thrawn era stranie... iar imperialii nu aveau deloc nevoie de permisiunea lui pentru a desprinde ysalamiri de pe copaci.) Dacă-mi permiteți această observație, se pare că-i epuizați destul de rapid. Aveți probleme în a-i păstra în viață?

Thrawn ridică o sprânceană, simulând o surprindere politicoasă.

– Nu a murit nici unul, căpitane. Pur și simplu avem nevoie de mai mulți.

– Aha, înțeleg.

– Mă îndoiesc... Nu-i însă important. Căpitane, m-am gândit că dacă tot venim aici, ar fi un moment prielnic pentru ca a purta o mică discuție.

– Ce fel de discuție?

– Sunt convins că putem găsi subiecte de interes reciproc. De exemplu, eu achiziționez nave de război noi.

Experiența îndelungată opri orice reacție de vinovăție să se facă simțită pe chipul sau în vocea contrabandistului. Fusese însă cât pe aici...

– Nave de război? repetă el.

– Exact, zâmbi subțire Thrawn. Nu te îngrijora... nu mă aștept să ai în stoc nave spațiale de luptă, dar un om cu relațiile tale ar putea să le achiziționeze.

– Mă îndoiesc că relațiile mele sunt chiar atât de extinse, Mare Amiral, răspunse Karrde străduindu-se să descifreze ceva pe fața nu tocmai

umanoidă. (știa ceva, sau întrebarea nu era decât o coincidență teribil de periculoasă?) Nu cred că vom fi capabili să vă ajutăm.

Expresia lui Thrawn nu se modifică... dar, brusc, zâmbetul lui căpătă o urmă de amenințare.

– Veți încerca, oricum. Mai este apoi problema refuzului de a ne ajuta în căutarea lui Luke Skywalker.

Strânsoarea din pieptul lui Karrde slăbi; acum se găsea pe un teritoriu mai sigur.

– Îmi pare rău și pentru că n-am putut să vă ajutăm în această privință, Mare Amiral. Așa cum i-am explicat reprezentantului dumneavoastră, la momentul respectiv aveam niște livrări extrem de apropiate. Pur și simplu, nu am putut alocă alte nave.

Sprâncenele lui Thrawn se arcuiră ușor.

– „La momentul acela”, ai spus? Căpitane, căutarea continuă.

Karrde se blestemă în gând pentru scăpare.

– Încă mai continuă? repetă el, prefăcându-se nedumerit. Reprezentantul dumneavoastră spunea că Skywalker se găsea la bordul unei nave de vânătoare X-interceptor Incom. Dacă nu l-ați găsit până acum, cred că sistemul biogen i-a cedat deja.

– Aha, încuviință Thrawn, este clar ce n-ai înțeles. În condiții firești, ai dreptate, așa s-ar fi petrecut. Skywalker este însă un Jedi și printre multele capacități ale acestui ordin se află și talentul de a intra într-un tip de anabioză. Făcu o pauză și imaginea de pe ecran pâlpâi scurt. Ca atare, te poți alătura vânătorii.

– Am înțeles. Interesant... Presupun că este doar unul dintre multele detalii pe care un om obișnuit nu le află niciodată despre Jedi.

– Poate că vom avea timp să discutăm despre toate astea, când voi sosi pe Myrkr.

Karrde îngheță și înțelegerea teribilă îl străbătu ca un șoc electric. Pâlpăirea scurtă a imaginii lui Thrawn...

O privire scurtă aruncată displayului senzorilor auxiliari îi oferî confirmarea: trei nave Clasa *Lambda* și o escortă completă de vânători TIE părăsiseră *Himera*, coborând spre suprafața planetei.

– Mă tem că nu avem prea multe forme de divertisment pentru a vă amuza, rosti el cu buze care-i înțepeniseră pe neașteptate. În nici un caz cu atât de puțin timp la dispoziție pentru a mă fi pregătit.

– Nu este nevoie de divertisment, îl asigură Thrawn. Am spus – vin doar pentru o discuție. O discuție *scurtă*, desigur, știu cât de ocupat ești.

– Vă apreciez grija, dar acum vă rog să mă scuzați, Mare Amiral, spuse Karrde. Trebuie să vă organizez primirea.

– Abia aștept să ne întâlnim.

Chipul lui Thrawn dispăru și pe display reapăru imaginea *Himerei*.

Karrde rămase locului, iar prin minte i se perindară cu iuteală posibilitățile și dezastrele potențiale.

– la legătura prin comunicator cu Chin, i se adresa lui Mara. Anunță-l că avem musafiri imperiali și că trebuie să-i primim corespunzător. Du-te după aceea la platforma 8 și spune-i lui Aves să mute *Șoimul Mileniului* mai departe, la adăpost. Du-te personal – este posibil ca *Himera* și navele să ne poată intercepta convorbirile prin comunicator cu exteriorul.

– Ce facem cu Solo și Calrissian?

Karrde țuguie buzele.

– Va trebui să-i scoatem de acolo, bineînțeles. O să-i ducem în pădure, la nava lor sau în preajma ei. O să mă ocup personal.

– De ce nu-i predăm lui Thrawn?

Bărbatul o cercetă cu atenție. Ochii arzători și chipul rigid, strict controlat...

– Fără să existe oferta vreunei recompense? Bazându-ne exclusiv pe generozitatea ulterioară a Marelui Amiral?

– Nu mi se pare un motiv convingător, declară ea sec.

– Nici mie, replică tăios Karrde. *Convingător* mi se pare faptul că sunt oaspeții noștri. Au stat cu noi la masă, au mâncat mâncarea noastră... și, indiferent dacă-ți place sau nu, se află sub protecția noastră.

– Aceleași reguli de ospitalitate se aplică și în cazul lui Skywalker? Întrebă ea ironic.

– Știi bine că nu. Totuși acum nu-i nici locul, nici momentul potrivit pentru a-l preda Imperiului, chiar dacă, în cele din urmă, vom decide s-o facem. Ai înțeles?

– Nu, mârâi ea, n-am înțeles.

Karrde o privi, ispitit să-i spună că nu trebuia să înțeleagă, ci doar să se supună.

– Este o chestiune de putere relativă, rosti el în cele din urmă. Poziția noastră aici, pe sol, cu un distrugător spațial imperial pe orbită, nu este una de negocieri. Eu n-aș face afaceri în asemenea circumstanțe, nici chiar dacă Thrawn ar fi clientul cel mai demn de încredere din galaxie. Ori el nu este... Acum înțelegeți?

Mara inspiră adânc, apoi oftă.

– Nu sunt de acord, dar voi accepta decizia ta.

– Mulțumesc. Poate că după ce vor pleca imperialii, îl poți întreba pe generalul Calrissian care sunt pericolele asociate negocierilor în vreme ce trupele de șoc se plimbă pe teritoriul tău. Karrde reveni cu privirea asupra displayului: Așadar, *Șoimul* mutat, *Sólo* și Calrissian mutați, iar Skywalker și droidul ar trebui să fie acolo unde i-am pus – magazia 4 este suficient de ecranată pentru a opri orice, cu excepția unor sonde realmente decise.

– Și dacă Thrawn *este* decis?

– Atunci s-ar putea să dăm de bucluc. Pe de altă parte, mă-ndoiesc că Marele Amiral ar veni aici personal, dacă ar suspecta posibilitatea unei confruntări armate. Rangurile militare superioare nu ajung în poziția respectivă, riscându-și inutil viața. Gata cu vorbăria! Tu ai sarcinile tale, eu pe ale mele. Să-i dăm drumul.

Mara încuviință și se răsuca spre ușă. În clipa aceea, bărbatul își aminti ceva.

– Unde ai pus sabia lui Skywalker? Întrebă el.

– Este în camera mea. De ce?

– Du-o mai bine în altă parte. Săbiile Jedi n-ar trebui să fie ușor detectabile, dar n-are rost să riscăm. Pune-o împreună cu cavitățile rezonator din magazia 3. Ele ar trebui să asigure ecranare suficientă față de sonde senzoriale spion.

– Bine, spuse femeia și-l privi gânditor. Ce a fost chestia aceea despre „nave spațiale de luptă”?

– Ai auzit tot ce s-a vorbit.

– Știu. Mă refeream la reacția ta.

– Sperasem că n-a fost atât de evidentă, se strâmbă Karrde.

– Nici n-a fost, zise ea și rămase în așteptare.

– Întreabă-mă mai târziu, își umezi buzele bărbatul. Deocamdată avem treabă de făcut.

Mara îl privi o secundă, apoi, fără un cuvânt, aprobă din cap și ieși.

Inspirând adânc, Karrde se ridică de pe scaun. În primul rând, trebuia să se întoarcă în sala de mese și să-și anunțe musafirii asupra modificării neașteptate a planurilor. După aceea, să se pregătească pentru o confruntare între patru ochi cu omul cel mai periculos din Imperiu. Iar printre subiectele discuției aveau să se numere Skywalker și navele de război disponibile.

Urma o seară foarte interesantă.

– Gata, R2-D2, anunță Luke după ce stabili ultimul contact. Cred că suntem gata să-nțercăm. Ține-mi pumnii.

Din odaia alăturată se auzi o serie complicată de bolboroseli electronice. Probabil, decise Luke, că droidul îi reamintea că nu are degete pe care să le înțeșteze în pumni.

Degete... Pentru o clipă, Luke coborî ochii spre mâna dreaptă, flexionând degetele și simțind furnicăturile și amorțeala neplăcute. Trecuseră cinci ani de când își privise ultima dată mâna ca fiind o mașinărie atașată la capătul brațului. Acum, brusc, îi era imposibil s-o considere altceva.

R2-D2 fluieră nerăbdător.

– Așa-i, încuviință tânărul, silindu-se să-și îndepărteze atenția de la mână și să deplaseze capătul conductorului spre ceea ce spera că ar fi fost punctul convenit de contact.

Își dădea seama că lucrurile ar fi putut să stea mult mai rău: mâna putea să fi fost dotată cu o singură sursă de alimentare, caz în care n-ar fi putut s-o utilizeze nici măcar atât.

– Gata, rosti el și închise circuitul.

Și fără nici un fel de surle sau tobe, ușa glisă silențios, deschizându-se.

– Asta-i, șuieră Luke.

Precaut, străduindu-se să nu piardă punctul de contact, se aplecă și privi afară.

Soarele începuse să coboare înapoia copacilor, proiectând umbre lungi peste platou. Din poziția sa, Luke putea să vadă doar un sector din bază, care părea pustiu. Încordându-se, dădu drumul firului și se propulsă prin ușă.

În absența contactului, ușa se închise din nou, aproape prinzându-i glezna stângă atunci când atinse solul și se rostogoli în poziție ghemuit. Încremeni, așteptând să vadă dacă zgomotul avea să declanșeze vreo reacție. Tăcerea continuă însă și, după câteva secunde, Luke se ridică și sprintă spre cealaltă ușă a magaziei.

R2-D2 avusese dreptate: încăperea respectivă nu avea zăvor electronic. Luke deschise ușa, mai privi o dată în jur, apoi se strecură înăuntru.

Droidul emise un bip entuziast, legănându-se înainte și înapoi cu stângăcie în flanșa limitatoare, un dispozitiv în formă de tor care-i închidea picioarele și roțile.

– Liniște, îl avertiză Luke și se aplecă să examineze colierul. Și nu te mai bâțâi atât.

Se temuse ca nu cumva flanșa să fi fost încuiată sau întrepătrunsă în sistemul roților droidului, necesitând astfel scule speciale. Dispozitivul era însă mult mai simplu; menținea suficient din greutatea droidului deasupra podelei, astfel încât acesta să nu poată beneficia de tracțiune. Luke desfăcu două cleme și împinse jumătățile flanșei în lături, eliberându-l pe R2-D2.

– Haide, îi spuse după aceea și porni spre ușă.

Din câte își putea da seama, platoul continua să fie pustiu.

– Nava este pe-aici, șopti el arătând spre clădirea centrală. Cred că cel mai bine ar fi să descriem un cerc spre stânga, rămânând cât mai mult timp la adăpostul copacilor. Te poți deplasa pe terenul ăsta?

R2-D2 își ridică scannerul și emise un bip afirmativ.

– Perfect! Fii cu ochii în direcția clădirilor, dacă apare cineva.

Ajunseseră în lizieră și parcurseseră aproximativ un sfert din cercul intenționat, când R2-D2 ciripi, avertizând.

– Stop! șuieră Luke, încremenind lângă trunchiul unui arbore masiv și sperând că umbra era suficient de deasă.

Hainele lui negre erau perfecte pentru fundalul întunecat al pădurii, dar nu și culorile alb-albastru ale lui R2-D2.

Din fericire, cei trei bărbați care ieșiră din clădirea centrală nu aruncară nici o privire în direcția lor, ci merseră direct spre lizieră. Se îndreptară într-acolo cu pas rapid și hotărât... și chiar înainte de a dispărea printre copaci, toți trei își scoaseră blasterele.

R2-D2 gemu încetișor.

– Nici mie nu-mi place, zise Luke. Să sperăm că n-are nici o legătură cu noi. Terenul e liber?

Droidul ciripi afirmativ și porniră din nou. Luke era mereu atent și la pădurea dinapoia lor, amintindu-și aluziile voalate ale lui Mara la prădători de dimensiuni mari. Desigur, putea să fi fost o cacealma, având scopul de a-l descuraja să evadeze. Tânărul nu descoperise de altfel nici o dovadă reală că fereastra camerei sale anterioare ar fi fost conectată la vreun dispozitiv de alarmă.

R2-D2 ciripi din nou. Luke reveni cu atenția asupra platoului... și îngheță.

Din clădirea centrală ieșise Mara.

Pentru ceea ce păru o eternitate, femeia rămase pur și simplu în prag, privind distrat cerul. Luke o urmări, fără să îndrăznească măcar să coboare ochii, pentru a vedea cât de bine era camuflat R2-D2. Dacă Mara se întorcea în direcția lor... sau dacă se ducea în magazie, ca să vadă ce făceau...

Brusc, ea coborî privirea și o expresie de hotărâre i se întipări pe chip. Se răsuci către a doua baracă și porni într-acolo cu pas energic.

Luke expiră prelung, sesizând de abia acum că-și ținuse răsuflarea. Pericolul era departe de a fi dispărut – era suficient ca femeia să întoarcă ochii cu nouăzeci de grade la stânga și i-ar fi privit direct. Totuși ceva din postura ei părea să indice că atenția și gândurile îi erau îndreptate spre interior.

Ca și cum s-ar fi decis brusc...

Întră în barăci și Luke luă el însuși o decizie rapidă.

– Haide, R2-D2, murmură. S-a cam aglomerat locul. O să ne adâncim mai mult în pădure și o să ieșim prin spatele navelor.

Din fericire, distanța era scurtă până la hangarul de întreținere și grupul de nave alăturat. Ajunseră acolo în numai câteva minute... și descoperiră că X-interceptorul dispăruse.

– Nu, nu știu unde l-au mutat, scrâșni tânărul din dinți, privind în jur și străduindu-se să-și păstreze camuflarea. Sensorii tăi nu-l pot detecta?

R2-D2 emise un bip negativ, adăugând o explicație ciripită pe care Luke nici măcar n-o putu urmări.

– Nu contează, îl liniști pe droid. Oricum, ar fi trebuit să asolizăm altundeva pe planetă și să căutăm un aparat cu o hiperpropulsie care să funcționeze. Vom sări peste etapa asta și vom lua una dintre navele de aici.

Le privi, sperând să găsească un Z-95, un Y-interceptor sau altceva cu care să fie măcar pe departe familiar. Singurele nave pe care le recunoscuseră înăsa o corvetă corelliană și ceva semănând cu un cargobot-cisternă de dimensiune redusă.

– Sugestii? îl întreabă pe R2-D2.

Droidul ciripi afirmativ și micuța lui antena senzorială se opri asupra unei perechi de nave zvelte, cam de două ori mai lungi decât X-interceptorul lui Luke. În mod evident, erau nave de vânătoare, dar nu dintre tipurile pe care le folosisese vreodată Alianța.

– Una dintre ele? făcu tânărul neîncrezător.

R2-D2 emise alt bip, de data asta realmente zorit.

– Ai dreptate, încuviință Luke, suntem nițel cam presați de timp.

Ajunseră fără nici un incident la cel mai apropiat vânător. Spre deosebire de designul X-interceptoarelor, intrarea era o trapă articulată în lateral – poate unul dintre motivele pentru care o alesese R2-D2, se gândi Luke în timp ce suia droidul înăuntru. Carlinga pilotului nu era mai spațioasă decât a unui X-interceptor, dar chiar înapoia ei se găsea un spațiu cu trei locuri pentru tehnicieni și trăgători. Desigur, locurile nu fuseseră concepute pentru droizi, dar cu puțină ingeniozitate din partea lui Luke și forțând legăturile, reuși să-l fixeze ferm pe R2-D2 între două scaune.

– Se pare că totul e deja pe stand-by, comentă Luke examinând luminile ce pâlpâiau pe consolele de comenzi. Vezi că ai un racord acolo – fă o verificare rapidă, până-mi prind centurile. Cu nițel noroc, poate că reușim s-o ștergem de-aici înainte să-și dea seama c-am evadat.

Mara transmisese mesajul prin comunicator către Chin, apoi îi anunțase pe Aves și ceilalți de la Șoimul Mileniului. Traversând mănioasă platoul spre magazia 3, femeia decise din nou că detesta Universul.

Ea îl găsisese pe Skywalker, ea singură. În privința aceea nu exista nici o îndoială, nimeni nu putea s-o conteste. Așadar, ea, nu Karrde, ar fi trebuit să aibă cuvântul final în privința cavalerului Jedi.

Ar fi trebuit să-l las acolo, își spuse cu amărăciune mergând peste pământul bătătorit. *Ar fi trebuit să-l las să moară în frigul spațiului*. La momentul respectiv, se gândise la posibilitatea asta. Dacă însă ar fi făcut-o, era posibil să nu fi știut niciodată cu siguranță dacă Skywalker murise cu adevărat.

Și în nici un caz n-ar fi beneficiat de satisfacția de a-l ucide ea însăși.

Coborî privirea spre sabia de lumină pe care o strângea în mână și razele soarelui după-amiezii scânteiară din metalul argintiu, când o cântări în palmă. Știa că putea s-o facă acum. Putea să intre în magazie, ca să-l verifice și să pretindă după aceea că el o atacase. Lipsit de Forța la care să apeleze, tânărul ar fi fost o pradă ușoară, chiar și pentru cineva ca Mara, care nu atinsese o sabie de lumină de multe ori în viață. Ar fi fost simplu, curat și foarte rapid.

Iar femeia nu-i datora nimic lui Karrde, indiferent cât de bine ar fi tratat-o organizația lui. În nici un caz când era vorba despre așa ceva.

Totuși...

Se apropia de magazia 4, încă indecisă, când auzi țiuitul slab al unui elevator repulsor.

Ridică ochii spre cer, făcând pavăză cu palma liberă, și încercă să distingă nava care se apropia. Nu zări însă nimic... și pe măsură ce țiuitul se înteți, înțelese că era unul dintre aparatele lor. Se răsuci și privi către hangarul de întreținere...

La timp ca să vadă una dintre cele două nave-detonatoare Skipray înălțându-se deasupra vârfurilor copacilor.

Preț de două băți ale inimii, Mara se holbă la ea, întrebându-se ce credea Karrde că făcea? Le trimitea imperialilor o escortă, sau o călăuză?

Apoi, brusc, își dădu seama.

Se răsuci fulgerător și sprintă spre magazia 4, scoțând blasterul din tocul de pe antebraț în timp ce alerga. În mod inexplicabil, zăvorul electronic refuză să se deschidă; încercă de două ori, apoi trase în el.

Skywalker dispăruse.

Femeia blestemă cu ură și ieși pe platou. Skiprayul trecuse pe planare orizontală și dispărea dincolo de arbori, spre vest. Îndesând blasterul în toc, Mara smulse comunicatorul de la centură...

și înjură din nou. Imperialii puteau ajunge aici dintr-o clipă în alta și orice menționare a prezenței lui Skywalker le-ar fi adus realmente bucluc.

În felul acesta, îi rămânea exact o opțiune.

În mai puțin de două minute, ajunsese gâfâind la al doilea Skipray și decolă. Skywalker nu avea – *nu* avea – să scape.

Ambalând la maximum, Mara țâșni în urmărire.

Apărură pe ecrane aproape simultan: cealaltă navetă de vânătoare a lui Karrde, urmărindu-l din spate, și distrugătorul spațial imperial pe orbita planetei.

– Cred c-am dat de belea, strigă Luke spre R2-D2.

Răspunsul droidului fu aproape acoperit de vuietul motoarelor când Luke accelerează treptat cât de mult se încumeta. Aparatul necunoscut nu semăna nici măcar pe departe cu orice alt vehicul cu care mai zburase vreodată; aducea vag cu speederele de zăpadă pe care Alianța le folosisese pe Hoth, dar cu o întârziere a timpului de răspuns care implica o masă impresionantă a blindajului și motoarelor. Tânărul era convins că, în timp, avea să poată stăpâni perfect comenzile.

Timpul însă devenise un element tot mai puțin disponibil.

Riscă o privire spre displayul pupa. Celălalt vânător se apropia rapid; cele două nave nu erau separate acum decât de maximum două minute. În mod evident, pilotul respectiv avea mai multă experiență decât el. Fie asta, fie o hotărâre atât de furibundă de a-l recaptura pe Luke încât să ignore complet precauțiile firești.

În ambele cazuri, însemna Mara Jade.

Vânătorul coborî nițel prea mult, atingându-și stabilizatorul ventral de vârfurile arborilor și atrăgând un țipăt ascuțit de protest din partea lui R2-D2.

– Scuze, replică Luke, simțind cum un nou val de transpirație îi brobonea fruntea, și accelerează cu prudență.

Asta pentru că tot se gândise la ignorarea precauțiilor... În clipa aceea însă păstrarea altitudinii la rasul copacilor era singura opțiune disponibilă. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoștea, se părea că pădurea de dedesubt avea un efect de bruiere asupra scanărilor senzorialor, atât de

detecție, cât și de navigație. Zburând cât mai jos, își silea următorul să procedeze la fel, pentru a nu pierde contactul vizual pe fundalul pestriț al pădurii, și în același timp îl ascundea, cel puțin parțial, de distrugătorul spațial aflat pe orbită.

Distrugătorul... Luke privi imaginea de pe ecranul superior și simți un ghem în stomac. Cel puțin acum știa la ce oaspeți se referise Mara. Se părea c-o ștersese exact în ultima clipă.

Pe de altă parte, poate că mutarea lui în magazie implica posibilitatea ca Talon Karrde să fi decis să nu-l vândă imperialilor. Într-o bună zi, ar fi fost interesant să-l întrebe pe Karrde. Preferabil de la o distanță cât mai mare.

Înapoia sa, R2-D2 piui brusc un avertisment. Luke tresări în scaun, cu ochii alergând peste ecrane, căutând sursa îngrijorării...

Și tresări iarăși. Exact deasupra stabilizatorului dorsal și la mai puțin de o lungime de navă, apăruse celălalt vânător.

– Țin-te bine! răcni Luke spre R2-D2, încleștând dinții.

Singura lui șansă acum era o manevră Koiogran – oprirea bruscă a deplasării spre înainte, urmată instantaneu de un luping în altă direcție. Răsuind manșa cu o mână, strangulă accelerația violent cu mâna cealaltă...

Brusc, cupola carlingii explodează într-un vâlmășag biciuitor de ramuri, iar tânărul fu apăsător de putere de centurile de siguranță, în vreme ce vânătorul lui se răsuci, se roti și scăpă de sub control.

Ultimul lucru pe care-l auzi Luke înainte de a se cufunda în beznă fu țipătul ascutit al lui R2-D2.

Cele trei nave se asolizară perfect sincronizat, în vreme ce escorta vânătorilor TIE trecu pe deasupra într-o formație la fel de perfectă.

– Cel puțin măiestria paradelor militare imperiale a rămas aceeași, murmură Aves.

– Gura, șopti la rândul lui Karrde, privind rampele navetelor extinzându-se spre sol.

Cea din mijloc, era aproape sigur de asta, îi aparținea lui Thrawn.

Trupele de șoc coborâră rampele, ținând carabinele blaster de-a curmezișul pieptului, în mod ceremonial. Fură urmate de ofițeri de rang mijlociu, care apărură nu din naveta centrală, ci din cea aflată în extremitatea dreaptă. După aceea se ivi o ființă scundă și vânoasă, aparținând unei rase necunoscute, cu piele cenușiu-întunecată, ochi bulbucăți, maxilar prognat și aspect de bodyguard. Înapoia lui mergea Marele Amiral Thrawn.

Prin urmare, gândi Karrde, nu este unul dintre cei care fac lucrurile în modul cel mai evident. Era un aspect de care trebuia să țină seama de acum încolo.

Însoțit de micul său grup de primire, se îndreptă către imperialii care porniseră spre ei, încercând să ignore privirile trupelor de șoc.

– Bun sosit în colțișorul nostru de pe Myrkr, Mare Amiral, îl salută el. Sunt Talon Karrde.

– Încântat de cunoștință, căpitane, înclină ușor din cap Thrawn.

Karrde decise că ochii aceia arzători erau chiar mai impresionanți în realitate, decât apăreau pe displayul de transmisiuni. Și mult mai intimidatori.

– Îmi cer scuze pentru primirea noastră nu prea spectaculoasă, urmă el indicându-și însoțitorii. Aici nu avem parte prea des de vizitele unor persoane cu statutul dumneavoastră.

Thrawn arcui o sprânceană negru-albăstruie.

– Într-adevăr? Crezusem că o persoană aflată în poziția ta este obișnuită să trateze cu elitele. Mai ales cu înaltele oficialități planetare a căror cooperare, să zicem așa, o găsești necesară.

– La răstimpuri, surăse destins Karrde, tratăm cu elitele. Dar nu aici. Aici este, sau mai degrabă ar trebui să spun *a fost*, preciză el privind cu înțeles spre trupele de șoc, baza noastră secretă de operații.

– Aha. Interesantă urmărirea aceea de acum câteva minute, din vest. Despre ce era vorba?

Karrde se strădui să-și ascundă grimasa de nemulțumire. Sperase că efectul de bruiat al arborilor de pe Myrkr camuflase urmărirea Skiprayurilor de ochii lui Thrawn. În mod vădit, lucrurile nu stătuseră așa.

– O mică problemă internă, îl asigură pe Marele Amiral. Un fost, și oarecum nemulțumit, angajat ne-a spart o magazie, a furat niște produse și a fugit cu una dintre navele noastre. Îl urmărește alt om de-al nostru.

– *L-a urmărit*, căpitane, îl corectă Thrawn leneș, sfredelindu-l cu ochii. Sau nu știai că ambele aparate s-au prăbușit?

Karrde îl privi și simți un ac de gheață.

– Nu, n-am știut, recunosc el. Senzorii noștri... conținutul metalic al arborilor îi afectează considerabil.

– De sus, noi aveam un unghi de observație mai larg, explică Thrawn. Se pare că prima navă a lovit copacii, iar urmăritorul a fost prins de suflu. Îl examinează gânditor pe contrabandist. Să înțeleg că pilotul celei de-a doua nave era o persoană specială?

Karrde adoptă o expresie de duritate.

– Toți asociații mei sunt speciali, replică el scoțând comunicatorul. Vă rog să mă scuzați o clipă – trebuie să organizez o echipă de salvare.

Thrawn facu un pas mare înainte și, întinzând două degete albăstrui, acoperi partea superioară a comunicatorului.

– Îngăduie-mi, rosti el. Comandante!

Din trupele de șoc se desprinsă un soldat.

– Da, Mare Amiral?

– Deplasează o grupă la locul prăbușirii, ordonă Thrawn fără să-și ia ochii de la Karrde. Examinați epavele și recuperați supraviețuitorii, plus orice obiect care nu ar avea ce căuta într-un Skipray.

Comandantul făcu un gest și o coloană de soldați se întoarse și reintră în naveta din stânga.

– Vă apreciez ajutorul, Mare Amiral, vorbi Karrde cu o gură pe care o simțea uscată. Nu este totuși necesar.

– Dimpotrivă, căpitane, vorbi încet Thrawn. Ajutorul pe care ni l-ai oferit cu ysalamirii ne-a îndatorat. Ce altă cale mai bună pentru a ne achita?

– Intr-adevăr, murmură contrabandistul.

Rampa navei se ridică și, în băzâitul elevatoarelor repulsor, aparatul se înălță în văzduh. Jocurile erau făcute și Karrde nu mai putea interveni în nici un fel; spera doar că Mara avea, cumva, situația sub control.

Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, n-ar fi nutrit nici o speranță. Cu Mara însă... exista o șansă.

– Și acum, spuse Thrawn, bănuiesc că intenționezi să-mi arăți locurile, nu?

– Da, încuviință celălalt. Vă rog să mă urmați.

– Se pare că trupele de șoc pleacă, murmură Han apăsând mai tare macro-binoclul de ochi. Cel puțin o parte din ele. Au suit într-o navetă.

– Ia să văd și eu, vorbi Lando din cealaltă parte a copacului.

Cu mișcări cât mai lente și precaute, Han îi întinse macro-binoclul. Nu știa ce fel de echipamente aveau imperialii la bordul navetelor și vânătorilor TIE, iar el unul nu avea încredere în ce auzise despre calitățile copacilor pentru ecranarea senzorilor.

– Mda, încuviință Lando, pleacă doar o navetă.

Han se întoarse pe jumătate și plantele cu fire zimțate, asemănătoare ierbii, pe care stăteau lungiți, îi intrară în cămașă.

– Primiți deseori imperiali? se interesă el.

– Aici nu, clătină nervos din cap Ghent ai cărui dinți aproape clănțneau de încordare. Au fost o dată sau de două ori în pădure, după ysalamiri, dar n-au intrat niciodată în bază. Cel puțin, nu atunci când eram eu prezent.

– Ysalamiri? se încruntă Lando. Ce sunt?

– Niște șopârle mici și îmblânite. Nu știu la ce sunt utile... Nu credeți că acum ne-am putea întoarce în navă? Karrde mi-a spus să vă țin acolo, unde sunteți la adăpost.

Han îl ignoră și i se adresă lui Lando:

– Ce părere ai?

– Trebuie să aibă vreo legătură cu Skiprayul care a decolat de aici când ne scotea Karrde din clădire, strânse din umeri celălalt.

– A fost un prizonier, interveni Ghent. Karrde și Jade îl închiseseră... poate că a evadat. Vă rog, nu putem acum să ne-ntoarcem...

– Un prizonier? repetă Lando încruntându-se spre el. De când a început Karrde să se ocupe de prizonieri?

– Poate că de când face afaceri cu răpitori, mârâi Han înainte ca tânărul să poată răspunde.

– Noi nu facem afaceri cu răpitori, protestă Ghent.

– Ba faceți, și chiar în clipa asta, arătă Han din cap spre grupul de imperiali. Îl vedeți pe individul ăla micuț și cenușiu? Este unul dintre atacatorii care au încercat să ne răpească pe mine și pe Leia...

– Cum? exclamă Lando privind cu atenție prin macro-binoclu. Ești sigur?

– Oricum, face parte din aceeași rasă. La momentul respectiv, n-am stat să facem cunoștință. Cine era prizonierul acela? se întoarse Han către Ghent.

– Nu știu. L-au adus cu *Karrde Nesupusul* acum câteva zile și l-au ținut în dormitoarele temporare. Cred că l-au mutat într-o magazie de depozitare, atunci când am fost înștiințați că ne vizitează imperialii.

– Cum arăta?

– Nu știu, șuierea Ghent a cărui stăpânire de sine se destrăma rapid. (În mod vădit, furișarea prin păduri și spionarea trupelor de șoc nu făceau parte din antrenamentul unui sintezor expert.) Nici unul dintre noi nu trebuia să se apropie de el, sau să pună întrebări despre el.

Lando îl privi pe Han.

– Să fie vorba despre cineva pe care nu doreau să pună mâna imperialii? Poate vreun dezertor, care încerca să ajungă la Noua Republică?

– Pe mine mă îngrijorează mai mult faptul că l-au scos din clădirea dormitoarelor. Asta ar putea însemna că trupele de șoc intenționează să rămână aici o vreme.

– Karrde n-a menționat așa ceva, protestă Ghent.

– Poate că n-o știe nici el deocamdată, replică sec Lando. Crede-mă – odată am luat țepă dintr-o înțelegere cu trupele de șoc. (Întinse macro-binoculul spre Han.) Se pare că intră.

Han privi procesiunea care pătrundea în clădire: în față se aflau Karrde și ofițerul cu piele albăstruie, urmași de suitele lor, flancați de cele două coloane ale trupelor de șoc.

– Ai habar cine-i tipul cu ochii roșii? îl întreabă pe Ghent.

– Mi se pare că un Mare Amiral. A preluat recent operațiunile imperiale. Nu știu cum îl cheamă.

Han se întoarse spre Lando, care-l privea cu subînțeles.

– Un Mare Amiral? repetă încetișor Lando.

– Da. Uite c-au plecat... nu mai este nimic de văzut. *Vă rog*, n-am putea...

– Hai să ne-ntoarcem în *Șoim*, încuviință Han.

Vârî macro-binoculul în tocul de la centură și porni târâș pe coate și genunchi de la adăpostul copacului. Un Mare Amiral... Nu era de mirare că, în ultima vreme, Noua Republică avea probleme militare.

– Nu cred că în *Șoim* ai date despre Marii Amirali imperiali, șopti Lando, târându-se alături de el.

– Nu, dar așa ceva există în arhivele Coruscantului.

– Grozav, pufni Lando aproape neauzit în şuierăturile scoase de iarba cu fire tăioase la mişcările lor. Să sperăm c-o să trăim îndeajuns, ca să-i anunţăm de flecuşteţul ăsta.

– O s-o facem, zise încruntat Han. Mai rămânem pe-aici cât să ne dăm seama al cui joc îl face Karrde, apoi o ştergem imediat. Chiar dacă ar fi s-o facem fără să mai scoatem plasa de camuflaj.

Aspectul cel mai straniu al revenirii la conştiinţă, decise Luke ca prin ceaţă, era faptul că nu păşise absolut nimic.

Şi ar fi avut toate motivele să pătească. Din amintirile ultimelor secunde – şi din imaginea arborilor despicaţi în exteriorul cupolei contorsionate a vânătorului –, s-ar fi considerat norocos dacă ar fi rămas pur şi simplu în viaţă, cu atât mai mult să scape absolut teafăr. În mod clar, centurile şi airbagurile fuseseră completate de ceva mai sofisticat... poate de un compensator de acceleraţie în caz de accidente.

Dinapoia lui se auzi un fel de gâlgăit tremurat.

– Ai păţit ceva, R2-D2? strigă tânărul, ridicându-se din scaun şi căţărandu-se stângaci pe podeaua înclinată. Țin-te bine, soses!

Jackul droidului pentru transferul de informaţii se rupsesese la impact, dar în rest, cu excepţia câtorva îndoituri minore, nu părea avariat.

– Ar fi bine să-i dăm drumul, îi zise Luke descălcându-l din centuri. Nava cealaltă ar putea să revină dintr-o clipă în alta, cu o echipă de sol.

Cu un efort serios, îl duse pe R2-D2 la pupa. Trapa se deschise fără probleme şi, sărind pe sol, tânărul privi în jur.

Al doilea vânător n-avea să mai revină cu o echipă de sol. Se găsea chiar acolo. Într-o stare mai jalnică, dacă aşa ceva era posibil, decât nava lui Luke.

Din trapă, R2-D2 fluieră ascutit, semnalându-şi uimirea. Luke îl privi, apoi întoarse ochii către aparatul distrus. Ținând seama de echipamentele de protecţie ale vânătorului, era improbabil ca Mara să fi fost serios rănită. Apariţia altei nave de susţinere era inevitabilă şi probabil că femeia avea să reziste până atunci.

Pe de altă parte, putea să moară...

– Aşteaptă aici, R2-D2, zise Luke. Mă duc s-arunc o privire.

Deşi exteriorul vânătorului arăta mai avariat decât călălalt aparat, interiorul părea să se fi comportat mai bine. Călcând peste sfărâmurile din spaţiul pentru tehnicieni şi trăgători, Luke păşi în pragul carlingii.

Doar creştetul pilotului se zărea deasupra spătarului scaunului, dar părul roşu-auriu strălucitor fu suficient ca să-şi dea seama că bănuise corect. Într-adevăr, fusese urmărit de Mara Jade.

Pentru două secunde, tânărul rămase nemişcat, oscilând între dorinţa de a se îndepărta grăbit şi profundul lui sentiment de etică. El şi R2-D2 trebuiau să plece de acolo în viteza cea mai mare; asta era perfect clar. Dar dacă-i întorcea spatele lui Mara acum, fără măcar să vadă în ce stare se găsea...

Gândurile îi reveniră la Coruscant, la noaptea în care Obi-Wan își luase rămas bun. *Cu alte cuvinte*, îi spusese el lui C-3PO ulterior, pe acoperiș, *un Jedi nu poate fi atât de prins în chestiuni de importanță galactică încât acestea să-l abată de la grija sa față de oamenii individuali*. La urma urmelor, n-avea să dureze nici un minut. Păși în carlingă și privi după spătarul scaunului.

Direct într-o pereche de ochi verzi, larg deschiși, perfect conștienți. Ochi care-l fixau de deasupra țevii unui blaster micuț.

– Bănuisem că vei veni, rosti Mara satisfăcută. Înapoi! Imediat!

Luke o ascultă.

– Ai pățit ceva? o întrebă.

– Nu te privește, replică ea.

Se ridică din scaun, trăgând de dedesubt o cutie plată. O altă scânteiere îi atrase atenția lui Luke; femeia purta din nou sabia sa la centură.

– În compartimentul de deasupra trapei de ieșire, spuse Mara, se găsește o cutie. Ia-o!

Luke deschise compartimentul. Înăuntru se afla o geantă cu o cutie dintr-un metal necunoscut, dar care avea aspectul familiar al unei truse universale pentru supraviețuire.

– Sper că nu va trebui să mergem pe jos până la bază, comentă el scoțând-o și coborând prin trapă.

– Eu n-o să merg, replică Mara și păru că șovăie puțin înainte de a-l urma pe sol. Dacă tu vei reuși să ajungi viu acolo, asta-i altă întrebare.

Tânărul o fixă cu privirea.

– Intenționezi să termini ceea ce ai început cu asta? arătă spre nava sa distrusă.

– Ascultă, băiete, pufni ea, *tu* ne-ai doborât, nu eu. Singura mea greșeală a fost că am stat prea aproape de coada ta, atunci când te-ai lovit de copaci. Pune trusa jos și coboară droidul.

Luke îi urmă ordinul. Până ce-l coborî pe R2-D2, ea deschisese capacul trusei și, folosindu-se de o singură mână, scotocea înăuntru.

– Stai pe loc, îl avertiză, și ține-ți mâinile la vedere!

Tăcu apoi brusc, plecând ușor capul într-o parte și ascultând. După o clipă, Luke auzi în depărtare sunetul slab al unei nave care se apropia.

– Se pare că taxiul către casă a și venit, comentă Mara. Vreau ca tu și droidul...

Se opri în mijlocul frazei, ochii își pierdură în mod straniu focalizarea, iar venele gâtului i se încordară în concentrare. Luke se încruntă, căutând problema cu ochii și cu urechile...

Pe neașteptate, femeia trânti capacul trusei, închizând-o, și o ridică.

– Mișcați! se răsti, indicându-i să se îndepărteze de navele distruse. (Cu mâna în care ținea blasterul luă cutia plată pe care o adusese din Skipray și o strecură sub brațul stâng.) În pădure – amândoi! Am zis să mișcați!

Glasul ei deținea ceva – un ton de comandă, o undă de alarmă, sau ambele – care punea capăt oricăror contraziceri ori întrebări. În câteva secunde, Luke și R2-D2 se aflau la adăpostul celor mai apropiați arbori.

– Mai departe, porunci Mara. Haide, haide!

Tardiv, Luke se gândi că totul putea să fie doar o glumă macabră – că femeia dorea de fapt să-l împuște în spate pentru ca apoi să poată pretinde că încercase să evadeze. Îl urma însă îndeaproape, îi auzea realmente răsuflarea și, ocazional, simțea țeava blasterului atingându-i spatele. Străbătuseră poate vreo zece metri... Luke se aplecase să-l ajute pe R2-D2 să escaladeze o rădăcină foarte lată...

– Ajunge, îi șuieră Mara în ureche. Ascunde droidul și culcă-te la pământ!

Luke îl trecu pe R2-D2 peste rădăcină, îl piti înapoia unui copac... și, când se trânti lângă Mara, înțelese dintr-odată.

Deasupra epavelor vânătorilor, rotindu-se lent ca un prădător în căutarea victimelor, plutea o navetă imperială.

Luke întrezări ceva cu coada ochiului și, întorcând capul, privi direct în țeava blasterului femeii.

– Nici o mișcare, șopti ea trimițându-i în față răsuflarea caldă. Nici un sunet.

El încuviință a înțelegere și-i întoarse spatele, ca să privească naveta. Mara își trecu brațul peste umărul lui, îi apăsă blasterul sub falcă, apoi rămase cu ochii la imperiali.

Naveta încheie survolarea și asoliză cu grijă pe terenul răvășit dintre vânătorii distruși. Chiar înainte să se fi stabilizat, rampa coborî și pe ea se revărsară soldații din trupele de șoc.

Luke îi privi împărțindu-se și pornind să caute în cele două nave; întreaga situație era de-a dreptul ireală. Acolo, la mai puțin de douăzeci de metri, se găsea ocazia de aur așteptată de Mara, de a-l da pe mâna imperialilor... totuși, ei se ascundeau înapoia rădăcinii unui copac și se străduiau să respire cât mai silențios. Să se fi răzgândit ea oare pe neașteptate?

Sau pur și simplu nu dorea să aibă martori, când îl va ucide?

Caz în care, pricepu Luke, unica lui salvare ar fi fost să găsească o modalitate prin care să se predea trupelor de șoc. Plecat de pe planeta aceasta, având din nou Forța ca aliat, ar fi beneficiat cel puțin de șansa de a se lupta. Dacă ar fi găsit o cale prin care s-o distragă pe Mara atât cât să scape de blaster...

Lipită de tânăr, cu brațul trecut peste umerii lui, probabil că ea îi simțise încordarea bruscă a mușchilor.

– Indiferent ce te-ai gândi să faci, îi murmură în ureche, apăsând blasterul și mai tare sub maxilarul său, renunță! Pot oricând să susțin că m-ai luat prizonieră și că am izbutit să-ți smulg blasterul.

Luke înghiți un nod și rămase, așteptând.

Așteptarea nu dură foarte mult. Două grupe de soldați dispăruă în vânători, iar restul se dispuseră pe perimetrul luminii creat în urma

accidentului, cercetând pădurea cu ochii și cu senzorii portabili. După câteva minute, cei din epave reapărură și avu loc o discuție scurtă la baza rampei navetei. La un ordin neauzit, soldații care investigau pădurea li se alăturară și se îmbarcară toți. Rampa se plie și naveta dispăru din nou în văzduh, lăsând în urmă doar zumzetul elevatoarelor repulsor. După alt minut, nu se mai auzi nici acesta.

Luke se împinse cu palmele în pământ, dând să se ridice.

– Ei...

Amuți la altă împunsătură a blasterului.

– Taci, șopti Mara. Au lăsat în urmă un senzor, în eventualitatea că se-ntoarce cineva.

– De unde știi?

– Asta-i procedura standard a trupelor de șoc într-o asemenea situație, mârâi ea. Ne vom mișca foarte încetișor – ne sculăm și ne îndepărtăm. Ai grijă ca și droidul să tacă!

După ce printre copaci nu se mai zăreau deloc epavele, mai parcurseră alți cincizeci de metri înainte ca femeia să le ordone să se oprească.

– Și acum? întrebă Luke.

– Ne așezăm.

Tânărul încuviință din cap și se lăsă pe sol.

– Mulțumesc că nu m-ai predat trupeiilor de șoc.

– N-ai de ce, replică Mara scurt, așezându-se de asemenea și punând blasterul lângă ea. Nu te teme, n-a fost un gest altruist. Navetele care coborau de pe orbită ne-au observat probabil și au trimis o echipă de investigare. Karrde va trebui să-i vrăjească c-o poveste despre cele întâmplate și nu pot să intru drept în ghearele lor fără să știu care-i versiunea lui.

Își instalează cutia plată în poală și o deschise.

– L-ai putea apela, îi reaminti Luke.

– Aș putea să-i apelez pe imperiali, replică ea, ca să nu mai pierd timpul. Nu crezi că au echipamente cu care monitorizează orice transmisiuni deschise? Acum taci – am treabă!

Lucră în tăcere vreme de câteva minute, scriind pe tastatura micuță din cutie și încruntându-se spre ceva ce Luke nu putea să distingă din unghiul său. La răstimpuri, ridica ochii, aparent pentru a se asigura că tânărul nu încerca nimic. Luke așteptă nemișcat; brusc, Mara mormăi mulțumită.

– Trei zile, anunță ea cu glas tare și închise cutia.

– Trei zile... până ce?

– Până la marginea pădurii. Până la civilizație. De fapt, până la Hyllyard City, care-i cel mai apropiat în partea asta a planetei.

– Și câți dintre noi vor pleca într-acolo? întrebă Luke încetișor.

– Asta-i problema, nu? Poți să-mi oferi un singur motiv pentru care ar trebui să mă deranjez să te iau și pe tine?

– Da, arată Luke cu capul. R2-D2.

– Nu fi absurd! Ochii ei fulgerară de la droid la tânăr. Indiferent ce-ar fi, droidul rămâne aici. Făcut bucăți.

– *Bucăți?* repetă Luke.

– Trebuie să-ți silabisesc? Știe prea multe. Nu-l putem abandona aici ca să-l găsească trupele de șoc.

– Știe prea multe despre ce anume?

– Despre tine, bineînțeles. Despre tine, despre Karrde, despre mine... despre toată porcăria asta!

R2-D2 gemu încetișor.

– N-o să le spună nimic, insistă Luke.

– Nu, încuviință Mara, după ce va fi bucăți n-o să mai spună nimic.

Cu un efort considerabil, Luke se strădui să se calmeze. Pentru ca s-o determine să se răzgândească, trebuia să apeleze la logică, nu la sentimente.

– Avem nevoie de el, îi spuse. Chiar tu mi-ai zis că pădurea este periculoasă. R2-D2 are senzori care pot detecta prădătorii înainte de a se apropia să ne atace.

– Poate că da, sau poate că nu. Vegetația de aici limitează practic la zero raza de acțiune a senzorilor.

– Ar însemna oricum mai mult decât am putea sesiza. De asemenea, poate să stea de pază când dormim noi.

– *Noi?* ridică ea ușor din sprâncene.

– Noi, repetă Luke. Nu cred că va fi de acord să te protejeze, dacă nu vin și eu.

– Nici vorbă, clătină Mara din cap și luă blasterul de pe sol. Mă pot descurca perfect și fără el. Iar de tine în nici un caz n-am nevoie.

Tânărul simți că i se usucă gura.

– Ești sigură că sentimentele nu-ți afectează judecata?

Nu crezuse că ochii ei puteau deveni mai tăioși decât erau deja, dar se înșelase.

– Să-ți spun ceva, Skywalker, vorbește Mara atât de încet încât de abia putu s-o audă. De mult timp am dorit să te ucid. În primul an, ți-am visat moartea aproape în fiecare noapte. Am visat-o, am plănuit-o – cred că mi-am imaginat o mie de scenarii, căutând modul cel mai potrivit în care s-o fac. Dacă dorești, poți să spui că obsesia asta este ca un nor care-mi afectează judecata. M-am obișnuit de acum. Este tovarășa mea cea mai apropiată.

Luke o privi de-a dreptul zguduit.

– Ce ți-am făcut? șopti el.

– Mi-ai distrus viața și este corect s-o distrug și eu pe a ta.

– Crezi că uciderea mea îți va readuce viața din trecut?

– Știi bine că nu va fi așa, răspunse femeia cu glas ușor tremurat.

Totuși trebuie s-o fac. Pentru mine și pentru...

Se întrerupse brusc.

– Și Karrde?

– Ce-i cu el?
 – Crezusem că vrea să mă păstreze în viață.
 – Toți vrem lucruri pe care nu le putem avea, pufni Mara.
 Totuși, pentru o secundă, în ochii ei existase ceva. Ceva ce fulgerase înapoia dușmăniei...

Indiferent însă despre ce ar fi fost vorba, nu era suficient.
 – Aproape că-mi doresc s-o mai fi lungit nițel, spuse ea cu același calm glacial dintotdeauna și ridică blasterul. N-am însă timp de pierdut.
 Luke privi țeava blasterului și căută cu disperare un fulger de inspirație...
 – Stai puțin, rosti brusc. Spuneai că trebuie să afli ce le-a povestit Karrde imperialilor. Ce-ai zice dacă ți-aș asigura un canal sigur de comunicație cu el?

Țeava blasterului oscilă.
 – Cum? întrebă Mara bănuitor.
 Luke indică din bărbie spre trusa de supraviețuire.
 – Comunicatorul acela are putere suficientă ca să fie auzit în bază?
 Nu mă refer la amplificare prin satelit, sau altceva de felul ăsta.

Femeia continua să fie suspicioasă.
 – Are inclusă o sondă-balon, care poate ridica antena suficient de mult pentru ca să evite majoritatea ecranării cauzate de pădure. Este însă non-direcțională, așa că transmisiunea poate fi receptată de imperiali și de orice alte persoane din emisfera asta.

– Asta nu-i o problemă, zise Luke. Pot cripta mesajul, astfel ca nimeni să nu-l poată decodifica. Mai precis, nimeni cu excepția lui R2-D2.

– Grozav, se strâmbă Mara. Mai rămâne un detaliu minor: dacă-i o criptare atât de bună, cum o va descifra Karrde?

– Nu va fi necesar. O va face calculatorul din X-interceptorul meu.
 Zâmbetul dispăru de pe chipul femeii.

– Vrei să câștigi timp, șuieră ea. Nu poți realiza o criptare-pereche între un droid astromec și calculatorul unei nave!

– De ce nu? R2-D2 este singurul droid care a lucrat cu calculatorul acela de mai bine de cinci ani, însumând peste trei mii de ore de zbor. De acum, calculatorul ar trebui să fie modelat după personalitatea lui. De fapt, știu deja că este așa – personalul de întreținere de la sol trebuie să ruleze programe de diagnosticare prin el, pentru ca să poată descifra ceva.

– Știam că procedura standard este ștergerea și reîncărcarea memoriei droizilor la fiecare șase luni, tocmai pentru ca să nu se întâmple una ca asta.

– Mie îmi place R2-D2 așa cum e. În plus X-interceptorul și cu el conlucrează mai bine așa.

– Cât de bine?
 Luke își scotoci memoria. Întreținerea rulase testul cu numai câteva luni în urmă.

– Nu-mi reamintesc procentajul exact, dar era cam cu treizeci la sută mai rapid decât o interfață clasică astromec-X-interceptor. Poate chiar treizeci și cinci la sută.

Mara îl sfredeli pe R2-D2 cu privirea.

– Mda, acceptă ea în cele din urmă, este o viteză la nivel de pereche, totuși imperialii pot sparge codul.

– În cele din urmă, da, însă vor avea nevoie de echipament special. Iar tu însăși ai spus că în trei zile n-o să mai fim aici.

Femeia îl privi pătrunzător, încleștând din maxilare; pe chip i se citeau o mulțime de sentimente contradictorii. Amărăciune, ură, dorință de supraviețuire... și altceva. Ceva despre care Luke era aproape sigur că putea fi o urmă de loialitate.

– Nava ta e izolată în pădure, vorbi Mara în cele din urmă. Cum va ajunge mesajul la Karrde?

– Cineva trebuie să verifice nava finalmente. Nu trebuie decât să expediem mesajul în așteptare și să-i atașăm un semnal de avertizare. Aveți oameni care știu să descarce un mesaj în așteptare, nu?

– Orice idiot știe s-o facă! Interesant, nu crezi, felul în care ideea ta necesită, *absolut întâmplător*, să nu vă elimini imediat pe amândoi?

Luke tăcu, susținându-i căutătura fără să clipească... apoi, brusc, conflictul interior al lui Mara păru să ia sfârșit.

– Cum procedăm cu droidul? Întrebă ea. Pe terenul ăsta, deplasarea lui va dura o veșnicie.

– R2-D2 a mai fost prin păduri, totuși... Luke privi în jur și zări un arbore cu două ramuri joase, având exact dimensiunea potrivită. Ar trebui să improvizez un cadru pe care să-l transport – un fel de targă, sau așa ceva.

Începu să se ridice.

– Dacă mi-ai da sabia pentru un minut, pot reteza două crengi...

– Stai pe loc, porunci femeia. Le pot tăia și eu.

Meritase totuși să-ncerce...

– Acelea două, i le arătă. Ai grijă, săbiile Jedi nu se manipulează chiar ușor.

– Mă mișcă grija pe care o manifesti pentru binele meu, replică ea plină de sarcasm.

Desprinse sabia de la brâu și se apropie de copacul indicat, fără să-și ia ochii de la Luke. Ridică arma, o activă...

Și din câteva lovituri iuți, curăță, tăie și scurtă ramurile. Dezactivă după aceea sabia și o atârână la șold printr-o singură mișcare fluidă.

– Dă-i drumul, i se adresa tânărului, retrăgându-se câțiva pași.

– Imediat, încuviință Luke reflex și, de-a dreptul stupefiat, se apropie de ramuri. (Felul în care lucrase Mara...) Ai mai folosit săbiile de lumină, nu-i așa?

Ea îl privi cu răceală.

– Ajunge să știi că mă descurc. Asta în eventualitatea în care te-ai simți ispitit să-ncerci să-mi iei blasterul. Înălță ochii spre cerul care se întuneca. Haide, apucă-te de treabă! Trebuie să găsim o poiană din care să ridicăm balonul și vreau să terminăm înainte de a se înnopta.

— **Î**mi cer scuze pentru că v-am alergat în felul acesta, spuse Karrde conducându-l pe Han spre clădirea centrală. Mai ales în mijlocul cinei. N-a fost tocmai genul de ospitalitate pe care dorim s-o oferim.

— Nici o problemă, răspuse celălalt căutând să-i descifreze chipul în lumina slabă a amurgului. Despre ce a fost vorba, de fapt?

— Nimic serios, îl asigură nepăsător contrabandistul. Niște persoane cu care fac afaceri au dorit să-mi viziteze baza.

— Aha, făcu Han. Așadar, acum lucrezi direct pentru Imperiu?

Chipul lui Karrde se modifică insesizabil. Han se așteptase să nege în mod reflex, dar Karrde se opri și se răsuci, privindu-i pe Lando și Ghent care-i urmau.

— Ghent? întrebă el cu blândețe.

— Iertați-mă, domnule, șopti îngrozit puștiul. Au insistat să iasă și să vadă ce se întâmplă.

— Am înțeles. Karrde reveni spre Han, cu obișnuita sa expresie de calm. Probabil că nu s-a întâmplat nimic rău, totuși nu cred c-a fost un risc prea bine calculat.

— Sunt obișnuit să-mi asum riscurile. Nu mi-ai răspuns însă la întrebare.

— Dacă nu mă interesează să lucrez pentru Republică, răspuse Karrde pornind mai departe, nu mă interesează nici s-o fac pentru Imperiu. În ultimele săptămâni, imperialii au venit aici ca să ia ysalamiri — creaturi sesile, așa cum sunt cele de pe arborele din sala mare. Le-am oferit ajutorul în desprinderea lor fără riscuri de pe copaci.

— Și ce ai câpătat în schimb?

— Privilegiul de a-i urmări în acțiune. Informații suplimentare pentru a încerca să ghicesc la ce voiau să-i folosească pe ysalamiri.

— Și la ce voiau să-i folosească?

– Solo, îl privi celălalt, informația costă bani. De fapt, ca să fiu perfect cinstit cu tine, nu știm ce intenționează. Nu am încetat totuși investigațiile.

– Înțeleg. Cu toate acestea, îl cunoști personal pe comandantul lor. Karrde surâse imperceptibil.

– O altă informație disponibilă contra cost.

Han începea să se simtă iritat.

– Cum vrei! Cât mă costă numele Marelui Amiral?

– Deocamdată, numele nu-i de vânzare. Poate că vom discuta mai târziu în această privință.

– Mulțumesc, dar nu cred că o să existe un „mai târziu”, mârâi Han și se opri. Dacă nu te superi, îți spunem la revedere acum și ne-ntoarcem la navă.

Contrabandistul se răsuci spre el ușor surprins.

– Nu vă terminați cina? Nici măcar n-ați început ca lumea...

– Nu-mi place să stau pe sol, îl privi deschis Han, ca o țință fixă, când trupele de șoc se învârt prin jur.

Fața celuiălalt se înăspri.

– În clipa de față, este preferabil să stai pe sol, decât să atragi atenția în aer. Distrugătorul spațial încă n-a părăsit orbita. Dacă ați pleca în clipa asta, i-ați invita pur și simplu să vă atace și să vă distrugă.

– Șoimul a mai scăpat de distrugătoare spațiale, declară Han.

Totuși Karrde avea dreptate... și faptul că nu-i predase imperialilor însemna că probabil se putea avea încredere în el, cel puțin deocamdată. Probabil...

Pe de altă parte, dacă rămâneau...

– Bănuiesc totuși că n-am păți nimic, dacă am mai rămâne nițel pe aici, încuviință el. Bine, de acord, să ne terminăm cina.

– Perfect! Va dura numai câteva minute, până se va repune totul la loc.

– Ați înlăturat tot? Întrebă Lando.

– Tot ceea ce ar fi putut indica prezența unor musafiri. Marele Amiral are un spirit de observație foarte dezvoltat și nu doream să-și dea seama câți dintre asociații mei locuiesc aici în prezent.

– Ei bine, spuse Han, până terminați pregătirile, aș dori să mă-ntorc la navă și să verific niște lucruri.

– Dar *te vei întoarce*, miji ușor ochii Karrde.

– Ai încredere în mine, zâmbi inocent Han.

Contrabandistul îl mai fixă cu privirea câteva clipe, după care înălță din umeri.

– Cum dorești... Ai totuși grijă. De obicei, prădătorii locali nu se apropie atât de mult de baza noastră, dar mai există și excepții.

– Vom fi prudenți. Haide, Lando!

Porniră înapoi pe drumul pe care veniseră.

– Ce ai uitat să faci în Șoim? Întrebă Lando încetișor, când ajunseră sub copaci.

– Nimic. M-am gândit însă că ar fi un moment potrivit să aruncăm un ochi prin magazinele lui Karrde. Mai ales în cea în care se pare c-ar fi fost închis prizonierul.

Se afundară cinci metri în pădure, apoi schimbară direcția și ocoliră baza. După ce parcurseră un sfert din perimetrul cercului, zăriră un grup de clădiri.

– Caută o intrare cu zăvor, sugerează Lando. Fie permanent, fie temporar.

– Așa-i, încuviință Han mijind ochii în semiîntuneric. Magazin de-acolo, cea cu două uși?

– S-ar putea. Haide să vedem.

Într-adevăr, ușa din stânga avea zăvor. Mai exact, *avusese*.

– S-a tras cu arma în el, comentă Lando pipăindu-l. Ciudat...

– Poate că prizonierul avea prieteni, sugerează Han. Privi în jur, dar nu se zărea nici țipenie. Hai să intrăm!

Deschiseră ușa și intrară, apoi închiseră ușa înainte să aprindă lumina. Magazin era pe jumătate plină, cu cele mai multe lăzi stivuite lângă peretele din dreapta. Făceau excepție...

Han se apropie, ca să cerceteze mai bine.

– Hopa, murmură el examinând capacul demontat al prizei și conductorii ce ieșeau din perete. Se pare că cineva a lucrat serios.

– Și nu numai acolo, completă Lando dinapoia sa. Ia vino și uită-te aici.

Bărbatul era ghemuit lângă ușă și privea atent în mecanismul încuietorii. La fel ca pe dinafară, jumătate din capacul acestuia fusese topit.

– Frumoasă lovitură de blaster, se încruntă Han.

– Dar n-a fost aceeași care a operat de-afară, clătină Lando din cap. Piese dinăuntru sunt neatinse. Depărtă încă puțin capacul și pipăi componentele electronice. Se pare că misteriosul nostru prizonier a făcut treabă bună pe-aici.

– Mă-ntreb cum a reușit s-o deschidă, făcu Han uitându-se la priza demontată din perete. Mă duc s-arunc o privire și alături.

Se apropie de intrare și apăsă plăcuța. Ușa nu se deschise.

– Hopa, mormăi el și încercă din nou.

– Stai o clipă, spuse Lando moșmondind ceva îndărătul plăcuței, cred că văd unde-i problema. Este o sursă de alimentare, care a fost legată aici...

Brusc, ușa glisă, deschizându-se.

– Vin imediat, îl anunță Han și părăsi odaia.

Cealaltă încăpere a magazinei nu diferea mult de prima. Cu o excepție – în centrul ei, într-un spațiu care fusese degajat în mod special, se afla o flanșă limitatoare pentru droizi, deschisă.

Han se încruntă. Flanșa zăcea aruncată pe jos, nici măcar închisă; nu s-ar fi așteptat ca un membru al organizației lui Karrde să nu aibă grijă de echipament. Aproximativ în centrul falcilor flanșei, pe podea, se

distingeau trei urme neclare. Urme de patinare, decise bărbatul, cauzate de tentativele droidului prizonier de a se elibera, sau de a se deplasa.

Îndărătul său, ușa şuieră tăcut, deschizându-se. Han se răsuci fulgerător cu blasterul în mână...

– Se pare că te-ai rătăcit, comentă calm Karrde privind iute prin odaie. Și cred că l-ai pierdut și pe generalul Calrissian pe drum.

Han coborî blasterul.

– Ar trebui să le spui oamenilor tăi să-și pună jucăriile la loc, după ce-și termină treaba, arătă el din cap spre flanșa limitatoare abandonată pe podea. Țineai prizonier și un droid?

Karrde surâse subțire.

– Văd că Ghent și-a dat din nou drumul la gură. Uluitor, nu-i așa, câți sintezori de vârf știu totul despre calculatoare și droizi, totuși n-au habar când trebuie să tacă.

– Este la fel de uluitor câți contrabandiști de vârf nu știu când să nu se bage în afaceri păguboase, replică Han. Pentru ce te folosește așadar, Marele Amiral? Pentru sclavie clasică, sau doar pentru răpiri ocazionale?

– Nu mă ocup de sclavi, Solo, fulgerară ochii celuiilalt. Nici de sclavi, nici de răpiri. N-am făcut-o niciodată.

– Și cazul ăsta ce-a fost, atunci? Un accident?

– Nu i-am cerut eu să apară în viața mea și nici n-am dorit în mod deosebit să-l am aici.

– Întinzi coarda, pufni Han. Ce vrei să spui, c-a apărut din senin?

– Cu toată sinceritatea, cam așa s-a întâmplat.

– Ai dreptate, făcu Han ironic, ăsta-i un motiv excelent ca să întemnițezi pe cineva. Cine era individul?

– Informația asta nu-i de vânzare.

– Poate că nici nu-i nevoie s-o cumpărăm, vorbi Lando dinapoia sa.

– Aha, exclamă Karrde întorcându-se. Aici erai! Explorai restul magaziei?

– Da, nu ne pierdem prea mult timp unul de celălalt, îl asigură Han. Ce-ai găsit?

– Asta. Lando ridică un cilindru mic și roșu, din capetele căruia porneau câte două fire. Este o sursă de alimentare micro-electronică, dintre cele folosite pentru aplicații cu consum redus. Prizonierul a cuplat-o la comenzile încuietorii ușii, după ce firele ei de alimentare fuseseră arse – așa a evadat. (O apropiere de ochi.) Sigla fabricantului este mică, dar se poate desluși. O recunoști?

Han privi cu atenție. Scrisul era nepământean, totuși părea vag familiar.

– Am mai văzut așa ceva, însă nu-mi aduc aminte unde.

– Ai văzut-o în timpul războiului, spuse Lando fără să-l scape din ochi pe Karrde. Este sigla lui Sibha Habadeet.

Han mai privi o dată cilindrul micuț și fu cuprins de un fior straniu. Sibha Habadeet fusese unul dintre furnizorii majori de echipamente micro-electronice ai Alianței. Iar specialitatea sa fuseseră...

– Este o sursă de alimentare bio-electronică?

– Exact, încuviință încrunțat Lando. La fel cu cele care sunt montate, de pildă, în mâinile artificiale.

Fără grabă, țeava blasterului lui Han se ridică din nou, ațintindu-se spre abdomenul contrabandistului.

– Aici a fost ținut un droid, îi zise lui Lando. Urmele de patinare seamănă cu ale unui droid R2. Karrde, adăugă el ridicând din sprâncene, poți interveni în conversație oricând dorești.

Karrde suspină și pe chip i se citi o combinație de iritare și resemnare.

– Ce vreți să spun – că Luke Skywalker a fost prizonier aici? Perfect, considerați c-am spus-o.

Han simți că i se zbate un mușchi al feței. Iar el și Lando fuseseră chiar aici. Fericiți cei săraci cu duhul...

– Unde-i acum?

– Mă miră că Ghent nu v-a spus chiar totul, mârâi contrabandistul. A evadat cu o navă-detonatoare Skipray de-a mea. Se strâmbă nemulțumit. S-a prăbușit cu ea și a făcut-o praf.

– Ce a făcut?

– Este teafăr, îl asigură Karrde. Sau cel puțin era, acum două ore. Trupele de șoc care au fost să investigheze locul accidentului au raportat că ambele epave erau părăsite. (Fața i se întunecă pentru o fracțiune de secundă.) Sper că asta înseamnă că vor coopera, pentru ca să iasă din pădure.

– Nu pari foarte sigur.

Chipul se înnegură mai mult.

– Mara Jade a pornit în urmărirea lui. Ea are o anumită... în sfârșit, ce să ne mai ascundem după vorbe? Pe scurt, dorește foarte mult să-l ucidă.

Han privi uluit spre Lando.

– De ce?

– Nu știu, clătină Karrde din cap.

Pentru o clipă, încăperea rămase tăcută.

– Cum a ajuns Luke aici? Întrebă Lando.

– V-am spus: pur și simplu, accidental. Nu... retractez. N-a fost chiar accidental pentru Mara – ea ne-a condus direct la vânătorul lui avariāt.

– Cum?

– Nu știu răspunsul nici la întrebarea asta.

Privindu-l pătrunzător pe Han, urmă:

– Înainte de a mă întreba, să știi că nu noi i-am avariāt nava. Și-a ars ambele alimentatoare ale hiperpropulsiei, în urma unei întâlniri cu un distrugător spațial imperial. Dacă nu l-am fi recuperat, cu siguranță că până acum ar fi fost mort.

– În loc să hoinărească prin păduri cu cineva care-l dorește așa, replică Han. Ai dreptate, trebuie să-ți fim recunoscători.

– Imperialii îl vor pe Skywalker, Solo, se înăspri privirea celui alt. Îl doresc cu disperare. Dacă te-ai gândi nițel, ai sesiza că eu nu l-am dat pe mâna lor.

– Fiindcă a apucat să evadeze.

– A evadat pentru că se afla în magazia asta! Și l-am pus aici, deoarece nu voiam ca imperialii să dea peste el din întâmplare, în timpul vizitei ăsteia neanunțate.

Tăcu o clipă, apoi reluă, mai puțin vehement:

– Ai observa de asemenea că nu v-am vândut nici pe *voi doi*.

Încet, Han coborî blasterul. Orice declarație făcută sub amenințarea unei arme era, desigur, suspectă, totuși faptul că, într-adevăr, Karrde nu-i dăduse pe mâna imperialilor reprezenta un argument puternic în favoarea sa.

Sau poate că nu-i trădase *deocamdată*. Situația se putea modifica dintr-o clipă în alta.

– Vreau să văd X-interceptorul lui Luke, rosti el.

– Nici o problemă, totuși aș recomanda să nu ne ducem acolo decât mâine dimineață. L-am ascuns în pădure, mult mai adânc decât nava ta, și în beznă locul va fi bântuit de prădători.

Han șovăi, apoi încuviință din cap. În eventualitatea în care Karrde avea un plan subtil, în mod aproape sigur ar fi șters sau modificat deja jurnalul calculatorului din X-interceptor. Câteva ore nu mai contau prea mult.

– Bine. Acum, ce vom face pentru Luke?

Karrde clătină din cap, dar ochii săi priveau în gol.

– În noaptea asta, nu putem face absolut nimic. Vornskrii hălăduie prin pădure, iar Marele Amiral n-a părăsit orbita. Măine... Va trebui să discutăm și să vedem ce putem face. (Privirea îi redeveni focalizată, însoțită de un surâs ușor ironic.) Până atunci, cred că cina a fost pregătită. Dacă doriți să mă urmați...?

Galeria de artă holografică se schimbase din nou, prezentând acum o colecție de lucrări foarte similare, de forma unor flăcări, ce păreau să pulseze și să se modifice, chiar în timp ce Pellaeon se deplasa precaut printre pedestale. Privindu-le, bărbatul se întrebă de unde proveneau.

– I-ai găsit, căpitane? întrebă Thrawn, când Pellaeon ajunse la cercul dublu de dislayuri.

– Mă tem că nu, domnule amiral, se încordă celălalt. Sperasem că, o dată cu căderea nopții locale, vom obține unele rezultate cu senzorii infraroșii. Se pare însă că nici ei nu pot traversa frunzișul arborilor.

Thrawn aprobă din cap.

– Ce-mi poți spune despre transmisia pe care am interceptat-o imediat după apus?

– Se confirmă că a provenit dinspre locul aproximativ al accidentului, dar a fost prea scurtă pentru o localizare precisă. Codificarea este foarte ciudată... Cifrurile apreciază că ar putea fi o criptare-pereche. Continuă să lucreze la ea.

– Bănuiesc că au verificat toate codurile cunoscute ale rebelilor...

– Da, domnule amiral, așa cum ați ordonat.

– În cazul acesta, încuviință gânditor Thrawn, se pare că suntem într-o situație de impas. Cel puțin atâta vreme cât ei se află în pădure... Le-ați estimat punctele probabile de ieșire?

– Nu poate fi vorba decât despre o singură opțiune practică, răspunse Pellaeon întrebându-se de ce acordau atâta atenție chestiunii. Hyllyard City, aflat la marginea pădurii și aproape direct pe drumul spre baza lui Talon Karrde. Oricum, este singura așezare pe o rază de peste o sută de kilometri. Au la dispoziție o singură trusă pentru supraviețuire, așa că vor fi obligați să apară acolo.

– Excelent. Vreau să desantezi trei plutoane de trupe de șoc, care să amplaseze acolo un post de observație. Vor pleca imediat.

– Trupe de șoc, domnule amiral? clipi Pellaeon surprins.

– Trupe de șoc, repetă Thrawn și se întoarse către o sculptură de flăcări. Ar fi bine să adaugi și jumătate de pluton de moto-cercetași și trei vehicule ușoare de asalt Chariot.

– Da, domnule amiral.

Trupele de șoc erau foarte puține în ultima vreme și irosirea lor în felul acela, pentru problema minoră a unei dispute între contrabandiști...

– Karrde ne-a mințit, urmă Thrawn parcă citindu-i gândurile. Episodul din după-amiaza asta n-a fost în nici un caz simpla urmărire a unui hoț banal. Doresc să știu ce a fost, în realitate.

– Nu... nu cred că vă înțeleg, domnule amiral.

– Este foarte simplu, căpitane, vorbi Thrawn pe tonul folosit întotdeauna când explica lucruri ce i se păreau evidente. În timpul cursei sale, pilotul urmăritor nu a raportat niciodată. De asemenea, nimeni din baza lui Karrde n-a comunicat cu el. Știm asta deoarece n-am interceptat nici o transmisie. Nu au existat rapoarte de acțiune, cereri pentru întăriri – nimic, doar tăcere. Vreo speculație, căpitane?

– Indiferent despre ce ar fi fost vorba, începu Pellaeon precaut, era ceva despre care nu doreau să aflăm. Mai mult... Clătină din cap. Nu știu, domnule amiral. Pot fi multe lucruri pe care n-ar dori să le afle alții. La urma urmelor, sunt *contrabandiști*.

– De acord. Ține acum seama și de faptul că Talon Karrde ne-a refuzat invitația de a se alătura căutării lui Skywalker... și că în după-amiaza asta a implicat că vânătoria se sfârșise. (Ridică o sprânceană.) Ce-ți sugerează *asta*, căpitane?

Pellaeon rămase cu gura căscată.

– Vreți să spuneți... că în Skipray era *Skywalker*?

– O speculație interesantă, nu? Improbabilă, recunosc, totuși demnă de a fi explorată.

– Da, domnule amiral. Pellaeon privi spre crono și făcu un calcul rapid. Deși dacă vom rămâne aici mai mult de două zile, va trebui să amânăm atacul asupra sistemului Sluis Van.

– Nu amânăm nimic, rosti apăsător Marele Amiral. Campania noastră de victorii împotriva Republicii începe la Sluis Van și nu voi modifica un grafic atât de complex, care se derulează pe o perioadă lungă. N-o voi face nici pentru Skywalker, și nici pentru altcineva.

Arată spre statuile de flăcări ce-i înconjurau și urmă:

– Arta sluisilor indică în mod limpede un tipar ciclic bianual și vreau să-i lovim în punctul lor de pasivitate maximă. Pornim spre rendez-vous-ul cu *Inexorabilul* și testul ecranului de invizibilitate imediat după ce desantăm trupele și vehiculele. Trei plutoane de trupe de șoc ar trebui să fie suficient pentru a-l rezolva pe Skywalker, dacă se găsește într-adevăr acolo.

Ochii lui îl sfredeliră pe Pellaeon.

– Și să-l rezolve și pe Karrde, adăugă încetișor, dacă se dovedește că a trădat.

Ultimele crâmpoie albastru-închis dispăruseră din interstițiile minuscule ale bolții de frunze de deasupra, acoperindu-i cu un plafon negru. Reglând la putere minimă proiectorul din trusa de supraviețuire, Mara îl puse pe sol și se așeză recunoscător, rezemându-se cu spatele de trunchiul unui arbore mare. Glezna dreaptă, care i se luxase în prăbușirea Skiprayului, începuse s-o doară din nou și se simțea ușurată să nu mai calce pe ea.

Skywalker se întinsese deja la câțiva metri dincolo de spotul proiectorului, cu capul pe tunica făcută pernă, vegheat de droidul său credincios. Femeia se întrebă dacă el bănuia ceva în legătură cu glezna, apoi alungă întrebarea din minte ca fiind irelevantă. Ea suferise accidentări mai grave, fără ca să-i impiezeze viteza de deplasare.

– Îmi amintește de Endor, vorbea încet Skywalker în vreme ce Mara își așeza blasterul și bagheta luminescentă în poală, la îndemână. Noaptea, toate pădurile învie.

– Așa-i, mârâi ea. Multe dintre animalele de aici sunt nocturne. Inclusiv vornskrii.

– Ciudat, murmură tânărul. Vornskrii domesticiți ai lui Karrde păreau destul de treji în după-amiaza aceea.

Ea îl privi ușor surprinsă că sesizase detaliul respectiv.

– De fapt, îi spuse, chiar în sălbăticie, mai trag câte un pui de somn. Eu le numesc nocturne, deoarece preferă să vâneze noaptea.

Skywalker căzu pe gânduri.

– N-ar fi atunci mai bine să călătorim noaptea? sugera el. Oricum ne vor vâna – cel puțin în felul ăsta am fi treji și alerți, când umblă după pradă.

– Ar fi o bătaie de cap care nu merită efortul. Ca să evităm fundăturile, trebuie să putem vedea terenul din față pe o distanță cât mai mare cu putință. În plus, pădurea abundă în poienițe.

– Din care raza unei baghete luminescente s-ar distinge limpede de pe orbită, încuviință tânărul. Ai dreptate. Se pare că știi multe despre locurile astea.

– Orice pilot atent care zboară peste pădure le poate observa, bombăni femeia.

Se foi, căutându-și o poziție mai bună și știind însă că el avusese dreptate. *Cunoaște-ți teritoriul*, fusese prima regulă care-i fusese întipărită în minte... și acela fusese primul lucru pe care-l făcuse după ce fusese acceptată în organizația lui Karrde. Studiase hărțile aeriene ale pădurii și teritoriului din jur; întreprinsese excursii lungi, atât ziua, cât și noaptea, pentru a se familiariza cu decorul și cu sunetele; căutase și ucisese câțiva vornskri, dar și alți prădători, pentru a învăța metodele cele mai rapide prin care să-i doboare; ba chiar îl convinsese pe unul dintre oamenii lui Karrde să testeze biologic conținutul unei cutii ticsite cu plante băștinașe, pentru ca să afle care erau comestibile și care nu. Pe lângă pădure, mai știa câte ceva despre coloniști, cunoștea politica locală și depozitase o cotă-parte mică, dar suficientă, din câștigurile ei într-un loc de unde o putea recupera.

Dintre toți membrii organizației lui Karrde, Mara era cea mai pregătită pentru a supraviețui în exteriorul bazei. De ce, atunci, se străduia atât de mult să revină acolo?

Nu de dragul lui Karrde; în privința asta era sigură. Îi achitase cu vârf și îndesat tot ce făcuse pentru ea – slujba, poziția, promovările –, prin muncă susținută și servicii de calitate. Nu-i mai datora absolut nimic. Indiferent care ar fi fost povestea născocită de el pentru a-i explica lui Thrawn urmărirea dintre Skiprayuri, fusese menită în primul rând să-l salveze pe el; și dacă simțea că Marele Amiral n-o înghițise, avea deplina libertate să-și evacueze grupul de pe Myrkr în toial nopții și să dispară în alta dintre vizuinile pe care le amenajase prin galaxie.

Atât doar că n-avea să facă asta. Va rămâne pe loc, trimițând echipe de salvare și așteptând-o pe femeie să iasă din pădure. Chiar dacă ea nu va mai apărea niciodată.

Chiar dacă, procedând astfel, pune la încercare răbdarea lui Thrawn.

Mara încleștă maxilarele, văzând în fața ochilor imaginea neplăcută a lui Karrde răstignit de peretele unei celule de către un droid interogator. Îl cunoștea pe Thrawn, cunoștea atât tenacitatea, cât și limitele răbdării Marelui Amiral. El va aștepta și va supraveghea, ori va pune pe altcineva s-o facă în locul său, și să verifice complet povestea lui Karrde.

Iar dacă nici ea, nici Skywalker nu apăreau din pădure, va trage cu siguranță concluzia greșită. Moment în care îl va aresta pe Karrde pentru o interogare imperială profesionistă și, finalmente, va afla cine fusese prizonierul evadat.

După care îl va ucide pe Karrde.

Vizavi de ea, cupola droidului se roti câteva grade și emise un gâlgâit încetitor, dar insistent.

– Cred că R2-D2 a detectat ceva, rosti Skywalker ridicându-se în cot.

– Vorbești serios? pufni Mara.

Luă bagheta luminescentă, o îndreptă spre umbra pe care o văzuse deja furișându-se spre ei, și o activă.

Spotul încadră un vornskr, cu ghearele anterioare afundate în sol, cu coada rigidizată înapoia corpului, sfichiindu-l lent în sus și în jos. Animalul ignoră complet lumina și continuă să avanseze încet spre Skywalker.

Femeia îl lăsă să mai facă doi pași, apoi îl împușcă în cap.

Fiara se prăbuși la pământ, cu coada zvâcnind spasmodic. Mara roti iute bagheta, scanând împrejurimile, apoi o dezactivă.

– Slavă Cerurilor, rosti ea sarcastic în beznă, c-avem senzorii droidului tău!

– Ei bine, replică sec Skywalker, *eu* unul n-aș fi știut de existența unui pericol, dacă n-ar fi fost el. Mulțumesc!

– Las-o baltă.

Se lăsă tăcerea, apoi Skywalker întrebă:

– Vornskrii domesticiți ai lui Karrde sunt altă specie? Sau le-a tăiat cozile?

În întineric, Mara se încruntă spre tânăr, impresionată fără să vrea. Majoritatea celor care zăreau botul unui vornskr n-ar mai fi remarcat alte detalii.

– Le-a tăiat cozile, îi răspunse. Ei le folosesc ca bice – sunt destul de dureroase și conțin niște toxine slabe. Inițial, pur și simplu n-a vrut ca oamenii lui s-o pățească de pe urma lor și de abia ulterior am descoperit că înlăturarea cozilor le anulează mare parte din agresivitatea specifică prădătorilor.

– Par destul de domestici. Ba chiar prietenoși.

Mara își reaminti însă că nu fuseseră prietenoși față de Skywalker. Iar aici, vornskrul o ignorase, îndreptându-se direct spre tânăr. O coincidență?

– Așa este, vorbi ea cu glas tare. Karrde s-a mai gândit ocazional să-i ofere de vânzare, ca animale de pază. N-a apucat însă să exploreze piața potențială.

– Îți poți spune că aș fi încântat să-i ofer referințe, zise Skywalker sec. După ce am privit direct în colții lor, îți pot spune că nu-i o chestie pe care s-o repete hoții obișnuiți.

Femeia făcu o grimasă în beznă.

– Ar fi bine să te obișnuiești cu asta, îl sfătui. Mai e mult până la marginea pădurii.

– Știu, încuviință Skywalker și se întinse din nou. Din fericire, pari să fii o țințășă excelentă.

Amuți. Se pregătea să adoarmă... și probabil bănuia că ea va face același lucru.

Speranțe zadarnice, gândi sarcastic Mara. Scotocind în buzunar, scoase tubul de stimpastile pe care-l luase din trusa de supraviețuire. Prea multe pastile îi puteau distruge sănătatea, dar somnul la cinci metri de un inamic îi-o puteau distruge și mai rapid.

Se opri, cu tubul în mână, și se încruntă spre Skywalker. Îi privi ochii închiși și fața calmă, aparent lipsită de griji. Ceea ce părea straniu, deoarece, dacă exista cineva care să aibă motive de îngrijorare, acela putea să fie doar tânărul. Lipsit de laudatele puteri Jedi, grație populației de ysalamiri, pierdut într-o pădure, pe o planetă al cărei nume nici măcar nu-l cunoștea, cu imperialii, vornskrii și ea însăși disputându-și privilegiul de a-l ucide, ar fi trebuit să stea cu ochii holbați și venele pulsând de adrenalină.

Poate că doar se prefăcea, sperând că Mara își va relaxa vigilența. Era unul dintre lucrurile pe care, probabil, ea le-ar fi încercat în situația lui.

Pe de altă parte, poate că tânărul nu era doar ceea ce părea la prima vedere. Nu numai descendența, poziția politică și bagajul de trucuri Jedi...

Buzele i se îngustară și-și trecu degetele peste mânerul sabiei care-i atârna la centură. Da, în mod sigur nu era doar ceea ce părea la prima vedere. Indiferent ce anume se petrecuse în final – în finalul acela teribil, confuz și letal –, nu trucurile sale Jedi îl salvaseră. Trebuia să fi fost vorba despre altceva. Ceva ce Mara simțea nevoia acută să afle, înainte de propriul lui final.

Extrase o stimpastilă din tub și o înghiți, cuprinsă de un nou val de hotărâre. Nu, vornskrii nu-l vor ucide pe Luke Skywalker. Și nici imperialii. Când va sosi momentul cuvenit, ea avea să-l omoare. Era dreptul, privilegiul și datoria ei.

Căutându-și o poziție cât mai confortabilă, se pregăti să aștepte scurgerea nopții.

Sunetele nocturne ale pădurii răzbăteau slab din depărtare, amestecate cu zgomotele neclare ale civilizației din clădirea aflată înapoia sa. Karrde sorbi din ceașcă, privind în beznă, și simți cum oboseala îl asalta într-un mod pe care nu-l mai simțise până atunci.

Într-o singură zi, toată viața îi fusese dată pur și simplu peste cap.

Alături, Drang înălță capul și-l întoarse spre dreapta.

– Musafiri? întrebă Karrde privind într-acolo.

O siluetă întunecată, abia vizibilă doar în licărul stelelor, înainta către el.

– Karrde? se auzi glasul încet al lui Aves.

– Sunt aici. Ia-ți un scaun și vino.

– Nu-i nevoie, rosti bărbatul așezându-se turcește pe jos, lângă șeful său. Oricum, trebuie să mă-ntorc la Comanda Centrală.

– Mesajul misterios?

– Da. La ce naiba se gândea Mara?

– Nu știu, recunosc Karrde. Trebuie să fi fost totuși ceva inteligent.

– Probabil. Sper doar că vom fi îndeajuns de inteligenți ca să-l descifrăm.

Karrde aprobă din cap.

– Solo și Calrissian s-au culcat?

– S-au întors în nava lor, pufni disprețuitor Aves. Nu cred că au încredere în noi.

– Date fiind circumstanțele, sunt greu de învinuit. Karrde lăasă un braț în jos și scărpină capul lui Drang. Măine, poate că examinarea jurnalului de calculator din nava lui Skywalker îi va convinge că suntem de partea lor.

– Mda... Chiar suntem?

– Nu prea mai avem de ales, țuguie buzele Karrde. Sunt oaspeții noștri.

– Marele Amiral n-o să fie prea încântat...

– Sunt oaspeții noștri, repetă Karrde înălțând din umeri.

Îl simți în beznă pe Aves imitându-i gestul. Bărbatul înțelegea obligațiile și cerințele unei gazde. Spre deosebire de Mara, care voise să expedieze *Șoimul Mileniului*.

Regreta acum că n-o ascultase. Regreta din tot sufletul.

– Vreau ca mâine dimineață să organizezi o expediție de căutare, i se adresa lui Aves. Dacă mă gândesc bine, probabil că-i inutil, dar trebuie să-ncercăm.

– Așa-i. Ne biziim pe experiența imperialilor în privința asta?

Karrde făcu o grimasă.

– Mă-ndoiesc că ei vor mai întreprinde vreo căutare. Nava care s-a furișat din distrugătorul spațial acum o oră aducea suspect de bine cu o navetă de asalt. Bănuiala mea este că se vor instala în Hyllyard City și-i vor aștepta pe Mara și pe Skywalker să le cadă-n brațe.

– Mi se pare corect, încuviință Aves. Ce se-ntâmplă dacă nu-i găsim noi primii?

– Presupun că va trebui să-i recuperăm de la trupele de șoc. Crezi că poți forma o echipă pentru asta?

– Floare la ureche! Am avut niște discuții după ce ai făcut anunțul și-ți spun că sentimentele celor din bază sunt destul de clare. Pe lângă faptul că-i erou al Rebeliunii și așa mai departe, mulți dintre ai noștri consideră că-i sunt datori lui Skywalker pentru că i-a scăpat definitiv de Jabba Huttul.

– Știu, mormăi Karrde încruntat, dar tot entuziasmul ăsta călduros poate fi o problemă. Dacă nu-l scăpăm pe Skywalker de imperiali... ei bine, nu-i putem lăsa să pună mâna pe el viu.

Din umbrele de alături, nu se auzi nimic mult timp.

– Înțeleg, șopti în cele din urmă Aves. Să știi că probabil nu va reprezenta nici o diferență în ceea ce privește bănuielile lui Thrawn.

– Prefer bănuielile în locul dovezilor clare. Iar dacă nu-i putem intercepta cât timp sunt încă în pădure, poate că-i soluția cea mai bună.

– Nu-mi prea place, clătină Aves din cap.

– Nici mie, dar trebuie să fim pregătiți pentru orice eventualitate. Aves mai rămase câteva clipe tăcut, apoi se sculă, oftând.

– Mă duc să văd dacă Ghent a făcut vreun progres cu mesajul lui Mara.

– După aceea, ar fi bine să te duci să te culci. Măine va fi o zi plină.

– Așa-i. Noapte bună!

Aves plecă și cacofonia blândă a zgomotelor pădurii umplu iarăși văzduhul nopții. Sunete ce însemnau mult pentru creaturile care le emiteau, dar care nu-i spuneau absolut nimic lui Karrde.

Sunete lipsite de orice înțeles...

Bărbatul clătină obosit din cap. *Ce încercase Mara prin mesajul acela obscur? Era oare ceva simplu – ceva ce el, ori altul din bază, ar fi trebuit să-l poată decodifica cu ușurință?*

Sau femeia care juca întotdeauna cu cărțile de sabacc lipite de piept pierduse de data aceasta pe propria ei mână?

În depărtare, un vornskr emise cotcodăcit-torsul său caracteristic. Lângă scaun, Drang înălță capul.

– Un amic? întrebă Karrde încetișor, ascultând alt vornskr care îngână tipățul primului.

Sturm și Drang fuseseră și ei cândva sălbatici. La fel ca Mara, când o preluase. Karrde se întrebă dacă ea va putea fi domesticită vreodată.

Se mai întrebă dacă femeia avea să rezolve problema, ucigându-l prima pe Skywalker.

Cotcodăcitur-tors se auzi din nou, mai aproape acum.

– Haide, Drang, îi spuse vornskrului și se ridică în picioare. E timpul să intrăm.

Se opri în prag și mai privi o dată spre pădure, străbătut de un fior de melancolie și de ceva care aducea neliniștitor de mult cu teama. Nu, Marele Amiral nu va fi încântat în această privință. Nu va fi deloc încântat.

Indiferent de rezultat, Karrde știa că existența lui tihnită de aici se terminase.

Camera era întunecoasă, iar sunetele slabe ale nopții din Rwookrrorro intrau prin plasa ferestrei purtate de briza răcoroasă. Fixând perdelele cu privirea, Leia strânse blasterul în palma transpirată și se întrebă ce anume o trezise.

Rămase nemișcată pentru câteva minute, cu inima bubuindu-i în piept. Nu era însă nimic. Nici un sunet, nici o mișcare, nici o amenințare pe care le-ar fi putut determina limitele ei percepții Jedi. Nimic, doar un sentiment foarte neplăcut, undeva în străfundul minții, care o anunța că nu mai era în siguranță acolo.

Inspiră adânc, expiră silențios și continuă să asculte. Nu era vina gazdelor, cel puțin ea nu le putea acuza de nimic. Conducătorii așezării fuseseră incredibil de alerți în primele două zile, asigurându-i o duzină de bodyguarzi wookiee, în vreme ce alți voluntari scotoceau orașul aidoma hirsuților Pășitori imperiali, căutând atacatorii pe care ea îi întrezărise în prima zi a sosirii. Totul se desfășurase cu o viteză, eficiență și perfecțiune pe care Leia le întâlnise rareori, chiar în rangurile de vârf ale Alianței rebelilor.

Dar, pe măsură ce zilele trecuseră fără să se descopere vreo urmă, alerta se relaxase treptat. Până ce rapoartele negative începură să sosească și din alte orașe de pe Kashyyyk, numărul voluntarilor se redusese la o jumătate de duzină, iar dintre bodyguarzi mai rămăseseră doar trei.

Acum până și aceia trei plecaseră, revenind la slujbele și viețile lor obișnuite. O lăsaseră vegheată numai de Chewbacca, Ralrra și Salporin.

Strategia era clasică. Stând întinsă în beznă și beneficiind de avantajul percepției ulterioare, prințesa putea înțelege asta. Ființele inteligente, oameni și wookiee deopotrivă, pur și simplu nu puteau întreține o stare continuă de vigilență, atunci când nu exista un inamic

vizibil față de care să o mențină. Era o tendință împotriva căreia luptaseră din rășputeri în Alianță.

Așa cum luptaseră, de asemenea, împotriva inerției, prea adesea letală, care seducea o persoană să întârzie mult prea mult timp în același loc.

Leia făcu o grimasă când îi reveniră amintirile semidezastrului de pe planeta de gheață Hoth. Știa că ea și Chewbacca ar fi trebuit să părăsească Rwookrror cu zile în urmă; ba poate că ar fi trebuit să plece chiar de pe Kashyyyk. Locul devenise prea confortabil, prea familiar; mintea ei nu mai vedea realmente tot ce se petrecea în jur, ci doar fragmente, completând restul din memorie. Era tipul de slăbiciune psihologică pe care un inamic inteligent o putea exploata cu ușurință, fiindu-i suficient să găsească o modalitate prin care să se încadreze în rutina femeii.

Sosisese momentul ca rutina aceea să fie întreruptă.

Leia privi spre un crono de pe noptieră și efectua un calcul rapid. Mai avea o oră până în zori. Afară se găsea o sanie repulsor; dacă ea și Chewbacca ar fi plecat chiar acum, ar fi putut ajunge cu *Lady Luck* în spațiu puțin după răsăritul soarelui. Ridicându-se pe jumătate, se întinse peste pat, puse blasterul pe noptieră și luă comunicatorul.

Iar din beznă, o mână vânoasă o prinse de încheietură.

Leia nu mai avu timp să gândească, dar pentru acea primă jumătate de secundă nici nu avu nevoie. Chiar pe când mintea îi încremenea, uluită de atacul neașteptat, vechile reflexe de autoapărare intrau deja în acțiune. Lăsându-se să cadă în partea opusă atacatorului și folosind drept pârghie chiar mâna care-i fusese prinsă, pivotă pe șold, îndoi piciorul drept și-l destinse, izbind cu toată puterea.

Muchia labei piciorului lovi ceva dur, probabil o vestă antiglonț. Ducând mâna liberă peste umăr, Leia apucă colțul pernei și o azvârli spre forma întunecată a capului necunoscutului.

Sub pernă se afla sabia Jedi.

Probabil că inamicul nici măcar nu văzu lovitura. De abia își îndepărta perna de pe față, când sabia activată lumină odaia. Prințesa întrezări doar pentru o clipită ochii negri uriași și maxilarul prognat, înainte ca tăișul sclipitor să-l taie aproape în două.

Strânsoarea de pe brațul ei dispăru brusc. Dezactivând sabia, Leia se rostogoli din pat și sări în picioare, activând sabia din nou când se întoarse...

Și cu o lovitură neașteptată, care-i paraliză încheietura, sabia îi fu zburată din mână. În timpul zborului prin cameră, se dezactivă automat, cufundând iarăși interiorul în beznă.

Leia adoptă instantaneu o postură de luptă, dar știu că era zadarnic. Poate că primul atacator fusese amăgit de aparenta neajutorare a victimei sale, dar era evident că al doilea trăsesese învățămintele de rigoare. Femeia nici măcar nu se întorsese complet spre atacator, înainte ca încheietura să-i fie prinsă din nou și brațul răsucit la spate. O altă mână țâșni ca să-i acopere gura și în același timp o împinse cu ceafa puternic în țeava unei arme. Un picior se încolăci, cumva, în jurul genunchilor ei, blocându-i

orice tentativă de a lovi. Leia încercă oricum, zbatându-se pentru a-și elibera măcar un picior, și în același timp căută să-și vâre degetele mâinii libere în ochii răpitorului. Ii simțea răsuflarea fierbinte pe gât, ca și formele dinților ca niște ace prin pielea maxilarului, care era lipit de ea. Brusc, corpul necunoscutului se încordă...

Și pe neașteptate, fără nici cel mai mic avertisment, Leia fu liberă.

Se răsuca fulgerător cu fața spre extraterestru, luptându-se să-și regăsească echilibrul, întrucât pierduse instantaneu orice reazem solid, și se întrebă la ce manevră dorea atacatorul să recurgă în continuare. Ochii ei scotociră disperați în penumbre, încercând să localizeze arma pe care acum, cu siguranță, o ațintea asupra ei...

N-o fixa însă nici o armă. Extraterestru stătea pur și simplu locului, cu spatele la ușă, cu mâinile goale deschise pe lângă trup, parcă pregătindu-se să amortizeze o cădere spre înapoi.

– *Mal'ary'ush*, șuieră cu glas încet și grav.

Prințesa făcu un pas îndărăt, întrebându-se dacă putea ajunge la fereastră înainte ca el să-și lanseze următorul atac.

Atacul acela nu mai porni niciodată. Înapoia extraterestrului, ușa bubui deschizându-se și, cu un urlet, Chewbacca năvăli în odaie.

Atacatorul nu se întoarse. De fapt, nu schiță nici o mișcare, când wookieeul sări spre el, întinzându-și brațele masive spre gâtul său...

– Nu-l ucide! strigă Leia.

Cuvintele probabil că-l surprinseră pe Chewbacca aproape la fel de mult precum o surprinseră pe ea, însă reflexele wookieeului erau pe măsura sarcinii. Trecând pe lângă beregata agresorului, una dintre mâinile lui se încheștă în pumn și-l lovi puternic în tâmplă.

Impactul îl propulsă pe acesta prin cameră, izbindu-l de perete. Lunecă apoi pe podea și rămase nemișcat.

– Repede, urmă Leia rostogolindu-se peste pat ca să-și ia sabia. Pot să mai fie și alții!

[Nu mai sunt,] se auzi glasul unui wookiee și femeia îl văzu pe Ralrra rezemându-se de canatul ușii. [Ceilalți trei au fost anihilați.]

– Ești sigur? întrebă ea avansând un pas.

Ralrra continua să se rezeme de canat...

Apăsă, observă ea dintr-o dată.

– Ești rănit? exclamă, aprinzând lumina din cameră și cercetându-l rapid fără să observe nici o rană. Blaster?

[Paralizatorr,] o corectă el. [O armă mai tăcută, darr reglată prea slab pentru wookiee. Eu sunt doar puțin slăbit. Chewbacca este rănit.]

Surprinsă, Leia privi spre Chewbacca... și zări pentru prima dată pata de blană cafenie năclăită, situată cam la jumătatea trunchiului.

– Chewie! icni, repezindu-se spre el, dar wookieeul îi făcu semn să plece, mârâind grăbit.

[Arre dreptate,] încuviință Ralrra. [Trebuie să te scoatem de aici înaintea următorului atac.]

De undeva de afară, un wookiee începu să urle o alarmă.

– Nu va exista un al doilea atac, zise ea. Au fost observați și multă lume va veni aici în câteva minute.

[Nu-i vorba despre casa asta,] mormăi Ralrra cu o tristețe stranie.

[Este un incendiu la patru case depărtate.]

Prințesa îl privi și un fior rece i se strecură pe spinare.

– O diversivune, murmură ea. Au incendiat o casă, pentru a masca eventualele voastre alarme.

Chewbacca mârâi afirmativ.

[Trebuie să te scoatem de aici,] repetă Ralrra, îndreptându-se cu precauție.

Leia privi pe lângă el, prin ușă, spre coridorul și mai întunecat care se întindea acolo, și un sentiment de pieire îi zvâcni prin măruntaie. În casă cu ea fuseseră *trei* wookiee.

– Unde-i Salporin? întrebă.

Ralrra ezită, suficient ca suspiciunile ei să devină o certitudine teribilă.

[N-a supraviețuit atacului,] spuse wookieeul aproape la limita audibilului.

Leia înghiți un nod uriaș.

– Îmi pare rău, vorbi ea și cuvintele îi sunară dureros de banale și de lipsite de sens.

[Și nouă. Darr acum nu este vremea pentru jeli.]

Femeia încuviință din cap, clipind des pentru a-și stăvili lacrimile, și se întoarse spre fereastră. De-a lungul anilor, pierduse mulți prieteni și tovarăși în luptă, și știa că Ralrra avea dreptate. Însă toată logica din Univers nu ușura cu nimic lucrurile.

Afară nu se zărea nici un extraterestru. Erau însă acolo – Leia era convinsă în privința asta. Ambele comandouri anterioare cu care se confruntaseră ea și Han fuseseră formate din peste cinci membri și nu exista nici un motiv să se aștepte ca acesta să fie diferit. Exista probabilitatea ca orice tentativă de evadare să fie contracarată printr-o ambuscadă rapidă.

Mai rău încă, de îndată ce fumul și țipetele dinspre casa în flăcări se vor înteți cu adevărat, agresorii puteau lansa liniștit un al doilea atac, biziundu-se pe faptul că agitația din stradă va acoperi zgomotele produse de ei.

Leia privi casa incendiată și simți un fior scurt de vinovăție pentru wookiee dinăuntru. Își alungă însă hotărâtă sentimentul. Nici acolo nu putea ajuta cu nimic.

– Se pare că mă vor vie, spuse ea coborând marginea draperiei și revenind spre Chewbacca și Ralrra. Dacă putem decola cu sania, probabil că nu vor încerca să tragă în noi pentru a ne doborî.

[Te încrezi în sanie?] întrebă cu subînțeles Ralrra.

Leia tăcu, strângând din buze și simțindu-se iritată pe sine însăși. Nu, bineînțeles că nu se încredea în sanie – primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să scoată din funcțiune toate vehiculele din zonă. Să le

scoată din funcțiune sau, mai rău, să le modifice astfel încât ea să le cadă de-a dreptul în brațe.

Nu putea să rămână pe loc, nu se putea deplasa într-o parte sau alta, și nu putea sui în văzduh. Inevitabil, îi mai rămânea o singură direcție.

– O să am nevoie de frânghie, zise ea și începu să se îmbrace. Destul de puternică pentru a-mi susține greutatea. Oricât de multă aveți.

Wookiee gândeau într-adevăr rapid. Schimbară fulgerător o privire...

[Nu poți vorbi serios,] îi zise Ralra. [Pericolul ar fi marre chiar și pentru un wookiee. Pentru un om ar însemna sinuciderre.]

– Nu cred asta, clătină Leia din cap și-și trase cizmele. Când am privit intradosul orașului, am văzut cum se întrepătrund ramurile. Ar trebui să mă pot deplasa printre ele.

[Singură n-o să ajungi niciodată la platforma de asolizarre,] obiectă Ralra. [Vom veni cu tine.]

– Așa rănit cum ești, tu nu poți merge pe stradă, cu atât mai puțin sub ea, replică Leia, apoi își luă blasterul, îl puse în toc și se apropie de ușă. Și nici Chewbacca. Vrei, te rog, să te dai la o parte?

Ralra nu se clinti.

[Nu ne păcălești, Leiaorganasolo. Tu crezi că dacă rămânem aici, dușmanii te vor urmări și ne vor lăsa în pace.]

Prințesa făcu o strâmbătură iritată. Pierduse ocazia sacrificiului de sine nobil și neștiut.

– Există într-adevăr o probabilitate importantă ca să acționeze așa, recunosc eu. Pe mine mă vor. Și mă vor vie.

[N-avem timp de discuții,] spuse Ralra. [Rămânem împreună. Fie aici, fie sub oraș.]

Leia inspiră adânc. Nu-i convenea, totuși era limpede că n-avea să-i determine să se răzgândească.

– Bine, m-ați convins, oftă ea.

Agresorul lovit de Chewbacca zăcea inconștient și, pentru o clipă, femeia se întrebă dacă să piardă sau nu timpul legându-l. Nevoia de grabă învinse.

– Să găsim niște frânghie și să-i dăm drumul!

În plus, îi reaminti un glăscior din străfundul minții, chiar dacă ar fi plecat singură, extratereștrii poate că tot ar fi atacat casa. Și probabil că nu intenționau să lase martori în urmă...

Materialul neted și oarecum spongios care forma „solul” lui Rwookrrorro avea ceva mai puțin de un metru grosime. Sabia lui Leia tăie cu ușurință atât prin el, cât și prin podeaua casei, iar bucata aproximativ pătrată căzu printre ramurile întrețesute, dispărând în bezna de dedesubt.

[Eu cobor primul,] anunță Ralra și dispăru prin gaură, înainte ca altcineva să i se poată opune. Mișcările îi erau încă lente, totuși se părea că dispăruse amețea indusă de paralizant.

Chewbacca se apropie de Leia și-i trecu peste umeri banduliera lui Ralrra.

– Este ultima ocazie de a te răzgândi, îl avertiză ea.

Răspunsul lui fu scurt și elocvent. Amândoi erau pregătiți, când se auzi șoapta lui Ralrra [Liberr]. Cu prințesa legată ferm de pieptul său, Chewbacca se strecură prin deschizătură.

Leia bănuise că experiența care o aștepta va fi neplăcută, însă nu anticipase că va fi și înspăimântătoare. Wookiee nu se târau peste ramurile întreșute, așa cum anticipase ea, ci, folosindu-se de ghearele pe care i le arătasera în prima zi, se deplasau *pe sub* ramuri, ținându-se agățați cu toate cele patru membre.

Și se deplasau, nu glumă.

Cu obrazul lipit de pieptul îmblănit al lui Chewbacca, Leia strânse puternic dinții, pe de o parte ca să-i oprească să mai clănțane din cauza zguduirilor, dar îndeosebi ca să nu geamă de groaza căderii. Era aidoma acrofobie pe care o încercase în ascensor... însă amplificată de o mie de ori. Aici nu exista nici măcar o liană relativ subțire care s-o oprească din căderea în hău... ci doar ghearele wookieeului și funia subțire care-i lega de alte gheare wookiee. Ar fi vrut să spună ceva – să-i implore să se oprească și, cel puțin, să ancoreze capătul funiei de ceva solid –, dar se temea să scoată până și cel mai mic sunet, pentru a nu-i afecta concentrarea lui Chewbacca. Sunetul propriei ei răsuflări îi vuia în urechi ca o cascadă și simțea umezeala caldă a sângelui wookieeului pătrunzându-i prin materialul subțire al cămășii. Cât de grav fusese rănit? Lipită de el, ascultându-i bătăile inimii, îi era frică să întrebe.

Brusc, Chewbacca se opri.

Leia deschise ochii, dându-și seama abia atunci că-i ținea strâns închiși.

– Ce s-a-ntâmplat? întreabă cu glas tremurător.

[Inamicul ne-a găsit], mârâi încetișor Ralrra de alături.

Încordându-se, prințesa întoarse capul cât putu de mult și scrută înapoia lor prin cenușiul întunecat dinaintea zorilor. Acolo era – o pată mică, negru compact, profilându-se nemișcată pe fundalul sur. Un tip de aerospeeder cu elevator repulsor, aflat în afara razei de acțiune a proiectoarelor de săgeți.

– Nu poate fi o navă wookiee de salvare? întreabă ea plină de speranțe.

Chewbacca mormăi atrăgându-i atenția asupra faptului că speederul nu-și aprinsese nici măcar luminile de poziție.

[Totuși nu se apropie,] observă Ralrra.

– Mă doresc vie, spuse Leia mai mult pentru a se asigura pe sine decât pentru a le reaminti celorlalți. Nu vor să ne sperie.

Privi în jur, cercetând neantul înconjurător și ramurile întreșute de deasupra, căutând o inspirație.

Și o găsi!

– Am nevoie de restul funiei, i se adresă lui Ralrra, uitându-se din nou la speederul care plutea nemișcat. Tot ce mai e disponibil.

Adunându-și curajul, se răsuci parțial în harnașamentul improvizat, luă colacul de frânghie și-l legă zdravăn cu un capăt de una dintre crengile mai mici. Chewbacca mârâi o obiecție.

– Nu ne ancorăm noi, îl liniști. Așa că ai grijă să nu cazi. Am altceva în minte. Gata, să-i dăm drumul!

Porniră din nou, poate nițel mai iute ca înainte... și, pe când era zgâlțâit la pieptul lui Chewbacca, Leia își dădu seama, ușor surprinsă, că, deși continua să fie speriată, nu mai era îngrozită. Poate, decise ea, fiindcă încetase să mai fie un simplu pion sau un bagaj suplimentar, aflat la mila wookiee, a ciudaților cu piele cenușie sau a forțelor gravitației. Acum, cel puțin parțial, ea controla ce avea să se întâmple.

Își continuă drumul și femeia desfașură frânghia pe măsură ce se îndepărta. Speederul întunecat îi urmă, tot fără să-și aprindă luminile, continuând să păstreze distanța față de ei. Leia nu-l scăpa din ochi, știind că aprecierea distanței și timpului avea să fie crucială. Încă puțin...

În colac mai rămăseseră cel mult trei metri. Ea facu iute un nod și privi spre urmăritori.

– Pregătește-te, îi spuse lui Chewbacca. Acum... stop.

Chewbacca se opri. Rugându-se cerurilor să reușească, Leia activă sabia la adăpostul corpului wookieeului, o fixă și-i dădu drumul.

Ca un fragment arzător de fulger năbădăios, sabia căzu, coborând după arcul de cerc descris de funie, aidoma unui pendul. Ajunse în punctul cel mai de jos al traiectoriei sale, apoi se ridică în direcția opusă...

Lovind intradosul speederului.

O explozie spectaculoasă de lumină înflori în văzduh când tăișul sabiei pătrunse în generatorul elevatorului repulsor. Peste o clipă, speederul se prăbușea ca un petroi, cu două flăcări distincte înălțându-se din ambele flancuri. Aparatul căzu în păcelele de dedesubt și, pentru câteva momente, incendiile de la bord fură vizibile mai întâi ca două pete de lumină, apoi ca una singură, difuză. Mai târziu, până și aceea dispăru, lăsând doar sabia laser să oscileze lent prin întuneric.

Leia suspină, simțind cum tremură din tot trupul.

– Haide să recuperăm sabia, îi zise lui Chewbacca. După aceea, cred că ne putem întoarce. Mă îndoiesc că a mai rămas vreunul.

[Și apoi direct la nava voastră?] întrebă Ralra, pe când se îndreptau spre ramura de care legase funia.

Femeia ezită, reamintindu-și imaginea celui de-al doilea agresor din dormitorul ei. Încăleștat, cu o emoție indescifrabilă pe chip sau în limbajul corpului, atât de amețit, tulburat sau îngrozit, încât nici măcar nu remarcase intrarea lui Chewbacca...

– Înapoi la navă, încuviință ea, dar nu direct.

Extraterestrul stătea nemișcat pe o băncuță joasă în odăița de interogatorii a poliției; plasturele de pe partea laterală a capului

constitua unica mărturie exterioară a loviturii lui Chewbacca. Ținea mâinile în poală, cu degetele întrepătrunse într-un mod complicat. Fusese dezbrăcat de hainele și echipamentul său și i se dăduse un veșmânt wookiee. Pe altă ființă, haina cu multe numere mai mare ar fi arătat comic, dar nu și pe el. Nici veșmântul, nici nemișcarea nu-i camuflau aura de competență ucigașă pe care o purta ca pe a doua piele. Era – și probabil că avea să fie mereu – membrul unui grup periculos și nemilos de mașini asatine perfect antrenate.

Ceruse în mod specific să discute cu Leia. Între patru ochi.

De la înălțimea sa, Chewbacca mârâise o ultimă obiecție.

– Nici mie nu-mi place prea mult, recunosc femeia privind displayul și încercând să-și adune tot curajul. Dar în dormitor, înainte de a sosi voi, mi-a dat drumul. Vreau să știu – *trebuie* să știu – despre ce-a fost vorba.

Discuția ei cu Luke din ajunul Bătăliei pentru Endor îi fulgeră scurt prin minte. Fermitatea lui tăcută, în ciuda temerilor, că trebuia neapărat să se confrunte cu Darth Vader. Decizia aceea fusese cât pe aici să-l omoare... pentru ca finalmente să le aducă victoria.

Luke simțise că în adâncul lui Vader mai existau încă, îngropate, câteva firicele de bunătate. Simțise și ea oare ceva similar în ucigașul extraterestru? Sau o împingea doar o curiozitate morbidă?

Ori mila?

– Poți privi și asculta de aici, îi zise lui Chewbacca întinzându-i blasterul ei și pornind spre ușă. (Sabia de lumină o păstrase la centură, deși nu știa cum ar fi putut s-o ajute într-un spațiu atât de strâmt.) Nu interveni, decât dacă am probleme.

Inspirând profund, descuie ușa și apăsă tasta de deschidere.

Extraterestru ridică ochii, când ușa glisă, și lui Leia i se păru că-și îndreaptă spatele, zărind-o. Ușa se închise și, pentru o clipă, tăcură amândoi, privindu-se.

– Sunt Leia Organa Solo, vorbi ea în cele din urmă. Ai dorit să vorbești cu mine?

El rămase tăcut încă o clipă, apoi, lent, se sculă și întinse brațul.

– Mâna ta, rosti cu glas grav având un accent straniu. Poți să mi-o dai?

Leia înaintă un pas și-i întinse mâna, extrem de conștientă că tocmai comisese un gest irevocabil de încredere. Dacă dorea, extraterestru ar fi putut acum s-o tragă brusc spre el și să-i frângă gâtul înainte de orice intervenție din exterior.

Extraterestru n-o trase spre el. Aplecându-se în față, ținându-i mâna într-o strânsoare ciudat de blândă, o ridică și o apăsă de două nări largi, pe jumătate ascunse sub șuvițe de păr.

Și o mirosi.

O mirosi din nou, și din nou, inspirând adânc și prelung. Leia se trezi holbându-se la nările acelea și le remarcă pentru prima dată dimensiunile și flexibilitatea moale a pliurilor de piele din jur. Semănau cu cele ale unui animal de vânătoare, se gândi. Brusc, o amintire îi fulgeră prin

minte: felul în care el o ținuse, neajutorată, în dormitor, cu aceleași nări apăsat de gâtul ei.

Pentru ca, imediat după aceea, s-o elibereze.

Lent, aproape tandru, extraterestrul își îndreptă spinarea.

– Este adevărat, scrâșni el eliberându-i mâna și coborând-o pe a sa pe lângă corp. (Ochii uriași o fixau, plini de o emoție a cărei natură talentele ei Jedi n-o puteau percepe decât vag, fără s-o identifice.) Nu m-am înșelat mai devreme.

Brusc, căzu în genunchi.

– Îți cer iertare, Leia Organa Solo, pentru acțiunea mea, spuse el coborând fruntea spre podea și depărtând brațele în lateral, așa cum le ținuse în dormitor. Ordinele pe care le-am primit nu te identificau, ci conțineau doar numele tău.

– Înțeleg, aprobă ea fără să înțeleagă nimic. Acum însă știi cine sunt?

Chipul lui se apropie și mai mult de podea.

– Ești *Mal'ary'ush*, răspuse. Fiica și moștenitoarea Lordului Darth Vader. Cel care ne-a fost stăpân.

Leia se holbă la el și simți cum gura i se cască fără să vrea, deși se străduia să-și recapete echilibrul gândurilor. Răsturnarea de situație fusese prea rapidă.

– Stăpânul vostru? repetă încetișor.

– Cel care a venit la noi în clipele de disperare, vorbi extraterestrul cu un ton aproape de venerație. Cel care ne-a smuls din nenorocire și ne-a adus speranță.

– Am înțeles, reuși ea să articuleze.

Situația devenea rapid ireală... dar un lucru era deja cert. Extraterestrul care se prosternase în fața ei o trata ca pe o regină.

Iar ea știa cum să se comporte într-o asemenea postură.

– Poți să te ridici, i se adresă simțind cum glasul, ținuta și maniera îi lunecau în tiparele aproape uitate ale curții alderaaniene. Cum te numești?

– Stăpânul nostru mă numește Khabarakh, răspuse extraterestrul sculându-se. În graiul noghri...

Emise un sunet lung, rostogolit și complicat, pe care corzile vocale ale lui Leia n-aveau nici o speranță în a-l reproduce.

– Îți voi spune Khabarakh, încuviință ea. Rasa ta se numește noghri?

– Da, încuviință el, însă un licăr de nesiguranță păru să apară în ochii negri. Dar tu ești *Mal'ary'ush*, adăugă repede.

– Tatăl meu avea multe taine, vorbi ea încruntată. Este limpede că voi sunteți una dintre tainele acelea. Ai spus că v-a adus speranță. Povestește-mi!

– A venit la noi, spuse noghriul. După bătălia cea mare. După distrugere.

– Care bătălie?

Ochii lui Khabarakh se mijiră, scotocind prin amintiri.

– Două nave spațiale uriașe s-au întâlnit deasupra planetei noastre. Poate chiar mai mult de două, n-am știut-o niciodată cu siguranță. S-au luptat toată ziua și mare parte din noapte... iar când bătălia s-a terminat, pământul nostru era distrus.

Leia făcu o grimasă și simți un fior de durere empatică străbătând-o. De durere, nu de vinovăție.

– Noi n-am făcut niciodată vreun rău deliberat forțelor sau planetelor non-imperiale, rosti ea încetișor. Orice s-ar fi întâmplat a fost un accident.

Ochii negri o fixară din nou.

– Lordul Vader n-a gândit așa. El a considerat că a fost intenționat, pentru a strecura teama și teroarea în sufletele inamicilor Împăratului.

– Atunci, Lordul Vader a greșit, îl înfruntă Leia deschis. Bătălia noastră a fost cu Împăratul, nu cu supușii săi subjugăți.

Khabarakh se încordă, rigid.

– Noi n-am fost supuși Împăratului, scrâșni el. Am fost un popor simplu, fericit să-și trăiască viața fără să se amestece în treburile altora.

– Acum îl serviți pe Împărat, îi reaminti Leia.

– În schimbul ajutorului oferit de Împărat, declară noghriul și în respectul său se simți o undă de mândrie. Doar el ne-a venit în ajutor, atunci când am fost la greu. În amintirea sa, îl slujim pe cel care i-a fost desemnat moștenitor – cel în grija căruia ne-a încredințat Lordul Vader cu mult timp în urmă.

– Îmi vine greu să cred că Împăratului i-ar fi păsat vreodată realmente de voi. Nu a fost genul acela de om. Nu-l interesa decât să obțină serviciile voastre împotriva noastră.

– Doar el ne-a venit în ajutor, repetă Khabarakh.

– Fiindcă noi nu v-am cunoscut suferința.

– Asta o spui tu.

Leia înălță sprâncenele.

– Oferă-mi atunci șansa s-o dovedesc. Spune-mi unde-i planeta voastră?

– E imposibil! tresări Khabarakh. Ne veți căuta și ne veți distruge complet...

– Khabarakh, îl opri prințesa. Cine sunt eu?

Pliurile din jurul nărilor noghriului părură să se turtească.

– Ești Lady Vader. *Mal'ary'ush*.

– Lordul Vader v-a mințit vreodată?

– Tu spui că a făcut-o.

– Am spus că el a greșit, îi reaminti Leia.

Transpirația începuse să i se adune sub guler; se afla pe muchie de cuțit. Statutul cu care aflase că o împuternicea Khabarakh se baza exclusiv pe respectul lui față de Darth Vader. Cumva, ea trebuia să atace cuvintele lui Vader fără ca, simultan, să afecteze respectul acela.

– Până și Lordul Darth Vader putea să fie înșelat de altcineva... iar Împăratul era un maestru al înșelăciunilor.

– Lordul Vader îl slujea pe Împărat, insistă Khabarakh. Împăratul nu l-ar fi mințit.

Leia încleștă dinții. Se găsea într-o situație de impas.

– Noul vostru stăpân este la fel de onest cu voi?

Khabarakh șovăi.

– Nu știu.

– Ba da, știi – tu însuși ai spus că nu v-a comunicat pe cine trebuia să capturezi.

În gâtulejul noghriului răsună un geamăt înăbușit.

– Lady, eu nu sunt decât un soldat. Chestiunile acestea îmi depășesc cu mult autoritatea și capacitățile. Datoria mea este să execut ordinele primite. *Toate* ordinele.

Leia se încruntă. Ceva anume din felul în care o spusese... brusc, știu ce era. Pentru un membru al unei unități de comando care fusese capturat și aștepta interogatoriul putea să mai existe un singur ordin pe care să-l execute.

– Acum însă, vorbi ea repede, știi ceva de care nimeni din poporul tău nu are habar. Trebuie să trăiești, pentru a-i aduce la cunoștință această informație.

Khabarakh își dusese palmele față în față, parcă pregătindu-se să aplaude. Se opri brusc, privind-o.

– Lordul Vader putea citi sufletele noghriilor, vorbi el încetisor. Ești cu adevărat *Mal'ary'ush* a lui.

– Poporul tău are nevoie de tine, Khabarakh! Ca și mine, de altfel. Moartea ta acum n-ar face decât să-i rănească pe aceia pe care vrei să-i ajuți.

Lent, noghriul coborî brațele.

– În ce fel ai tu nevoie de mine?

– Am nevoie de ajutorul tău, ca să fac ceva pentru poporul tău. Trebuie să-mi spui unde se găsește planeta voastră.

– Nu pot, rosti el ferm. Asta poate însemna distrugerea ei totală. Și a mea, dacă s-ar afla că ți-am furnizat asemenea informații.

Leia țuguie buzele.

– Atunci, du-mă acolo!

– Nu pot!

– De ce?

– Nu... nu pot.

– Sunt fiica – *Mal'ary'ush* – Lordului Darth Vader, vorbi ea apăsător și-l fixă cu privirea cea mai regală. Conform propriilor tale cuvinte, el a fost speranța planetei voastre. Situația s-a îmbunătățit de când v-a lăsat în seama unui nou conducător?

Khabarakh șovăi.

– Nu. Ne-a spus că nici el, nici oricare altul nu poate face mare lucru.

– Prefer să apreciez asta cu ochii mei, rosti prințesa cu superioritate. Sau poporul tău ar considera că un singur om poate constitui o asemenea amenințare?

Khabarakh tresări.

– Ai veni singură? La un popor care încearcă să te captureze?

Leia înghiți un nod și simți un fior rece. Nu dorise să sugereze asta. La urma urmelor, nu fusese sigură nici de ce anume dorise să discute cu Khabarakh. Putea doar să spere că Forța îi călăuzea intuiția în privința asta.

– Mă încred în faptul că poporul tău este onorabil, replică încet. Sunt convinsă că mă va asculta.

Se întoarse și pași spre ușă.

– Gândește-te la oferta mea, îi spuse. Discut-o cu cei ale căror opinii le prețuiești. Apoi, dacă ești de acord, așteaptă-mă pe orbita planetei Endor, peste o lună de zile.

– Vei veni singură? întrebă Khabarakh, aparent încă nevenindu-i să creadă.

Leia se răsuci și privi deschis în fața desprinsă dintr-un coșmar.

– Voi veni. Dar tu?

– Dacă voi veni, răspunse el fără să clipească, voi veni singur.

Prințesa îi mai susținu căutătura o clipă, apoi încuviință din cap.

– Sper să te văd acolo. La revedere!

– La revedere... Lady Vader.

Khabarakh continua să privească după ea, când ușa se deschise și Leia ieși.

Nava micuță țâșni în sus prin nori, dispărând iute de pe monitoarele controlului aerian din Rwookrror. Lângă Leia, Chewbacca mârâi furios.

– Nu pot spune că sunt încântată, recunosc femeia, totuși nu-i putem evita mereu. Dacă avem cea mai mică șansă de a-i smulge de sub controlul imperialilor...

Clătină din cap. Chewbacca mormăi încă o dată.

– Știu, șopti Leia și o parte din durerea wookieeului își găsi loc în inima ei. N-am fost atât de apropiată de Salporin ca tine, totuși a fost un prieten.

Chewbacca întoarse spatele monitoarelor și traversă furios încăperea. Leia îl privi, dorindu-și să-l poată ajuta în vreun fel. Nu avea însă cum. Prins între cerințe contradictorii ale onoarei, wookieeul trebuia să rezolve totul în singurătatea minții sale.

Înapoia ei, se auzi un foșnet.

[E timpul,] spuse Ralrra. [A început ceremonia reculegerii. Trebuie să ne alăturăm celorlalți.]

Chewbacca murmură o încuviințare și se apropie de el. Leia privi spre Ralrra...

[Ceremonia este numai pentru wookiee,] zise acesta. [Mai târziu, vei putea să ni te alături.]

– Înțeleg. Dacă aveți nevoie de mine, voi fi pe platforma de asolizare, pregătind-o pe *Lady Luck* de plecare.

[Dacă apreciezi într-adevăr că este sigur să pleci,] comentă Ralra pe un ton dubitativ.

– Este.

Și chiar dacă n-ar fi fost, continuă ea în gând, tot n-ar fi avut de ales. Știa acum numele unei rase – noghri – și era esențial să revină pe Coruscant, ca să pornească o altă cercetare a arhivelor.

[Bine. Ceremonia bocirii va începe peste două orre.]

Leia aprobă din cap, stăpânindu-și lacrimile.

– Voi fi acolo, promise ea.

Și se întreabă dacă războiul avea să se termine vreodată cu adevărat.

Masa de liane se răsucea printre o duzină de arbori, aducând cu plasa unui păianjen gigantic care o luase razna. Pipăind sabia lui Skywalker, Mara studie încâlceala, încercând să ghicească modalitatea cea mai rapidă de a croi o potecă.

Cu coada ochiului, îl zări pe Skywalker agitându-se.

– Nu-ți pierde cumpătul, îi zise. Va dura numai un minut.

– Să știi că nu trebuie să umbli cu finețuri, spuse el. Sursa energetică a sabiei nu se consumă așa ușor.

– De acord, totuși ne găsim *în pădure*. Ai habar cât de departe se poate transmite zumzetul unei săbii de lumină?

– Nu prea.

– Nici eu. Aș dori să rămânem la nivelul ăsta de zgomot.

Trecu blasterul în mâna stângă, activă sabia cu dreapta și făcu trei tăieturi rapide. Hățișul de liane căzu la pământ, și femeia dezactivă sabia în aceeași clipă.

– N-a fost prea greu, nu? Începu ea să se întoarcă spre tânăr, agățând sabia la centură.

Țipătul de avertizare al droidului sosi cu o fracțiune de secundă înaintea foșnetului de frunze. Mara se răsuci înapoi, trecând blasterul în mâna dreaptă, în clipa în care vornskrul sări spre Skywalker de pe o ramură aflată la trei copaci depărtare.

Chiar după două zile de marș susținut, reflexele lui Skywalker erau încă adecvate. Dădu drumul mânerelor târgii și se trânti la pământ, evitând traiectoria vornskrului. Patru seturi de gheare și o coadă sfichiuitoare se repeziră simultan, când prădătorul trecu peste el. Mara îl așteptă să aterizeze și să se întoarcă spre prada sa, apoi îl împușcă.

Precaut, Skywalker se sculă în picioare și privi în jur.

– Mi-aș dori să te răzgândești și să-mi dai sabia, comentă el aplecându-se și ridicând mânerul tărgii. Cred că te-ai plictisit să împuști vornskrii care mă atacă.

– Te temi c-o să ratez vreunul? pufni ea.

Se apropie și împinse animalul cu vârful piciorului. Era într-adevăr mort.

– Ești o țințășă excelentă, recunosc tânărlul trăgând targa spre deschiderea făcută în hățiușul de liane, dar au trecut două nopți în care n-ai închis ochii. În cele din urmă, asta te va afecta.

– Ține-ți grijile pentru tine. Haide, dă-i drumul – trebuie să găsim un luminiș destul de mare ca să lansăm sonda-balon.

Skywalker porni, trăgând după el targa pe care droidul legat monologa prin bip-uri. Mara era în ariergardă, asigurându-se ca targa să nu lase urme prea vizibile și încruntându-se disprețuitoare spre ceafa cavalerului Jedi.

Partea realmente iritantă era faptul că el avea dreptate. Cu un minut în urmă, fusese gata să rateze trecerea blasterului din mâna stângă în cea dreaptă – un procedeu pe care-l executase de o mie de ori până atunci. Inima îi bubuia constant acum, fără să încetinească nici chiar pe durata popasurilor. Iar în timpul marșurilor existau perioade lungi când mintea ei rățăcea pur și simplu, în loc să se concentreze asupra sarcinii curente.

Odată, cu mult timp în urmă, petrecuse șase zile fără să doarmă. Acum, după numai două, începuse deja să simtă efectele oboselii.

Strânse din dinți și făcu o grimasă de nemulțumire. Dacă Skywalker spera s-o vadă colapsând, îl aștepta o dezamăgire cruntă. Femeia intenționa să ajungă la destinație, chiar dacă numai pentru mândria profesională.

În fața ei, Skywalker se poticni ușor, traversând o porțiune de teren accidentat. Mânerul drept al tărgii îi lunecă din mână, aproape răsturnând droidul și provocându-i un țipăt de protest.

– Ia zi, cine-a obosit? mârâi Mara, când tânărlul se aplecă pentru a lua mânerul. Cred că-i a treia dată în ultima oră.

– Mâna este de vină, replică el calm. În după-amiaza asta, mi se pare permanent amortită.

– Vezi să nu! (În față, printre ramurile copacilor, întrezări un petic de cer azuriu.) Uite poiana noastră! Pune droidul în mijloc.

Skywalker îi urmă comanda, apoi se așează, rezemându-se de unul dintre arborii ce mărgineau poienița. Mara umflă balonul sondei micuțe și-l ridică pe firul antenei sale, stabilind contactul între receptor și mufa unde fusese cândva jackul pentru transfer de informații al droidului.

– Gata, anunță privind spre tânărl.

Sprijinit de copac, acesta adormise.

Mara pufni disprețuitor. *Jedi!* scuipă ea epitetul și se întoarse către droid.

– Să-i dăm drumul, îi spuse și se așează încetiușor pe sol.

Glezna părea să fie aproape vindecată, totuși știa că nu trebuia s-o forțeze. Droidul emise un bip întrebător și cupola sa se roti, privind scurt către Skywalker.

– Am zis să-i dăm drumul, repetă tăios femeia.

Droidul lansă alt bip, de data aceasta resemnat. Indicatorul de impulsuri al comunicatorului pâlpâi o singură dată, când droidul solicită un transfer de la calculatorul îndepărtatului X-interceptor; pâlpâi din nou, când se încheie transferul.

Brusc, fluieră, evident surescitat.

– Ce-i? întrebă Mara, înhățând blasterul și privind iute în jur. (Nimic nu părea anormal.) Ce-i, am primit în sfârșit un mesaj?

Droidul emise un bip afirmativ și cupola i se roti iarăși către Skywalker.

– Redă-l, atunci, zise Mara. Haide – dacă-i ceva ce trebuie să audă și el, o să i-l rulezi mai târziu.

Presupunând – dar asta n-o mai spuse – că în mesaj nu exista nimic care să sugereze că ea trebuia să iasă singură din pădure. Într-un asemenea caz...

Droidul se aplecă ușor în față și o imagine holografică apărău pe covorul de frunze.

Nu era însă imaginea lui Karrde, așa cum se așteptase femeia, ci a unui droid de protocol cu înveliș auriu.

– Bună ziua, stăpâne Luke, vorbi el cu glas afectat. Îți transmit salutări din partea căpitanului Karrde. Desigur, și dumitale, domnișoară Mara. Căpitanii Karrde și Solo sunt extrem de încântați să afle că amândoi sunteți vii și nevătămați după accident.

Căpitanul Solo? Mara se holbă spre hologramă, simțindu-se complet buimăcită. În numele Imperiului, ce credea Karrde că face?... le *spusese* lui Solo și Calrissian despre Skywalker?

– Cred că vei fi în stare să descifrezi acest mesaj, R2-D2, continuă droidul de protocol. Căpitanul Karrde a sugerat folosirea mea, pentru a spori confuzia privind criptarea-pereche. Conform spuselor sale, în Hyllyard City există trupe de șoc imperiale care vă așteaptă să apăreți acolo.

Mara scrâșni din dinți, aruncând o privire spre prizonierul ei adormit. Deci Thrawn nu fusese păcălit. Știa că Skywalker era aici și aștepta să-i prindă pe amândoi.

Cu un efort teribil, își înăbuși panica alimentată de oboseală, care o strângea de gât. Nu. Thrawn *nu știa* – cel puțin, nu era sigur. Doar bănuia. Dacă ar fi fost absolut sigur, în bază n-ar mai fi rămas nimeni în viață care să-i expedieze mesajul acela.

– Căpitanul Karrde le-a povestit imperialilor că un fost angajat al său a furat bunuri prețioase și a încercat să fugă, dar a fost urmărit de unul dintre angajații actuali, pe nume Jade. El sugerează că, deoarece n-a specificat nici o clipă că Jade ar fi femeie, tu și domnișoara Mara ați putea inversa rolurile, când ieșiți din pădure.

– Mda, mormăi ea.

Dacă Talon Karrde își închipuia că avea să-i înmâneze blasterul lui Skywalker fără să clipească, pentru ca apoi să i-l înfigă în spate, trebuia să se gândească mai bine.

– Oricum, continuă droidul, căpitanul Karrde spune că el și căpitanul Solo concep un plan de a încerca să vă intercepteze înaintea trupelor de soc. Dacă nu vor reuși, se vor strădui să vă salveze din mâinile acestora. Mă tem că, deocamdată, nu pot spune mai multe – căpitanul Karrde a impus mesajului limita de un minut timp real, pentru a împiedica localizarea punctului din care s-a emis. Vă urează noroc. Ai grijă de stăpânul Luke, R2-D2... și de tine.

Imaginea dispăru și proiectorul droidului se stinse. Mara opri comunicatorul și activă autoderularea antenei pentru a coborî balonul.

– E o idee bună, murmură Skywalker.

Femeia se întoarse către el. Continua să fie cu ochii închiși.

– Eram *sigură* că te prefaci, scuipe ea, deși fără s-o creadă cu adevărat.

– Nu mă prefăceam, ci moțăiam. Totuși, ideea este bună.

– Las-o baltă! pufni ea. Vom încerca să ne abatem cu doi kilometri spre nord, să facem apoi un ocol și să intrăm în Hyllyard dinspre câmpie.

Se uită la crono, apoi ridică ochii spre vârfurile arborilor. În ultimele minute, pe cer apăruseră nori negri, acoperind azurul cerului. Nu erau nori de ploaie, totuși aveau să reducă lumina în mod considerabil.

– Am putea însă lăsa asta pe mâine, se sculă în picioare, menajându-și cu atenție glezna. Ar fi bine să... nu contează.

Se întrerupse; dacă respirația tânărului putea constitui vreun indiciu, atunci el ațipise din nou. În felul acesta, sarcina amplasării taberei îi revenea în întregime ei. Grozav!

– Stai locului, mârâi spre droid și se întoarse spre locul unde lăsase trusa de supraviețuire...

Tipătul electronic al droidului o făcu să se răsucească din nou, cu mâna întinzându-se spre blaster, cu ochii rotindu-se în căutarea pericolului...

Pentru ca, pe neașteptate, un corp greu s-o izbească puternic în spate și umeri, trimițându-i ace fierbinți de durere prin piele și proiectând-o cu fața în pământ.

Ultimul ei gând înainte ca bezna s-o cuprindă fu unul de regret amarnic că nu-l ucisese pe Skywalker atunci când avusese ocazia.

Piuitul de alertă al lui R2-D2 îl smulse pe Luke din moțăială. Ochii i se deschiseră brusc pentru a vedea o formă încrețită de mușchi și gheare, care se lansă prin spațiu către spinarea lui Mara.

Sări în picioare, cu toropeala dispărută ca prin farmec. Vornskrul stătea deasupra femeii, fixându-i umerii cu ghearele anterioare și întorcând capul într-o parte, parcă gata să-și afunde colții în beregata ei. Mara rămăsese nemișcată, cu ceafa spre Luke; era imposibil de precizat dacă era moartă sau doar amețită. În mod evident aflat prea departe ca să ajungă în timp util la ea, R2-D2 pornise totuși în direcția respectivă pe cât de repede i-o permiteau roțile, extinzând microsudorul electric ca pentru duel.

Inspirând adânc, Luke răcni.

Nu era un țipăt obișnuit, ci un urlet vibrant, asurzitor, inuman, care păru să umple întreaga poieniță și să reverbereze din colinele îndepărtate. Era urletul înfricoșător, care îngheța sângele în vine, al unui dragon krayt, același pe care Obi-Wan îl folosisese cu atâția ani în urmă, pe Tatooine, pentru a-i speria și îndepărta de el pe oamenii-nisipurilor.

Vornskrul nu se sperie, dar fu în mod limpede surprins, uitând pentru moment de pradă. Ridicându-și parțial greutatea de pe spatele femeii, se întoarse, ghemuindu-se, și privi spre sursa răcnetului.

Luke îl fixă cu privirea, temându-se să se clintească pentru a nu rupe vraja. Dacă l-ar fi putut distrage suficient de mult timp, ca R2-D2 să ajungă la el...

Apoi, deși ținută pe sol, Mara se mișcă. Luke făcu mâinile pâlnie în jurul gurii și răcni din nou. Vornskrul își deplasă iarăși greutatea.

Și, cu un sunet care era pe jumătate icnet, pe jumătate strigăt de atac, Mara se întoarse pe spate sub prădător, cu brațele țăsnind pe sub ghearele anterioare, și-l prinse de gât.

Era singura ocazie care avea să i se ofere lui Luke, iar confruntarea dintre un vornskr și un om rănit nu putea dura prea mult. Impingându-se în trunchiul arborelui dinapoia sa, tânărul se năpusti spre flancul animalului.

Nu-și atinse însă ținta. Chiar pe când se pregătea pentru impact, coada vornskrului șfichiui, apărând parcă din senin, îl lovi peste umăr și față, și-l azvârli pe pământ.

Luke fu în picioare într-o clipită, vag conștient de linia de foc ce-i brăzda obrazul și fruntea. Vornskrul şuieră când se apropie din nou de el, extinzând gheare ascuțite ca briciul pentru a-l ține la depărtare. R2-D2 ajunsese la locul înfruntării și trimise o scânteie în laba anterioară stângă a prădătorului; aproape fără să-l bage în seamă, vornskrul lovi sudorul cu laba, rupându-l și trimițând bucățile în toate părțile. Simultan, coada șfichiui iarăși, iar impactul îl ridică pe R2-D2 pe un set de roți. Lovi din nou, și din nou, de fiecare dată balansându-l tot mai mult pe droid.

Luke strânse din dinți, gândindu-se cu disperare la un plan. Simularea de atacuri spre capul creaturii nu era decât o tactică de tragere de timp din partea lui; în clipa în care distragerea înceta, Mara era ca și moartă. Vornskrul fie i-ar fi sfâșiat brațele cu ghearele, fie s-ar fi desprins din strânsoarea ei prin forța brută. Lipsit de sudor, R2-D2 nu mai dispunea de nici o capacitate de luptă, iar dacă vornskrul continua să-l lovească așa...

Coadă...

– R2-D2! strigă Luke. Încearcă să-l prinzi de coadă când te lovește!

R2-D2 emise o confirmare tremurată și-și extinse brațul masiv de fixare. Luke îl privi cu coada ochiului și continuă să încerce să dea de lucru labelor anterioare și botului vornskrului. Coadă șfichiui încă o dată și, cu un fluierat triumfător, R2-D2 o prinse.

Un fluierat care se transformă iute într-un țipăt. Din nou aproape cu indiferență, vornskrul își eliberă coada, smulgând aproape tot brațul.

Fusese însă oprită din acțiune pentru două bătăi de inimă și Luke nu avea nevoie de mai mult timp. Plonjând pe lângă R2-D2 și pe sub coada ucigașă, blocată pentru moment, smulse sabia de lumină de la centura lui Mara.

Coadă șfichiui spre el, când se rostogoli înapoi și sări în picioare, dar până ce ajunse acolo, Luke ieșise din raza ei de acțiune, ascunzându-se din nou după R2-D2. Activând sabia, tânărul întinse lama arzătoare pe lângă ghearele ce loveau aerul și atinse nasul vornskrului.

Prădătorul urlă, de furie sau de durere, retrăgându-se dinapoia creaturii stranii care-l mușcase. Luke fandă o dată, și încă o dată, căutând să-l îndepărteze de Mara, într-un loc unde putea să-i aplice lovitura decisivă.

Pe neașteptate, cu o singură mișcare fluidă, vornskrul sări îndărăt, pe teren solid, și de acolo țâșni direct spre Luke. Cu un singur gest la fel de fluid, tânărul îl reteză în două.

– Era și timpul, croncăni o voce răgușită de sub picioarele sale.

Luke privi în jos și o zări pe Mara împingând de pe pieptul ei jumătate din cadavrul vornskrului și ridicându-se într-un cot.

– Ce naiba era jocul ăsta idiot pe care-l jucai cu el?

– Cred că nu te-ar fi încântat să-ți tai brațele, dacă dădeam greș, gâfâi Luke.

Făcu un pas înapoi când femeia se sculă în capul oaselor și-i întinse mâna, ca s-o ajute. Ea o împinse în lături. Ridicându-se încet în patru labe, se împinse cu greu în picioare și se întoarse către el.

Cu blasterul în mână.

– Aruncă sabia și îndepărtează-te, icni ea și gesticulă cu arma.

Luke suspină și clătină din cap.

– Nu pot să cred, spuse dezactivând sabia și lăsând-o să cadă pe sol. (Adrenalina i se retrăgea din corp, lăsând dureri teribile pe față și în umăr.) Poate că n-ai observat că R2-D2 și cu mine tocmai ți-am salvat viața.

– Am observat. Mulțumesc. Continuând să-l fixeze cu blasterul, Mara se aplecă și luă sabia. Poți spune că asta-i răsplată pentru că nu te-am împușcat acum două zile. Îndepărtează-te și așează-te.

Luke privi spre R2-D2, care puiua încetitor.

– Te deranjează dacă mă ocup mai întâi de el?

Mara coborî ochii spre droid și buzele i se strânseră într-o linie subțire.

– Nu, dă-i drumul.

Depărtându-se de amândoi, ridică trusa de supraviețuire și șchiopătă spre un arbore de la marginea luminișului.

R2-D2 nu era într-o stare atât de rea pe cât se temuse tânărul. Sudorul și brațul de fixare se rupseseră complet, fără să lase în urmă fire sau componente care s-ar fi putut agăța în ceva. Rostindu-i cuvinte liniștitoare de încurajare, Luke etanșă cele două compartimente.

– Care-i treaba? se interesă Mara.

Stătea rezemată cu spatele de un copac și-și aplica unguent pe urmele însângerate lăsate de gheare pe brațe.

– Deocamdată o să meargă, răspunse Luke apropiindu-se de copacul unde moțâise până atunci și a zâmbindu-se. În trecut, a pățit lucruri și mai rele.

– Mă bucur, replică ea cu acreală. Îi aruncă o privire, apoi se uită mai atent. Te-a ars zdravăn, nu?

Precaut, Luke își pipăi urzicătura care-i brăzda obrazul și fruntea.

– N-o să mor din atâta.

– Sigur că n-o să mori, pufni ea plină de sarcasm și reveni la tratamentul propriilor ei răni. Am uitat – ești și un erou.

Luke rămase uitându-se la ea și se strădui din nou să priceapă complexitățile și contradicțiile acelei femei ciudate. Chiar de la trei metri depărtare, putea să vadă că mâna îi tremura în timp ce aplica unguentul; din cauza șocului, sau pur și simplu ca urmare a oboselii acumulate. Credea totuși că motivul îl constituia spaima – scăpase ca prin urechile acului de o moarte brutală și nu era imposibil să nu-și dea seama de asta.

Indiferent care i-ar fi fost sentimentele, era însă clar hotărâtă să nu și le trădeze dincolo de exteriorul dur ca stânca, pe care-l construise cu atâta atenție în jurul ei. De parcă s-ar fi temut să lase să se întrevadă orice slăbiciune...

Pe neașteptate, ca și cum ar fi simțit privirea tânărului, Mara înălță ochii.

– Am zis deja „mulțumesc”, scrâșni ea. Ce mai vrei – o medalie?

– Vreau doar să știu ce ți s-a întâmplat.

Pentru o clipă, ochii verzi licăriră din nou cu dușmănia veche, dar numai pentru o clipă. Atacul vornskrului adăugat celor două zile de călătorie grea și lipsei somnului îi afectaseră serios puterea emoțională. Mânia păli din ochii femeii, lăsând în urmă o răceală obosită.

– Tu ești ceea ce mi s-a întâmplat, rosti cu glas mai degrabă epuizat decât acuzator. Ai apărut dintr-o fermă sărăcăcioasă de mâna a șasea de pe o planetă de mâna a zecea și mi-ai distrus viața.

– Cum?

Disprețul flutură scurt pe fața lui Mara.

– N-ai nici cea mai mică idee cine sunt, așa-i?

– Sunt sigur că dacă am fi făcut cunoștință, mi-aș fi amintit de tine.

– Așa-i! exclamă ea sardonice. Mărețul și atotștiutorul Jedi! Vede tot, aude tot, știe tot, înțelege tot. Nu, de fapt n-am făcut cunoștință, dar eram acolo, dacă te-ai fi sinchisit să mă bagi în seamă. Eram o dansatoare în palatul lui Jabba Huttul, în ziua în care ai venit după Solo.

Deci asta era! Lucrase pentru Jabba, iar când el îl ucisese pe hutt îi distrusese viața...

Se încruntă spre ea. Totuși nu! Silueta zveltă, agilitatea și grația – cu siguranță că acestea puteau aparține unei dansatoare profesioniste, dar

talentul de pilot, precizia ca țintaș, inexplicabila cunoaștere a funcționării săbiilor de lumină... astea nu aveau nici o legătură cu dansul.

Mara continua să tacă, sfidându-l și provocându-l să deducă răspunsul corect.

– N-ai fost totuși o simplă dansatoare, spuse tânărul. A fost doar un paravan.

– Felicitări! zvâcni buza ei. Celebra intuiție Jedi, nu-i așa? Continuă, te descurci excelent! Așadar, ce căutam de fapt acolo?

Luke șovăi. Posibilitățile erau într-adevăr numeroase: vânător de recompense, contrabandist, bodyguard al lui Jabba, spion pentru o organizație rivală...

Nu! Cunoștințele despre săbiile Jedi... brusc, toate piesele puzzle-ului se potriveau.

– Mă așteptai, rosti el. Vader știa că voi merge acolo, pentru a încerca să-l salvez pe Han, și te-a trimis să mă capturezi.

– Vader? scuipă ea numele. Nu mă face să râd! Vader era un prost și în plus cocheta cu ideea trădării. Stăpânul meu m-a trimis la Jabba să teucid, nu să te recrutez!

Tânărul o privi și un fior de gheață i se prelinse pe spinare. Nu se putea... dar, chiar pe când îi examina fața chinuită, știu cu bruscă siguranță ce era.

– Stăpânul tău, șopti el, era Împăratul.

– Da, suieră femeia aidoma unui șarpe. Iar tu l-ai distrus.

Luke înghiți un nod dureros și nu mai auzi nimic altceva decât bubuiturile inimii sale. Nu el îl ucisese pe Împărat – Darth Vader o făcuse –, dar Mara nu părea dispusă să-și bată capul cu asemenea subtilități.

– Greșești, îi spuse. El a *încercat* să mă recruteze.

– Numai pentru că am dat greș, scrâșni ea și venele gâtului îi ieșiră în relief. Iar asta doar când Vader te-a adus chiar acolo, în fața lui. Crezi că nu știa că Vader îți propusese să-l răsturnați?

Inconștient, Luke flexionă degetele amorțite ale mâinii artificiale. Era adevărat, Vader îi propusese o asemenea alianță în timpul duelului lor din Orașul Norilor.

– Nu cred c-a fost o ofertă serioasă, murmură el.

– Împăratul însă a știut c-a fost serioasă, replică sec Mara. Iar ce știa el știam și eu. (Ochii i se umplură de o suferință îndepărtată.) Am fost mâna lui, Skywalker – așa eram cunoscută de curtenii apropiați: Mâna Împăratului. L-am slujit în întreaga galaxie, în misiuni pe care Flota Imperială și trupele de șoc nu le puteau îndeplini. Acesta a fost marele meu talent, înțelegi, îi puteam auzi chemarea de oriunde din Imperiu și-i puteam raporta în același fel. Am demascat trădători, i-am doborât dușmani, l-am ajutat să mențină genul de control de care avea nevoie asupra birocrățiilor idioate. Am deținut prestigiu, putere și respect.

Lent, ochii îi reveniră din trecutul evocat.

– Iar tu mi le-ai răpit pe toate. Numai pentru asta și meriți să mori.

– Totuși ce s-a întâmplat în palatul lui Jabba? reuși Luke să întrebe. Buza ei zvâcni din nou.

– Jabba n-a vrut să mă lase să te execut. Asta a fost... și nimic mai mult. Am încercat să-l implor, să-l măgulesc, să negociez, dar nu i-am putut schimba hotărârea.

– Nu, încuviință sobru Luke. Jabba era foarte rezistent față de controlul mental al Forței.

Dar dacă ea *fusesse* pe velier...

Se înfioră, reamintindu-și viziunea înfricoșătoare din peștera întunecată de pe Dagobah. Silueta femeii misterioase de pe puntea superioară a velierului, răsându-i în timp ce-i arăta sabia de lumină capturată.

Prima dată, cu ani în urmă, peștera îi țesuse o imagine a viitorului posibil. A doua oară, acum o știa, îi arătase un trecut posibil.

– Ar fi trebuit să reușești, șopti el.

Mara îl sfredeli cu privirea.

– N-am cerșit înțelegere sau simpatie, se răsti. Ai vrut să știi. Perfect – acum, știi!

Câteva minute, o lăasă să-și vadă în tăcere de îngrijirea rănilor.

– Atunci de ce te afli aici? întrebă în cele din urmă. De ce nu ești de partea Imperiului?

– Care Imperiu? Este pe moarte... o știi la fel de bine ca și mine.

– Dar atâta timp cât există...

Ea îl întrerupse, trimițând săgeți din ochi.

– La cine să mă fi dus? Nu mă cunoșteau, nici unul dintre ei nu știa de mine. Oricum, nu mă știau ca Mâna Împăratului. Eram o umbră care acționa în afara liniilor normale de comandă și protocol. Nu exista nici o înregistrare a acțiunilor mele. Puținii cărora le fusesem prezentată în mod oficial mă considerau un alt flecușteț anexat Curtii, un ornament minor ținut în Palat pentru amuzamentul Împăratului.

Ochii i se pierdură în gol, retrăind clipele acelea.

– După Endor, continuă cu amărăciune, nu aveam unde să mă duc. Nu aveam contacte, nu aveam resurse... nu mai aveam nici măcar o identitate reală. Rămăsesem pe cont propriu.

– Așa te-ai asociat lui Karrde...

– În cele din urmă. Mai întâi, am petrecut patru ani și jumătate bălăcindu-mă alături de drojdia și putregaiul galaxiei, făcând orice puteam. (Se uita acum fix la tânăr, cu ochi în care revenise licărul dușmăniei.) Am muncit din greu ca să ajung aici, Skywalker. Nu-mi vei distruge viața. De data asta n-o să se mai întâmple așa.

– Nu vreau să-ți distrug nimic, declară Luke sec. Nu vreau decât să ajung înapoi în Noua Republică.

– Iar eu vreau înapoi vechiul Imperiu! Nu întotdeauna obținem ceea ce ne dorim, nu-i așa?

– Nu.

Pentru o clipă, ea rămase privind-l, apoi, pe neașteptate, ridică tubul cu unguent și i-l azvârli.

– Ia... dă-te pe arsurile alea. Și dup-aia culcă-te. Măine va fi o zi plină.

Uzatul cargobot-cisternă Clasa A pluti la tribordul *Himerei*: o cutie spațială gigantică dotată cu hiperpropulsie, cu blindajul decolorat strălucind mat în lumina proiectoarelor distrugătorului. Instalat în stația sa de comandă, Thrawn studie datele senzorilor și încuviință din cap.

– Pare bine, căpitane, i se adresează lui Pellaeon. Exact așa cum ar trebui. Când ești pregătit, poți începe testul.

– Va mai dura câteva minute, domnule amiral, rosti Pellaeon examinând afișajele consolei sale. Tehnicienii mai au probleme cu reglarea ecranului de invizibilitate.

Își ținu răsufierea, temându-se pe jumătate de o explozie verbală. Ecranul de invizibilitate netestat și cargobotul special modificat pe care fusese montat costaseră sume imense, bani pe care, de fapt, Imperiul nu și-i putea permite. Mai ales că tehnologia devenise brusc capricioasă, iar întreaga operațiune Sluis Van atârna de această armă surpriză...

Marele Amiral se mulțumi însă doar să încuviințeze din cap.

– Mai este timp, spuse el. Ce vești avem de pe Myrkr?

– Ultimul raport a sosit acum două ore. Tot negativ.

Thrawn aprobă din nou.

– Și ultimele estimări de la Sluis Van?

– A-ă-ă..., Pellaeon verifică fișierul respectiv. Cu totul, o sută douăsprezece nave de război în tranzit. Șaizeci și cinci folosite drept cargoboturi, iar celelalte ca escortă.

– Șaizeci și cinci, repetă Thrawn cu satisfacție evidentă. Excelent! Înseamnă că putem alege liniștiți.

– Da, domnule, se foi stingherit Pellaeon.

Thrawn se întoarse de la displayul pe care contemplantase cargobotul și-l privi.

– Ești îngrijorat, căpitane?

Pellaeon indică din bărbie spre navă.

– Nu-mi place să-i trimitem în teritoriul inamic fără nici un mijloc de comunicații.

– Nu avem alternativă, îi reaminti Thrawn sec. Așa funcționează un ecran de invizibilitate – nu iese nimic, nu intră nimic. Arcui o sprânceană. Desigur, pornind de la ipoteza că va funcționa, adăugă el apăsător.

– Da, domnule amiral. Totuși...

– Totuși... *ce*, căpitane?

Pellaeon șovăi, apoi se hotără.

– Domnule amiral, mi se pare că este genul de operațiune la care ar trebui să-l folosim pe C'baoth.

Ochii celui alt se înăspri, doar puțin.

– Pe C'baoth?

– Da, domnule amiral. El ne-ar putea oferi comunicațiile cu...

– Nu avem nevoie de comunicații, căpitane, îl întrerupse Thrawn. Pentru scopurile noastre, este suficientă o sincronizare adecvată.

– Nu sunt de aceeași părere, domnule amiral. În circumstanțe normale, da, o sincronizare adecvată i-ar aduce pe poziție. Nu există însă nici o modalitate prin care să anticipăm cât timp va dura până va obține autorizația din partea Centrului de Control sluis.

– Dimpotrivă, îl contrazise Thrawn tăios. I-am studiat pe sluisi cu multă atenție și pot anticipa cu exactitate cât timp va dura să dea undă verde cargobotului.

Pellaeon strânse din dinți.

– În cazul în care toți controlorii de trafic ar fi sluisi. Însă, deoarece rebelii dirijează așa multe materiale prin sistemul Sluis Van, este posibil să aibă și oameni de-ai lor în Centrul de Control.

– Este lipsit de importanță. Sluisii vor fi cei care vor lua deciziile. Sincronizarea *lor* va determina evenimentele.

– Da, domnule amiral, expiră Pellaeon, acceptând înfrângerea.

– Nu este o chestiune de bravadă, căpitane, îl privi Marele Amiral. Nici de a dovedi că Flota imperială poate funcționa fără el. În esență, nu ne putem permite să-l folosim pe C'baoth prea mult, sau prea des.

– Pentru că vom începe să depindem de el, mârâi Pellaeon. Ca și cum am fi cu toții implanturi borg într-un calculator de luptă.

Thrawn surâse.

– Problema asta continuă să te nemulțumească, așa este? Nu contează. Este numai o parte, una foarte mică. Mă preocupă mai degrabă să nu-i oferim maestrului C'baoth prea mult din gustul acestui tip de puteri.

– Spunea că nu-și dorește putere, se încruntă Pellaeon.

– În cazul acesta minte, replică tăios Marele Amiral. Toți oamenii doresc putere. Și cu cât au mai multă, cu atât doresc mai multă.

Pellaeon căzu pe gânduri.

– Dar dacă el reprezintă o amenințare la adresa noastră...

Se întrerupse, brusc conștient de ceilalți ofițeri și oameni care lucrau în jurul lor. Marele Amiral nu avea însă asemenea reticențe.

– De ce nu ne descotorosim de el? îi încheie întrebarea. Foarte simplu! Deoarece în curând vom avea capacitatea să-i satisfacem complet gustul pentru putere... și după aceea nu va mai reprezenta o amenințare mai mare decât oricare altă unealtă.

– Leia Organa Solo și gemenii ei?

– Exact, încuviință Thrawn și ochii îi sclipiră. După ce C'baoth va pune mâna pe ei, aceste mici excursii cu Flota nu vor mai fi pentru el decât interludii care-l să-l distragă de la *adevărata* sa muncă.

Pellaeon se trezi ferindu-și privirea de intensitatea acelei căutături. Teoretic, se părea că lucrurile stăteau într-adevăr așa, dar practic...

– Asta presupunând, desigur, că noghrii vor reuși vreodată să ajungă la ea.

– Vor reuși. Până la urmă, ea și păzitorii ei își vor epuiza șiretlicurile. Cu siguranță, cu mult înainte ca noi să-i fi epuizat pe noghri.

Displayul din fața căpitanului se luminează.

– Sunt gata, domnule amiral, anunță el.

Thrawn reveni cu atenția asupra cargobotului.

– Începe când dorești, căpitane.

Pellaeon inspiră adânc și apăsă comutatorul consolei de transmisiuni.

– Ecranul de invizibilitate – *activați!*

Dincolo de videcran, cargobotul uzat...

Rămase exact neschimbat.

Thrawn îl privi concentrat. Se uită la afișajele comenzilor sale, apoi din nou la cargobot... după care se răsuci spre Pellaeon cu un surâs mulțumit pe chip.

– Excelent, căpitane! Exact ceea ce dorisem. Felicitări, ție și tehnicienilor!

– Mulțumesc, domnule amiral, răspunse Pellaeon relaxându-și mușchii pe care nu-și dăduse seama că-i ținuse încordați. Să înțeleg că avem undă verde pentru a începe?

Surâsul celui lalt rămase neschimbat, dar fața i se înăspri.

– Da, căpitane. Alertează unitățile și pregătește deplasarea spre punctul de rendez-vous. Șantierul spațial Sluis Van sunt ale noastre!

Wedge ridică ochii neîncrezător de pe datapad.

– Cred că glumești, se adresează dispecerului. În calitate de *escortă*?

Celălalt îl privi cu inocență.

– Care-i problema? Voi pilotați X-interceptoare – practic, escortați tot timpul.

– Escortăm *oameni*, replică Wedge. Nu păzim nave de transport.

Privirea inocentă a dispecerului se preschimbă într-un dezgust de abia camuflat și Wedge avu brusc impresia că, în ultima vreme, bărbatul purtase de multe ori aceeași discuție.

– Colonele, răspunse acru dispecerul, nu mi-o pune mie în cârcă. Este o misiune de escortare a unei fregate standard – care-i diferența între o fregată cu oameni la bord și alta care transportă un reactor defect?

Wedge privi din nou datapadul. Diferența stătea în mândria profesională.

– Sluis Van este destul de departe pentru X-interceptoare, mormăi el.

– Perfect adevărat, dar specificațiile spun că veți rămâne la bordul fregatei, până ajungeți în sistem. Dispecerul se întinse peste birou și apăsă tasta de pagină de pe datapad. Abia de acolo începeți escortarea propriu-zisă.

Wedge scană restul specificațiilor. După aceea, urmau să rămână în șantierul spațial și să aștepte formarea convoiului, înainte de a-l însoți finalmente spre Bpfassh.

– Cu chesia asta, observă el, vom lipsi mult de pe Coruscant.

– Colonele, coborî dispecerul tonul, în locul tău, aș privi-o ca pe o bonificație. Aici se coace ceva. Aparent, consilierul Fey'lya și oamenii lui sunt pe punctul de a acționa.

Wedge simți cum îl străbate un fior înghețat.

– Doar nu te referi la... *un puci*?

Dispecerul tresări ca ars.

– Nu, sigur că nu. Ce crezi că Fey'lya este...? Se opri și privirea îi deveni precaută. Aha, am înțeles. Ești unul dintre tradiționaliștii lui Ackbar, nu? Recunoaște, colonele: Ackbar și-a pierdut toate legăturile pe care le-a avut vreodată cu luptătorii de rând ai Alianței. Fey'lya este singurul din Consiliu căruia îi pasă realmente de binele nostru. Arată spre datapad: Exact ce spuneam. Toate prostiile astea au sosit de la cabinetul lui Ackbar.

– Mda, să nu uităm totuși că Imperiul mai există, murmură Wedge.

Își dădu seama stingherit că atacul verbal al dispecerului la adresa lui Ackbar îl făcuse în cele din urmă să-și nege propriile argumente. Se întrebă dacă bărbatul acționase în mod deliberat... sau dacă într-adevăr era unul dintre tot mai numeroșii susținători ai lui Fey'lya în rândurile militarilor.

Dacă se gândea mai bine, o mică vacanță departe de Coruscant putea să nu fie o idee chiar atât de rea la urma urmelor. Cel puțin l-ar fi îndepărtat de toată nebunia aceea politică.

– Când e plecarea?

– Imediat ce poți să-ți aduni oamenii. Deja, navele de vânătoare au început să fie îmbarcate.

Wedge întoarse spatele biroului și porni pe coridor spre sălile de pregătire. Da, o cursă liniștită până la Sluis Van și Bpfassh avea să fie lucrul cel mai bun în clipa de față. Îi putea oferi un răgaz de liniște, pentru a încerca să deslușească ce se întâmplase cu Noua Republică, pentru a cărei construcție riscase atât de mult.

Iar dacă imperialii încercau să-i atace pe drum... ei bine, cel puțin *aceea* era o amenințare împotriva căreia putea să lupte.

Cu puțin înaintea amiezii, începură să remarce sunetele slabe ce răzbăteau ocazional prin pădure, însă abia după o oră ajunseră suficient de aproape pentru ca Luke să le poată identifica.

Motospeedere.

– Ești sigur că-i un model militar? șopti Mara, când țuitul-zumzet crescú și scăzu în intensitate încă de două ori, înainte de a se pierde în depărtare.

– Da, răspunse Luke îngrijorat. Pe Endor, am fost gata să mă ciocnesc cu unul de un copac.

Femeia nu-i răspunse și, pentru o clipă, Luke se întrebă dacă menționarea lui Endor fusese o idee bună. O privire aruncată spre fața ei îl liniști. Mara nu era încruntată de nemulțumire, ci asculta.

– Se pare că și ele se-ndreaptă spre sud, spuse după un timp. În nord... n-aud nimic de acolo.

Tânărul ascultă atent.

– Nici eu n-aud. Mă-ntreb... R2-D2, poți să ne faci o audio-hartă?

Se auzi un bip de confirmare, iar peste o clipă holoproiectorul droidului se aprinse și, la câțiva centimetri deasupra covorului gros de frunze de sub picioare, apărú o hartă bicoloră.

– Am avut dreptate, arătă Mara. Câteva unități se găsesc chiar în fața noastră, iar restul în sud. Spre nord nu există absolut nimic.

– Așadar trebuie să deviem spre nord.

– Ce te face să crezi asta?

– Păi, ei bănuiesc că vom căuta să ajungem în Hyllyard City. Este clar că-și vor focaliza cercetarea asupra rutei directe.

– Ce minunată naivitate Jedi, rânji ea. Nu te-ai gândit că simplul fapt că nu-i auzim nu-nseamnă neapărat că ei nu sunt acolo?

Luke își încreți fruntea examinând harta holografică.

– De acord, *ar putea* să aibă o unitate ascunsă acolo, în așteptare. Dar ce ar câștiga cu ea?

– Haide, Skywalker – este cea mai veche șmecherie tactică din lume! Dacă un perimetru pare imposibil de penetrat, urmăritul se ascunde și așteaptă o ocazie mai bună. Deoarece nu vor lucrul ăsta, îi oferă ceea ce pare o cale posibilă de ieșire. (Se ghemui pe vine și arată cu degetul secțiunea „tăcută” a hărții.) În cazul ăsta, capătă și o bonificație – dacă ne abatem spre nord, pentru a evita evidentele motospeedere, se dovedește că avem ceva de ascuns.

– Nu știu dacă mai au nevoie de vreo dovadă...

Femeia strânse din umeri și se sculă.

– Unii ofițeri sunt mai orientați spre respectarea legalității decât alții. Întrebarea este: Ce facem în continuare?

Luke reveni cu privirea asupra hărții. După estimările lui Mara, se găseau la patru-cinci kilometri de marginea pădurii, ceea ce însemna în jur de două ore de mers. Dacă imperialii desfășuraseră deja în fața lor asemenea forțe...

– Încearcă probabil să ne înconjoare, vorbi el. Vor deplasa unități spre nord și sud, și în cele din urmă și înapoia noastră.

– Dacă n-au și făcut-o deja. Nu există nici un motiv pentru care ar fi trebuit să-i auzim – ei nu știu cu ce viteză înaintăm și de aceea vor forma un cerc mare. Vor folosi probabil vehicule de asalt Chariot sau platforme-cercetași, cu motospeedere acționând în jurul fiecărui punct focal. Este formatul standard adoptat de trupele de șoc pentru o plasă.

Luke își țuguie buzele. Ceea ce *nu știa*u însă imperialii era că unul dintre urmăriți le cunoștea cu exactitate tactica.

– Atunci cum scăpăm? întrebă el.

Mara șuieră printre dinți, apoi răspunse sec:

– Nu scăpăm. Ne-ar trebui mai mult echipament și resurse decât avem.

Țiuitul-zumzet slab se auzi iarăși de undeva din față, crescând și reducând intensitatea, pe măsură ce se îndepărta.

– În cazul ăsta, zise tânărul, am putea la fel de bine să ne ducem drept spre ei. Poate chiar să-i strigăm, înainte să ne vadă.

– Ca și cum am fi simpli turiști, care n-au nimic de ascuns? pufni ea.

– Ai o idee mai bună?

Mara îl sfredeli cu privirea. Fusese însă o căutătură reflexă, lipsită de susținerea unei contraziceri.

– Nu tocmai, recunosc în cele din urmă. Bănuiesc de asemenea că vrei să inversăm rolurile, așa cum a sugerat Karrde.

– Nu vom reuși să trecem de ei, trăgând cu blasterele, îi reaminti Luke. Și dacă ai dreptate în legătură cu manevra de menghină, nu vom putea nici să ne furișăm printre ei. N-a mai rămas decât posibilitatea unei cacealmale și, cu cât va fi mai bună, cu atât vom avea șanse mai mari.

– Bănuiesc că așa-i.

Aproape fără să șovăie, Mara scoase încărcătorul energetic al blasterului, apoi îi întinse arma și tocul.

Luke luă blasterul și-l cântări în palmă.

– S-ar putea să verifice dacă-i încărcat, observă el cu blândețe. Eu așa aș face.

– Uite ce-i, Skywalker, dacă ai impresia c-o să-ți dau o armă încărcată...

– Iar dacă un alt vornskr dă peste noi înaintea imperialilor, o întrerupe tânărul, n-o să ai timp să încarci destul de repede.

– Poate că nici nu-mi pasă, se răsti ea.

– E adevărat, încuviință Luke din cap.

Mara îl fulgeră iarăși din priviri, dar nici acum fără convingere reală. Scrâșnind din dinți, îi trânti încărcătorul în palmă.

– Mulțumesc, făcu Luke încărcând blasterul și prinzându-și tocul de antebrațul stâng. Iar acum... R2-D2?

Droidul îl înțelese imediat. Una dintre secțiunile trapezoidale din vârful cupolei superioare, care nu se deosebea cu nimic de celelalte, glisă și se deschise, dezvăluind un compartiment lung și adânc pentru depozitare. Revenind spre Mara, Luke întinse mâna.

Ea îi privi palma deschisă, apoi se uită la droid.

– Deci asta a fost șmecheria, comentă acru scoțând sabia de la centură. M-am întrebat întotdeauna cum ai putut s-o strecuri în palatul lui Jabba.

Luke puse sabia înăuntru și R2-D2 închise trapa respectivă.

– Dacă am nevoie de ea, o să te-anunț, rosti tânărul.

– Nu te bizui prea mult pe sabie, îi atrase atenția Mara. Efectul ysalamirilor se pare că se extinde la câțiva kilometri dincolo de marginile pădurii – în preajma lui Hyllyard City, n-o să țină nici unul dintre trucurile de anticipare a atacurilor.

– Am înțeles. În cazul ăsta, cred că suntem gata să-i dăm drumul.

– Nu tocmai, îl opri femeia privindu-l cu atenție. Mai este problema feței tale...

Luke ridică o sprânceană.

– Nu cred că R2-D2 are unde s-o ascundă.

– Foarte amuzant! Eu mă gândisem la altceva.

Mara privi în jur, apoi se îndreptă către un pâlț de tufișuri aflat la câțiva metri mai departe. Se aplecă, își trase mâneca tunicii astfel încât să-i acopere palma și culese cu grijă câteva frunze.

– Ridică mâneca și întinde brațul, ordonă când reveni lângă tânăr.

Luke o ascultă și ea îi atinse antebrațul ușor cu vârful unei frunze.

– Ia să vedem dacă are succes...

– Dar ce ar trebui să... *a-ahh!*

Plămânii lui se goliră într-un urlet exploziv, iar o durere arzătoare îi străbătu antebrațul.

– Perfect, râniți ea mulțumită. Ești alergic, ca toată lumea. Nu te speria, durerea va dispărea în câteva secunde.

– Mulțumesc, scrâșni Luke. (Durerea dispărea într-adevăr, treptat.) Așa-i. Acum, zi ce-i cu – m-m-m – mâncărimea asta *îngrozitoare*?

– Ea va dura ceva mai mult, totuși e suportabilă. Ce crezi însă despre aspect?

Luke strânse din dinți. Mâncărimea era o tortură nu foarte subtilă... totuși Mara avea dreptate. Acolo unde îl atinsese cu frunza, pielea se umflase și înnegrise, fiind presărată de pustule minuscule.

– Dezgustător!

– Exact. Vrei s-o faci singur, sau mă lași pe mine?

Tânărul făcu o grimasă. Nu avea să fie *deloc* plăcut.

– Mă descurc singur.

Fu într-adevăr neplăcut, totuși, până termină să-și frece bărbia cu frunze, durerea începuse deja să dispară de pe frunte.

– Sper că n-am apropiat-o prea mult de ochi, comentă el printre dinți, azvârlind frunzele în pădure și luptându-se din răputeri împotriva imboldului de a se scărpinga cu disperare cu unghiile. Nu mi-aș dori să nu mai pot vedea nimic tot restul după-amiezii.

– N-o să pățești nimic, îl liniști Mara studiind rezultatul. Oricum, fața îți arată groaznic. Nu vei semăna în nici un caz cu orice fotografii de-ale tale ar avea.

– Mă bucur s-o aud.

Luke inspiră adânc și parcurse exercițiile Jedi de suprimare a durerilor. Nu erau foarte eficiente în absența Forței, totuși păreau să ajute puțin.

– Cât timp voi arăta așa?

– Inflamațiile ar trebui să înceapă să se dezumfle peste câteva ore, dar nu vor dispărea complet până mâine.

– Destul de bine. Gata să-i dăm drumul?

– Mai bine de atât oricum nu se poate, răspunse femeia și, întorcând spatele spre R2-D2, luă mânerul țârgii și porni. Haide!

Făcură un timp bun, în ciuda sensibilității gleznei lui Mara și a distragerilor inerente provocate de mâncărimea de pe toată fața lui Luke. Spre ușurarea sa, mâncărimea începuse să se diminueze după o jumătate de oră, lăsând în urmă numai edeme amorțite.

Gleзна femeii era însă cu totul altă poveste și, mergând înapoi ei și a lui R2-D2, Luke vedea clar felul în care trebuia să și-o protejeze. Greutatea suplimentară a țârgii droidului o incomoda și, în două rânduri, tânărul fu gata să-i sugereze să renunțe la inversarea rolurilor. Se abținu totuși s-o facă. Era principala lor șansă de a scăpa și amândoi o știau foarte bine.

În plus, Mara era mult prea mândră ca să fie de acord.

Parcurseseră poate încă un kilometru, cu țiuitul-zumzet al motospeederelor sporind și reducându-se în depărtare, când, pe neașteptate, dădură peste imperiali.

Erau doi: moto-cercetași în costume blindate alb-strălucitor, care coborâra de sus și frânăra aproape înainte ca auzul lui Luke să le fi înregistrat apropierea. Ceea ce însemna că parcurseseră o distanță foarte scurtă, cu poziția țintei deja știută.

Așadar echipele de căutare îi localizaseră și le determinaseră direcția de cel puțin câteva minute. Mai bine, reflectă tânărul, că nu încercase să schimbe rolurile cu Mara.

– Stop! îi somă în mod inutil unul dintre cercetași, pe când pluteau nemișcați cu turelele blaster ațintite și armate asupra lor. În numele Imperiului, identificați-vă!

Venise momentul spectacolului.

– Slavă cerului c-ați apărut, strigă Luke conferind glasului cât mai multă ușurare îi permiteau obrazii edematoși. N-aveți vreun mijloc de transport? Mi-am rupt picioarele.

Ezitarea celor doi fu doar de moment.

– Identificați-vă, repetă cercetașul.

– Mă numesc Jade, zise Luke și arată spre Mara. Am un cadou pentru Talon Karrde. Nu cred că el a trimis vreun vehicul, este?

Urmă o pauză scurtă; Luke bănuia că cercetașii se sfătuiau între ei, sau apelau baza pentru instrucțiuni. Se părea într-adevăr că-i derutase faptul că prizonierul era o femeie. Desigur, rămânea de văzut dacă asta avea să fie suficient.

– Veniți cu noi, ordonă cercetașul. Comandantul nostru vrea să vă vadă. Femeie, lasă droidul și îndepărtează-te de el.

– N-am nimic împotrivă, încuviință Luke în timp ce al doilea cercetaș își cobora motospeederul în fața târgii lui R2-D2, dar vreau să se consemneze, și să fiți martori, că o luasem prizonieră înainte să fi apărut voi. Karrde se fofilează prea des de la plata recompenselor – de data asta, n-o să mai poată.

– Ești vânător de recompense? Întrebă cercetașul cu un dispreț evident.

– Exact, făcu Luke strecurând în voce un ton de demnitate profesională ca reacție față de dezgustul celui alt.

În realitate, nu-l deranja deloc nemulțumirea lor, ba chiar contase pe ea. Cu cât imaginea pe care imperialii și-o fixau despre el era mai greșită, cu atât vor avea nevoie de mai mult timp să înțeleagă că fuseseră trași pe sfoară.

Undeva într-un colțisor îndepărtat al minții, însă, nu putea să nu se întrebe dacă acesta era genul de vicleșuguri la care trebuia să recurgă un Jedi.

Al doilea cercetaș coborâse și legase mânerul târgii droidului de partea posterioară a motospeederului. Sui înapoi și porni cu viteza unui mers pe jos energetic.

– Voi doi îl urmați, ordonă primul cercetaș rămânând în ariergardă. Mai întâi, Jade, pune-ți blasterul pe sol.

Luke se supuse, apoi porniră. Primul cercetaș recuperează blasterul și-i urmă.

Avură nevoie de încă o oră pentru a ajunge la marginea pădurii. Cele două motospeedere îi însoțiră tot timpul, dar, pe drum, escorta începu să crească. Alte motospeedere se iviră dintr-o parte sau din alta, ocupând o formație strânsă împrejurul lor. Pe măsură ce se apropiau de ieșirea din pădure, își făcură apariția trupe de șoc în costume blindate integrale, cu carabine blaster ținute de-a curmezișul pieptului, care ocupară poziții de pază. Cercetașii se îndepărtară, formând un al doilea paravan exterior.

Când ieșiră finalmente de sub bolta copacilor, escorta număra zece moto-cercetași și douăzeci de soldați. Era o etalare impresionantă de putere militară și, într-o măsură chiar mai mare decât operațiunea de căutare în sine, îi atrase atenția lui Luke asupra seriozității cu care necunoscutul misterios aflat la conducerea Imperiului tratase incidentul. Nici chiar la apogeul puterii lor, imperialii nu irosiseră cu ușurință trupele de șoc.

Trei persoane îi așteptau în fâșia de teren deschis, lată de cincizeci de metri, dintre pădure și primele clădiri din Hyllyard City: doi soldați din trupele de șoc și un bărbat cu chip aspru, purtând însemne de maior pe uniforma imperială cafenie și prăfuită.

— Era și timpul, mormăi el în barbă când îi zări pe Luke și Mara. Cine sunt?

— Bărbatul spune că se numește Jade, raportă unul dintre soldați cu glasul sintetizat care se părea că-i caracteriza pe toți. Vânător de recompense, lucrează pentru Karrde. Susține că femeia este prizoniera lui.

— A fost prizoniera lui, îl corectă maiorul privind-o pe Mara. Cum te cheamă, hoată?

— Senni Kiffu, răspunse acru Mara. Și nu sunt hoată. Talon Karrde îmi este dator... are datorii mari la mină. N-am luat nimic care să nu-mi aparțină.

Maiorul privi spre Luke, care ridică din umeri.

— Afacerile lui Karrde nu-s problema mea. Mi-a zis să i-o aduc și i-am adus-o.

— Și ceea ce a furat, din câte văd, privi el spre R2-D2 care rămăsese legat pe targa dinapoia motospeederului. Dă droidul jos, îi ordonă cercetașului. Terenul e suficient de plat și vreau să asigurăți perimetrul. Puneți-l cu prizonierii. Puneți-le și cătușe — aici, n-au cum să se împiedice de rădăcini.

— Stați nițel, obiectă Luke când un soldat se apropie de el. Și mie?

Maiorul înălță ușor sprâncenele.

— Ai vreo problemă cu asta, vânătorule de recompense? Întrebă cu glas sfidător.

— Sigur c-am o problemă! Ea este prizonierul, nu eu!

— Deocamdată, amândoi sunteți prizonieri. Așa că, gura! În numele Imperiului, ce ți s-a întâmplat? se încruntă maiorul privind fața lui Luke.

Nu puteau așadar susține că tumescențele erau trăsăturile naturale ale tânărului.

– Când o urmăream, am intrat într-un soi de tufiș, mârâi el în timp ce soldatul îi prindea, cu brutalitate, mâinile în față. O vreme m-a usturat de-am înnebunit.

Maiorul surâse subțire.

– Neplăcut pentru tine, comentă el sec. Noroc însă că avem un medic specialist la ÇG. El o să-ți dezumfle fața aproape imediat. Îl mai fixă o clipă, apoi se întoarse spre comandantul trupelor de șoc. L-ați dezarmat, nu?

Primul moto-cercetaș se apropie și-i întinse blasterul lui Mara.

– Interesant, murmură maiorul răsucindu-l în mâini înainte de a-l strecura la centură.

Pe cer se auzi un zumzet slab și Luke ridică ochii, pentru a zări un aparat cu elevator repulsor oprindu-se deasupra lor. Un vehicul de asalt Chariot, exact cum prevăzuse Mara.

– Aha! exclamă maiorul. În regulă, comandante. Să mergem!

Din multe puncte de vedere, Hyllyard City îi reamintea lui Luke de Mos Eisley: căsuțe și prăvălii înghesuite unele în altele, cu străzi relativ înguste. Trupele îi escortau, îndreptându-se spre unul dintre bulevardele ce se desprindeau aidoma spițelor unei roți din centrul orașului. Mergând, Luke întrezări la răstimpuri o zonă deschisă aflată la câteva cvartale distanță. Probabil piața orașului, sau chiar o zonă pentru asolizare.

Avangarda ajunsese pe strada țintă când, în perfectă sincronizare, trupele de șoc își modificară brusc formația. Cei din cercul interior se apropiară și mai mult de Mara și Luke, în vreme ce soldații din cercul exterior se îndepărtară; toți se opriră și le făcură semn prizonierilor să facă la fel. Peste o clipă, motivul manevrei neașteptate apărură de după colț: patru bărbați cu aspect mizer se apropiau cu pas energic, purtând între ei un al cincilea individ, cu mâinile legate cu lanțuri la spate.

De abia se iviseră și fură opriți de un grup de patru soldați. După o discuție scurtă și inaudibilă, necunoscuții își predară blasterele, cu vizibilă neplăcere. Escortați acum de imperiali, continuară spre grupul principal... și, în timp ce mergeau, Luke reuși în sfârșit să distingă chipul prizonierului.

Era Han Solo.

Trupele de șoc desfacură rândurile doar atât cât să-i lase pe noii veniți înăuntru.

– Ce vreți? întrebă maiorul când se opriră înaintea lui.

– Mă numesc Chin, vorbi unul dintre bărbați. L-am prins pe șobolanul ăsta bântuind prin pădure... poate că-i căuta pe prizonierii voștri. M-am gândit că poate vreți să stați de vorbă cu el, este?

– Neașteptat de generos din partea voastră, comentă sardonice maiorul cercetându-l scurt din priviri pe Han. Ai ajuns singur la concluzia asta?

Chin își îndreptă spinarea.

– Doar pentru că trăiesc într-un oraș mare și vulgar nu-nseamnă că-s prost, vorbi el tăios. Ce... credeți că nu știm ce-nseamnă când trupele imperiale de șoc își stabilesc o garnizoană temporară?

Maiorul îi aruncă o căutătură lungă și înghețată.

– Ar fi bine să speri că garnizoana este *doar* temporară. Făcu semn din bărbie spre soldatul de lângă el: Percheziționează-l!

– L-am..., începu Chin.

Maiorul se întoarse spre el și bărbatul amuți.

Percheziția nu dură nici un minut, și nu avu nici un rezultat.

– Pune-l lângă ceilalți, ordonă maiorul. În regulă, Chin, tu și prietenii tăi puteți pleca. Dacă se dovedește că are vreo valoare, voi avea grijă să-ți capeți partea.

– Neașteptat de generos din partea voastră, rosti Chin cu o expresie la limita disprețului. Ne puteți restitui armele?

Expresia de pe chipul maiorului se înăspri.

– Le puteți ridica mai târziu de la CG-ul nostru. Hotelul Hyllyard, de partea cealaltă a pietii – deși sunt sigur că un cetățean sofisticat ca tine știe deja unde este.

O clipă, Chin păru gata să replice, dar o privire aruncată spre trupele de șoc din jurul său îl făcu să-și schimbe hotărârea. Se întoarse fără un cuvânt și, însoțit de cei trei tovarăși, se îndepărtă.

– Dați-i drumul! ordonă maiorul și porniră din nou.

– Iarăși împreună, murmură Han, potrivit și pasul după al tânărului.

– Îmi lipseai, răspunse Luke în același fel. Amicii tăi păreau grăbiți s-o șteargă.

– Să nu rateze probabil petrecerea. Sărbătorirea capturării mele.

Luke îl privi cu coada ochiului.

– Păcat că nu ne-au invitat și pe noi.

– Așa-i, încuviință Han inexpresiv. Totuși, nu poți să știi niciodată.

Pătrunseseră acum pe bulevard și se îndreptau spre centrul orașului. Peste capetele trupelor de șoc, Luke întrezări drept în față ceva cenușiu și rotunjit. Întinzându-și gâtul pentru a vedea mai bine, își dădu seama că structura era o arcadă care se înălța în apropierea capătului opus al pietii deschise pe care o observase mai devreme.

O arcadă destul de impresionantă, mai ales pentru un oraș aflat atât de departe de corpul principal al galaxiei. Partea ei superioară fusese construită prin îmbinarea unor pietre de tipuri diferite, iar coronamentul se deschidea spre exterior ca o combinație între o umbrelă și o secțiune prin pălăria unei ciuperci. Partea inferioară, care se curba spre sol, sfârșea în ambele capete prin câte două coloane cu secțiunea de un metru pătrat. Arcada se înălța la zece metri, iar distanța dintre coloane era poate de două ori mai mică. Chiar în fața ei se găsea piața, o deschidere de cincisprezece metri de teren neted.

Locul perfect pentru o ambuscadă.

Luke simți un nod în stomac. Locul perfect pentru o ambuscadă... atât doar că, dacă era evident pentru el, trebuia să fie evident și pentru trupele de șoc.

Din păcate, nu se înșelase. Avangarda ajunsese acum în piață și, pe măsură ce soldații ieșeau din limitarea bulevardului îngust, ridicau carabinele blaster și se îndepărtau ușor unii de ceilalți. Într-adevăr, se așteptau la o ambuscadă. Și își luau măsurile de precauție.

Încleștând maxilarele, Luke se concentrează din nou asupra arcadei.

– C-3PO e aici? murmură spre Han.

Simți încruntătura celuiilalt, care nu irosi totuși timpul cu întrebări inutile.

– Este cu Lando.

Luke încuviință din cap și privi în jos, în dreapta sa. R2-D2 rula pe strada neregulată, străduindu-se să țină pasul. Încordându-se, Luke păși în direcția lui...

Și cu un țipăt jalnic, R2-D2 se împiedică de piciorul tânărului și căzu cu o bubuitură.

Luke se ghemui instantaneu lângă el, aplecându-se și străduindu-se, cu mâinile încătușate, să-l îndrepte pe micuțul droid. Simți un soldat apropiindu-se ca să-l ajute, dar pentru o secundă nimeni nu se găsi atât de aproape încât să-l poată auzi.

– Cheamă-l pe C-3PO, șuieră în receptorul audio al droidului. Spune-i să întârzie atacul până ce ajungem la arcadă.

R2-D2 se conformă instantaneu, fluierăturile lui ascuțite aproape asurzindu-l pe Luke, care rămăsese pe vine. Urechile tânărului încă țiuiau, când niște brațe brutale îl prinseră de subsuori și-l ridicară în picioare. Își regăsi echilibrul...

Și-l zări pe maior drept în fața lui, cu o expresie suspicioasă pe față.

– Ce-a fost asta? se răsti el.

– A căzut, începu tânărul, cred că s-a-mpiedicat...

– Mă refer la transmisie, îl întrerupse maiorul. Ce-a spus?

– Probabil că mă-njura că s-a-mpiedicat de mine, se răsti Luke. De unde să știi *eu* ce zicea?

Maiorul rămase privind-l pătrunzător, după care se adresează celui de lângă el:

– Dă-i drumul, comandante, și toți să fie cu ochii-n patru.

Se răsuci și porniră mai departe.

– Sper că știi ce faci, murmură Han.

Luke trase aer adânc în piept și fixă cu privirea arcada din față.

– Asta sper și eu...

Știa că, peste câteva minute, amândoi vor afla răspunsul.

- V**ai de mine! suspină C-3PO. Generale Calrissian, am...
- Liniște, C-3PO, ordonă Lando privind precaut pe lângă tocul ferestrei spre agitația neașteptată din capătul opus al pieții. Aves, ai văzut ce s-a-nântâplat?
 - Ghemuit sub pervaz, Aves clătină din cap.
 - Se pare că Skywalker și droidul au căzut amândoi, răspunse el. Nu sunt sigur... erau prea mulți soldați.
 - Generale *Calrissian*...
 - *Taci*, C-3PO! (Lando privi încordat spre cei doi soldați care-l ridicară pe Luke în picioare și apoi îl îndreptară pe R2-D2.) Se pare că n-au pățit nimic.
 - Mda. Aves pipăi cu mâna pe podea și ridică telecomanda. Îi dăm drumul! Să sperăm că toți sunt pregătiți.
 - Și că Chin și ceilalți nu mai au blasterele, murmură Lando.
 - Nu le mai au. Nu-ți face griji, trupele de șoc confiscă întotdeauna armele celorlalți.
 - Lando aprobă din cap și strânse mai bine blasterul în mână, dorindu-și ca totul să se poată termina cu bine. Imperialii reveniseră în formație și-și reluau marșul. De îndată ce ajungeau toți în piață, lipsiți de orice posibilitate de a se adăposti...
 - Generale Calrissian, *trebuie* să-ți vorbesc, insistă C-3PO. Am un mesaj de la stăpânul Luke.
 - Lando clipi nedumerit.
 - De la *Luke*?
 - ...și în aceeași clipă, își reaminti vaierul electronic al lui R2-D2, care urmasse imediat căderii. Să fi fost oare...?
 - Despre ce-i vorba?

– Stăpânul Luke vrea să amânați atacul, rosti C-3PO vizibil ușurat că cineva îl asculta în sfârșit. Spune că trebuie să așteptați deschiderea focului până ce trupele de șoc ajung la arcadă.

– Ce? se răsuci Aves spre el. E o nebunie! Sunt de trei ori mai mulți decât noi. Dacă le oferim cea mai mică șansă de a se adăposti, ne vor face bucăți.

Lando privi pe fereastră, încruntându-se. Aves avea dreptate – el însuși se pricepea suficient la tacticile terestre ca să-și dea seama de asta. Pe de altă parte...

– Sunt al naibii de dispersați acolo, vorbi el. Cu sau fără adăpost, vor fi greu de lovit. Mai ales cu motospeederele asigurându-le perimetrul.

Aves clătină din cap.

– E o nebunie, repetă. N-o să-mi risc oamenii în felul ăsta.

– Luke știe ce face, insistă Lando. Este un Jedi.

– Acum nu mai e Jedi. Karrde nu v-a explicat despre ysalamiri?

– Indiferent dacă are sau nu puteri Jedi, el rămâne un Jedi, se încăpățână Lando și constată brusc că blasterul său se îndreptase spre contrabandist. (Asta n-avea însă mare importanță, deoarece și arma celuilalt era îndreptată spre el.) Oricum, își riscă viața într-o măsură mai mare decât voi, care vă puteți retrage în orice clipă.

– Sigur că da, mârâi Aves privind pe fereastră.

Imperialii se apropiau de mijlocul pieții, iar trupele de șoc arătau la fel de precaute și alerte ca întotdeauna.

– Atât doar, continuă el, că dacă lăsăm pe vreunul dintre ei în viață, vor bloca toate ieșirile din oraș. Și ce facem cu vehiculul ăla Chariot?

– Ce-i cu el? Încă n-am auzit cum intenționați să-l doborâți.

– În tot cazul, replică Aves, nu-l dorim pe sol, dar asta se va întâmpla dacă lăsăm trupele de șoc să ajungă la arcadă. Chariot va coborî în fața arcadei, exact între noi. El și arcada le vor oferi toată acoperirea necesară ca să stea liniștiți și să ne doboare pe-ndelete. Clătină din cap și pipăi telecomanda. Oricum, este prea târziu ca să-i anunț pe ceilalți despre schimbarea planului.

– Nu trebuie să-i anunți, spuse Lando simțind cum i se adună transpirația sub guler și gândindu-se că Luke conta pe el. Nimeni nu trebuie să facă nimic, până nu detonezi explozivii.

– Este prea riscant, repetă contrabandistul apoi se întoarse spre fereastră și ridică telecomanda.

În astfel de clipe, înțelese Lando, se jucau cărțile decisive. Clipele în care hotărâști în cine sau în ce ai încredere. În logica abstractă și în tactică... sau în oameni. Coborând blasterul, atinse ușor cu țeava ceafa lui Aves.

– Așteptăm, șopti el.

Aves nu se clinti, dar ceva din postura lui îi reaminti brusc lui Lando de un prădător nemilos. .

– N-o să uit asta, Calrissian, vorbi el cu glas calm, dar de gheață.

– Nici nu vreau să uiți.

Lando privi din nou afară, spre trupele de șoc... și speră că Luke știa într-adevăr ce voia să facă.

Avangarda trecuse deja de arcadă și maiorul mai avea doar patru pași până la ea, când patru soldați explodară pur și simplu.

Exploziile fură realmente spectaculoase. Fulgerele simultane albe-galben iluminară scena cu o intensitate aproape dureroasă, iar bubuiturile detonărilor multiple aproape că-l răsturnară pe Luke.

Zgomotele încă îi răsunau în urechi, când blasterele deschiseră foc dinapoi lor.

Trupele de șoc erau însă realmente bune. Luke nu putu să detecteze nici o urmă de panică, nici o încremenire de uimire sau nehotărâre. Adoptară dispozitivul de luptă aproape înainte să fi început focul blasterelor: cei aflați deja la arcadă se apropiară de coloanele de piatră și deschiseră foc de acoperire, iar ceilalți li se alăturară rapid. Peste sunetul blasterelor, Luke putea să audă țiuitul mai ascutit al motospeederelor care trecuseră într-o treaptă de viteză superioară; deasupra capului, întrezări pentru o fracțiune de secundă vehiculul de asalt Chariot, rotindu-se pentru a se confrunța cu atacatorii nevăzuți.

Apoi două brațe în armură blindată îl prinseră de subsuori și-l târâră spre arcadă. După câteva clipe, fu azvârlit fără formalitate în spațiul îngust dintre coloanele ce formau piciorul nordic al arcadei. Mara se găsea deja acolo; peste o secundă, doi soldați îl trântiră și pe Han lângă ei. Patru imperiali ocupară poziție deasupra lor, folosind coloanele ca acoperire, și începură să tragă. Ridicându-se în genunchi, Luke întinse gâtul pentru a vedea mai bine.

În zona măturată de salve, mic și neajutorat în mijlocul grindinei ucigăse a blasterelor, R2-D2 rula spre ei pe cât de repede îl puteau purta roțițele.

– Cred că avem probleme, îi șopti Han la ureche. Ca să nu mai zic de Lando și de ceilalți.

– Încă nu s-a terminat, replică tânărul. Țin-te aproape. Te pricepi să provoci diversiuni?

– Sunt cel mai bun, zise Han și, spre supriza lui Luke, își aduse mâinile de la spate, cu lanțul și cătușele pe care le purtase atârându-i de încheietura stângă. Cătușe false, mormăi și scoase din interiorul uneia o lamelă de metal care fusese ascunsă acolo. Sper ca asta... așa!

Presiunea asupra încheieturilor lui Luke dispăru brusc; cătușele se deschiseră și căzură pe sol.

– Gata pentru diversiune? întrebă Han, prinzând capătul liber al lanțului cu mâna sa liberă.

– Mai așteaptă puțin, spuse Luke și ridică privirea.

Cele mai multe motospeedere se refugiaseră sub arcadă, semănând cu o specie stranie de păsări gigantice, care se adăposteau de furtună,

așa cum pluteau în apropierea pietrelor și trăgeau din tunurile laser spre clădirile din jur. În fața lor și imediat sub linia de foc, Chariot se orientase paralel cu arcada și cobora. O dată ajuns pe sol...

O mână prinse brațul lui Luke, vârându-și unghiile adânc în pielea sa.

– Orice-ai avea de gând să faci, fă-o o dată! șuieră amenințător Mara. Dacă o să coboare Chariot, n-o să-i mai poți scoate de la adăpost!

– Știu, încuviință tânărul. Pe asta mă și bizui.

Chariot asoliză lin, exact în fața arcadei, blocând toți vectorii de tragere ai atacatorilor. Ghemuit înapoia pervazului, Aves înjură violent.

– Grozav Jedi al tău! scuipe el. Mai ai și alte idei d-astea, Calrissian?

Lando înghiți un nod amar.

– Trebuie să-i dăm...

Nu apucă să-și termine fraza. Dinspre arcadă, o salvă blaster ricoșă din rama ferestrei și, brusc, durerea explodează în antebrațul lui Lando. Șocul îl trimise împleticindu-se îndărăt, în clipa în care a doua salvă distruse secțiunea respectivă a ramei, perforându-i pieptul și brațele cu așchii de lemn și fragmente de zidărie.

Căzu pe spate pe podea, aterizând atât de dur încât văzu stele verzi. Clipind des și strângând din dinți de durere, ridică ochii...

Și-l văzu pe Aves aplecându-se peste el.

Lando îi privi chipul. *N-o să uit asta*, spusese contrabandistul cu nici trei minute în urmă. Iar după expresia de pe fața lui, nu anticipa să fie nevoit să-i mai poarte pică prea mult.

– O să reușească, șopti Lando sfredelit de durere. O știu.

Își putea da însă seama că Aves nu-l asculta... și, în adâncul sufletului, nu-l putea învinui. Lando Calrissian, cartofor profesionist, riscase pentru ultima dată în viață. Și pierduse...

Iar scadența datoriei pentru cacealmaua aceea – ultima dintr-un șir lung de cacealmale – sosise.

Chariot coborî lin pe sol, direct în fața arcadei, iar Luke se încordă. Sosise momentul.

– Gata, Han, șopti el. *Du-te!*

Han încuviință din cap și sări în picioare, apărând drept în mijlocul celor patru paznici ai lor. Răgind, izbi cu cătușele desfăcute peste vizorul celui mai apropiat soldat, apoi azvârli lanțul după gâtul celui de alături și-l trase înapoi, îndepărtându-se de coloane. Ceilalți doi reacționară instantaneu, sărind după el și prăbușind tot grupul într-un vâlmășag de membre.

Pentru câteva secunde, Luke fu liber.

Se ridică și privi după coloană. R2-D2 se afla tot în mijlocul terenului deschis, grăbindu-se să se adăpostească înainte de a fi lovit de o salvă rătăcită. Piui plângăreț, când îl zări pe tânăr...

– R2-D2! *Acum!* răcni Luke, întinzând brațul și privind spre capătul sudic al arcadei.

Între coloanele de piatră și vehiculul de asalt de pe sol, trupele de șoc se găseau într-adevăr ca într-o tranșee. Dacă el dădea greș, Han urma să aibă dreptate: Lando și toți ceilalți erau ca și morți. Strângând din dinți și sperând din tot sufletul că riposta aceea nu era deja tardivă, reveni spre droid...

În clipa în care, cu o sclipire metalică și perfectă precizie, sabia de lumină îi căzu în brațul întins.

Îndărătul său, soldații opriseră atacul nebunesc al lui Han și tocmai se ridicau, ținându-l în genunchi între ei. Luke îi lovi pe toți din același arc de cerc, cu tăișul verde-strălucitor al sabiei trecând prin armurile sclipitoare fără cea mai mică rezistență.

– Treceți în spatele meu, se răsti tânărul spre Han și Mara.

Reveni în interstițiul dintre coloane și se focaliză asupra imperialilor, aflați în picioare sau ghemuiți, dintre el și coloanele sudice. Aceștia își dăduseră seama de neașteptata amenințare din flanc și câțiva începuseră deja să întoarcă blasterele spre Luke.

Cu brațul condus de Forță, cavalerul Jedi le-ar fi putut rezista la nesfârșit, blocându-le salvele blaster cu sabia. Mara avusese însă dreptate: efectul ysalamirilor se extindea mult dincolo de pădure și Forța continua să fie tăcută.

Luke nu intenționase însă să lupte cu trupele de șoc. Întorcându-se cu spatele spre blastere, purta sabia în lateral și în sus...

Retezând în două una dintre coloanele de piatră.

Un trosnet sonor se auzi când tensiunea brusc eliberată trimise o vibrație prin toată structura. Altă lovitură tăie a doua coloană...

Și zgomotul luptei fu acoperit de teribilul scrâșnet al pietrelor, când cele două coloane începură să se depărteze.

Luke se răsucii din nou, zărindu-i cu coada ochiului pe Mara și Han care ieșeau în fugă de sub arcadă, adăpostindu-se înapoia lui. Expresiile soldaților erau ascunse înapoia măștilor, dar oroarea de pe chipul maiorului vorbea și pentru ei. Deasupra capului, arcada pârâi amenințător; încordându-se, Luke blocă sabia în starea de activare și o azvârli spre coloanele din partea opusă. Tăișul reteză una dintre ele și mușcă din a doua.

Cu un bubuit asurzitor, întreaga construcție se prăbuși.

Aflat la marginea ei, tânărul de abia izbuti să scape la timp. Trupele de șoc, ghemuite în centru, nu mai reușiră același lucru.

Karrde ocoli mormanul de pietre, până în locul unde ieșea botul vehiculului de asalt Chariot, simțind o ușoară senzație de neîncredere combinată cu stupefacție.

– Un singur om, murmură el.

– Ei bine, am ajutat și *noi*, îi reaminti Aves, dar sarcasmul cuvintelor sale se pierdea sub respectul invidios, totuși evident.

– Și lipsit de Forță, continuă Karrde.

Îl simți pe Aves foindu-se stingherit.

– Așa a spus Mara. Deși, desigur, este posibil ca Skywalker s-o fi mințit în privința asta.

– Improbabil.

O mișcare la marginea pieții îi atrase atenția lui Karrde. Privi atent și-i zări pe Solo și Skywalker, care-l ajutau pe Lando Calrissian, vizibil șocat, spre unul dintre aerospeederele aflate pe perimetru.

– A fost împușcat?

Aves mârâi.

– A fost cât pe-ai să-l împușc și eu. Crezusem că ne-a trădat... și mi-am zis să m-asigur să nu scape-ntreg.

– Mai bine că n-ai făcut-o.

Karrde ridică ochii și cercetă cerul, întrebându-se cât de repede aveau să reacționeze imperialii față de cele întâmplate. Aves privi și el în sus.

– Putem încă să doborâm celelalte două Chariot, înainte să raporteze, propuse el. Nu cred că cei din cartierul general au apucat să emită înainte de a-i rade.

Karrde clătină din cap, simțind o tristețe profundă înapoia sentimentului de îngrijorare care-l stăpânea. Până atunci, nu-și dăduse seama cât de mult ajunsese să îndrăgească locul acela – baza, pădurea, planeta Myrkr în sine... Acum, când unica opțiune era abandonarea lor...

– Nu, răspuse el. Nu putem disimula rolul nostru în cele întâmplate aici. În nici un caz față de unul ca Thrawn.

– Probabil, încuviință Aves și glasul său deveni de asemenea ușor alarmat, înțelegând perfect implicațiile incidentului. Vrei să mă-ntorc și să-ncep evacuarea?

– Da. Ia-o și pe Mara cu tine. Asigură-te că va avea de lucru – cât mai departe de *Șoimul Mileniului* și de X-interceptorul lui Skywalker.

Simți ochii celui alt cercetându-l întrebător. Dacă însă Aves avea nedumeriri, le ținu pentru sine.

– Am înțeles. Ne vedem mai târziu.

Se îndepărtă în grabă. Speederul cu Calrissian tocmai decola, îndreptându-se spre locul unde *Șoimul* era verificat înaintea plecării. Solo și Skywalker porniseră spre un al doilea speeder; după o clipă de ezitare, Karrde le tăie calea.

Ajunseră la aparat în același timp și, pentru o clipă, se examină reciproc peste botul speederului.

– Îți rămân dator, vorbi Solo în cele din urmă.

Contrabandistul aprobă încet din cap.

– O să-mi mai scoți *Calea Eterului* de sub sechestru?

– Ți-am promis. Unde vrei să ți-o trimit?

– Las-o pe Abregado. O va lua cineva de acolo. Se răsuci spre Skywalker: Interesantă șmecheria, comentă el arătând cu bărbia spre mormanul de sfărâmaturi. Foarte originală, ca să zic așa...

– A reușit, înălță tânărul din umeri.

– Așa-i. Probabil că a cruțat și viața câtorva dintre oamenii mei.

– Să-nțeleg că ai decis? îl scrută atent Skywalker.

Karrde surâse fără chef.

– Oricum, nu cred că mai am de ales. Bănuiesc că veți pleca imediat, reveni el spre Solo.

– Imediat ce aranjăm X-interceptorul lui Luke pentru remorcare. Lando se simte destul de bine, dar va avea nevoie de o îngrijire medicală mai specializată decât i se poate acorda la bordul *Șoimului*.

– Putea să fie și mai rău.

– *Mult* mai rău, aprobă Solo cu glas aspru și-l privi știutor.

– Asta putea fi valabil pentru totul, îi reaminti Karrde pe un ton similar.

La urma urmelor, el ar fi putut, la fel de bine, să-i fi predat pe toți trei imperialilor chiar din capul locului.

Iar Solo știa asta.

– Este adevărat, cedă el. Ei bine... la revedere.

Karrde îi privi suind în speeder.

– Încă un lucru, le spuse pe când își legau centurile de siguranță. Este limpede că va trebui s-o ștergem de aici înainte ca imperialii să-și dea seama ce s-a întâmplat. Asta înseamnă un volum mare de transport, dacă vrem s-o facem rapid. N-aveți cumva, din întâmplare, ceva cargoboturi suplimentare sau nave militare dezafectate pe care ni le-ați putea vinde?

– Nu avem capacitate de transport suficientă pentru problemele curente ale Noii Republici, răspuse Solo. Am avut impresia că ți-am zis asta.

– Atunci poate ca împrumut, insistă contrabandistul. Un crucișător spațial Mon Calamari, fără arsenal, ar fi excelent.

– Sunt convins, replică Solo ușor sarcastic. O să văd ce pot face.

Cupola carlingii coborî lin peste ei, etanșându-se. Karrde se retrase și, cu un țuit al elevatorelor repulsor, aerospeederul se înalță în văzduh. Se orientă în direcția convenită și țâșni spre pădure.

Karrde îl privi îndepărtându-se și se întrebă dacă ultima sugestie nu venise nițel cam târziu. Totuși poate că nu. Solo era genul de individ pentru care datoriile de onoare erau sacre – o caracteristică pe care, neîndoios, o adoptase de la amicul său wookiee. Dacă va găsi un crucișător disponibil, îl va trimite fără îndoială.

Iar o dată ce ajungea aici, ar fi fost destul de simplu să-l șterpelească de la echipajul însoțitor. Poate că un asemenea cadou ar fi ajutat să domolească inevitabila mânie a Marelui Amiral față de cele petrecute azi aici.

Pe de altă parte, poate că n-ar fi avut nici un efect...

Privind din nou spre ruinele arcului, Karrde simți un fior pe șira spinării. Nu, o navă de război nu avea să fie de ajutor. Nu în cazul acesta. Thrawn suferise prea multe pierderi aici, pentru ca să le considere simple și inevitabile consecințe ale războiului. Avea să revină... doritor de răzbunare!

Poate pentru întâia oară în viață, Karrde încercă emoțiile neplăcute ale fricii reale.

În depărtare, aerospeederul dispăru peste vârfurile arborilor. Karrde se întoarse și se uită pentru ultima oară, nostalgic, spre Hyllyard City. Știa că, indiferent cum ar fi decurs lucrurile, nu-l va mai revedea niciodată.

Luke îl instalează pe Lando într-una dintre cușetele *Șoimului*, în vreme ce Han și doi oameni ai lui Karrde lucrau afară, aducând cablul conectat de X-interceptor. Facilitățile medicale din *Șoim* erau destul de primitive, totuși puteau asigura dezinfectarea și pansarea unei arsuri de blaster. Vindecarea completă trebuia să mai aștepte, până-l puteau duce la o bătăcuță, însă deocamdată bărbatul părea mai relaxat. Lăsându-l sub supravegherea lui R2-D2 și C-3PO – în ciuda protestelor sale că nu avea nevoie de infirmieri și că, în plus, se săturase de C-3PO –, Luke reveni în cabina de comandă, tocmai când nava începea să se ridice.

– Au fost probleme cu cablul? întrebă el, așezându-se pe scaunul copilotului.

– Deocamdată, nu, răspuse Han aplecându-se în față și privind în jur în vreme ce *Șoimul* se înalța deasupra copacilor. Oricum, masa suplimentară nu ne încurcă. N-ar trebui să avem dificultăți.

– Perfect. Te aștepti să fim interceptați?

– Nu poți să știi niciodată, comentă Han examinând cerul pentru ultima dată înaintea de a se lăsa pe spate în scaun și de a ambala elevatoarele repulsor. Karrde zicea că mai rămăseseră două Chariot și câteva motospeedere care nu ieșeau la socoteală. Poate că unul dintre ele s-o fi gândit că o misiune sinucigașă de ultim moment ar fi mai bună decât revenirea cu un raport dezastruos la Marele Amiral.

– „Marele Amiral”? se încruntă Luke.

– Mda, se strâmbă celălalt. Se pare că el conduce acum Imperiul.

Luke avu senzația unui deget de gheață atingându-i spinarea.

– Crezusem că-i rezolvasem pe toți Marii Amiralii.

– Așa crezusem și eu. Se pare că-am scăpat unul.

Și pe neașteptate, chiar în mijlocul ultimului cuvânt al lui Han, Luke se simți străbătut de un val de conștiință și putere care-l umplea. Ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, de parcă ar fi ieșit la lumină dintr-o odaie întunecoasă, sau de parcă, brusc, ar fi înțeles deodată tainele Universului.

Forța era iarăși cu el.

Inspiră profund și ochii i se îndreptară spre altimetrul de pe consola de comandă. Puțin peste doisprezece kilometri. Karrde avusese dreptate – ysalamirii se reconsolidau reciproc.

– Nu cred că știi vreun nume, murmură el.

– Karrde n-a vrut să mi-l spună, răspunse Han azvârlindu-i o încruntătură nedumerită. Poate că reușim să facem un târg contra crucișătorului ăla spațial pe care și-l dorește. Te simți bine?

– Perfect. Este ca și cum... ca și cum aș putea să văd din nou, după ce am fost orb.

– Mda, comentă sec Han, știu ce simți.

– Așa este. N-am avut ocazia să ți-o spun până acum..., se întoarse Luke către el, dar mulțumesc că ai venit după mine.

– A fost plăcerea mea. Nici eu n-am avut ocazia să ți-o spun până acum – îl privi iarăși –, dar parcă s-a jucat un proom cu tine.

– Este superba mea deghizare, explică Luke atingându-și obrazul cu grijă. Mara m-a asigurat că va trece în câteva ore.

– Mda... Mara... Voi doi v-ați descurcat frumușel acolo.

– Nu sări la concluzii. Norocul a fost că am avut același inamic. Mai întâi pădurea, apoi imperialii.

Percepu tentativele lui Han de a găsi o modalitate prin care să formuleze următoarea întrebare și decise să-l scutească de eforturi.

– Dorea să măucidă.

– Cunoști motivul?

Luke deschise gura... și, spre propria lui surprindere, o închise la loc. Nu avea nici un temei anume pentru care să nu-i spună cele aflate despre trecutul lui Mara – în orice caz, nu-i trecea nici unul prin minte. Totuși, cumva, simțise impulsul straniu și puternic de a păstra tăcere.

– Este ceva personal, zise în cele din urmă.

– *Personal?* îl privi Han curios. Cât de personală poate ajunge o misiune de ucidere?

– Nu este așa ceva, insistă Luke, ci pur și simplu... o problemă *personală*.

Bărbatul îl privi fix câteva clipe, după care reveni cu atenția la consola de pilotare.

– Aha, făcu el.

Șoimul părăsise de acum atmosfera și se îndrepta spre spațiul cosmic. De la altitudinea aceea, decise Luke, pădurea arăta chiar atrăgător.

– Știi, n-am aflat niciodată ce planetă a fost asta.

– Se numește Myrkr, răspuse Han. Eu însumi am aflat abia azi-dimineață. Cred că Talon Karrde decisesese deja să-și abandoneze baza, chiar înainte de luptă. Când eu și Lando am ajuns prima dată acolo, avea o securitate a naibii de bună.

După câteva minute, un led pâlpâi pe consola de comandă: Șoimul se afla suficient de departe de gravitația lui Myrkr pentru ca să poată efectua saltul în hiperspațiu.

– Perfect, încuviință Han. Cursul este deja programat – să-i dăm drumul.

Prinse în palmă maneta centrală și o trase spre el. Explozia de linii stelare îi anunță că se aflau în hiperspațiu.

– Încotro? întrebă Luke pe măsură ce liniile stelare se topeau în împetrișirea obișnuită. Spre Coruscant?

– O să facem un mic ocol. Trecem pe la șantierele spațiale Sluis Van, să vedem dacă-l putem aranja pe Lando și X-interceptorul tău.

Luke îl privi cu coada ochiului.

– Și poate să găsești acolo un crucișător pentru Karrde?

– Poate... Ackbar are deja vreo două nave de război dezafectate, care joacă rolul de cargoboturi spre sectorul Sluis. Nu văd nici un motiv pentru care n-am putea împrumuta una dintre ele pentru două zile, nu?

– Probabil că nu, acceptă Luke suspinând. (Brusc, se simțea realmente bine să stea locului și să nu facă nimic.) Bănuiesc că și cei de pe Coruscant se pot descurca fără noi câteva zile.

– Sper, zise Han, dar glasul îi sună încordat. Totuși ceva este pe punctul să se întâmple acolo. Dacă nu s-a și întâmplat deja.

Atitudinea îi era la fel de mohorâtă ca și vocea.

– Poate că atunci n-ar trebui să ne mai abatem pe la Sluis Van. Deși mai are dureri, Lando este în afara oricărui pericol.

– Nu, clătină din cap Han. Vreau să-l vadă un medic adevărat... iar tu, amice, ai nevoie să te odihnești. Vreau să-ți spun că atunci când ajungem pe Coruscant, trebuie să fim în formă maximă. Așa că bucură-te cât poți de Sluis Van. Vor fi probabil ultimele clipe de pace și liniște pe care le vei avea, pentru multă vreme de acum încolo.

În bezna spațiului cosmic îndepărtat, la trei miimi de an-lumină de șantierele spațiale Sluis Van, forțele militare se grupau pentru bătălie.

– Domnule căpitan, raportă ofițerul de transmisiuni, *Judecătorul* tocmai și-a confirmat sosirea. Este gata de luptă și solicită actualizarea ordinelor.

– Anunță-l pe căpitanul Brandei că nu au intervenit modificări, rosti Pellaeon.

Stătea în fața videcranului tribord și privea afară, spre formele întunecate ce se adunau în jurul *Himerei*; doar cele mai apropiate puteau fi identificate – și numai după tiparele distinctive ale luminilor de bord. Era o forță de luptă impresionantă, pe măsura zilelor de glorie din trecut: cinci distrugătoare spațiale imperiale, douăsprezece crucișătoare din Clasa *Strike*, douăzeci și două de crucișătoare din Clasa *Carrack*, și treizeci de escadrile complete de vânători TIE, care așteptau în calele-hangar.

Și tot acolo, în centrul acelei puteri de foc remarcabile, aidoma unei glume proaste, se afla uzatul cargobot-cisternă Clasa A.

Cheia întregii operațiuni.

– Care este situația, căpitane? se auzi dinapoia sa glasul lui Thrawn.

Pellaeon se răsuci spre Marele Amiral.

– Toate navele au sosit, domnule amiral, raportă el. Ecranul de invizibilitate al cargobotului a fost verificat și amorsat. Vânătorii TIE sunt pregătiți și cu piloții îmbarcați. Cred că suntem gata.

Thrawn aprobă din cap și ochii săi strălucitori scanară câmpul de lumini din jur.

– Excelent, murmură el. Noutăți de pe Myrkr?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Pellaeon, care nu se gândise de zile bune la Myrkr.

– Nu știu, domnule amiral, recunosc el privind spre ofițerul de transmisiuni. Locotenente, care a fost ultimul raport de la desantul Myrkr?

Locotenentul apelase deja înregistrarea.

– Un raport de rutină, domnule căpitan. Momentul înregistrării... acum paisprezece ore și zece minute.

Thrawn se răsuci spre el.

– *Paisprezece ore?* repetă cu glas foarte încet și foarte amenințător. Le-am ordonat să raporteze la fiecare douăsprezece ore.

– Da, Mare Amiral, rosti ofițerul începând să pară speriat. Am ordinul acela chiar aici, anexat la fișierul lor. Probabil că au...

Amuți și privi neajutorat spre Pellaeon.

Probabil că au uitat să raporteze, fu prima reacție plină de speranțe a lui Pellaeon. Speranța muri însă înainte de a se naște. Trupele de șoc nu uitau asemenea lucruri. Niciodată!

– Probabil că au probleme cu transmițătorul, sugeră el șovăielnic.

Pe durata câtorva bătăi de inimă, Thrawn rămase neclintit și tăcut.

– Nu, spuse el în cele din urmă. Au fost distruse. Skywalker a fost într-adevăr acolo.

– Nu pot crede asta, domnule amiral, spuse Pellaeon după o scurtă ezitare. Skywalker nu i-ar fi putut ucide pe toți. În nici un caz cu ysalamirii aceia, care-i blocau puterile Jedi.

Thrawn își întoarse ochii strălucitori spre el.

– De acord, încuviință el rece. Este clar că a fost ajutat.

Pellaeon se sili să nu clipească în fața căutăturii.

– Karrde?

– Cine altul mai era acolo? Declarațiile lui de neutralitate erau simple vorbe în vânt.

Căpitanul privi consola ce prezenta starea flotei.

– Poate că ar trebui să trimitem pe cineva să investigheze. Am putea renunța la un crucișător de atac, poate chiar la *Șoimul Furtunii*.

Thrawn inspire adânc, apoi expiră foarte lent.

– Nu, rosti el cu glas redevenit egal și controlat. Operațiunea Sluis Van este în clipa aceasta principala noastră grijă, iar în trecut s-au mai pierdut bătălii din cauza prezenței sau absenței unei singure nave. Ne vom ocupa mai târziu de Karrde și de trădarea sa.

Reveni spre ofițerul de transmisiuni.

– Anunță cargobotul să activeze ecranul de invizibilitate!

Pellaeon privi videcranul. Scăldat în luminile proiectoarelor *Himerei*, cargobotul părea absolut inocent.

– Ecranul de invizibilitate a fost activat, Mare Amiral, raportă ofițerul.

Thrawn încuviință din cap.

– Transmite-le să înceapă.

Mișcându-se mai degrabă greoi, cargobotul manevră pe lângă *Himera*, orientându-se spre soarele îndepărtat al sistemului Sluis Van, și, cu o pălpăire de pseudo-viteză, efectuează saltul în hiperspațiu.

– Marcaj temporal, ordonă Thrawn.

– Realizat! confirmă unul dintre ofițerii de pe punte.

Marele Amiral privi spre Pellaeon.

– Nava-amiral este pregătită, căpitane? îi adresează formula oficială.

– *Himera* este total la ordinele dumneavoastră, domnule amiral!

– Perfect. Pornim după cargobot exact peste șase ore și douăzeci de minute. Doresc verificare finală pentru toate navele... și doresc să vă mai amintesc, pentru ultima dată, că misiunea noastră este doar de a angaja și imobiliza toate sistemele defensive. Nu vor exista acte de eroism sau asumarea unor riscuri inutile. Vreau să faci clar înțeles lucrul acesta, căpitane! Ne aflăm aici pentru a câștiga nave, nu pentru a le pierde.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon și porni spre postul său de comandă.

– Încă ceva, căpitane...

– Da, domnule amiral.

Pe chipul lui Thrawn flutură umbra unui zâmbet.

– Reamintește-le de asemenea, adăugă el încetșor, că victoria noastră finală asupra rebelilor începe aici.

Căpitanul Afyon al fregatei de escortă *Larkhess* clătină din cap cu un dispreț prea puțin mascat și-l fulgeră pe Wedge cu privirea din scaunul de pilotaj.

– Voi, așii X-interceptoarelor! mârâi el. M-ați scos realmente din sărite – știi asta?

Wedge strânse din umeri, străduindu-se din răsuputeri să nu se simtă jignit. Nu era ușor, dar în ultimele zile avusese numeroase ocazii de a se perfecționa. Afyon plecase serios iritat încă de pe Coruscant și nervozitatea îi sporise pe tot parcursul voiajului.

Privind pe videcran, spre masa confuză de nave care ticsea zona de andocare orbitală Sluis Van, nu era prea greu să-i ghicească motivele.

– Și noi suntem blocați aici, îi reaminti căpitanului.

– Mare sacrificiu, ce să-ți spun! pufni celălalt. Două zile ați zăcut în nava mea ca niște putori și dup-aia v-ați plimbat două ore, în timp ce eu încercam să mă feresc de cargoboturi și să ajung la o stație de andocare ce pare destinată gunoierilor. Pentru ca apoi să-ți aduci iar golani înăuntru și să frecăți menta. După știința mea, nu așa se câștigă o pâine.

Wedge strânse din dinți și-și învărti lingurița mai apăsător prin ceai. Eticheta cerea să nu le replici ofițerilor superiori... nici chiar acelor care trecuseră de mult de vârful carierei. Probabil pentru întâia oară de când căpătase comanda escadrilei Vagabond, regretă că refuzase toate promovările ce i se oferiseră între timp. Un rang superior i-ar fi permis cel puțin să mârâie și el o ripostă.

Ridicându-și ceașca pentru o sorbitură precaută, se uită pe videcran spre scena care-i înconjură. Nu, se corijă repede – nu-i părea rău deloc că rămăsese cu X-interceptorul său. Dacă n-ar fi făcut-o, s-ar fi găsit probabil exact în aceeași poziție în care se afla Afyon acum: încercând să conducă,

cu numai cincisprezece persoane, o fregată de război destinată unui echipaj de 920 de oameni, care transporta materiale de construcție.

Și, probabil fără să-i facă plăcere, să fie nevoit să suporte piloții galonați ai X-interceptoarelor, care se-nvâneau pe puntea lui, bând ceai și pretinzând, perfect justificat, că făceau exact ceea ce li se ordonase.

Își ascunse zâmbetul înapoia ceștii. Da, probabil că în locul lui Afyon, ar fi fost și el pe punctul de a scuipa bucăți de blindaj. Poate că ar fi trebuit să accepte să-l lase pe căpitan să-l atragă într-o ceartă, practic să-i îngăduie să-și mai elibereze din excesul de tensiune nervoasă. Finalmente – poate chiar după o oră, dacă ultima estimare de plecare făcută de Centrul de Control sluis era cât de cât adecvată – avea să vină și rândul lui *Larkhess* să plece de aici și să pornească spre Bpfassh. La momentul respectiv, n-ar fi fost rău ca Afyon să fie suficient de calm pentru a-și conduce nava.

Sorbind iarăși din ceai, Wedge privi în exteriorul navei. Două nave de pasageri reechipate plecau chiar acum, escortate de patru corvete coreliene. Dincolo de ele, de abia vizibil în lumina slabă a balizelor de marcaj pentru culoarele spațiale, se zărea un transportor ușor ovoidal de un tip pe care el însuși îl escortase la apogeul războiului, urmat de o pereche de B-interceptoare.

Iar în lateral, deplasându-se paralel cu vectorul lor de plecare, un cargobot-cisternă Clasa A pătrundea în configurația de andocare.

Fără nici o navă de escortă.

Wedge îl privi avansând și zâmbetul îi dispăru, înlocuit de furcătură vechilor instincte de luptă. Rotindu-se în scaun, se întinse spre o consolă și tastă o comandă de scanare senzorială.

Rezultatul părea perfect inocent. Un cargobot vechi, probabil o copie mai ieftină a proiectului inițial corellian Action IV, cu genul de blindaj care se datora fie unei cariere îndelungate de muncă cinstită, fie unei cariere de piraterie scurte și spectaculos ratate. Calele de marfă apăreau complet goale, iar senzorii lui *Larkhess* nu detectau nici un fel de arsenal la bord.

Un cargobot complet gol. De cât timp, se întrebă el nemulțumit, nu mai întâlnise un cargobot total gol?

– Probleme?

Wedge reveni asupra căpitanului, simțindu-se ușor surprins. Mânia frustrată din urmă cu un minut dispăruse, înlocuită de calm, atenție și concentrare pentru luptă. Poate că, gândi el, Afyon nu-și depășise încă vârful carierei.

– Cargobotul care se apropie, răspunse lăsându-și ceașca pe marginea consolei și deschizând un canal de comunicații. Ceva nu mi se pare în regulă cu el.

Căpitanul privi videcranul, apoi datele scanării senzorilor solicitate de Wedge.

– Nu văd nimic...

– Nici eu, recunosc Wedge. Este totuși ceva... La naiba!

– Ce-i?

– Centrul de Control nu-mi autorizează accesul. Spune că circuitele sunt deja supraaglomerate.

– Lasă-mă pe mine, îi ceru Afyon.

Se întoarse către propria sa consolă. Cargobotul își schimba cursul acum, cu genul de manevră lentă și precaută care indica de obicei sarcină completă. Pe de altă parte însă calele de transport continuau să apară goale...

– Gata, exclamă căpitanul privindu-l pe Wedge cu o satisfacție ironică. Am intrat în calculatorul cu înregistrările lor. O șmecherie pe care n-o s-o înveți niciodată, dacă te-nvârți într-un X-interceptor. Ia să vedem... cargobotul *Nartissteu*, din Nellac Kram. A fost atacat de pirați, propulsia principală i-a fost avariata în luptă și a fost nevoit să abandoneze încercătura pentru ca să scape. Speră să-și poată face reparațiile aici. Centrul de Control le-a transmis să se așeze la coadă.

– Crezusem că livrările spre Bpfassh au prioritate absolută.

– Teoretic, ridică din umeri Afyon. Practic... ei bine, sluisii sunt relativ ușor de convinși să mai ocolească dispozițiile. Totul este să știi cum să formulezi cererea.

Wedge încuviință, fără chef. Situația *părea* rezonabilă. Iar o navă avariata, chiar goală fiind, probabil că ar fi manevrat ca una intactă. Deoarece cargobotul *era* gol, conform senzorilor lui *Larkhess*.

În același timp, furnicăturile premonitorii refuzau să dispară.

Brusc, bărbatul își scoase comunicatorul de la centură.

– Escadrila Vagabond, aici Lider Vagabond, vorbi el. Îmbarcarea generală!

Recepționă confirmările și, ridicând ochii, îl văzu pe Afyon privindu-l atent.

– Continui să crezi că s-ar putea să avem probleme? Întrebă încetitor căpitanul.

Wedge făcu o grimasă și se uită pentru ultima dată spre cargobotul de pe videcran.

– Probabil că nu, dar nu ne costă nimic să fim pregătiți. Oricum, nu le pot permite piloților mei să stea toată ziua și să frece menta.

Se întoarse și părăsi puntea în pas alert.

Când ajunse în cala de andocare din *Larkhess*, ceilalți unsprezece membri ai escadrilei Vagabond erau îmbarcați în X-interceptoare. Peste alte trei minute, se lansară în spațiu.

Cargobotul nu înaintase prea mult, văzu Wedge când ieșiră dinapoia fregatei și se dispuseră în formație de patrulare. În mod ciudat însă se deplasase considerabil în lateral, îndepărtându-se de *Larkhess* și apropiindu-se de două crucișătoare Calamari, ce orbitau împreună la câțiva kilometri depărtare.

– Răsfirați-vă, le ordonă piloților săi trecând pe un curs de apropiere asimptotic. Facem o survolare, să vedem despre ce-i vorba.

Primi confirmările, apoi își examinează ecranul de navigație. Corectă viteză și ridică din nou ochii...

Și într-o fracțiune de secundă iadul se dezlănțui.

Cargobotul explodează. Brusc, fără nici un avertisment din partea senzorilor, fără nici un indiciu din observația vizuală anterioară, se dezintegrează pur și simplu.

În mod reflex, Wedge izbi tasta de transmisii.

– Urgență! lătră el. Explozie navală lângă docul orbital V-475. Trimiteți o echipă de salvare.

Pentru o clipă, când fragmente de cală se împrăștiară dinspre centrul deflagrației, putu să vadă în golul de acolo... Însă chiar în timp ce ochii și mintea sa înregistrau straniețea faptului că putea să vadă în cala ce se dezagrega, dar nu și *dincolo* de ea...

Cala nu mai fu câtuși de puțin goală.

Unul dintre piloții X-interceptoarelor icni. Înăuntru se afla o masă compactă, ocupând tot spațiul în care senzorii lui *Larkness* nu detectaseră nimic. O masă care, chiar în clipa aceea, năvălea spre exterior aidoma unui roi de viespi dinapoia sfărâmăturilor.

O masă care, în câteva clipite, se depliașe într-un val clocotitor de vânători TIE.

– Retragerea! răcni Wedge, virând brusc aparatul pentru a ieși din calea talazului ucigaș. Revenire și regroupare – foliile-S în poziție de atac!

Iar când piloții îl ascultară ca unul, Wedge știu, cu un sentiment de disperare, că Afyon se înșelase. Escadrila Vagabond avea într-adevăr să-și câștige pâinea azi.

Bătălia pentru Sluis Van începuse.

Trecuseră de rețeaua defensivă a sistemului exterior și de suprasarcina birocratică a Centrului de Control Sluis Van, și se îndreptau spre docul alocat, când Han recepționă semnalul de ajutor.

– Luke! strigă el în direcția coridorului. Explozie navală! Mă abat într-acolo.

Examinează harta de andocare orbitală, pentru a localiza V-475, viră doar puțin, ca să intre pe vectorul corect...

Și fu zgâlțâit în scaun, când un fulger laser izbi *Șoimul* cu putere din spate.

Han accelerează și execută o manevră de evitare, înainte ca a doua salvă să fulgere pe lângă cupolă. Peste vuietul motoarelor, auzi strigătul de surprindere al lui Luke, iar după a treia lovitură, care nu-l nimeri, avu finalmente ocazia să verifice senzorii pupa, ca să vadă ce se întâmpla.

Aproape că-și dori să n-o fi făcut. Chiar înapoia lor, cu bateriile angajând deja una dintre stațiile de bălăie de pe perimetrul Sluis Van, se afla un distrugător spațial imperial.

Blestemând în șoaptă, Han ambală mai mult motoarele. Luptându-se cu accelerația incomplet compensată, Luke se târî lângă el, în scaunul copilotului.

– Ce se-ntâmplă? gâfâi el

– Am nimerit în toiul unui atac imperial, mârâi Han cu ochii alergându-i peste cadrane. Înapoia noastră este un distrugător spațial... și încă unul la tribord... se pare că mai sunt și alte nave.

– Au blocat sistemul, observă Luke cu o voce glacial de calmă.

O diferență imensă, gândi Han, față de puștiul panicat pe care-l scosese de pe Tatooine cu atâția ani în urmă, sub focul distrugătorului spațial.

– Sunt cinci distrugătoare și peste douăzeci de nave mai mici.

– Cel puțin, pufni Han, acum știm de ce au făcut raiduri în Bpfassh și-n celelalte. Voiau să aducă aici destule nave pentru a întreprinde un atac care să merite.

De abia terminase de vorbit, când canalul de transmisiuni de alarmă învie din nou.

– Urgență! Vânători TIE imperiali în zona de andocare orbitală. Toate navele la posturile de luptă!

Luke tresări.

– Parc-ar fi fost vocea lui Wedge, spuse el deschizând transmițătorul. Wedge? Tu ești?

– Luke? se auzi răspunsul. Avem necazuri – cel puțin patruzeci de vânători TIE și vreo cincizeci de aparate tronconice din care n-am mai văzut până acum...

Se întrerupse și din difuzor se auzi scrâșnetul îndepărtat al direcției eterice a X-interceptorului.

– Sper c-ai adus măcar două brigăzi de vânători cu tine, urmă Wedge. O să fim destul de înghesușiți.

Luke privi spre Han.

– Mă tem că nu sunt decât eu, Han și Șoimul. Oricum, venim spre voi.

– Grăbește-te!

Tânărul decuplă difuzorul.

– Când o să îmi pot lua X-interceptorul? întrebă el.

– Nu prea repede, clătină Han din cap. Va trebui să-l lăsăm în docuri și să intrăm în luptă singuri.

Luke încuviință și se sculă din scaun.

– Mă duc să văd dacă Lando și droizii s-au asigurat în centuri, apoi intru în turelă.

– Folosește-o pe cea din vârf, strigă Han după el.

Câmpurile deflectoare superioare aveau energia mai mare în momentul acela, și Luke ar fi fost mai în siguranță.

Dacă se putea vorbi despre siguranță, când te confrunții cu patruzeci de vânători TIE și cincizeci de trunchiuri de con zburătoare.

Pentru o clipă, bărbatul se încrunță fulgerat de un gând bizar. Nu, nu se putea! Era imposibil să fie vorba despre forezele care-i dispăruseră lui

Lando. Nici chiar un Mare Amiral n-ar fi fost atât de nebun ca să folosească așa ceva în luptă.

Energizând deflectoarele frontale, Han inspiră adânc și se năpusti înainte.

– Către toate navele, ordonă Pellaeon, începeți atacul! Angajare totală, cu menținerea poziției și statutului!

Căpătă confirmările și se răsuci spre Thrawn.

– Toate navele raportează angajare, domnule amiral.

Marele Amiral nu părea însă că-l aude. Stătea nemișcat în fața videcranului, privind spre navele Noii Republici care se îndreptau spre ei, cu mâinile încleștate la spate.

– Domnule amiral? Întrebă prudent Pellaeon.

– Ei au fost, căpitane, rosti Thrawn cu glas inexpressiv. Nava aceea drept în față. A fost Șoimul Mileniului. Și remorca un vânător X-interceptor.

Pellaeon se încrunță privind pe videcran. Sclipirea unei propulsii se întrezărea, într-adevăr, vag, dincolo de fulgerele laser ale bătăliei, ieșită deja binișor din raza de bătaie și îndepărtându-se. Cât despre designul aparatului... și cu atât mai puțin despre identitatea lui...

– Da, domnule amiral, vorbi el păstrând un ton neutru. Liderul Ecranului raportează începerea cu succes a operațiunii – secțiunea de comandă a cargobotului se îndepărtează spre periferie. Se întâmpină oarecare rezistență din partea navelor de escortă și a unei escadrile de X-interceptoare, dar deocamdată răspunsul general a fost slab și difuz.

Thrawn inspiră adânc și întoarce spatele spre videcran.

– Asta se va schimba, spuse el. Amintește-i să nu se extindă prea mult și nici să nu irosească timp excesiv cu alegerea țintelor. Cârțile-forze să se concentreze asupra crucișătoarelor Calamari – este sigur că ele au la bord forțele defensive cele mai importante. (Ochii roșii scânteiară.) Și informează-l că Șoimul Mileniului se pregătește să intre în luptă.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon privind din nou pe videcran spre nava îndepărtată care fugea... remorcând un X-interceptor. Credeți că-i... Skywalker?

Chipul lui Thrawn se înăspri.

– Vom afla în curând, șopti el. Dacă așa stau lucrurile, Talon Karrde va avea de dat multe explicații. Foarte multe.

– Atenție, Vagabond 5! avertiză Wedge când un fulger laser, pornit de undeva dinapoia sa, atinse aripa unuia dintre X-interceptoarele din față. Avem urmăritori!

– Am observat. Pensetă?

– La comanda mea, confirmă Wedge și o a doua salvă trecu pe lângă el.

Drept în față, un crucișător Calamari se îndepărta greoi, încercând să părăsească zona de luptă. O acoperire perfectă pentru genul acela de manevră. Împreună cu Vagabond 5, se năpusti pe sub el...

– *Acum!*

Trăgând cu putere direcția etică, viră puternic la dreapta. Vagabond 5 făcu aceeași manevră, dar spre stânga. Vânătorul TIE aflat pe urmele lor ezită între cele două ținte o fracțiune de secundă prea mult și, chiar în clipa în care coti după Wedge, Vagabond 5 îl distruse.

– Bine țintit, aprobă Wedge și scană rapid zona.

Vânătorii TIE continuau să împânzească spațiul, dar, cel puțin deocamdată, nici unul nu se afla destul de aproape ca să le creeze necazuri.

– Se pare c-am ieșit din zonă, Lider Vagabond, observă și Vagabond 5.

– Asta-i ușor de remediat.

Momentul de inerție îl purta pe Wedge mai departe pe sub crucișătorul pe care-l folosiseră pentru camuflare. Virând în sus și în jurul lui, porni într-o spirală înapoi spre sectorul principal al bătăliei.

Tocmai trecea pe lângă flancul crucișătorului, când observă aparatul tronic micuț, care se fixase de blindajul navei uriașe.

Bărbatul întoarse capul ca să-l privească mai bine. Într-adevăr, era unul dintre obiectele care apăruseră o dată cu vânătorii TIE. Acum stătea pe cupola punții crucișătorului, de parcă ar fi fost sudat acolo.

Bătălia se derula în apropiere, una în care oamenii săi luptau și, foarte posibil, mureau, totuși instinctul îi spuse lui Wedge că aici se întâmpla ceva important.

– Mai stai un minut, vorbi către Vagabond 5. Vreau să verific ceva.

Momentul de inerție îl îndepărtase deja de prova crucișătorului. Viră din nou prin fața navei, revenind la o spirală...

Și brusc cupola i se aprinse de focul laserelor, iar X-interceptorul tresări aidoma unui animal speriat.

Crucișătorul trăsese în el.

Vagabond 5 îi urla ceva în ureche.

– Păstrează distanța, răcni Wedge luptându-se cu căderea bruscă de putere și scanându-și rapid ecranele. Sunt lovit, dar nu rău.

– Au tras în tine!

– Știu, încuviință Wedge străduindu-se să mențină un curs de evitare cu puținul control de care mai dispunea.

Din fericire, sistemele începeau să revină la viață, pe măsură ce unitatea R2 le redirectiona rapid. Un alt mare noroc era și faptul că crucișătorul nu mai părea interesat să tragă în el.

Totuși, de ce o făcuse mai devreme?

Doar dacă...

Propriul său R2 era prea ocupat cu sarcinile de redirectionare ca să mai poată face și altceva pe moment.

– Vagabond 5, vorbi Wedge, vreau o scanare senzorială. Unde sunt celelalte aparate tronconice?

– Imediat, sosi răspunsul. Displayul arată... am găsit doar cincisprezece. Cel mai apropiat este la zece kilometri – pe curs 1-1-8 cu 4.

Wedge simți un pumn greu lovindu-l în plex. Cincisprezece... din cincizeci câte fuseseră în cargobot alături de vânătorii TIE. Unde dispăruse restul?

– Să-i facem o vizită, spuse el și viră pe un vector de interceptare.

Aparatul tronconic se îndrepta spre altă fregată de escortă similară lui *Larkhess*, însoțită de patru vânători TIE care-i deschideau drumul. Aceștia n-aveau însă mare lucru de făcut; dacă fregata avea un echipaj la fel de redus ca *Larkhess*, n-ar fi putut opune mare rezistență.

– Să-nțercăm să-i doborâm înainte să ne observe.

Brusc, toți vânătorii TIE se îndepărtară de aparatul tronconic și virară, venind spre ei. Puteau să-și ia adio de la elementul surpriză.

– Ia-i pe cei doi din dreapta, Vagabond 5. Eu mă ocup de ceilalți.

Wedge așteptă până în ultima clipă deschiderea focului asupra primei ținte și, instantaneu, viră pentru a evita coliziunea cu a doua. Aceasta trecu pe sub el, dar X-interceptorul se cutremură, lovit din nou. Viră cât putu mai strâns și-l întrezări pe TIE intrând pe un curs de urmărire...

Pe neașteptate, ceva țâșni pe lângă el, trăgând cu laserele și rotindu-se în varianta nebunească a unei manevre de evitare în zigzag. Vânătorul TIE receptă o salvă în plin și explodă într-un nor spectaculos de gaze arzătoare. Wedge încheie virajul în clipa în care a doua țintă a lui Vagabond 5 fu de asemenea distrusă.

– Drum liber, Wedge, auzi un glas familiar în căști. Ai avarii?

– N-am pățit nimic, Luke. Mulțumesc!

– Uite-o! interveni vocea lui Han. Lângă fregată... Da, e una dintre cârțițele-foreze ale lui Lando.

– O văd, spuse Luke. Ce face-acolo?

– Am văzut una lipită de crucișătorul spațial din spate, anunță Wedge revenind la cursul spre fregată. Se pare că și asta încearcă să facă același lucru. Nu știi despre ce poate fi vorba.

– Oricum, s-o oprim, zise Han.

– De acord.

Cursa avea să fie una strânsă, văzu Wedge și, în scurt timp, deveni clar că urma să fie câștigată de foreză. Deja își rotise baza spre fregată și începuse să se apropie de blindaj.

Iar cu o fracțiune de secundă înainte de contact, sub ea se întrezări o lumină strălucitoare, înțepătoare.

– Ce-a fost *asta*? făcu Luke.

– Nu știu, răspunse Wedge clipind des ca să alunge imaginea remanentă de pe retine. A fost prea strălucitoare pentru un laser.

– A fost un jet de plasmă, mormăi Han apropiind *Șoimul* de Wedge. Exact pe trapa de ieșire a punții. Pentru asta aveau nevoie de cârțițele-foreze. Le folosesc ca să perforeze blindajele...

Se opri, apoi înjură sonor.

– Luke... am înțeles totul greșit. N-au venit să distrugă flota, ci s-o *fure*.

Preț de o bătaie de inimă, Luke rămase holbându-se la fregată... apoi toate piesele puzzle-ului își găsiră brusc locul. Forezele... navele de luptă cu echipaje insuficiente și lipsite de arsenal, pe care Noua Republică fusese silită să le folosească... flota imperială de aici, care părea să nu facă nici un efort real pentru a depăși liniile defensive ale sistemului...

Și un crucișător spațial al Noii Republici, cu o foreză lipită ferm de un flanc, care tocmai trăsesese asupra X-interceptorului lui Wedge.

Scană iute cerul din jur. Deplasându-se amăgitor de lent printre duelurile vânătorilor, mai multe nave de război începură să se îndepărteze.

– Trebuie să le oprim, spuse el.

– Grozavă idee, pufni Han. Întrebarea este „cum?”.

– N-am putea, cumva, ajunge la bordul lor? Lando spunea că toate forezele sunt aparate pentru două persoane – este imposibil ca imperialii să fi putut îmbarca în fiecare mai mult de patru-cinci soldați din trupele de șoc.

– Pentru echipajele care deserveșc în clipa asta navele de război, patru soldați ar fi îndeajuns, sublinie Wedge.

– Adevărat, dar eu îi pot înfrânge, zise Luke.

– Cincizeci de nave? se miră Han. În plus, dacă vei detona o trapă, deschizând-o spre vid, se vor etanșa toate sasurile de presiune dinăuntru. N-o să răzbați niciodată până la punte.

Luke strânse din dinți, dar Han avea dreptate.

– Atunci va trebui să le scoatem din funcțiune. Să le distrugem motoarele, sau sistemele de control, sau altceva. Dacă ies din perimetru și ajung la distrugătoarele spațiale, n-o să le mai vedem niciodată.

– Ba o să le vedem, mârâi Han, dar atacându-ne pe noi. Ai dreptate – singura șansă este să scoatem cât mai multe din funcțiune. Oricum, nu le vom putea opri pe toate cincizeci.

– Nici nu trebuie să oprim cincizeci, cel puțin deocamdată, interveni Wedge. Douăsprezece încă nu s-au atașat de nave.

– Atunci le atacăm întâi pe ele, decise Han. Ai vectorii de interceptie?

– I-am trimis deja în calculatorul tău.

– Perfect... i-am dat drumul. (*Șoimul* viră și porni în altă direcție.) Luke, anunță Centrul de Control sluis despre ce se întâmplă. Spune-i să nu lase nici o navă să părăsească zona de andocare orbitală.

Luke comută canalele de pe consola de transmisiuni și, în aceeași clipă, simți o modificare ușoară a percepțiilor dinspre cabina *Șoimului*.

– Han? Ai pățit ceva?

– Cum? Nu. De ce?

– Nu știu. Am avut senzația că te-ai schimbat...

– A fost cât pe-aici să-mi vină o idee trăsnet, dar am scăpat-o. Haide, anunță o dată Centrul de Control! Vreau să fii la post când ajungem acolo.

Convorbirea cu Centrul de Control sluis se termină cu mult înainte de a ajunge la foreza țintă.

– Ne mulțumește pentru informații, anunță Luke, dar spune că deocamdată nu se poate dispensa de nici o navă care să ne ajute.

– Probabil că așa-i, încuviință Han. Aha, văd doi vânători TIE care-o escortează. Wedge, tu și Vagabond 5 ocupați-vă de ei, iar eu și Luke ne ducem spre foreză.

Cele două X-interceptoare țâșniră peste cupola lui Luke, îndepărtându-se unul de celălalt, în modul de interceptare, iar vânătorii TIE se desprinseră din formație și virară spre ele.

– Luke, sugeră Han, caută s-o oprești, nu s-o distrugi. Să vedem câți oameni au băgat imperiului înăuntru.

Foreza ajunsese acum în reticulul tânărului. Reducând nivelul energetic, Luke apăsă pe trăgaci.

Conul retezat sclipi când miezul de metal inert al proiectilului se vaporiză în gaz strălucitor. Restul aparatului părea însă intact și Luke se pregătea pentru a doua salvă, când trapa superioară se deschise brusc.

Iar dinăuntru se năpusti o formă monstruoasă, cu aspect de robot.

– Ce...?

– Soldat spațial, strigă Han. Din trupele de șoc, cu armură antigrav. Țin-te bine!

Răsuci Șoimul, îndepărtându-l de soldatul spațial, dar nu înainte ca un fulger să se declanșeze de pe o protuberanță a raniței acestuia, și carlinga din jurul lui Luke se cutremură violent. Han continua să rotească nava, astfel că soldatul spațial ieși din raza vizuală a tânărului, și alt șoc îi zgudui.

Apoi porniră să se îndepărteze... dar îngrozitor de lent. Luke înghiți un nod imens, întrebându-se ce avarii suferiseră.

– Han, Luke – ai pățit ceva? se auzi vocea îngrijorată a lui Wedge.

– Deocamdată nu, răspunse Han. I-ați ras pe TIE?

– Da, însă foreza își continuă înaintarea.

– Faceți-o praf, comandă Han. Fără mânuși – pur și simplu, distrugeți-o. Aveți însă grijă la soldatul spațial, este înarmat cu torpile protonice miniaturale... sau cu ceva similar. O să-ncerc să-l atrag încoace, dar nu știu dacă-l pot păcăli.

– Nu ține, anunță posac Wedge. A rămas pe foreză. Se-ndreaptă spre o navă de linie pentru pasageri... se pare că va ajunge și ea.

Han blestemă în șoaptă.

– Probabil că-năuntru mai sunt câțiva din trupele de șoc obișnuite. Bine, atunci va trebui s-o facem în modul cel mai neplăcut. Țin-te bine, Luke – o să intrăm în el.

– Ce vrei să faci?

Ultimul cuvânt al lui Luke se pierdu în urletul motoarelor, când Han accelerează, apoi viră brusc. Foreza și soldatul spațial reapărură în raza vizuală a tânărului...

Wedge se înșelase. Soldatul spațial nu rămăsese lângă foreza avariată, ba chiar se îndepărta rapid de ea. Protuberanțele gemene de pe ranița lui sclipiră din nou și peste două secunde fuzelajul *Șoimului* răsună sub torpilele protonice.

– Pregătește-te! răcni Han.

Luke se încordă, căutând să nu se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă una dintre torpile i-ar fi lovit cupola... și căutând să nu se întrebe dacă Han l-ar fi putut realmente izbi pe soldatul spațial fără să intre în nava de linie aflată chiar înapoia acestuia. *Șoimul* continua să accelereze, ignorând salvele protonice...

Și fără un cuvânt de avertizare, Han pică nava sub linia de foc a soldatului spațial.

– Wedge: *acum!*

De sub raza vizuală a lui Luke, un X-interceptor țâșni în sus, trăgând cu tunurile laser.

Iar foreza se preschimbă în fragmente arzătoare.

– Bine țintit, comentă Han satisfăcut pe când cobora pe sub nava de linie gata să rupă principala antenă senzorială a *Șoimului*. La revedere, țintașule – bucură-te de spectacol!

Într-un târziu, Luke pricepu.

– Ne intercepta transmisiunile, rosti el. Ai vrut să-l păcălești să se îndepărteze de foreză.

– Te-ai prins. Eram sigur c-o să tragă cu urechea... imperialii o fac întotdeauna când au ocazia...

Amuți brusc.

– Ce-i? întreabă Luke.

– Nu știu, răspunse încet Han. E ceva aici care-mi dă mereu de gândit, dar nu pot să-l prind. Nu contează! Țintașul nostru spațial poate să rămână acolo – haidem să mai distrugem niște foreze.

Era mai bine, gândi Pellaeon, că se aflau aici doar pentru a bloca inamicul. Sluisii și aliații lor din Noua Republică opuneau o rezistență extraordinară.

Pe displayul statutului, o secțiune a schemei câmpului *Himerei* se înroși.

– Repuneți în funcțiune câmpul tribord, ordonă el scanând cerul în direcția respectivă.

În zona aceea se găseau șase nave de război care trăgeau întruna, susținute de o stație de luptă poziționată înapoia lor. Dacă senzorii le arătau că ecranele tribord ale *Himerei* începuseră să cadă...

– Turbo-laserele tribord, foc concentrat asupra fregatei de asalt, vector 32 cu 40, rosti calm Thrawn. Concentrare exclusiv asupra tribordului.

Artileristii *Himerei* răspunseră cu o grindină pârjolitoare de foc laser. Fregata încercă să vireze, dar, chiar în timp ce manevra, întregul flanc tribord păru că scânteiază cu metal vaporizat. Tunurile din secțiunea respectivă, care trăseseră non-stop, se opriră brusc.

– Excelent, aprobă Thrawn. Echipel de tractare tribord, fixați pe ea și apropiați-o. Încercați s-o mențineți între câmpurile avariate și inamic. Aveți grijă să rămână cu tribordul spre noi – babordul poate să mai aibă armament activ și echipe de luptă.

În mod vădit împotriva voinței ei, fregata începu să se apropie. Pellaeon o privi câteva clipe, apoi reveni cu atenția la ansamblul general al bătăliei. Nu avea nici o îndoială că echipa de tractare urma să-și facă treaba perfect; în ultimul timp, dovedise o creștere remarcabilă a eficienței și competenței.

– Escadrila 4 TIE, urmărește grupul de B-interceptoare, comandă el. Tunul ionic babord, menține presiunea pe centrul de comandă. Se răsuca spre Thrawn: Aveți vreun ordin specific, domnule Amiral?

– Nu, clătină Marele Amiral din cap, se pare că bătălia se desfășoară după planurile noastre. Ce se aude de la Liderul Ecranului?

Pellaeon privi displayul respectiv.

– Vânătorii TIE continuă să fie angajați cu nave de escortă, raportă el. Patruzeci și trei de cârțițe-foreze s-au atașat cu succes de navele țintă. Treizeci și nouă dintre ele au început deplasarea spre perimetru. Patru întâmpină rezistență internă, dar anticipează o victorie rapidă.

– Celelalte opt?

– Au fost distruse. Inclusiv două dintre cele cu soldați spațiali la bord. Unul dintre soldați nu mai răspunde – probabil că a fost ucis –, dar celălalt este în funcțiune. Liderul Ecranului i-a ordonat să se alăture atacului asupra navelor de escortă.

– Contramandază ordinul, rosti Thrawn. Știu că soldații spațiali au o încredere infinită în puterile lor, însă costumele n-au fost proiectate pentru genul acesta de luptă. Liderul Ecranului să trimită un vânător TIE care să-l recupereze. În plus, anunță-l ca brigada lui să înceapă retragerea spre perimetru.

– Acum, domnule Amiral? se încruntă Pellaeon.

– Bineînțeles. Thrawn indică din bărbie spre videcran. Prima dintre noile noastre nave va sosi în mai puțin de cincisprezece minute. Imediat ce vor ajunge toate, vom începe retragerea finală.

– Dar...

– Căpitane, vorbi Thrawn cu glas încet și satisfăcut, forțele rebele din interiorul perimetrului nu ne interesează. Navele capturate sunt pe drum. Cu sau fără acoperirea vânătorilor TIE, rebelii nu pot face nimic pentru a le opri.

Han aduse *Șoimul* cât putu mai aproape de motoarele fregatei fără să riște un contracurent, simțind diminuările energiei navei în timp ce Luke trăgea.

– Ceva rezultate? întrebă el, când ieșiră prin partea opusă.

– Nu, răspunse tânărul. Conductele de alimentare cu agent criogenic sunt prea blindate.

Han examină cursul fregatei, de-abia stăpânindu-se să nu izbucnească într-un potop de înjurături. Se apropiaseră deja amenințător de mult de perimetrul bătăliei și înaintau întruna.

– Așa nu facem nimic! Trebuie să existe *altă* modalitate de a captura o navă de luptă.

– Țsta-i rolul celorlalte nave, interveni Wedge. Pe de altă parte, ai dreptate – nu-i o soluție.

Han țuguie buzele.

– R2-D2, mai ești pe linie?

Bip-ul droidului se auzi îndepărtat de pe coridor.

– Mai studiază o dată schemele alea, ordonă Han. Vezi dacă poți găsi alt punct slab.

R2-D2 fluieră aprobator, totuși nu era un bip foarte optimist.

– N-o să găsească nimic mai bun, făcu Luke repetând de altfel opinia lui Han. Nu cred că ne-a rămas altă opțiune. Va trebui să ies pe fuzelajul dorsal și să-mi folosesc sabia de lumină.

– E o tâmpenie, mârâi Han, și o știi prea bine. Fără costum spațial presurizat... și cu agentul criogenic împrăștiindu-se peste tine, dacă reușești...

– Ce-ar fi să folosim un droid? propuse Wedge.

– Nici unul dintre ei n-o poate face, răspunse Luke. R2-D2 nu deține capacitatea de manipulare, iar lui C-3PO n-aș îndrăzni să-i dau o armă pe mână. Mai ales în condițiile manevrelor noastre de accelerație maximă.

– Ne-ar trebui un braț telecomandat, zise Han. Ceva ce Luke să folosească dinăuntru, în timp ce...

Se întrerupse. Într-un fulger de inspirație, îi venise ideea – lucrul care-l săcâise din clipa când intraseră în bătălia aceasta nebună.

– Lando! strigă el în intercom. *Lando!* Vino-aici!

– L-am legat cu centurile, îi reaminti Luke.

– Atunci *dezleagă-l* și adu-l aici, se răsti Han. *Acum!*

Luke nu mai pierdu timpul cu întrebări.

– Ce este? întrebă încordat Wedge.

– Eram pe Nkllon, când imperialii i-au furat forezele lui Lando, explică Han. Am fost nevoiți să ne redirecționăm transmisiunile din cauza unui bruiaj.

– Și?

– Întrebarea este: De ce ne bruiiau? Ca să nu putem cere ajutor? Cui i-am fi putut cere ajutor? După câte vezi, *aici* nu ne bruiază.

– Nu mă prind... De ce?

– Pentru că erau nevoiți. Pentru că...

– Pentru că majoritatea forezelor de pe Nklon opera prin telecomandă radio, se auzi un glas obosit dinapoia sa.

Han se întoarce și-l văzu pe Lando intrând încetișor în cabină, în mod evident la jumătate din viteza normală, totuși vădit decis s-o facă. Luke îl urma imediat, ținându-l ușor cu o mână de cot.

– Ai auzit? îl întrebă Han.

– Am auzit ce era important, încuviință Lando și se lăsă să cadă în scaunul copilotului. Îmi vine să-mi dau palme, că nu mi-am dat seama mai devreme.

– Nu ești singurul. Mai îți amintești vreun cod de comandă?

– Pe cele mai multe. Ce-ți trebuie?

– N-avem timp de șmecherii, făcu Han arătând spre fregata aflată acum sub ei. Forezele continuă să fie atașate de nave. Activează-le.

– Să le activez? repetă Lando surprins.

– Exact! Toate sunt fixate în apropierea unei punți sau aripi de comandă – dacă pot perfora destule echipamente și fire electrice, ar trebui să le scoată din funcțiune.

Lando expiră zgomotos și înclină capul spre un umăr, în gestul său obișnuit de acceptare lipsită de entuziasm.

– Tu ești șeful, rosti și în același timp începu să bată pe tastatura consolei de transmisiuni. Sper că știi ce faci. Gata?

Han strânse din pumni.

– Fă-o!

Lando introduse ultima secvență a codului... și, sub ei, fregata tresări.

Nu fusese un tremur de proporții, cel puțin nu la început. Dar, pe măsură ce secunde treceau, deveni tot mai clar că acolo ceva nu era în regulă. Motoarele principale pâlăuiau de câteva ori, apoi amuțiră, printre rafale scurte ale auxiliarelor. Înaintarea spre perimetrul bătăliei încetini, cu suprafețele direcției eterice activându-se și dezactivându-se, străduindu-se să modifice cursul după vectori aleatorii. Nava aproape că se opri.

Brusc, flancul fuzelajului din partea opusă poziției forezei răbufni într-o flăcăie orbitoare.

– A ieșit pe partea cealaltă! icni Lando, neștiind dacă să fie mândru sau îngrozit de ceea ce făcuse.

Un vânător TIE, răspunzând probabil unui apel de salvare lansat de trupele de șoc dinăuntru, fu lovit direct de șuvoiul de plasmă supraîncălzită înainte ca să-l poată evita. Ieși din el cu panourile solare în flăcări și explodează.

– Merge! murmură Wedge, uluit. Uite – merge!

Han ridică ochii de la fregată. Împrejurul lor, în toată zona de andocare orbitală, navele ce porniseră spre adâncurile spațiului începuseră să se zbată brusc, aidoma unor animale metalice cuprinse de spasmele morții.

Și din flancurile tuturor răzbeau limbile incendiilor.

Timp de aproape un minut, Thrawn rămase în tăcere, privind consolele de statut, aparent ignorând bătălia care continua în jur. Pellaeon își ținu răsuflarea, așteptând inevitabila explozie de mândrie rănită față de neașteptata răsturnare a situației. Întrebându-se ce formă va căpăta explozia...

Brusc, Marele Amiral ridică ochii spre videcran.

– Vânătorii TIE din Ecran au revenit în navele noastre, căpitane? Întrebă el calm.

– Da, domnule amiral.

Thrawn încuviință din cap.

– Comandă atunci începerea retragerii.

– Ă-ă-ă... retragerea? Întrebă prudent Pellaeon, neașteptându-se la ordinul acela.

Thrawn îl privi cu o umbră de surâs pe chip.

– Te așteptai poate să ordon un atac cu toate forțele? Să încerc să ne acopăr înfrângerea printr-o frenezie de false și inutile acte de eroism?

– Bineînțeles că nu, protestă căpitanul.

În adâncul sufletului, știa însă că Thrawn cunoștea adevărul. Marele Amiral își păstră zâmbetul, dar acesta deveni de gheață.

– Nu am fost înfrânți, căpitane, vorbe el încet. Doar puțin încetiniți. Avem Wayland și comorile din tezaurul Împăratului. Sluis Van trebuia să fie doar o acțiune preliminară campaniei, nu campania în sine. Atâta vreme cât deținem muntele Tantiss, victoria noastră finală continuă să fie asigurată.

Se întoarse spre videcran, cu o expresie gânditoare.

– Am pierdut captura aceasta, căpitane, dar nimic altceva. Nu voi irosi nave și oameni, încercând să schimb ceea ce nu poate fi schimbat. Vor mai apărea destule oportunități de a obține navele de care avem nevoie. Execută ordinul primit!

– Da, domnule amiral.

Pellaeon reveni spre consola sa, simțindu-se străbătut de un val de ușurare. Așadar, nu avea să fie nici o explozie și... cu un fior de vinovăție, își dădu seama că trebuia să fi știut asta din capul locului. Thrawn nu era un simplu militar, asemenea multor alora sub care slujise căpitanul, ci un războinic adevărat, care ținea permanent seama de obiectivul final, nu de gloria sa personală.

Uitându-se pentru ultima dată spre videcran, Pellaeon dădu ordinul de retragere. Și se întrebă, o dată în plus, cum s-ar fi desfășurat Bătălia pentru Endor, dacă Thrawn ar fi fost la comandă.

Oficial, luptele încetară ceva mai târziu decât retragerea flotei imperiale. Dar fără distrugătoarele spațiale, rezultatul nu fu pus nici o clipă la îndoială.

Trupele de șoc au reprezentat partea cea mai ușoară. Cei mai mulți soldați erau deja morți, uciși atunci când activarea cârțitelor-foreze de către Lando perforase sasurile pneumatice ale navelor deturnate, deschizându-le vidului cosmic, iar restul fuseseră înfrânți fără dificultate. O problemă cu totul diferită o reprezentară cei opt soldați spațiali ale căror costume antigrav le permisese să continue lupta și după dezafectarea aparatelor lor. Ignorând apelurile de predare, ei se răspândiseră prin șantierul spațial, decizi în mod clar să cauzeze cât mai multe distrugerii cu putință. Șase au fost urmăriți și distruși, ceilalți doi se autodistruseseră finalmente, unul dintre ei reușind să avarieze o corvetă.

Lăsa în urmă un șantier spațial și facilități orbitale alarmate... și multe nave majore serios avariate.

– Nu-i tocmai ceea ce se poate numi o victorie răsunătoare, mormăi Afyon, examinând ceea ce mai rămăsese din puntea lui *Larkhess* prin intermediul unui videcran presurizat, și pipăindu-și în același timp plasturele de pe frunte. Vreo două luni va dura numai recablarea circuitelor de comandă.

– Ai fi preferat ca imperialii să fi pus mâna pe ele în perfectă stare? întrebă Han dinapoia lui, încercând să-și ignore propriile sentimente confuze vizavi de finalul bătăliei.

Da, soluția funcționase... însă cu ce rezultate?

– Cătuși de puțin. Ați făcut ceea ce trebuia să faceți – și aș fi zis-o, chiar dacă viața mea n-ar fi fost în joc. Pe de altă parte, spun ceea ce vor spune alții: distrugerea tuturor navelor, pentru a le salva, n-a fost soluția optimă...

Han privi spre Luke.

– Parc-ar fi vorbit consilierul Fey'lya, mârâi el acuzator.

– Exact, încuviință Afyon.

– Din fericire, Fey'lya e singur, comentă Luke.

– Dar foarte gălăgios, preciză acru Han.

– În plus, adăugă Wedge, mulți au început să-l asculte. Inclusiv dintre liderii militari.

– Va găsi cu siguranță o cale de a folosi incidentul ăsta în favoarea carierei lui politice, aprobă Afyon. Fiți cu ochii pe el!

Replica lui Han fu întreruptă de un piuit dinspre intercomul mural. Afyon se apropie de aparat și acționă comutatorul.

– Aici căpitanul Afyon, rosti el.

– Centrul de Control sluis, se auzi un glas. Avem o transmisie de pe Coruscant, pentru căpitanul Solo. Este acolo?

– Aici sunt, se apropie Han de difuzor. Fă-mi legătura!

După o pauză scurtă, se auzi o voce familiară căreia îi simțise lipsa.

– Han? Sunt eu, Leia.

– Leia! exclamă Han, simțind cum un surâs încântat și probabil ușor prostesc i se lățea pe chip; după o clipă însă... Stai așa! De ce te-ai întors pe Coruscant?

– Cred că am rezolvat cealaltă problemă a noastră, rosti ea cu un glas pe care abia acum bărbatul îl simți încordat și răgușit. Cel puțin pentru moment...

Han se încruntă spre Luke.

– Doar crezi?

– Nu-i chiar foarte important în clipa de față. Cu adevărat important este să vii imediat aici.

Un ghem rece și neplăcut se instalează în pieptul lui Han. Pentru ca Leia să fie atât de tulburată...

– Ce s-a-ntâmplat?

O auzi inspirând adânc.

– Amiralul Ackbar a fost arestat și îndepărtat de la comandă. Motivul invocat – trădare!

Cabina se scufundă brusc într-o tăcere fragilă. Han îi privi pe rând pe Luke, Afyon și Wedge. Nu era totuși nimic de comentat.

– Vin cât pot de repede, încuviință el. Luke este cu mine – vrei să-l aduc?

– Da, dacă poate să vină. Ackbar va avea nevoie de cât mai mulți prieteni.

– Bine, murmură Han. Dacă mai ai alte noutăți, apelează-mă în *Șoim*. Plecăm imediat.

– Vă aștept. Te iubesc, Han.

– Și eu te iubesc.

Han dezactivează comunicatorul și-i privi pe ceilalți.

– Ei bine, vorbi el fără să se adreseze cuiva anume, se pare că lovitura de ciocan sosește mai repede decât crezusem. Mă însoțești, Luke?

Tânărul se uită spre Wedge.

– Oamenii tăi au avut timp să se ocupe de X-interceptorul meu?

– Încă nu, dar a fost trecut în mod oficial în fruntea listei de priorități.

Va fi gata de zbor în două ore. Chiar dacă va trebui să demontez alimentatoarele navei mele!

Luke aprobă din cap și se întoarce către Han.

– În cazul ăsta, plec spre Coruscant cu nava mea. Voi veni să-l iau pe R2-D2 din Șoim.

– Bine. Haide!

– Mult noroc, rosti încet Afyon în urma lor.

Așa era, gândi Han, în vreme ce se grăbeau prin coridor spre trapa unde era andocat Șoimul: ciocanul cobora pentru a lovi. Dacă Fey'lya și facțiunea lui loveau prea tare și prea rapid – și, cunoscându-l pe Fey'lya, așa aveau să se petreacă lucrurile...

– Am putea fi în pragul unui război civil, murmură Luke citindu-i gândurile.

– Mda, dar nu vom permite așa ceva, replică Han cu o încredere pe care n-o simțea. N-am scăpat dintr-un război, ca să stăm cu brațele încrucișate și să ne uităm la un bothan ambițios care strică tot ce s-a câștigat.

– Cum o să-l oprim?

Han făcu o grimasă.

– O să ne gândim noi la ceva.

Va urma...

seria STAR WARS

MOȘTENITORUL IMPERIULUI

Continuarea autorizată a legendarei saga Star Wars, cel mai popular ciclu din istoria cinematografiei, relatată cu măiestrie de Timothy Zahn, câștigător al Premiului Hugo:

TEME-TE DE PARTEA ÎNTUNECATĂ

Au trecut cinci ani de la *Întoarcerea cavalerului Jedi*: Alianța Rebelă a distrus Steaua Mortii, i-a înfrânt pe Darth Vader și pe Împărat, și a alungat resturile Flotei Imperiale într-un colț îndepărtat al galaxiei. Prințesa Leia și Han Solo s-au căsătorit și așteaptă gemeni Jedi. Iar Luke Skywalker a devenit primul dintr-un șir îndelung așteptat de cavaleri Jedi.

Dar la mii de ani-lumină depărtare, ultimul dintre Warlorzii Împăratului a preluat comanda Flotei Imperiale, a pregătit-o pentru război și a atintit-o spre inima fragilă a Noii Republici. Acest războinic întunecat a făcut două descoperiri vitale, care ar putea să distrugă tot ceea ce s-au luptat să clădească bărbații și femeile curajoase din Alianța Rebelă. Confruntarea explozivă care rezultă este o epopee impresionantă de acțiune, invenție, mister și spectacol la scară galactică: pe scurt, o poveste demnă de renumele **STAR WARS**.

STAR WARS™

TRILOGIA
ULTIMUL LORD AL ÎNTUNERICULUI:

VOLUMUL I
MOȘTENITORUL IMPERIULUI

VOLUMUL II
ASALTUL FORȚEI ÎNTUNERICULUI

VOLUMUL III
ULTIMA PORUNCĂ

ISBN 973-9397-40-9

9 789739 397407